

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR

MARLISS MELTON

TASKFORCE
SERIES

"...Marliss Melton delivers romantic suspense
destined for the keeper shelf."

—Roxanne St. Claire,

New York Times bestselling author

THE ENFORCER

Author of *The Protector*

Free PDF Epub Acmv: <https://raney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UYGULAYICI

YARLISS YELTON

OKUYUCUYA BİLDİRİM/SORUMLULUK SINIRI/GARANTİ REDDİ:

James-York Press'ten bir e-Kitap satın alarak, yasal olarak satın aldığınız e-Kitabın bir kopyasını kendi kişisel kullanımınız için diskete veya CD'ye kaydedebileceğinizi tamamen bildiğinizi belirtmiş olursunuz. Ancak, kopyanızı parasını ödemeyen birine göndermeniz YASAL DEĞİLDİR.

YAPAMAZSINIZ

Ödemesini yaptığınız e-Kitabı e-posta, disket, zip dosyası, CD'ye yazma, herhangi bir açık artırma/teklif sitesinde satma, HERHANGİ bir web sitesinde ücretsiz olarak halka açık görüntüleme veya indirme için kullanılabilir hale getirme, herhangi bir şekilde çevrimdışı olarak halka sunma veya şu anda bilinen veya henüz icat edilmemiş başka herhangi bir yöntem kullanarak diğer insanlara dağıtmak. Sen

İndirdiğiniz kitabın kopyalarını yazdıramaz ve bu kopyaları başka kişilere dağıtamazsınız. Bunlardan herhangi birini yapmak uluslararası telif hakkı yasasının ihlalidir ve sizi olası para cezalarına veya hapis cezası. Ayrıca eser sahiplerini adil telif haklarından mahrum bırakır. İhlal edenler hakkında yasaların izin verdiği ölçüde işlem yapılacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması haricinde, bu kitabın hem yayıncısının hem de telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın bu eserin tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi veya erişim sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır. Bilgi için James- YorkPress@cox.net, P.O. Box 141 Williamsburg, VA 23187 adresine yazınız.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Bu kitaptaki isimler, karakterler, yerler ve olaylar

yazarın hayal gücünün dışında hiçbir varlığa sahip değildir ve aynı adı veya adları taşıyan yaşayan veya ölü herhangi biriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Tüm olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Herhangi bir Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2013 by Marliss Melton

Tüm hakları saklıdır.

İlk James-York Press elektronik baskısı: Temmuz

2013 James-York Yayınları

P. O. Box 141

Williamsburg, VA 23187

Düzenleyen: Sydney Baily-Gould

Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon: Graphic Fantastic

Dijital Mizanpaj: www.formatting4U.com

ISBN: 10: 1938732081

ISBN-13: 978-1-938732-08-9

"Soruyorum efendim, milis nedir? Birkaç kamu görevlisi dışında tüm halktır." - George Mason

Birinci Bölüm

Batı Virginia, Harpers Ferry'deki tren istasyonunda Amtrak'tan inen Özel Ajan Tobias Burke, istasyonun mimarisi hakkında dalgın bir düşünceye daldı. Viktorya Dönemi'nin kalıntısı olan bina ilginç ve bakımlı duruyordu. Şüpheli bir zevke sahip biri binayı bordoya boyamaya karar vermişti.

Bomba koklayan Labrador'u Milly, onu trenin altından fırlatılan bavullara doğru çekti. Meraklı bir şekilde Toby bir sürü bavulun arasından askeriyeğe ait spor çantasını seçti ve geniş omuzlarından birine astı.

Çanta, savaş kıyafeti üniformasına ve üzerinde *Never Forget (Asla Unutma)* yazan siyah jel bileziğine uyuyordu. Eski askeri saatini takmış ve Bir zamanlar Afganistan'ı boydan boya geçmek için giydiğı botları. Tüylü saçlarıyla birlikte bu kıyafet onu eski bir serseri gibi gösteriyordu - tam da yaratmak istediğı illüzyon.

Tren istasyonundan çıkan Toby, İç Savaş döneminden kalma Önündeki kızıl yapraklı dağın cephesinde sallanan binalar. Küçük tarihi Harpers Ferry kasabası, özellikle de çok şiddetli yağmur yağarsa, aşağıda birleşen nehirlerle doğru kayma tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu. Neyse ki parlak bir Ekim güneşi Toby'nin kara kafasının üstünü ısıtıyordu ve açık mavi gökyüzünde sadece bir tane kabarık bulut süzülüyordu.

Milly'nin tuvaletini yapması için otoparka doğru ilerlerken Toby'nin ensesindeki tüyler diken diken olmaya başladı. Şimdiden izleniyor muydu? Midesinden beklenmedik bir gerginlik fişkırdı. Afganistan'da aşırılık yanlılarıyla savaşmış ve son altı yıldır ATF'de Özel Müdahale Ekipleri'nin bir üyesi olarak Washington D.C. sokaklarında silah kaçakçılarıyla çatışmıştı, öyleyse Batı Virginia'lı bir milis lideriyle öğle yemeğı yemek neden nabzını yükseltsin ki?

Yine de Yüzbaşı Dylan Connelly sıradan bir milis lideri değildi. ABD Ordusu'nda Morg İşleri'nde çalışması onu şiddetli bir TSSB vakasıyla baş başa bırakmıştı. Hükümet karşıtı yazıları ve sivil hak ihlalleri protestoları, onu bir ay önce Savunma Bakanı Nolan'ın arabasının bombalanması olayında FBI'ın baş şüphelisi haline getirdi. Bombalama olayı

Sekreter ölmüştü ama FBI henüz onun suçlu olduğunu kanıtlayamamıştı. Eğer cinayetten suçluysa -ki suçlu olduğundan oldukça emindiler- Toby'nin bunu öğrenmesi kaçınılmazdı.

Önündeki kasabanın kuytularını ve çatlaklarını araştırarak, kendisini izlediğine şüphe olmayan gözleri aradı. Dükkânlar ve kaldırımlar Kolomb Günü'nü fırsat bilen turistlerle dolup taşıyor, huzursuzluğunun kaynağını gizliyordu. Gözünü dört açarak belirlenen buluşma noktasına doğru ilerledi - köpek dostu bir restoran olan Private Quinn's Pub.

Ahşap güvertede duran ev sahibesi onlara bakıyordu. "Sadece ikiniz mi?"

"Connelly partisine katılıyoruz."

"Oh, evet, seni bekliyorlar. Beni takip edin."

Toby binanın köşesini döndüğünde, gümüşü bir çift göz ona dikildi ve ayak parmaklarına kadar bir farkındalık sarsıntısı gönderdi. Kadın, gölgelerin kendisini gizlediği L şeklindeki güvertenin arka tarafından onu izliyordu. Topuz şeklinde tutturulmuş kumral saçları, süt beyazı teniyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Çarpıcı gözleri Toby'nin kılığının içini görüyor ve onu tedirgin ediyor gibiydi. Adam ayağa kalkarken, koyu tenli arkadaşının cüssesi onu pek rahatlatmadı.

"Tobias Burke?" Derin sesi açık alanda yankılandı. "Evet, efendim." Toby elini uzattı ama dev onu görmezden geldi.

"Terrence Ashby, İkinci Anayasa Değişikliği Yürütme Kurulu Üyesi Milisler," diye resmiyetle söze girdi. "Bu Yüzbaşı Dylan Connelly," diye ekledi liderini işaret ederek.

Selam vereyim mi? Toby saygılı bir şekilde başını sallamayı tercih etti. "Memnun oldum, hanımefendi." "Hoş geldiniz." İkinci kaptanının kendini beğenmiş resmiyetinden dolayı üzgün görünüyordu.

bakışlarını Milly'nin üzerinde sabitledi. "Kim bu?" diye sordu, elini siyah Labrador'a doğru uzatarak.

"Adı Milly," dedi Toby. "O bir hizmet köpeği.

evcil

hayv Lider aniden elini geri çekti.

an." "Bana TSSB teşhisi kondu," diye yalan söyledi Toby. "Ve Milly beni bir süre

eşit salma." Bomba koklayan köpeğini yanında getirmek için bir bahanesi olmalıydı. Travma Sonrası Stres Bozukluğu iddiası onlara ortak bir şey vermek içindi.

Ancak Kaptan Connelly onun teşhisini kabul etmedi. "Lütfen oturun," dedi.

Toby onun hoş sesine ve konuşurken dudaklarını oynatışına kapılıp yanındaki sandalyeye oturdu. Eğer liderler hakkındaki söylentiler doğruysa, tuhaf görünümlü bir çift oluştuyorlardı. Yönetici subay ne kadar geniş ve esmerse, kaptan da o kadar zayıf ve sarışındı. En azından Milis kıyafetleri yerine sivil kıyafetler giymeleri onları turistlerden ve yerel halktan daha da farklı kılacaktı.

"Son zamanlarda Ken Larsen'den haber aldın mı?" diye sordu buzları eritmek için.

Orduda da görev yapmış olan Larsen, ortak bir tanıdıktı ve Toby'nin mülakata giriş biletiydi.

"Sizi tavsiye etmek için aradığından beri hayır," diye yanıtladı Teğmen Ashby.

"Ah," dedi Toby, kaptana sıcak bir gülümseme göndermek için kendini zorlayarak. Kadınları etkileme konusundaki yeteneği onu Taskforce'un muhbir rolünü oynaması için bariz bir seçim haline getirmişti. Eğer gerçekten de Sekreter Nolan'ın cinayetini o planladıysa, Toby bunu mutlaka öğrenecekti ama muhtemelen bugün değil. Kadının delici bakışları boynundaki kasları geriye çekiyordu ve Teğmen Ashby'nin ürkütücü varlığı flört etmeyi şimdilik imkânsız kılıyordu.

Aralarında yerde duran kaptanın çantasını gören Toby, Milly'nin burnunu çantaya doğru yöneltti. "Otur," dedi ama Milly onun bu ince hareketine sadece karşılık verdi. Çantayı kokladıktan sonra oturarak barut kokusu aldığını gösterdi.

Tıpkı Toby'nin şüphelendiği gibi, milis lideri ateş püskürüyordu.

Garson yaklaşırken cebinden mama çıkardı ve Milly'yi keşfinden dolayı sessizce ödüllendirdi.

"Hey, Kaptan. Hey, İkinci Kaptan." Garson bir yandan milis liderlerine gülümserken, bir yandan da merakla menüsünü kapıp ikramları inceleyen Toby'ye baktı. "Karin nasıl Nathan?" diye sorduğunu duydu Kaptan Connelly.

"Üç gün gecikti ve perişan halde," diye yanıtladı garson. "Ona dayanmasını söyleyin. Artık uzun sürmez."

Samimi tavsiyesi Toby'nin dikkatini menüsünden çekti. Alaycı bir gülümseme Dylan'ın sadece hoş görünen yüz hatlarını bir güzellik abidesine dönüştürmüştü. Kristal gözlerinde nazik ve şefkatli bir ışık parlıyordu. Şaşkınlık Toby'yi koltuğuna mıhladı.

"Teşekkürler. Bunu ona söyleyeceğim," dedi Nathan.

Toby'nin dikkatini menüsünden ayıramadığını gören Dylan, "Yengeç çorbanızla iki hush puppies ve bir kahve daha alacağım," diye ekledi.

"Ben de Reuben alayım," diye araya girdi Ashby.
"Kahvenizi tazeler misiniz hanımefendi?"

"Evet, lütfen."

"Ya siz, efendim?"

Toby menüye şöyle bir göz attı. "Ben de Reuben alacağım." "Ve içecek?"

Musluktaki biraların listesi onu cezbettiler, ama diğerlerinin içmediğini görünce bir kola sipariş etti.

Garson uzaklaşırken masaya sessizlik çöktü. Milly başını Dylan'ın dizine koyarak büyüğü bozdu.

Kaptan kıpırdamadan durdu.

Toby onun kararsız ifadesine güldü. "Tamam, istersen onu okşayabilirsin," diye yumuşadı. "Belli ki senden hoşlanıyor."

Ona kısa bir gülümsemeyle bakarak uzun, zarif parmaklarını köpeğin parlak kafasının üzerinde gezdirdi. Onun çevik görünümlü parmaklarının Nolan'ın arabasını havaya uçuran bombayı birleştirdiğini hayal etmeye çalıştı. Bombanın parçaları Harpers Ferry'nin hemen dışındaki bir hırdavatçıda bulunmuş ve FBI bomba yapımında kullanılan malzemeleri Dylan Connelly'nin arazisinden çıkarmıştı.

Yine de bu kanıt tek başına yeterli değildi.

"Milislerime katılmak istemenizin sebebi nedir, Bay Burke?"

Yumuşak bir sesle sorulan bu soru Toby'ye amacını hatırlattı. "Hâlâ ülkeme hizmet etmek istiyorum hanımefendi. TSSB olayından önce orduda komandoydum, ama artık bunu geride bıraktım. Aslına bakarsanız ordunun sunduğu en iyi güreşçi olabilmek için güreş bursunu bıraktım."

Kumral kaşları ona bakarken kıvrıldı. *En iyisi sen misin?* diye sorar gibiydi.

"Afganistan'da arka arkaya üç kez görev yaptım. Savaşı özlediğimden değil ama yine de kendimi işe yarar hissetmek istiyorum."

Düşünceli bir mırıltı verdi. "Ne zamandır dışarıdasın?"

"İki yıl." Aslında, son altı vergi beyannamesi ATF için çalıştığını gösteriyordu, ancak bu sürenin çoğunu Kurumlar Arası Terörle Mücadele Görev Gücü, görevi devlet kurumlarının alfabe çorbasının tamamını desteklemektir. Bu davada, Terörle Mücadele FBI için kanıt. Dylan Connelly'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Peki ordudan ayrıldıktan sonra ne yaptın?"

"Çoğunlukla inşaat işleri; biraz da güvenlik işi." Hizmet kaydı, kızın bakma ihtimaline karşı değiştirilmişti. "Ama bu, askerlikle aynı şey değil.

ülkeyi korumak. Etrafımızda pusuya yatmış teröristler ve bizi yoldan çıkaran yozlaşmış politikacılar var. Bunu değiştirmeye yardımcı olmak istiyorum."

Röntgen ışınlı gözleri onun uydurduklarını doğrudan görüyor gibiydi. "Anayasayı ne kadar biliyorsunuz, Bay Burke?"

Neyse ki, milislerin çoğu inançlarını Anayasa'nın katı bir yorumuna dayandığı için, bu soruya hazırды. İlk birkaç satırı sıraladığında, kadının zarif kıvrımlı dudakları onaylayarak kalktı.

"Haklar Bildirgesi'nin İkinci Değişikliği nedir?" diye sordu. "Özgür bir ülkenin güvenliği için gerekli olan iyi düzenlenmiş bir milis silah bulundurma ve taşıma hakkı ihlal edilmeyecektir." Her ATF özel ajanı bu değişikliği ezberlemiştir.

"İkinci Anayasa Değişikliği'ne inanıyor musunuz, Bay Burke?" Kadın ona dikkatle baktı.

"Kesinlikle." Toby'nin kolluk kuvvetlerine destek veren barışçıl milislerle bir sorunu yoktu. Ancak, federal hükümetin altını oymak için komplo kurarken kendilerine "vatansever" diyenler Onun kitabında teröristler vardı ve onları durdurmak için ne gerekiyorsa yapardı. "Ayrıca, silahlar ve taktikler hakkında çok şey biliyorum," diye ekledi, biraz daha ikna edici olabileceğini düşünerek. "Askerlerinizi her türlü zorluğa karşı hazırlıklı, azılı savaşçılar olarak eğitebilirim."

Onun bu sözleri üzerine bakışları kadınsı bir değerlendirmeye masanın üzerinde gevşekçe duran ellerine kaydı. Bakışları çarpıştığında, cinsel farkındalık hiçbir uyarıda bulunmadan kıvılcımlandı ve adamın uzuvlarına sıcaklık yayıldı. Ama sonra garson ortaya çıktı ve masanın üzerine yığılmış tabakları süpürerek büyüü bozdu.

Patates kızartmasının kokusu Toby'nin dikkatini görevinden uzaklaştırdı. Sabah yaptığı yolculuktan dolayı açlıktan ölmek üzereydi, dişlerini sandviçine geçirdi, ancak Dylan Connelly'nin dua ederken başını eğdiğini fark edince bir lokma ile dondu kaldı. Teğmen.

Ashby onu azarlarcasına baktı. Bir saniye sonra kaptan başını kaldırıp yemeye başladı ve Toby tekrar çiğnemekte serbest kaldı.

Sessizlik içinde yemeklerini yerlerken, pürüzsüz kaşları çatıktı. Toby terlediğini hissedebiliyordu. Onun hemen kabul etmemesi için bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar çok çalışmamıştı.

Çorbasından birkaç yudum aldıktan sonra kaşğını bıraktı, ağzının kenarlarını sildi ve "Hizmetten ayrılmanıza ne sebep oldu Bay Burke?" diye sordu.

Ne yazık ki bu sorunun cevabı doğrudu ve bunu düşünmek bile Toby'nin ağzındaki yemeği ekşitti.

Yıkamak için kolasına uzandı. "Müfrezem bir intihar bombacısını avlıyordu." Yanağındaki kılları kaşıdı, hatırladı Kuru hava, kavurucu sıcak. "Kandahar'ın dışındaki bir köyde sonunda onu yakaladık. Gördüğümüz yerde ateş etme emri almıştık, bu yüzden saklanıp bekledik. Sonunda dışarı çıktı, kadın gibi giyinmişti ve kucağında bir bebek vardı."

Dylan'ın göz bebekleri küçülmüş gibiydi. "O olduğunu nasıl anladınız?" "Şey, onu ayakkabılarından teşhis ettik. Elleri boş kaçtığı için

kendini kadın olarak tanıtıyordu, o olduğunu düşündük. Keskin nişancımız onu kafasından vuracak ve çocuk zarar görmeyecekti." Toby ani mide bulantısını bastırmak için sertçe yutkundu. "Meğer orası kuzeninin eviymiş ve kendine cennete tek gidişlik bir bilet bırakmış. İçeride." Aklına gelen sahne ürpermesine neden oldu. "İkisi de havaya uçtu."

Dylan kıpırdamadan durdu, yüzü bembeyazdı.

Toby mırıldanarak özür diledi ve yarısı yenmiş sandviçine baktı. Savaşın dehşetini deşmek hoşuna gitmiyordu ama onun en karanlık sırlarını öğrenecekse mümkün olduğunca çok ortak noktaları olmalıydı. "Bundan kısa bir süre sonra TSSB teşhisi kondu ve aktif görevden alındım," diye özetledi.

Bunu izleyen sessizlikte Dylan'ın gözbebeklerinin yeniden büyüdüğünü fark etti. Fildişi tenini nem kaplamıştı ve ince boynunun dibinde atan nabızla senkronize olarak göğsü inip kalkıyordu. *Görev tamamlanmıştı*. Sadece basit bir hikâyeyle onun TSSB'sini tetiklemişti.

Ve adrenalin patlamalarına bu kadar duyarlı bir kadının çantasında bir silah taşıdığını düşünmek, yardımcısı Başkanlık gizli servis ajanının koruyuculuğu.

Toby yüz kaslarını gevşetmeye çalışarak küçümsemesinin ortaya çıkmasını engelledi. Bu ikilinin ne tür garip, birbirine bağımlı bir ilişki içinde oldukları onu hiç ilgilendirmiyordu. Ama eğer iyi bir şey yapmıyorlarsa, buna kesinlikle bir son verecekti.

Belki de Dylan'ın sıkıntısını hisseden Milly, başını liderin omzuna koydu. kucak.

Hain, diye düşündü Toby, yine de gizliden gizliye ondan etkilenmişti. oyunculuk yeteneği. Onu bomba koklayan bir köpek olarak eğitmişti, terapi köpeği olarak değil.

köpekti ama Milly'nin sabit bakışlarına transa geçmiş gibi karşılık veren Dylan'ı kandırmayı başarmıştı. Bol kazağının altındaki dolgun göğüslerini kısa bir an için görmesini sağlayan titrek bir nefesle, dumanı tüten kahvesine uzandı ve hızlıca bir yudum aldı.

"Pekâlâ." Kadın boğazını temizledi ve Toby dikkatini yukarı doğru çekti. "Bunca yolu boşuna geldiğiniz için üzgünüm Bay Burke," dedi daha sert bir ses tonuyla. "Umarım kararında kişisel bir şey olmadığını anlamışsınızdır ama zihinsel ya da duygusal bozukluğu olan askerleri kabul etmiyorum. Sadece sorumluluğu göze alamıyorum."

Toby'nin çenesi çözöldü. Sersemlemiş bir halde öylece ona baktı, kararını kabullenemiyordu. *Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?* Alay etmek istedi ama böyle bir yorum, FBI'ın onun hakkındaki kapsamlı dava dosyasını ve psikolojik profilini okuduğu gerçeğini ortaya çıkaracaktı.

Ulusal Güvenlik İdaresi gibi diğer kuruluşlar aylardır telefon görüşmelerini takip ediyordu. ATF, eğitim tesislerini değerlendirmek için mülkü üzerinde gözetleme dronları uçurmuştu. Tüm bu kurumların ajanlarını ve kaynaklarını bir araya getiren Kurumlar Arası Terörle Mücadele Görev Gücü onun suçluluğunu kanıtlamakla görevlendirilmişti. Toby'nin aklına geri çevrilebileceği hiç gelmemişti, özellikle de yanında getirdiği beceriler düşünüldüğünde. Onu aksi yönde ikna etmek için çaresizce bir sonraki hamlesini düşündü.

FBI'ın Dylan hakkındaki profili, Harpers Ferry'ye yaptığı baskınla İç Savaş'ın fitilini ateşleyen kölelik karşıtı atası John Brown'a duyduğu saygıyı derinlemesine incelemişti. Bu sabah, bu inci gibi bilgiyi aklında tutarak, son çare olarak belli bir tişört giymişti.

Ceketinin kenarlarını geriye çekerek siyah pamuğun üzerindeki beyaz harfleri ortaya çıkardı. Sonra içkisine uzanıp onu boşalttı ve Dylan'a kaslı göğüs kaslarının üzerinde yazılı olan kelimeleri okuması için zaman verdi. Kadehinin kenarından, mesajı tarayan kadının gözlerinin genişlemesini izledi.

Bardağını indirerek geçirmesini bastırdı ve ayağa kalktı. "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim, eğer böyle hissediyorsanız, hanımefendi." Cebinden yıpranmış, deri bir cüzdan çıkarıp masaya on dolarlık bir banknot atarken, Milly tasmağını arkasından sürükleyerek Dylan'ın sandalyesinden uzaklaştı.

"İyi günler, Kaptan." Keskin bir selam verdi. "XO." Tekrar selam verdi. Sonra Milly'ye topuğuna basmasını işaret ederek botlarının üzerinde şık bir şekilde döndü

ve Dylan'ın onu geri çağırması için dua ederek uzaklaştı.

Fikrini değiştirecektir, diye kendini temin etti. Sadece gömleğinin ne dediğini düşünmesi gerekiyordu.

Dylan, Tobias Burke'ün korkulukların yanından, reddedilmesinin ardından kendine olan güveninin azalmadığını gösteren bir çalımla geçişini izledi. Çarpık yarım gülümsemesi, askeri eğitiminin bir sonucu olarak yaydığı tehlikeli havayı gizleyemiyordu. ABD Ordusu Ranger'ları onu başını dik, omuzlarını geride tutmaya şartlandırmıştı. Stajyerleri Burke gibi bir adamı dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi.

"Gitmesine izin vermen gerektiğine emin misin?" Terrence Ashby onun çalkantılı düşüncelerini bir onaylamama notasıyla yineledi.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Kararını savunmak için "Onu tanıyamıyorum," dedi.

Bu yeterince doğrudu, ama onu kovalayan şey bu değildi. Kopmuş vücut parçalarının rahatsız edici görüntülerini geri getirmesindeki kolaylıktı. Tanrı'ya şükür ki bir çocuğun dağılmış parçalarını bir araya getirmek zorunda kalmamıştı.

"Bence onu kullanabilirdik," diye ısrar etti Terrence. "Sonsuza kadar buralarda olmayacağım, biliyorsun."

Adamın sözleri, kadının dikkatini adamın sert yüzüne çekerken bile kalbinin tellerini koparmıştı. "Böyle söyleme," diye yalvardı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Benim yerimi kim alacak?"

Çok yakında öleceğini hatırlayınca sertçe yutkundu. en sevdiği ve tek arkadaşını kaybetmişti. Çorbalarından birini ikiye böldü, lokmayı ağzına attı ve tadına bakmadan çiğnedi. Terrence haklıydı elbette ama... "Bilmiyorum. Ona güvenmiyorum," dedi. FBI'ın şüphelerini hatırladıkça daha da temkinli davranıyordu.

Ya da belki de güvenmediği sadece kendisiydi.

Tobias Burke hiç de beklediği gibi biri değildi. Savaşla ilgili rahatsız edici anılar uyandırdığı doğrudu ama bunun dışında kendisini huzursuz, çalkantılı, hatta heyecanlı hissetmesine neden olmuştu. Tanrı'ya şükür köpeği vardı, yoksa onun dans eden okyanus mavisi bakışları altında bir kız öğrenci gibi kekeleyecekti. Ve o eller - enfes, güçlü ama hassaslardı. Seksi gülümsemesiyle birleştiğinde, varlığı onu büyülemişti ve Bu nedenle, zavallı çocuğun havaya uçmasıyla ilgili hikâyeyi gündeme getirerek TSSB'sini tetikleyene kadar tamamen şimdiki zamandaydı.

Onu göndermek, kızın ona karşı tepkisini incelemekten daha kolaydı. Terrence arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken sandalyesi inledi. Dylan'ın hızlı kararından pişmanlık duyması için hiçbir söze gerek yoktu.

Sağ şakağı zonkluyordu. Gözlerini kapadı ve dalgınca ovuşturdu. Terrence'in sezgilerine her zaman güvenmişti, özellikle de kendi zihninin bu kadar karışık ve güvenilmez olduğu böyle zamanlarda. Ayrıca, ikinci kaptanının tedavisi olmayan, dördüncü evre lösemi teşhisi göz önüne alındığında, en güvendiği arkadaşının zamanı azalıyordu ve onun yerini almak için Burke'ün uzmanlığına ve bariz fiziksel becerisine sahip bir asker kullanabilirdi. Peki ya o da kendisi gibi duygusal açıdan dengesiz biriye? Kendisinde de TSSB vardı ama yine de bir doktor ve saygın bir lider olarak işlev görmeyi başarmıştı. Ve ona söylediklerine rağmen, milisleri pek de istikrarlı olmayan kişilerle doluydu.

"Gidip onu bulalım," diye karar verdi.

İkisi de masaya hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para bıraktı. Bardan ayrıldıktan sonra Dylan'ın caddenin karşısına park etmiş olan eski Chevy Suburban'ına bindiler. Ashby protez bacağından dolayı arabayı onun kullanmasına izin verdi. Dylan U dönüşü yaparak benzinli arabayı Potomac ve Shenandoah nehirlerinin yüksek bir köprünün altında birleştiği Aşağı Kasaba'ya doğru yönlendirirken ikisi de konuşmadı.

Tobias Burke, Swiss Miss dondurmamacısının ya da Coffee Mill'in etrafında, hatta su kenarındaki parkta bile oyalanmıyordu. Dylan High Street'e döndü, dik yokuşla mücadele etmek için vitesi bir alt vitese attı. dağa geri dönerken.

Sonra onu yolun kenarındaki taş duvarın üzerinde otururken gördü ve nabızı hızlandı. Adam bir ayağını duvara dayamış, diğerini köpeğinin yanına sarkıtmış, onu bekliyormuş gibi görünüyordu. Bekliyor muydu?

Bu saçma düşünceyi bir kenara bırakarak gaza bastı ve yavaşlayarak durdu, camını indirdi. Adamın genişleyen gülümsemesi Vücuduna yayılan belirgin bir sıcaklık.

"Derhal saçlarını kesmen gerekecek," diye açıkladı, onun üzerindeki zayıflatıcı etkisiyle mücadele etmek için en sert sesini kullanarak. "Ve yüzündeki o tüyleri de tıraş etmelisin."

"Sorun değil." Duvardan çevik bir şekilde sıçradı.

"Ve bana hanımefendi ya da Kaptan Connelly diye hitap edeceksiniz," diye bilgilendirdi onu, mesafesini korumak için pozisyonunu yükselterek.

"Evet, hanımefendi." Çantasını aldı ve ona sırttı.

Kendisiyle alay edildiği hissine kapıldı ama bunu görmezden geldi. "O zaman arabaya bin, tabii kalacak başka bir yerin yoksa."

Başka bir şey söylemeden SUV'a geçti, köpeği için arka yolcu kapısını açtı ve Dylan'ın hemen arkasına oturarak onun ardından içeri girdi.

Onları tekrar harekete geçirmek için motoru çalıştırırken, dikiz aynasından baktı ve onun halinden memnun görüldüğünü fark etti.

"Fazla rahatlamayın Bay Burke," diye uyardı onu, direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Sizi sadece deneme amacıyla alıyorum. Eğer dengesiz olduğunuzu ya da milislere herhangi bir şekilde faydalı olmadığınızı kanıtlarsanız, gitmenize izin vermek zorunda kalacağım.

Anlaşıldı mı?"

"Kristal, hanımefendi," diye yanıtladı.

Dikkatini yeniden yola verdi ve vücudunu farkındalıkla titreten şeyin ne olduğunu merak etti. Tişörtündeki kışkırtıcı "GÜZEL ÇOCUKLAR TARİHİ DEĞİŞTİRMEZ" mesajından daha büyük bir bela olmasa iyi olurdu.

İkinci Bölüm

Kasabanın on dakika dışında, Yüzbaşı Connelly cipini köy yolundan çakıllı bir araba yoluna çevirdi. Milislerini burada, eskiden bir aile tarafından işletilen elma bahçesinde eğitiyordu. Toby bir silah çekti.

takdir edici bir nefes. ATF'nin insansız hava araçlarından alınan yüksek irtifa fotoğrafları arazinin hakkını vermiyordu. Elma ağaçlarıyla kaplı ve dişbudak, sumak, huş ağacı ve sakız çalılıklarıyla çerçevelenmiş otuz dönümlük tarlalar *Country Living Magazine*'in kapağını süsleyebilirdi.

Uzun araba yolunda hızla ilerleyen Suburban'ın alt tarafına taşlar çarptı. Asırlık ağaçların cilalı yaprakları arasından süzülen güneş ışığı, Görev Gücü'nün on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir çiftlik evi olduğunu tahmin ettiği binanın parlak metal çatısına vuruyordu. Çatının yeni olduğu belliydi. Evin dış cephesindeki boya, yeni bir kat beklentisiyle orijinal fıçı tahtası kaplamasına kadar kazınmıştı. Tuğla sütunlarla desteklenen geniş ön verandanın etrafında tek bir ot bile bitmemişti. Yemyeşil çitler yerini yeni tırmıklanmış çimlere bırakmıştı.

Şık bir kedi verandadaki salıncaklardan birine uzanmış, Milly'nin yanındaki koltukta titremesine neden olmuştu ama Toby'nin gözleri insanlardaydı. Bir adam bir merdivenin tepesinde durmuş, inerken kolları basamakları kapatıyordu. Bir diğeri sandalyeden doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sağ kolu olmayan üçüncü bir adam evin köşesini arkadan döndü. Paravan kapının arkasında bir silüet belirdi. Kaç tane daha vardı?

Dylan bahçede fren yaptı ve motoru durdurdu. Teğmen Ashby kapıyı açmak için cipten dışarı çıktı ama Dylan ondan önce davrandı. Bahçedeki üç adam akıllıca selamlar verirken Toby koltuğundan kalktı ve Milly'yi şimdilik arabada bıraktı.

"Rahat, beyler." Kaptanın sesi onların resmiyetinden duyduğu hafif hayal kırıklığını yansıtıyordu. Toby'yi takdim etmek için döndüğünde pek de dostça olmayan bakışları Toby'nin üzerinde kilitlendi. "Bize kıdemli bir operasyon çavuşu getirdim," diye duyurdu. "Millet, bu Tobias Burke, eski ordu komandosu."

Toby, kadının kendisine verdiği rütbe ve unvanı not etti - kıdemli operasyon çavuşu. *Mükemmel*.

Köpeğin hâlâ arabada olduğunu görünce, "Milly'yi dışarı çıkarabilirsin," diye ekledi. "Milly Burke'ün hizmet köpeği," diye ekledi, "bu yüzden onu şımartmayın."

Siyah Labrador arabadan fırladı ve kuyruğunu sallayarak yabancılara doğru ilerledi.

"Çavuş Burke, bu Ivan Ackerman," dedi Dylan, Toby'yi kendisine alaycı bir ifadeyle bakan kırbaç gibi ince, yağlı saçlı adama doğru götürürken. "Ivan bizim ikmal astsubayımız."

Toby ve Ivan başlarını salladılar.

"Sırada Çavuş Gil Morrison var, eski Deniz Piyadeleri topçu uzmanı. Kendisi silah astsubayımız."

Morrison Toby'ye doğru bir adım attı ve el sıkışırken geniş yüzünü bir sırtış kapladı. "Bir şeyleri havaya uçurmayı severim," diye açıkladı nefesinin altında.

Tamam o zaman.

"Bu da Chet Lee, iletişim astsubayımız." Sağ eli olmayan adamın Asya kökenli olduğu anlaşıldı. Toby'ye onun yerine sol elini uzattı.

"Birinci tabur mu, ikinci tabur mu?" Lee onu sert bir bakışla süzerek sordu. "Yetmiş beşinci, aslında," diye itiraf etti Toby. "Bir görev çizdim

USASOC."

Lee'nin bakışlarının yerini bir sırtıma aldı. "Ordu Özel Operasyonları. Güzel!"

El ele tutuşurlarken Toby etrafına bir kez daha baktı. *Burası mı?* Sadece üç astsubay, artı kaptan ve ikinci kaptan var mıydı? diye merak etti.

"Chet'in karısı bizim için yemek ve temizlik yapıyor," dedi Dylan sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. Paravan kapıya doğru baktı ve gölge kayboldu. "Buraya uyum sağlayacağınıza inanıyorum," diye ekledi kendinden emin bir şekilde.

Ackerman sözlerini yalanlarcasına, "Odamı paylaşmayacağım," diye atıldı. "O zaman ahırda uyuyabilirsin, Çavuş," diye gürledi Teğmen Ashby, "eğer

Bu senin tavrın."

Toby gerginliği azaltmak için, "Odaya ihtiyacım yok," dedi.

Dylan ona hızlıca kaşlarını çatı. "Saçmalama. Ama yatak odalarının hepsi dolu, o yüzden şimdilik tavan arasında uyumak zorundasın. Korkarım orası serin olur."

"Tavan arası harika." Aslında, amaçlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Çavuş Ackerman." Asi varlığa sert bir şekilde hitap etti. "İkmalinden Çavuş Burke için bir yatak örtüsü getirin."

Ackerman kulübeye doğru yürümeden önce suratını ekşitti ve Toby kıkırdamayı yuttu. Adamların rollerini bu kadar ciddiye almaları onu eğlendiriyordu. "Erzak" denilen yer muhtemelen Ackerman'ın gittiği ahırın küflü bir köşesiydi. Orada başka neler stoklandığını merak etti.

"Beni takip et," diye rica etti Dylan, ona düşünecek zaman bırakmadan. Milly'nin tasmaını çıkararak Dylan'ı kapıya kadar takip etti.

Köpeğin uyuklayan kediye doğru yönelmesini izleyen Dylan, "Kaçmayacak, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. İkramlarım olduğu sürece yanımdan ayrılmayacaktır." Göğüs cebini yokladı.

"Anlıyorum." Paravan kapısını çekerek açtı ve onu kutsal odasına götürdü. Serin bir sessizlik ve tarçın kokusu onu koridorda takip etti, her ikisi de ailesinin döneminden açıkça değişmemiş olan resmi bir oturma odası ve yemek odasını geçerek evin arka kısmının tamamını kaplayan direk ve kirişli büyük bir odaya geldi. Taş bacalı bir mutfak ve yemek alanı bir taraftaki alanı doldururken, geri kalanı da toplanma yerine dönüştürülmüş bir komuta merkezi kaplıyordu.

Sınırları belirlemek için kullanılan raptiyeli birkaç harita duvarlara asılmıştı ve üzerinde elle yazılmış notlar bulunan bir şövale duruyordu. görünürde herhangi bir bilgisayar yoktu. El Kaide gibi, Dylan'ın milisleri de düşük teknolojiyle çalışıyordu ve çevrimiçi varlıkları yoktu.

NSA onu uzaktan izleyebiliyordu. Bildikleri kadarıyla bir cep telefonu bile yoktu - buraya gelirken Toby'den kendi telefonunu teslim etmesini istediğine göre muhtemelen bu doğrudu.

Yalan söylemişti elbette ve bir tane olmadığını söylemişti.

"Çalışmadığımız ya da antrenman yapmadığımız zamanlarda zamanımızı burada geçiriyoruz," dedi onun tepkisini gözlemleyerek.

Tencere şingirtıları dikkatini mutfakta bulaşık yıkayan Asyalı kadına çekti.

"Bu June, Chet'in karısı. O ve Chet misafir evinde yaşıyorlar." Arka tarafta bir zamanlar açık hava mutfak olarak kullanılmış olabilecek bir binayı işaret etti. "Yakında onun mutfak yeteneklerini takdir edeceksiniz."

June ona utangaç bir gülümseme fırlattı, o da June'un hızla bulaşıklara dönmesine neden olan bir göz kırpmayla karşılık verdi.

Kaptan Connelly'nin dudakları bu aşırı tanıdık hareket karşısında büzüldü. "Beni takip edin," diye emretti ve adımlarını geri çekerek merdivenlere yöneldi.

Önünde yükselirken, bol kesimli kargo pantolonu kalçalarını gergin bir şekilde sarıyor, iyice belirginleşen arka tarafını ortaya çıkarıyordu. *O bir şüpheli, kadın değil, diye* hatırlattı kendine. Ama hormonlarının, onun izini süren ısı güdümlü füzeler gibi harekete geçmesine engel olamıyordu.

"Bu katta dört yatak odası var," dedi ve basamakların yüksekliğinde durup ona baktı. "Üç erkek ortak bir banyoyu paylaşıyor." Ona kapıyı gösterdi ve elini kapının yanındaki duvarda asılı olan programa koydu. "Her erkeğin sabah on dakika ve akşam on dakika kendine ayırma hakkı var. Sen önce ya da sonra gidebilirsin."

Toby çatlak kapının ardındaki eskimiş armatürlere ve çarpık tezgâha baktı.

"Burada mı büyüdün?" Cevabı zaten biliyor olmasına rağmen, onu daha yakından tanımak oyunun adıydı.

"Ben yaptım." Ses tonu daha fazla soruyu davet etmiyordu.

Yine de denedi. "Hiç kardeşin var mı?" "Hayır."

"Üç kişilik bir aile için büyük ve eski bir ev."

Onun yorumuna aldırmadan koridorun sonuna doğru ilerledi. Kısmen açılmış bir kapıdan Toby, ebeveyn süiti olması gereken yeri gördü. Koyu ceviz mobilyalar ve bir çift minyon savaş botu ona ailesinin yatak odasını devraldığını söylüyordu. Yanındaki kapıyı açınca tavan arasına çıkan dik merdivenler ortaya çıktı.

Saçakların altında ona katılırken alçak tavan onu eğilmeye zorladı. Evin iki bacasının açık tuğlaları uzun ve serin alanın iki ucunda duruyordu ve her ikisi de tavan arasının kutularla, eski mobilyalarla, hatta kullanılmış bir gitarla dolu olduğunu görmesine yetecek kadar ışık alan kanatlı pencerelerle çevriliydi.

"Şuradaki boşlukta uyuyabilirsin." Dylan bir kutu aldı ve onu yoldan çekti. "Yatağını sermeden önce muhtemelen etrafı süpürmek isteyeceksin - sincaplar falan. Adamlardan birine bir süpürge getirmesini söyleyeceğim."

Sincap yorumunun bir şaka olduğunu umarak, "Biraz toz kimseyi incitmez," diye onu temin etti.

Ellerini kalçalarına sildi. "Soğuktan tam olarak yalıtılmış değil, ama ısı döşeme tahtalarından yükseliyor, bu yüzden Dondur."

"Hayır hanımefendi. Kışın Hindukuş'a kıyasla burası düpedüz rahat."

Afganistan'daki dağlara atıfta bulununca ifadesi dondu.

Ordudaki görevi -savaş alanlarından cesetleri toplamak, kimliklerini tespit etmek ve bayraklarla örtülü kutularda eve göndermek- ordudaki en korkunç işler arasındaydı. Hükümet karşıtı duyguları göz önüne alındığında, böylesine zor bir işi yapmayı kabul etmek bir yana, neden orduya katıldığını bile merak ediyordu. Cenaze İşleri personeli ordudaki diğer uzmanlık alanlarına göre daha yüksek oranda TSSB'den muzdaripti. Kısa bir süre için acımişti.

"Ackerman birazdan yatağını getirmiş olur," dedi onun aklından geçen sorulara aldırmadan. "Acele etme ve yerleş.

Hafta içi her gün komuta odasında *tam olarak* bin yedi yüz saatinde brifing veriyoruz. Bugün tatil olduğu için -Columbus Günü-" diye ekledi, belki bilmiyordur diye, "toplantımızı bir saat erken yapıyoruz."

Onun amansız askeri konuşması karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. "Evet, hanımefendi."

"O zaman sizi politikalarımız ve yönetmeliklerimiz hakkında bilgilendireceğiz," diye ekledi ve merdivenlere yöneldi. Yarı yolda durup omzunun üzerinden ekledi: "Bu arada Çavuş Ackerman'ın seni kızdırmasına izin verme Burke. Onun kızdığı *sen* değilsin."

"Evet, hanımefendi." Askeri bir lider miydi yoksa kamp danışmanı mı?

Merdivenlerin altındaki kapı tıkırdayarak kapandı. Ackerman Birazdan yatağıyla birlikte gelecekti ama piç kurusu muhtemelen kapıyı çalmayacaktı. Toby spor çantasını temizlenmiş köşeye fırlattı ve ceketini silkti.

Ceketinin astarına sakladığı küçük cep telefonunu çıkarıp Görev Gücü liderine 2990'a hızlı bir mesaj göndererek içeride olduğunu bildirdi. Ardından ceketini spor çantasının içine sokmadan önce telefonunu ceketindeki özel cebe geri yerleştirdi.

Sonra tavan arasında dolaştı. Her yer Dylan Connelly'nin çocukluğuna ait kalıntılarla doluydu. Kutuları karıştırarak onun hakkında çok şey öğrenebileceğini hayal etti. Ayrıca, onun yatak odasının hemen üstünde uyuyor olacaktı, geceleri onu izleyebilecek kadar yakındı.

En yakın pencereye doğru ilerledi. Araziyi şahin gözüyle gören bu pencere onun amaçlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Gıcırdayan kapı tokmağı onu Ackerman'ın yaklaştığı konusunda uyardı. Çizmeler merdivenlerden gümbürdeyerek çıktı. Toby uyku tulumunu yakalamak için tam zamanında döndü ve Yastıklar birbiri ardına ona fırlatıldı.

"Bu sana yapacağım son iyilik olacak." Ackerman Toby'ye ters ters baktı, belli ki bir cevap bekliyordu.

Yavaş adımlarla.

"Ben de seni seviyorum, dostum," diye seslendi Toby. Kendini tutamadı. "Siktir git," diye hırladı Ackerman ona.

Toby, "İkinci randevuya kadar bekleyelim," diye önerdi.

"Komik adam." Ackerman'ın bakışları Toby'nin tişörtündeki mesaja kaydı. "Gerçekten çok komik," diye ekledi tepinerek.

Onun sorunu ne?

Toby yatağını pencerenin altına kurdu. Kontrol etmek için bileğini oynattı.

Saat. Toplantının başlamasına daha bir saat vardı. Milly'yi gezdirmek ve mülk hakkında fikir edinmek için bolca vakti vardı.

Evden çıkmasına kimse engel olmadı. Yanında Milly ile birlikte ilk keşiflerini yaptılar. Ev 1880'lerde inşa edilmişti ama yavaş yavaş yenileniyordu. Tam şüphelendiği gibi, bir zamanlar eski bir mutfak olan dış bina Chet ve June için bir misafir kulübesine dönüştürülmüştü.

Toby elma bahçesinde bir tur attıktan sonra "İkmal" olarak adlandırılan büyük kırmızı ahıra doğru ilerledi. Geniş çift kapı sıkıca kilitlenmişti. Milly'ye çatlağı koklamasını işaret etti ve oturduğunda şaşırdı. Burası FBI'ın bomba yapımını bulduğu yerdi. boru ve bakır teller, ama barut yok, garip bir şekilde.

Ahır aynı zamanda milislerinin kullandığı cephaneliği de barındırıyordu: düzinelerce M-16 tüfeği. İyi ki güvenli bir şekilde kilitli tutmuş.

Milly'yi bir avuç mama ile ödüllendirdi ve birlikte çiftlik evine döndüler.

Kaptan Connelly verandasında elinde taze kahve gibi kokan bir fincanla durmuş, kısık gözlerle onu izliyordu.

"Güzel mülk," dedi şüpheyi önlemek için. "Hepimiz sizi bekliyoruz, Çavuş," dedi sabırsızlıkla.

Saatini tekrar kontrol etti. Beşe iki dakika vardı. O biriydi o insanlar.

Komuta odasına girdiğinde, erken gelmenin neden iyi bir fikir olduğunu anladı. İkinci kaptan ve astsubaylar tüm iyi sandalyeleri kendilerine ayırmışlardı. Toby aşk koltuğunu Ackerman'la paylaşacak değildi, bu yüzden June Lee'nin yemek hazırlamakla uğraştığı mutfaktan bir sandalye getirdi.

akşam yemeği. Otururken Dylan çantasından zımbalanmış birkaç sayfa çıkardı.

"Bu toplantıyı kısa tutacağım," dedi ve elindeki bildirileri etrafa dağıttı.

Toby elindeki kopyaya baktı. En üstteki URL'ye bakılırsa, çıktı doğrudan zaten aşına olduğu hükümet karşıtı bir web sitesinden gelmişti. Başlıkta **Füzyon Merkezleri Sivil Hakları İhlal Ediyor** yazıyordu.

Dylan, "Geçen Cuma füzyon merkezleri konusunu gündeme getirdim," dedi ve ona biraz arka plan bilgisi sundu. "Federaller bu konuda Milyonlarca dolar bunları kurmak ve işletmek için harcandı. İddiaya göre, bu sistemler

federal ve yerel kolluk kuvvetleri arasında tehditle ilgili bilgi paylaşımını teşvik etmektedir. Ancak, bir alt komite soruşturmasına göre, bunların başlangıcı sonucunda tek bir terör tehdidi ortaya çıkarılmamıştır. Bunun yerine, Federaller yerel yetkililere toplumlarındaki Müslümanların hangi kitapları okuduğunu söylüyordu ki bu da söz konusu vatandaşların Birinci Değişiklik haklarının açık bir ihlalidir."

Toby kendini sudan çıkmış balık gibi hissetti. Kafasını kaldırdığında Dylan'ın porselen yanaklarında bir öfke lekesi gördü. Onun kahvesine uzandığını görünce, enerji seviyesini korumak için kafein alıp almadığını merak etti.

"En yakın füzyon merkezi Woodlawn'da ve bir sonraki toplantı kanun yetkilileri 9 Kasım'da orada olacak. Bu etkinliği protesto etmeyi öneriyorum. Eğitim broşürlerini postalamak ve pankartları hazırlamak için iki haftamız var. Bu konuda görüşlerinizi almak istiyorum."

Milis liderleri teker teker önerilen protestoya destek sözü verdi.

Toby diğer ayakkabının düşmesini bekledi. Bu muydu yani? Milisler broşürler ve pankartlarla barışçıl bir protesto mu planlıyordu? Silahlı saldırı yok muydu? Federal kolluk kuvvetleri hedef alınmamış mıydı? *Öyleyse, ne oluyor?*

"Pekâlâ," diye devam etti Dylan, onun düşüncelerinden habersiz, "o zaman o tarih yaklaşırken ayrıntıları belirleriz.

Şövaleye doğru adım atarak kahve fincanını bıraktı ve üzerinde CPX yazan bir kâğıda gelene kadar ciltli kâğıtları karıştırdı. Toby bunun Komuta Yeri Tatbikatı anlamına geldiğini tahmin etti.

"Cumartesi günkü CPX ile ilgili olarak," dedi, "fiziksel hazırlık değerlendirmeleri yapmayı tartışmıştık, ancak bunun yerine

Çavuş Burke'ün bize öğretebileceği becerilere özgü bir tür." Onun Kristal bakışlar Toby'ye kaydı. "Kendisi yeni olduğu ve hızlandırılması gerektiği için, onu eğitebilmem için geri kalanınızı serbest bırakacağım. Acil bir endişesi olan var mı?"

Bir şeyleri havaya uçurmayı seven eski denizci elini havaya kaldırdı.

"Evet, Çavuş Morrison?"

"Cephanemiz azaldı hanımefendi. Daha fazla şarjör sipariş etmenizi istiyorum." "Elbette." Başıyla ikinci kaptanı işaret etti, o da çoktan Not. "Başka bir şey var mı?"

Toby'nin aklında düzinelerce soru vardı ama onları kontrol altında tutuyordu. Onları bu kadar erken dile getirmek şüpheli görünebilirdi.

"Hayır mı? O halde," dedi sadece astsubaylara hitaben, "ben yeni üyemizi yönlendirirken siz de işinizin başına dönün."

Ackerman Toby'ye ters ters bakarak ayağa kalktı ve diğer çavuşların peşinden odadan çıktı. Teğmen Ashby ayağa kalktı ve topallayarak dosya dolabına gitti, oradan üç kâğıt çıkardı ve birer birer Toby'ye teslim etti.

Toby, *Savunucunun İnancı* başlıklı ilk sayfayı gözden geçirdi.

İnsan avcılarının var olduğunu kabul ediyor ve anlıyorum. Suçlu ya da Teröristler, zayıfları avlamak için medeni toplumumuzdan faydalanmaktadırlar.

Kötülüğü temsil ediyorlar ve onlarla yüzleşilip yenilmeleri gerekiyor. Gözleri haklı bir öfke ve üstün bir şiddetle kelimelere takıldı ve omurgasını bir ürperti sardı.

Ashby ciddiyetle, "Okuyun, inanın ve yaşayın," diye emretti.

"SAM'deki her erkek ve kadına bir amaç veren şey bizim inancımızdır."

Tıpkı Rangers Alayı'ndaki gibi ama kanunsuz bir yetenekle. *Anladım.* Toby başıyla onayladı.

Daha sonra Ashby ona Birleşik Devletler Anayasası'nın bir kopyasını verdi.

ve Haklar Bildirgesi'nden biri. "Bunları her zaman yanınızda taşıyacaksınız. kısa bir süre sonra size verilecek sırt çantasında yer alacak. Bu sayfalar inançlarımızın özünü oluşturmaktadır."

"Evet, efendim." Toby, pencerenin yanında durmaya giden Dylan'a baktı, fincanında kalanı boşaltırken sırtı ikisine de dönüktü.

"Bilmeniz gereken bazı terimler var." Ashby topallayarak şövaleye doğru yürüdü. Temiz bir sayfayı çevirdi, bir keçeli kalem aldı ve şunları karaladı

FreeFor. "FreeFor ya da özgürlük güçleri CPX'in açık katılımcılarıdır." Toby'yi işaret etti. "Sen artık FreeFor'un bir üyesisin."

OpFor yazarken kalem gıcırdadı. "Bunlar FreeFor'un hedeflerine karşı çıkan muhalif güçlerdir. Bunlar bireyler olabilir, ancak daha çok hükümetlerdir, eyalet, federal ve yabancı."

Ve hükümetin hizmetkarları, Nolan gibi. Ve benim gibi.

Dylan sanki onun düşüncelerinden haberdarmış gibi başını çevirdi ve kutup bakışlarıyla onu kıştırdı. Toby rahatsızlığını gizlemek için mücadele etti. Tanrım, onun aslında *OpFor*'un bir hizmetkârı olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi?

"Asıl amacımız," diye açıkladı pencereden ona doğru dönerek, "federal hükümetin halkı ezmeye yönelik doğal eğilimini geri püskürtmek." Kadının kalçalarının salınımı, adamın onun ince kıvrımlarına olan farkındalığını artırdı. "Devlet kurumlarının alfabe çorbası - FBI, CIA, NSA, DEA - adını siz koyun, hepsi suçu önleme ve terörizmi durdurma kisvesi altında devlet düşmanı olarak görülen bireyleri gözetledi, taciz etti ve hayatlarını mahvetti."

Toby kabul ettiğini mırıldanmadan önce sertçe yutkundu. Hala topuz yaptığı parlak saçlarından gözlerindeki ciddi ışıltıya kadar, ona bir öfke alevini hatırlatıyordu. Ama istese de bundan daha alaycı bir bireyci olamazdı.

"Günlük rutinimiz şöyle." İnce parmaklarıyla bilgileri işaretledi. "Pazar hariç her gün saat beş buçukta kalk borusu çalışıyor. Kırk beş dakika PT yaparız, duş alırız ve yemek yeriz. Buradaki geçiminizi yerleşke etrafındaki projeleri tamamlayarak kazanacaksınız. Bu tesis bir hayır kurumu değil. Hafta içi işte olacağım için, Teğmen'e hesap vereceksiniz. Ashby ben yokken. Döndüğümde, akşam brifingi için burada toplanacağız. Hemen ardından akşam yemeği. Işıklar 21:00'de sönecek. Cumartesi günü CPX var. Pazar günleri isterseniz uyuyup dinlenebilir ya da bölgeden ayrılabilirsiniz ama tüm askerlerimi benimle birlikte ayine katılmaya teşvik ediyorum."

"Evet, efendim." Liderlerine hayatlarında ne halt ettiklerini düşünmeleri için fazla zaman vermiyordu, değil mi?

Serin bakışları adamın ensesindeki buklelere kaydıkça koyulaştı. "Sana saçını kestireceğime söz vermiştim, Çavuş," diye hatırladı. Bir kâsede sos çırpma makla meşgul olan June Lee'ye düşünceli bir bakış gönderdi. Bir duvar saatine, bir de Toby'nin buklelerine baktı.

Kadının ne düşündüğünü anlayabiliyordu; yemekten önce saçının kesilmesini istiyordu, bu da muhtemelen saçını kendisinin keseceği anlamına geliyordu.

Boynunun yakınında keskin bir alet kullandığı düşüncesi bile testislerinin kalkmasına neden oldu. Yine de özel bir ilişkinin temellerini atma şansını yakalamıştı; sırların paylaşılmasını gerektiren bir ilişkinin.

"Arka verandaya oturun," diye davet etti, elini arka kapıya doğru salladı, neyse ki onun düşüncelerinden habersizdi. "Bir dakika içinde çıkacağım."

"Evet, hanımefendi." Dosya dolabını toparlamaya dalmış olan Ashby ona doğru bakmadı bile.

Toby kalktı ve sandalyesini mutfığa geri götürdü. Milly de onun peşinden verandaya çıktı ve kalan son güneş ışığı parçasına oturdu.

Dışarıdaki masaya huzursuzca oturdu ve açelyalardan oluşan bir çitle çevrili düzenli bahçeyi inceledi. Ortada, yeni restore edilmiş ve üzeri yeni bir kat boyayla kaplanmış eski bir tuğla kuyu duruyordu. Çürümeye yüz tutmuş tek eşya bir çocuk oyun evi ve büyük bir söğüdün dallarından sarkan kuru çürümüş bir lastik salıncak vardı.

Mutfaktan gelen kokularla kokulanan hafif bir esinti lastiği karıştırdı. Dylan'ın çocukluğunu, yükselmek için bacaklarını pompaladığını, kızıl saçlarının uçtuğunu hayal etti.

Bir dakika sonra ona katıldı, dış lambayı yaktı ve kapıyı kapattı. Elinde keskin görünümlü bir makas, bir havlu ve bir sprej şişesi tutuyordu. Toby'nin sinirleri gerildi.

"Tişörtünü çıkarmak isteyebilirsin," diye önerdi ve eşyaları onun yanındaki masanın üzerine koydu.

Tişörtünü çıkarmak için hızla soğuyan havaya meydan okudu. Öz-Bakışları adamın kalın kaslı omuzlarına indiğinde bilinç onu ele geçirdi. Gözleri onu tenine değen buz gibi etkiledi. Çoğu kadın gördüklerinden hoşlanırdı ama o hoşlandıysa bile bunu belli etmezdi. Adamın sol üst kolundaki dövmeyle kaşlarını çatarak baktı.

"Nedir bu?" Hafif dokunuşu bir kırbaç darbesi gibiydi. "Bu 75. Ranger Alayı'nın ayırt edici amblemi."

Havluyu aldı ve salladı. "Ranger sembolünün çapraz tüfeklerin üzerinde bir kafatası olduğunu sanıyordum."

Toby omuz silkti. "Bu da onlardan biri. Kolumda kafatası olan bir korsan gibi hissedirdim."

"Bu saçma sapan saçlarla bir korsana benziyorsun." Kadın havluyu adamın omuzlarına örttü ve Toby, kadın sprej şişesiyle yelesine sprej sıkarken kenarları bir arada tuttu.

Sonra içinden bir tarak geçirmeye çalıştı.

Her çekiş onu kara tahtaya çizilen tırnaklar gibi etkiliyordu. Kıyafetlerinden yayılan hoş kahve kokusunun altında temiz çarşafların kokusu vardı.

Elinde ikiz bıçaklar gibi parlayan makasa uzandı ve adam irkilmemeye çalıştı. "Sana güvenebilirim, değil mi?"

"Bir doktora her zaman güvenilmelidir."

Bu şifreli cevabı merak etti. "Doktor musunuz?" diye sordu, ama onun mesleğini zaten biliyordu.

"Bir doktor." Bir tutam saçını çekti ve kopardı. "Martinsburg'daki VA Tıp Merkezi'nde çalışıyorum."

Aralarına sessizlik çöktü ve Toby kendini sevilen bir kedi gibi hissetmeye başladı. Kadın parmaklarını Toby'nin saçlarında gezdirip, bir şeyler kopardıkça Toby yarı hipnotik bir hale büründü.

"Doktorların ilaç şirketlerinden rüşvet alması hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu durup dururken.

Soruyu düşünmek için keyifli sersemliğinden uyandı. "Ürünlerini kullanmak için satın alma teşviklerini kabul etmeyi mi kastediyorsunuz?"

"Rüşvet, satın alma teşviki, ne fark eder? Bir doktor yeterince test edilmemiş bir ilacı reçete ettiği için dört tur bedava golf oynuyor. Bu size etik geliyor mu?"

"Sen öyle söyleyince olmuyor."

"Son zamanlarda çok golf oynayan bir doktorla çalışıyorum."

Snip, snap. Kendini tedirgin bir duruma sokmaya çalışıyordu. Belki daha az kahve içerse daha rahatlayabilirdi. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Bıçağın ucu kulağını sıyırdı ve Toby irkildi.

"Özür dilerim." Suçlu bir bakışla işini kontrol etmeye başladı.

"Neredeyse bitti," diye güvence verdi ona.

"Harika, sadece... sakın ol," diye davet etti. Ayaklarının dibinde yayılıp horlayan köpeği işaret etti. "Hayatı Milly gibi yaşamak lazım."

Adını duyan Milly başını kaldırıp parlak ve zeki gözlerle onları inceledi.

Dylan, "Terapi köpekleri hakkında bir şeyler okumuştum," diye gönüllü oldu.

"Sen de bir tane almalısın," diye önerdi ve kızın nefesini tuttuğunu duyduğu anda sözlerinden pişman oldu.

"TSSB olduğumu mu ima ediyorsun?" diye sordu, geri adım atarak.

Evet, öyle. Kadının durumu o kadar açıktı ki, yeni adam olarak konumunu korumak için bile olsa suçlamayı reddetmeye cesaret edemedi. "Üzgünüm, ama bunu yaşadığınız zaman oldukça açık."

Sırtı ona dönük olacak şekilde dönerek makası yavaşça masanın üzerine koydu.

Muhafazayı gergin bir sessizlik kapladı.

"Saçların artık makas için yeterince kısa," dedi ve konuyu hiç açmamış gibi kapattı. "Onları üst kattaki banyoda lavabonun altında bulabilirsin. Yardıma ihtiyacın olursa Morrison iyi bir berberdir. June Lee burayı toparlar." Sprey şişesini ve makası kaptığı gibi verandadan kaçtı ve onu kendi haline bıraktı.

Toby, acı dolu bir iç çekişle başını patilerinin üzerine koyan Milly'ye baktı.

"Sakin söyleme," diye homurdandı. Ayağa kalkarak saç tozuyla kaplı havluyu çıkardı.

Dylan Connelly'yi *geliştirmenin* basit bir mesele olacağını düşünmüştü - ekip liderinin verdiği kelimeyi kullanmak gerekirse. Toby henüz onun yumuşak başlı cazibesine karşılık vermeyen bir kadınla tanışmamıştı. Ama milis lideri

Daha önce flört etmeye çalıştığı tüm kadınlar gibi. Siyasi meseleler ve sivil haklarla ilgili kaygılarla o kadar meşguldü ki, bırakın muhtemel bir sırdaşı, onu bir erkek olarak görüp görmediğini bile merak etmek zorunda kaldı.

Bu iş düşündüğümde biraz daha zor olacak.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah şafak sökerken Dylan evinden dışarı adımını attı ve gümüşü ışıkla yıkanan, diğerlerinin ona katılmasını bekleyen yalnız figürü gördüğünde kısa bir süre durdu. Tobias Burke sabah PT'sine hepsinden önce gelmişti ve Milly'nin köpeği onu karşılamak için verandaya çıkarken zorlukla nefes almasına bakılırsa, köpeğini çoktan gezdirmişti bile. Çünkü aşağılanması göz önüne alındığında, kendini bu yakışıklıyla yalnız bulmayı hiç istemiyordu.

sabah kahvesini içmeden önce.

Adam fazlasıyla çekiciydi, rahatsız edici derecede zeki olduğundan bahsetmiyorum bile.

Dylan belinden eğilerek Milly'nin başını okşamak için durakladı; bahçede Tobias'a katılmayı geciktirecek her şeyi yapardı.

"Günaydın hanımefendi," diye seslendi, onu görmezden gelme seçeneğini ortadan kaldırdı. "Merhaba."

Morrison'ın yardımını olsun ya da olmasın, adamın saçının geri kalanını gayet iyi tıraş ettiğini akşam yemeğinde kendi gözleriyle görmüştü. Bu sabah, dikenli saç telleri uykudan dağılmıştı ve pürüzsüzce tıraş ettiği güçlü çenesinde yeni kirli sakallar çıkmıştı bile.

Olduğu yerde kalmaya ya da kendisini meşgul edecek başka bir şey bulmaya karar verirken, midesinin çukurundaki çarpıntı onu rahatsız etti. Bu adamda onu böylesine içgüdüsel bir düzeyde tedirgin eden şey neydi? Kendini hayvani çekiciliğe karşı bağışık sanıyordu.

Astsubaylarından ya da milis üyelerinden hiçbiri onun TSSB ile mücadelesinden bahsetmeye cesaret edememişti. Devam etmesini sağlayan şey ona olan inançlarıydı. Tobias'ın içgörüsü onu şeffaf hissettirdi. Kendine güveni sarsılmıştı. Acaba

Onun nasıl bir enkaz olduğunu bile bile liderliğini takip etmek?

"Erken kalkmışsın," diye ısrar etti ve kaba görünme riskini göze alarak onu Milly'yi okşamayı bırakmaya zorladı.

"Pek uyuyamıyorum," diye itiraf etti, bahçede ona katılırken. "En azından öğleden sonraları kafeinsiz kahveye geçmek isteyebilirsin," dedi.

önerdi.

Uykusuzluğuyla mücadele etmek için ona enerji veren kahveyi gün boyu içme alışkanlığını savunacak değildi. "Nasıldı Tavan arası mı?" diye sordu, konuyu aniden değiştirerek. "Donup kaldınız

mi?"

"Hayır hanımefendi. Uyku tulumunun içinde gayet rahattım. Beni kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler. Artık bir amacım var."

"Hmm." Onun kendisi hakkındaki şüphelerini hissetmiş olmalıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, TSSB'si hakkında yorum yapmak dışında gerçek bir şikâyeti yoktu. Yemek masasında neşeli bir görünüm sergilemiş, Ackerman'ın huysuzluğunu mizahla savuşturmuş ve diğerlerine saygı göstermişti. Küçük bir gülümsemeyi başardı. "O halde bu sabahki antrenmanla ilgili hiçbir şikâyetiniz olmayacak," dedi tatlı bir sesle.

Beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. "Hayır, hanımefendi."

Adamın coşkusu kızın yüzünde bir gülümseme yarattı. Evden dışarı ışık sızmaya başladığında ve üç adam yuvarlanarak görüldüğünde gülümsemesini çabucak gizledi. Aynı anda Chet Lee de misafir kulübesinden binanın etrafını sardı. Astsubaylar Burke'ün yanındaki yerlerini alırken, subaylar da onlarla yüzleşmek için dizildiler.

Terrence Ashby onları harekete geçirdi. "Jumping jacks!" diye bağırdı. Protezinin engeline takılan ve hastalığı yüzünden yorgun düşen Terrence, rutine katılmaktan çok onu denetliyordu. Endorfin için yanıp tutuşan Dylan ise egzersiz için yaşıyordu. Elli sıçrama hareketi bir dizi esneme hareketleri ve core-kondisyon egzersizleri.

Terrence'in sesi sessiz avluda gümbürdedi. "Yüksek dizler!"

Dylan ayak sesleri ve nefes alış verişlerinin arasında bir horoz ötüşü duydu. Eğer o belirgin ses ve odun kokusu olmasaydı İlçedeki şöminelerden dumanlar yükselirken, neredeyse gözlerini kapatıp Afganistan'a geri dönmüş, MACP'nin dışındaki çorak bahçede PT'yi yönetiyormuş gibi davranabilirdi. Zihninde, uzmanları -çocukları- hâlâ hayattaydı, birbirleriyle şakalaşıyor, kara mizahlı fıkralar anlatıyorlardı.

*Dolabınızda asılı duran iki ölü adama ne denir? Curt ve Rod.
-Anladın mı? Curt-n-rod?*

"Şınav!" Ashby Dylan'ı geçmişin içinden çekip çıkararak anons etti. Hepsi soğuk, nemli çimlerin üzerine göbek üstü düştü. Güneş terleyen yüzlerini aydınlatmak için yükseliyordu. Geniş omuzları ona kolunun üst kısmındaki dövmeyle düşündürdü Tobias da dahil olmak üzere çoğu ceketlerini çıkarmıştı. Kafatası yerine bir kalkan seçmişti. Onun bu yönü hoşuna gitmişti.

Bakışlarını yakalayan adam ona bir sırtıfırlattı ve kadın hemen çimenlere baktı.

Aşağı. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Her çöküşte, verimli toprak ve ıslak çimen kokusu ciğerlerini dolduruyordu. Ellerinin altındaki toprak onu düşündürüyordu.

Oğulları hakkında, hepsi toprağın derinliklerine gömülürken, kendisi yukarıda kaldı, hala hayatta... ne için?

Diğerlerinin iniltilerini kesen Çavuş Burke'ün bariton sesi onu daldığı hayallerden uyandırdı. "Haydi çocuklar. Bu iş bizde. Kolay bir gün."

Elliye ulaşmak için on beş sınav daha çekmeleri gerekiyordu. Terrence Ashby'ye katılarak saymaya başladı. "Otuz sekiz, otuz dokuz, kırk, kırk-bir..."

Çavuşlar Morrison ve Lee, Burke'ün coşkısına kapılıp söze karıştılar. Kolları yanmaya başlayan Dylan da kendi sesini ekledi. Sadece Ackerman saymayı reddetti ama o da zar zor sınav çekiyordu.

"Elli!" diye koro halinde bağırarak başarı duygusuyla ayağa kalktılar.

Dylan'ın bakışları Tobias'ın geniş göğsüne ve kırmızı tişörtündeki mesaja kaydı.

DAHA SONRA SÖYLEYECEKLERİM İÇİN ŞİMDİDEN ÖZÜR DILERİM.

Paslı bir kıkırdama boğazını tırmaladı ve ayrılmış dudaklarından kaçtı. Onunla göz göze gelen adam hızlıca başını salladı ve kadın bunun dünkü TSSB yorumu için özür dileme şekli olduğunu fark etti.

"Burpees!" Ashby dikkatini yeniden toplayarak bağırdı.

Adamlar mırıldandıkları küfürlerle tahta pozisyonuna geçtiler, ama Tobias tekrar sayarken onları motive etmeye devam etti. Dylan gözlerini ondan uzak tutmak için mücadele etti.

Karizması, onlara öğretebileceği becerilerden bile daha fazla, onu milisler için bir değer haline getiriyordu. Terrence'ın pozisyonunu almak istemesi mümkün müydü?

Uzun zamandır olmayan gelecek umudu kan dolaşımına karışarak onu geçmişe sürüklenmekten alıyordu.

"İki mil!" Jimnastik hareketleri sona erdiğinde Terrence seslendi. Saatine baktı, zaman tutmaya hazırlanıyordu. "İşaretimle."

Dylan Tobias'a koşu parkurunu işaret etti. "Yolu takip et." "Başla!"

Terrence bir düğmeye bastı ve hepsi havalandı, Dylan en önde Kurşun.

Tepeden aşağıya ve açık arazinin çevresi boyunca koştu. Isınmış kasları ona kolaylıkla uyum sağlıyordu. Çiy parılıyordu Sürekli aydınlanan gökyüzünün altında sıvı cıva damlacıkları. Soğuk hava

kulaklarını ve yanaklarını ısıırıyordu. Atkuyruğu yaptığı saçları, zarif adımlarının ritmiyle bir ileri bir geri savruluyordu.

Koşmak onun sığınağıydı. En yüksek hızda koştuğunda, anıları ona yetişemezdi ve bu yüzden geçici bir süre için de olsa acı çekmeden onlardan önde olmak için kendini zorladı.

Astsubaylarının her zamanki gibi geride kaldıklarını duyabiliyordu, her ne kadar birbirlerine onu geçmeleri için meydan okusalar da.

Koşu parkuru ağaç sınırında ikiye ayrılıyordu. Sağa döndüğünde sadece Cumartesi günleri kullanılan atış poligonuna ulaşacaktı. Dylan sola dönerek ormana paralel koşmaya başladı. Normalde, ilk mil işaretine geldiğinde kendini tek başına koşarken bulurdu; kalbinin davulu ve ayaklarının pırtırtısının ona eşlik ettiği sakin, huzurlu bir ortamda. Ama bugün biri ona doğru hızla yaklaşıyordu ve kim olduğunu anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu.

Doğuştan rekabetçi olduğu için adımlarını uzattı.

Ama faydası olmadı. Eve giden son yarım milde yokuş yukarı döndüğünde, Tobias'ın ona yaklaştığını duyabiliyordu. Baldırları çığlık atarken ve ciğerleri yanarken, ondan daha hızlı koşma iddiasından vazgeçti.

Yanına çekerek ona alaycı bir gülümseme attı. "Kahretsin, çok hızlısın," diye homurdandı.

Bu iltifat geçilmenin acısını biraz olsun hafifletti. Belli ki elinden gelenin en iyisini yapıyordu. "Sen de oldukça hızlı koşuyorsun."

"Eskiden çok daha hızlıydım. Bu benim için iyi."

İşte oradaydı, yine onu öpüyordu. "Bitirene kadar seni yenerim," diye atıldı, bir motor gibi alternatif bir vitesa geçti.

Mırıldandığı bir lanetle, onun meydan okumasını karşılamak için ileri atıldı. Keskin nefesleri ve çarpan ayakları, cıvıldaayan bir kardinali susturdu.

Evin arka tarafındaki yavaş yokuşu tırmanırken kızılıık ağacından bir ışık yandı. Ashby söğüt ağacının yanında durmuş, zamanlarını söylemeye hazırlanıyordu.

Son anda hızlanan Dylan, en yeni astsubayını iki saniye farkla mağlup etti ve kişisel en iyi rekorunu yedi saniye geçti.

Ellerini başının arkasında kavuşturmuş daireler çizerek yürüyor, nefes nefese kalıyordu. Tobias iki büküm olmuş, ellerini dizlerine dayamış, göğsü kabarmıştı. Birden başını kaldırdı, onun kendisini izlediğini fark etti ve sırtıttı. İçini bir yoldaşlık duygusu kapladı ve onu şaşkınlığa sürükledi.

Arkasını dönüp Çavuş Lee'yi cesaretlendirmek için seslenirken Dylan onu gizlice inceledi. Onun coşkusunu, doğallığını ve

Liderlik. Bundan daha fazlasını seviyordu ama bunu itiraf etmeye hazır değildi. "Hadi kardeşim," diye seslendi Burke, Lee'yi cesaretlendirerek.

tek kolu öfkeyle pompalarken eğim. Meslektaşlarının çok önünde bitiş çizgisini geçerken Tobias tokat atması için ona elini uzattı.

Çavuş Morrison yirmi saniye sonra tepeye tırmandı ve Çavuş Ackerman en son tırısı kalktı.

"Yirmi dakika on saniye," diye açıkladı Ashby tiksintiyle. "Bu acınası bir durum, Çavuş. Son zamanınızı geçmeniz gerekiyordu, ona eklemeniz değil."

Ivan Ackerman'ın elleri yumruk oldu. Volatilitisini hisseden Dylan, "Bir dahaki sefere hızını artıracaksın, değil mi Ivan?" diye araya girdi.

"Evet, tabii," diye mırıldandı ikmal çavuşu. "Bana bir şey oldu." Biraz balgam çıkardı ve bunu kanıtlamak için göğsünü dövdü.

"Bir sonraki koşuda hepimiz zamanımızı aşacağız." Tobias Burke'ün dans eden gözleri ona doğru döndü.

Dylan kaşlarını çatı. Ondan daha hızlı nasıl koşabilirdi ki?

Onun dehşetine, çenesini düşüren bir göz kırpmayla karşılık verdi. *Bana öylece göz kırpmadı.* Dehşete kapılarak, fark edip etmediklerini görmek için diğerlerine baktı. Tanrıya şükür, kimse fark etmemişti. Bir dahaki sefere yalnız kaldıklarında, itaatsizliği için onu görevlendirecekti.

Ya da belki de yüksek yolu seçer ve onu paçayı sıyrmasına izin verirdi. Ackerman'la işim bitti. Zamanla, hepsi doldurmaları gereken rollere yerleşeceklerdi.

En azından bunun doğru olduğunu umuyordu, özellikle de kendisi için.

Bir saat sonra Dylan elinde bir fincan taze kahveyle Chevy Suburban'ına bindi ve Martinsburg Tıp Merkezi'ne doğru yola çıktı. Ivan Ackerman da onunla birlikte gitti.

"Danışmanlık için," diye açıkladı Çavuş Morrison, Suburban'ın gözden kayboluşunu izlerken. Teğmen Ashby onlara evin önünü boyamalarını emretmişti. "Ackerman'ın çoğu kişiden daha fazla sorunu var."

Toby merdivene doğru döndü. "Neden, ona ne oldu?"

"Duyduğuma göre, askerden izne ayrılmış, babasını ziyarete gitmiş.

Noel'de aile. Karısı ve kızı alışveriş merkezine gittiler.

ve ateş açan bir haydut tarafından

öldürüldü." Toby ona dehşetle baktı.

"Hadi canım." "Gerçek hikâye."

"Lanet olsun." Dylan ona Ackerman'ı çok sert yargılamaması gerektiğini söylemeye çalışmıştı. Ackerman'ın dünyasında yırtıcı hayvanlar her yerdedi, alışveriş merkezinde bile. Onun milislerine katılmasına şaşmamalı.

"Çavuşlar Morrison ve Burke!" Teğmen Ashby'nin tok sesi avluda rahatlıkla yankılanıyordu. "İşe koyulun."

Toby bütün sabah ve öğleden sonra boyunca bir merdivenin tepesinde durmuş, pencere çerçevelerini tutkal gibi yapışacak kadar kalın boyayla kaplıyordu. Güneş sırtında ılık ılık parlıyordu. Yalnız bir sinek başının etrafında vızıldadı. Ondan çok da uzakta olmayan bir merdivenin üzerinde Çavuş Morrison şifon rengi boyayı kazınmış eski fiçı tahtasının üzerinde umarsızca gezdiriyordu. Morrison çalışarak başaramadığını dedikoduyla telafi ediyordu.

"Biliyor musunuz, eskiden gaziler hastanesinde bir hastaydım," diye açıkladı topçu uzmanı devam eden monoloğunun ortasında.

Toby şaşkınlıkla baktı.

"Yıllardır Martinsburg'a gidiyordum, ilk Körfez Savaşı'nda yakalandığım Körfez Savaşı Sendromu'ndan kurtulmaya çalışıyordum. Bilirsiniz, kemik ağrıları, uyuşukluk, her şey. Günde bir düzine farklı hap kullanıyordum ve hiçbir fark yaratmıyordu. Aslına bakarsanız, daha da kötüleştim.

Kalp çarpıntısı yaşamaya başladım. Sonra bu bayılmalar beni aniden vurdu." Altındaki orman gülüne bir tomar balgam tükürdü. "Sebepsiz yere bayıldığınızda işinize devam edemezsiniz. Kearneysville'de bir yazılım geliştirme şirketinde güvenlik şefiydim."

"Öyle mi?" Toby, Morrison'ı mavi üniforması içinde, göbeğine doğru uzanan bir kılıf içinde silah taşıırken hayal etti.

"Evet. Hoşuma da gitti ama çok hastaydım ve bir gece fenalaştığımda ertesi gün beni kovdular." Morrison silindirini yeni bir alana taşıdı.

Toby başsağlığı mırıldandı. Bir süre sessizlik içinde resim yaptılar.

"Ondan sonra duvardaki yazıyı görebildim." Morrison, Toby'nin tam da bıraktığı yerden. "Maluliyet için başvurdum ve alamadım. Ben Körfez Savaşı Sendromu yüzünden her şeyimi kaybedecektim ve VA'nın umurunda bile olmayacaktı. Canı cehenneme, diye düşündüm. Bir dahaki sefere hastaneye gittiğimde onlara söyledim, 'Bana beni iyileştirecek yeni bir doktor verin, yoksa şikayetlerimi medyaya taşıyacağım. İşte o gün Kaptan Connelly ile tanıştım ve bana kalırsa,

kendisi

ağrıyan gözler." Gür kaşlarını Toby'ye doğru salladı. "Kayıtlarıma bir kez baktı ve bembeyaz kesildi. Yüzündeki o ifadeyi asla unutmayacağım."

"Neden? Kayıtlarınızda ne vardı?" Toby sordu.

Morrison dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve merdanesini taze boya kabında gezdirdi. "Kullandığım deneysel ilaçlar yüzünden oldu. Beni öldürmedikleri için şanslı olduğumu söyledi. Beni bir detoks programına soktu ve bir ya da iki hafta içinde kendimi yeniden kendim gibi hissettim. Ancak o sırada banka evimi geri almıştı. Kendimi evden atılmış ve işsiz bulduğumda,

Bana iş ve yaşayacak bir yer verdi. Çok iyi bir kadın, Kaptan Connelly." Morrison çalıya ikinci kez tükürdü.

Toby boya fırçasının kıllarını çerçevenin oluklarına geçirdi. Hem aziz *hem de* terörist olmak mümkün müydü? Düşünceli bir sessizliğe gömülmüş olan Morrison'a baktı.

"Sanırım buraya ilk gelen sizdiniz?" FBI geçen ay Dylan'ı sorgularken bu tür soruları sormayı ihmal etmişti.

"Oh, hayır." Morrison yuvarlak başını salladı. "Kaptan Connelly ikinci kaptanı savaştan eve onunla birlikte getirdi. Buradaki ilk adam oydu."

"Yani birlikte mi hizmet ettiler?" Bu nasıl mümkün olabilir? Kayıtlar Ashby'nin helikopter pilotu olduğunu gösteriyor.

"Şey, hem evet hem hayır. İkinci kaptan bir havacıydı. Kaptan'ı Morg İşleri Toplama Noktası'ndan alıp geri getirirdi. Görevi buydu; sahadan ölüleri toplar, kimliklerini tespit eder, elinden geldiğince temizler ve evlerine gönderirdi. Benim zamanımda buna Mezar Kayıtları denirdi."

"Sence bunu neden yaptı?" Toby sorularının cevaplanmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Kefaret," diye yanıtladı eski çavuş. "Ne?"

"Bunun gibi bir şey: Kaptan Connelly'nin tıp fakültesini karşılayabilmesinin tek yolu, faturayı Sam Amca'nın ödemesiydi. Kaptan için bu, Şeytan'ın kendisiyle anlaşma yapmak gibi bir şeydi. Ama ya öyle olacaktı ya da ömür boyu öğrenci kredisi ödeyecekti. Yine de vicdanını rahatsız ediyordu. Bu yüzden inançlarından ödün vermiş gibi hissetmemek için, bir hekimin alabileceği en kötü göreve gönüllü oldu - bir MACP'ye komuta etmek. Başka bir deyişle, kefareti."

"Çavuş Morrison!" Yer seviyesinden yükselen derin ses Toby'yi neredeyse merdivenden düşürüyordu. "Daha az konuşup daha çok çalışırsan bu işi başarırın."

Teğmen Ashby onları yine dedikodu yaparken yakalamıştı.

Gil Morrison gözlerini devirdi ve son yarım saattir boyamakta olduğu ahşabı döşemeye devam etti. Bu arada Toby de evin bu tarafındaki son pencere çerçevesini bitirmişti.

İkinci Kaptan gözlerini güneşe karşı gölgeledi ve Toby'nin çalışmasını inceledi.

"İyi iş çıkardın, Burke. Fırçanı temizledikten sonra garaj yolunun başına git ve posta kutusundan mektupları al."

"Evet, efendim."

"O halde brifinge kadar dinlenmekte özgürsünüz. Morrison, bir saatin var. Daha hızlı çalış."

Toby pencere çerçevesine son boya dokunuşunu yaptı, merdivenden indi ve fırçasını terebentinle ıslattı. Bahçede oturmuş kediyi izleyen Milly'yi çağırarak, boya dumanı yerine temiz hava solumak için bir bahane bulduğuna sevinerek posta kutusuna doğru araba yoluna yöneldi.

Ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı ve çiftlik evi arkasına düştü. Milly, ağzı sonuna kadar açık, dili belirgin bir köpek sırtışıyla sallanarak onun yanında ilerledi.

"Burayı seviyorsun, ha?" Toby'nin bakışları inişli çıkışlı araziye taradı. Her iki yönde de dönümlerce sıra halinde büyüyen budaklı elma ağaçları bu sezonki ürünlerini henüz vermişlerdi. Çürüyen elmalar göz alabildiğine uzanan toprakta çakıl taşları oluşturuyordu. Hasadın toplanmadan gitmesine izin vermek utanç verici, diye düşündü. Ama kuşların ve sincapların çok hoşuna gittiği kesindi.

Dylan'ın burada, sonbahar tonlarıyla yıkanan bu lekesiz manzarada bir milis eğittiğini hayal etmek yeterince zordu. Onun Savunma Bakanı'nın ölümünü planlamasını aklına sığdıramıyordu. Ama Nolan'ın Suriye'ye askeri müdahaleyi tutkuyla desteklediği ve Dylan Connelly'nin de müdahaleye karşı çıkan aynı derecede şiddetli makaleleri göz önüne alındığında, onun ölmesini istemek için kesinlikle bir nedeni vardı.

Araba yolunun başındaki çitin üzerinde bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Toby'nin adımları bayrağa bakarken kırıldı. O bir vatansever miydi yoksa

Terörist mi? Atası John Brown, kölelik karşıtı bir ayaklanma başlatma umuduyla Harpers Ferry cephaneliğini basmadan önce kölelik yanlısı beş güneyliyi öldürmüştü. Modern standartlara göre bu onu bir terörist yapardı. Yine de birçok kişi tarafından sivil haklar konusunda bir kahraman olarak kabul edildi.

Toby omuz silkerek posta kutusunu açtı ve bir avuç dolusu mektup çıkardı. Milly'ye onunla birlikte adımlarını takip etmesini işaret ederek eve doğru döndü ve giderken mektupları karıştırdı.

İki zarf vardı, birinde NSA'nın çoktan dinlemeye aldığı sabit telefonun faturası, diğesinde ise Martinsburg VA Tıp Merkezi Müdürü'nden gelen bir mektup vardı. Merakı onu ikincisini açıp okumaya ve tekrar mühürlemeye itti, ama alıcı tarafından açılmamış posta mektupları mahkemede kabul edilemezdi ve Dylan her an eve dönebilirdi.

Eve geri döndü, postayı kumanda odasına bıraktı ve boyası dökülmüş tişörtünü yenisiyle değiştirmek için tavan arasına çıktı. Dylan'ın dönüş seslerini duyunca, brifingden önce uygun bir yer kapmak için birinci kata yöneldi.

Çatı katının kapısını henüz kapatmıştı ki Dylan'ın komuta odasından gelen sesi onu olduğu yerde durdurdu. Tuhaf sesi ve Ashby'nin yatıştırıcı cevabı onu Milly'yi durdurmaya ve sahanlığa kulak kabartmaya itti.

"Bugün brifingi ben yönetemeyeceğim." Dylan'ın sarsılmış bir sesle söylediği sözler kulaklarına net bir şekilde ulaştı. "Bu mektup başımı ağrıtıyor."

"Brifingi ben hallederim." Buna karşılık Teğmen Ashby'nin sesi kaya gibi sağlamdı.

"Müdürün Hendrix'i azarlayamayacak kadar omurgasız olduğunu söylemişim," dedi acı acı.

Toby, müdürden gelen mektubu okuduğunu tahmin etti. Kulağa ilaç şirketlerinden rüşvet alan meslektaşının hakkındaki şikâyetlerine bir yanıt gibi.

Teğmen Ashby, "Haklıydınız," diye onayladı.

"Bunu kabul edemem!" Öfke sesini renklendirdi ve hecelerini kısalttı.

"Onun yanlış uygulamalarına göz yummayı reddediyorum."

İkinci Kaptan "Sakin ol," diye yatıştırdı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok." "Elbette var. İkisine de karşı koyabilirim." Ayak sesleri merdivenlere doğru yürürken meşe döşemede sesi daha da yükseldi.

"Adamlara migrenim olduğunu söyle," diye yalvardı.

Yüzündeki tüm ifadeyi silen Toby, Milly'yi serbest bıraktı ve Dylan tırabzanı döndüğü sırada merdivenlerden inmeye başladı. Onu görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

Fark etmemiş gibi davrandı. "İyi günler hanımefendi." Adam bir kenara çekilip selam verdi ama kadın karşılık vermedi. Alt dudağını ısırarak tek kelime etmeden yanından kaçtı. Merak içinde, onun odasında kayboluşunu izledi.

Teğmen Ashby'nin belirgin adımları Toby'yi harekete geçirdi. Merdivenlerden inmeye devam etti ve kapıya doğru ilerlerken İkinci Kaptan'ın telaşlı bakışlarını yakaladı. "Komuta odasında oturun, Burke," diye mırıldandı Ashby. "Bir dakika içinde diğerlerinin yanına geleceğim."

"O iyi olacak mı?" Soruyu bir hevesle ortaya attı.

Ashby dondu kaldı ve dönüp ona baktı. "Elbette," diye cevap verdi zoraki bir gülümsemeye. "Bu zaman zaman olur."

Tam da Toby'nin düşündüğü gibiydi. İpte yürüyen tek bacaklı bir korsan kadar dengesizdi. Neyse ki dengesini kaybedip düştüğünde milislerini ayakta ve çalışır halde tutacak güvenilir bir ikinci kaptanı vardı.

Dylan sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini karanlık tavana dikti.

Hem çalar saati hem de üç penceresinin de mürekkep gibi karanlık olması, Ackerman'ın kalk borusunu çalmasına daha saatler olduğunu haber veriyordu. Günün bu kadar geç saatlerinde kahve içmesinin karşılığı buydu. Kafein beyninin uğuldamasını sağlıyor, kaybettiği uykuyu yakalamasını engelliyordu. Kaçınılmaz olarak hâlâ yorgun ve daha fazla kahveye ihtiyaç duyarak uyanıyordu. Ve böylece döngü devam etti.

Gözleri yandı ve dakikalar önce onu uyandıran rüyayı hatırlayarak gözlerini kapattı. Omurgasında bir ürperti dolaştı. Rüya çaresizlikten mi doğmuştu yoksa bir alamet miydi? Bir hastane odasında sıkışıp kalmış, kolları vücuduna yapışmış, deli gömleği giymişti. Doktorlar ve hemşireler içeri girip çıkıyor, onu muayene ederken kısık sesle fısıldaşıyorlardı ama hiçbirisi sorularına cevap vermiyor ya da onunla doğrudan konuşmuyordu.

Onlara *bir hata olduğunu* söylemeye çalışmıştı. *Ben bir doktorum, hasta değil.* Sözlerine küçümseyen ya da acıyan bakışlarla karşılık verdiler. Ama kimse onun ifadelerini kabul etmedi.

Sonra hemşirelerden biri diğerine fısıldadı, "*O deli.*"

Ben değilim! Beni çöz de kanıtlayayım! Kendisine kötü davranan kişi kolunun derinliklerine bir şırınga saplayana kadar kendini kurtarmak için mücadele etti ve Dylan nefes nefese uyandı, kalbi çarpıyordu, vücudu terden sıırıslam olmuştu.

Bunun sadece bir rüya olduğuna kendini inandırdı, ama sonra müdürden gelen mektuptaki sözler aklına geldi ve içinde bir aşağılanma duygusu kaynadı.

Mektup gerçektir; rüya ise sadece hayal gücünün bir ürünüydü. A Dylan'ın sol gözünden tek bir damla yaş kaydı ve saç çizgisine damladı. *Belki de ben deliyim.*

Yönetmenin mesajının özü kesinlikle buydu. Ezberlediği sözler, tuvaletin geri tepmesi gibi taşıdı.

Reçete iddianızı doğrulayacak hiçbir kanıt bulamadım. meslektaşınız tarafından suiistimal edildi. Aslında, ofisime ilettiğiniz hesap çizelgeleri ve kopyaların aslında sahte olduğundan endişe ediyorum. Bu tür sahteciliklerin yapılması Batı Virginia Kanunları, Bölüm 46-5-'in ihlalidir.

109. Bu ülkeye üniformalı hizmetiniz ışığında, iddialarınızdan vazgeçmeniz koşuluyla size karşı yasal işlem başlatmaktan kaçınacağım. TSSB teşhisinizin sizde asılsız bir paranoya yaratıp yaratmadığını düşünmenizi büyük bir saygıyla rica ediyorum.

Dylan şiddetli bir hareketle yataktan fırladı.

Yapış yapış geceliğini çıkarıp yorganının üzerine attı. İç çamaşırlarıyla titrerken, Virginia Üniversitesi'nden bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört bulana kadar şifonyerinin çekmecelerini karıştırdı, Tıp diplomasını aldığı yere. Çoraplarını üşüyen ayak parmaklarının üzerine geçirdi, ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu ve sıkıca bağladı.

Sonra yan odalarda uyuyanları rahatsız etmemek için büyük bir özen göstererek salona adım attı. Uyuyan adamların horultuları dışında koridor sessizdi. Gıcırdayan döşeme tahtalarından kaçınarak merdivenlerden indi, ön kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıktı.

Göğsünü ezen ağırlıktan kurtulmak için koşma ihtiyacı, verandadan soğuk ve karanlık bahçeye atlarken kalp atışlarını hızlandırdı. Ayakkabıları çimenlere değdiği anda, aşağılanma, baskı ve haklı bir öfkeyle harekete geçerek koşmaya başladı.

Donla kaplı yamaçtan ağaçlara doğru koşarken ısıracı soğuk kulaklarını tırmalıyor ve gözlerini yakıyordu. Sonsuza kadar koşabilseydi, asla durmazdı.

Evden bir mil uzaktaki patikadan saparak, ormanın kutsallığına girmek için yavaşladı. Nefesini tuttuğunda, gecikmiş bir hıçkırık ciğerlerini sarstı. Kafasının içindeki baskıdan kurtulmak için çaresizce hıçkırığını dışarı bıraktı. Ardından gelen hıçkırıklar onu o kadar şiddetli sarstı ki, kırılğan bir sopa ve yaprak yatağının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

Neden hala buradayım, Tanrım?

Son on iki ay içinde bu soruyu kaç kez sormuştu?
Beni alıp çocuklarımı canlı bırakmalıydın.

Dördüncü Bölüm

Uyku tulumunun içinde sırtüstü yatan Toby kolunu kaldırıp saatine baktı. Ackerman borazanı iki saat daha çalmayacaktı ama Dylan ayaktaydı ve onunkinin altındaki odada kıpırdanıyordu. Bir süre bu huzursuz sesleri duymazdan gelmiş, uyumaya karar vermişti. Ama sonra evin önündeki paravan kapının gıcırdayarak kapandığını ve bir telaş duyduğunu düşündü. ayak sesleri avluyu geçiyor.

Dylan neden bu saatte evden çıksın ki?

Yanında uyuyan Milly'yi rahatsız etmemek için yavaşça doğruldu. Başının üstündeki pencereden dışarı bakmak için kendini kaldırdığında bir adam gördü.

gölgesi ay ışığıyla aydınlanmış tepeden aşağı uçan bir hayalet gibi süzülüyordu. Tanrım, Dylan ne düşünüyordu?

Kadın gözden kaybolduğunda, bir an oturup düşündü. Belki de geceleri tek başına koşmayı alışkanlık haline getirmişti. Yine de Teğmen Ashby'ye haber vermesi gerektiğini düşündü.

Toby sürünerek yataktan çıktı ve Milly uykulu bir şekilde başını kaldırdı. *Kal*, diye işaret etti Toby, sonra *da* geniş cüssesine yakışmayan bir sinsilikle merdivenlerden aşağı indi.

Koridora adım attığında bakışları Dylan'ın açık kapısına kaydı. Ötesi karanlıktı, uykusuzluk ve kaçmasına neden olacak kadar kötü kâbuslarla dolu bir oda. Diğer kapılar kapalı kalmış, uyuyan üç adamın horultularını bastırıyordu.

Beklenmedik bir anda altın bir fırsat -kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat- ortaya çıktı.

Toby onun odasına girdi ve kapıyı kapattı. Odanın düzenini incelemek için bir an durdu. Hafif ay ışığı eski bir yatağın süslü başlığını, ceviz bir çalışma masasını ve ona uygun bir makyaj masasını yaldızlıyordu. Yatağının yanındaki açık kitap onu daha da yaklaştırdı. Kitabı eline aldı, çevirdi ve saatinin ışığında başlığını okudu: *John Brown Hâlâ Yaşıyor! Amerika'nın Şiddet, Eşitlik ve Değişimle Uzun Hesaplaşması*. Sayfalar işaretlenmiş ve pasajlar ağır bir şekilde işaretlenmişti.

Karmaşıklığından etkilenen adam, kitabı tekrar yerine koydu. İncil ve bir tespih ile yaşlı ebeveynlerinin çerçeveli bir fotoğrafı.

Çalışma masasına döndüğünde, soluk bir dikdörtgen onu doğruca dün Dylan'ı bunalıma sokan mektuba götürdü. Zarfı açık buldu, mektubu sabit bir elle çıkardı ve içindekileri taramak için bir kez daha saatini kullandı. Mesaj, konuyla ilgili varsayımlarını doğruluyordu. Ancak müdürün kapanış yorumu Dylan'ın yerine onun irkilmesine neden oldu. *Sizden son derece saygılı bir şekilde şu hususları göz önünde bulundurmanızı rica ediyoruz*

TSSB teşhisiniz sizi asılsız bir paranoyayla baş başa bıraktı. Ahh. Bu acıtmış olmalı.

Ve şimdi dışarıda, karanlıkta ve soğukta, yönetmenin aşağılayıcı -ama muhtemelen doğru- sözlerinden kaçmaya çalışıyordu.

Mektubu yerine koydu ve kapıya döndü. Dylan'ın şapka askısına asılı çantasını görünce nabızı yükseldi. Ne olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

taşıdığı silahın kapağını kaldırdı. .357 Magnum'un pırıl pırıl parlayan kabzası kaşlarının havaya kalkmasına neden oldu.

Tanrım. Bu kadın için mikro boy tabanca yok. Tabanca büyük ve ölümcül görünüyordu. Sadece bu da değil, aynı cepte bir kutu Speer, Gold Dot .38 special, 135 grain mermi taşıyordu. Kapağı kapattı ve etrafına bakındı. *Başka bir şey var mıydı?*

Hayaletimsi bir nesne yorganının üzerinde duruyordu. Merakla yatağa doğru gidip onu aldı ve Dylan'ın geceliğini tuttuğunu fark etti. Geceliği burnuna götürerek kadın, kahve ve güneşte kurutulmuş pamuk karışımını içine çekti. *Güzelmiş.* Hoş koku içinde koruyucu bir akor oluşturdu.

Onu orada öylece, perişan ve yalnız bırakamazdı.

Öte yandan, onun peşinden giderken çok zeki görünmez miydi? *Kartlarını kapalı oyna,* diye hatırlattı kendine. Hatta üzerinde bu mesajın yazılı olduğu bir tişörtü bile vardı.

Dylan Connelly yetişkin bir kadındı, çocuk değil. Geceleri kendi mülkünde koşturmak istiyorsa, onu kim durdurabilirdi ki?

Zihninde kök salan şüphe tohumlarını görmezden gelerek kapıya döndü ve bir göz atıp dinledikten sonra fark edilmeden üst kata çıkabileceğinden emin oldu.

Kalk borusu iki saatten az bir süre sonra çalacaktı zaten. O zamana kadar kendi başına ne kadar belaya girebilirdi?

Tavan arasına döndüğünde, biraz daha uyumak için yatağının içine kıvrıldı.

Borazan öttüğünde uykuya dalmış gibi hissetti.

Hay sikeyim. Ackerman kornoyu gerçekten o kadar kötü mü çaldı

yoksa bilerek mi yaptı?

Toby ikinci kez ayağa kalkarak ayakkabılarını giydi, ceketini aldı ve bu kez köpeğiyle birlikte aşağıya indi.

Dylan'ın hâlâ açık olan kapısı onu endişelendirdi. Teğmenin gümbürtüsü.

Ashby'nin koltuk değneği, adamın ilk hakkı olan banyoya doğru yürüyüşünü müjdeliyordu. Toby'yi Dylan'ın kapısında gören ikinci kaptan yerinde durdu.

Toby, "Kaptan Connelly burada değil," diye duyurdu.

Ashby'nin alnında bir kırıışıklık belirdi. Dylan'ın odasına kendisi bakmak için Toby'yi kenara çekti.

Toby, "Sanırım birkaç saat önce ayrıldığını duydum," diye itiraf etti.

Ashby'nin gözleri endişeyle parladı. "Bu seni ilgilendirmez. Endişelenme," diye homurdandı ama Dylan'ın nereye gittiğini öğrenme arzusuna ihanet edercesine aceleyle banyoya doğru ilerledi. Toby ondan birkaç adım öndeydi.

Geceliğini hatırlayarak onu almak için yatak odasına daldı. Sonra Milly'nin peşinden merdivenlere yöneldi.

Dışarı çıktıklarında kulak tırmalayan soğuk yüzüne çarptı. Daha önce çimenleri gümüşleyen sadece ay ışığı değildi; bu dondu. Koşuya çıkmak için berbat bir gece seçmişti.

Verandada diz çökerek Dylan'ın geceliğini Milly'nin burnuna doğru tuttu.

Köpek hiç koku köpeği olarak eğitilmemişti ama konsept patlayıcıların kokusunu almaya benziyordu. Kim bilebilirdi ki? İşe yarayabilirdi. "Ara," diye ısrar etti ve kurtarma görevlilerinin köpeklerine verdiği işaretini verdi.

Milly boş gözlerle ona baktı.

Geceliği tekrar kızın burnuna dayadı. *Ara*, diye işaret etti. Kız uzun bir süre kokladıktan sonra ona baktı. Dönüp verandadan atlamadan önce gözlerinde bir tanıma parıltısı belirmiş gibiydi; ancak en yakındaki açelya çalısının yanına çömeldi.

Toby inledi. Geceliğini ceketinin cebine soktu ve Dylan'ın saatler önce kayblduğu patikaya baktı. İç çekerek oraya doğru yürümeye başladı. Ama sonra Milly'nin orada öylece durup onun uzaklaşmasını izlediğini fark edince durdu.

Ona katılması için eliyle işaret etti. Milly ona sırtını dönüp evin arka tarafına doğru ilerlerken ve kuyruğunu bir bayrak gibi sallarken buzlu çiy spor ayakkabılarından sızarak ayak parmaklarını uyuşturdu. *Ne oluyor be?*

Laboratuvarın peşinden giden Toby, ona evin kapısında yetişti. İlk gününde fark ettiği oyun evi. Ya milisler bu küçük binada silah depoluyordu ya da Milly Dylan'ın yerini tespit etmişti. Umut şüphecilikle

yarışıyordu

Paslı kapı mandalını çekiştiriyordu. Dışarı doğru sallanırken Milly içeri girmeye çalıştı. Adam onu kenara çekip başını ve omuzlarını içeri soktu.

Tahtaların arasındaki boşluklardan Dylan'ın kızıl saçlarını aydınlatmaya yetecek kadar ışık sızıyordu. Küflü boşluğa sürünerek girdi ve kadının köşede kıvrılmış, alnı dizlerine dayanmış, hareketsiz olduğunu gördü.

Lütfen hayatta kal. Bir elini uzatarak hafifçe koluna dokundu ve onun titrediğini hissetti. *Tanrı'ya şükür.* "Hanımefendi?" Eğer hipotermik değilse, bu bir mucize olurdu. "Kaptan, uyanın." Onu hafifçe salladı.

Dylan isteksizce kendine geldi. Gözlerini kırarken, Kırılgan bir acı bedenini kavradı ve onu hareketsiz tuttu. Düşünceleri deli gömleğiyle bağlı olduğu rüyaya geri döndü. *Ya bu bir rüya değilse?*

Bir adam silueti üzerinde belirdi ve ondan ürkererek uzaklaştı. Başı bir duvara çarptı ve içinde oturduğu muhafazanın tanıdık hissi ve kokusu onu gerçeğe döndürdü.

Ormandan dönerken oyun evine uğramıştı. Mutlu anılar ararken içeri girmiş ve uykuya dalmıştı.

"İyi misiniz hanımefendi?"

Uyku onu uyuşmuş kucağına geri çağırdı ama acı bilincini açık tuttu. Çavuş Burke'ün endişeli sözleri dikkatini vücudunun kontrol edilemeyen titremesine odakladı. Her kası kilitlenmiş bir pozisyonda titriyordu. Soğuk, kemiklerinin iliklerine kadar işlemişti. "Hi-hipot- termik," diye kekeledi, semptomları tanıyor ve uyuşukluğuyla savaşıyordu.

Ağırlaşan göz kapaklarının altından onun ceketini çıkarmak için çırpınışını izledi.

Bir sonraki anda, onu üzerine attı ve sıcaklık onu güneş ışığı gibi sardı.

"Seni buradan çıkarmalıyız."

İşbirliği yapmaya çalıştı ama hareket edemiyor gibiydi.

Bu Tobias için caydırıcı değildi. Çömelmiş bedeninin altına bir ayağını koyarak, bir kolunu sırtının arkasına, diğerini de bükülmüş dizlerinin altına sıkıştırdı ve onu köşeden çıkarıp dar kapıdan geçirdi. Bir sonraki anda onu yerden yükseğe kaldırarak göğsünün duvarına yasladı. Başı adamın omzunda sallanırken, gökyüzünün gümüş rengine büründüğünü gördü. Komşu çiftlikteki horoz ötüyordu.

"Yürümeliyim," diye itiraz etti, konuşması bir sarhoşunki kadar bulanıktı. Tüm ışıkların yandığı çiftlik evinin arka tarafına doğru gitmeye başladı.

açıktı. Diğerlerinin onu bu halde görmesine izin veremezdi! "Yürümek zorundayım," diye tekrarladı.

Ama Tobias onu görmezden gelerek inatla verandaya doğru ilerledi. "Siz doktorsunuz hanımefendi. Yapabileceğiniz en iyi şeyin kıvrılıp kalmak olduğunu biliyorsunuz. Bırakın benim sıcaklığım sizi ısıtsın."

Bunu yapmamak imkânsızdı. Termal enerjisi tişörtünün pamuğunu şenlik ateşinden çıkan alevler gibi yakıyordu. Yakınlaşmak için duyduğu dürtüsel ihtiyaçla iki kolunu da adamın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Görünmemeliyim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Ona bir gülümseme gönderirken gözlerinin kenarları kırıştı. "Merak etmeyin hanımefendi. Kayıp olduğunuzu bilen tek kişi ikinci kaptan. Sizi diğerlerinin yanından gizlice geçireceğiz. Arka kapının kilitli olup olmadığını biliyor musunuz?"

Kendisini sokağa çıkma yasağından sonra eve gizlice giren yaramaz bir genç gibi hissetmesine neden oldu. "Gevşek bir tuğlanın arkasına saklanmış bir k-anahtar var."

"Göster bana," dedi arka verandaya doğru ilerlerken. Söz konusu tuğlayı işaret ederken eli yaprak gibi titriyordu.

"Seni yere bırakmam gerek," dedi üzüntüyle. "Ayakta durabilir misin?" "Evet." Ama bacaklarını hissetmiyordu bile.

Onu dikkatlice serbest bıraktı ve uyluklarının önünden aşağı kaymasına izin verdi. Adamın sert hatlarının üzerinde yaptığı yolculuk vücudundaki her siniri canlandırdı. Çok geçmeden ayakları beton zemine değdi. Bacakları şimdi uyuşmuş bir ateşle yanıyordu ama dizleri büküldü ve ona sıkıca tutunmaktan başka seçenek bırakmadı.

Güçlü bir kolla onu kendine doğru sabitledi. "İyi misin?"

Adamın yankılanan sesi kadının içinde yankılanıyor gibiydi. Bir erkek onu böyle kendine bastırmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Çok harika hissettiriyordu. Arzu, beklenmedik olduğu kadar istenmeyen bir şeydi de, utanmazca ona yapışmasına neden oldu. "Evet."

Dikkati adamın keskin dudaklarına, sonra kare şeklindeki çenesindeki yarığa, sonra da geniş göğsündeki mesaja kaydı.

"Sanılanın aksine," diye yüksek sesle okudu, loş ışıktaki daha iyi okuyabilmek için geri çekip göğüs kaslarının üzerine gerdi, "hiç kimse sana bir şey borçlu."

"İşte böyle." Gevşek tuğlayı duvardan çekip sol eline aldı ve arkasındaki boşlukta saklı olan anahtarı çıkardı. Hem de onu bırakmadan.

Dylan kafasına darbe almış gibi hissetti. Ne kadar doğru. Düşünceleri genişledi. Kimse ona bir şey borçlu değildi. Bu yanlışı kendisi düzeltmek zorundaydı.

Kilit bir klik sesi çıkararak onu trans halinden çıkardı. "Yürüyebilir misin?"

Titreyerek sarsıldı. "Sanırım öyle."

"Bekle." Kapıyı iterek açmaya çalışan kadının kolunu yakaladı.

"Merdivenlerde adamlar duyuyorum. Onlar ön tarafa çıkana kadar bekle."

Evin içinde, merdivenlerden en az iki çift ayakkabı iniyordu.

Ön kapı gümbürdeyerek kapandı.

"Şimdi." Tobias onun için kapıyı açtı.

Yürümeye çalıştı ama bacaklarını jöle gibi hissediyordu. "Sanırım değil," diye itiraf etti çaresiz bir yüz ifadesiyle.

Hevesli bir gülümsemeyle onu kendine çekti ve komuta odasından geçerek aydınlık fuayeye ve merdivenlere doğru yarı kucakladı, yarı eşlik etti.

Terrence Ashby'nin duraklayan inişi Dylan'ın kıvranarak kurtulmasına neden oldu. Dengesini korumak için tirabzana uzandı.

"İşte buradasın." Terrence merdivenlerden protezinin izin verdiği kadar hızlı iniyordu. Bakışları Dylan'ın solgun yüzünden giydiği büyük boy cekete kaydı. Çavuş Burke'e araştıran bir bakış fırlattı.

Dylan açıklama yapamadan Tobias ona, "O iyi," diye güvence verdi. "Arka taraftaki küçük evde uyuyakalmış."

Terrence onun buz gibi soğuk elinin üzerine iri bir el koydu ve hissedilir bir endişeyle sıktı. "Donarak ölebilirdin." Topallayarak yaklaştı ve bir elini kızın dirseğinin altına koyarken Tobias'ı yerinden kalkmaya zorladı. "Sana üst katta yardım edeceğim. Sonra da bugün hasta olduğunu söyleyebilirsin, ki muhtemelen öyle yapacaksın zaten."

"Bekle." Tobias'a ceketini geri vermesi gerekiyordu. Omuz silkerken soğuk tekrar iliklerine işledi.

Kadın teslim olurken elini ön cebine attı ve toplanmış bir kumaşa baktı. "Milly seni bulmak için bunu kullandı."

Geceliği. "Akıllı köpek." Tobias'ın eline geçtiğini düşünerek tedirgin bir şekilde onu gözden uzak bir yere sakladı.

Tobias kapıya doğru giderken, "Bugün PT'yi ben yöneteceğim," diye teklif etti. Terrence başıyla onayladı. "Sen yap, Çavuş."

Tobias sıcaklığını ve seksi havasını da yanına alarak kendini dışarı bırakırken Dylan'ın içinde hayal kırıklığı dolaşıyordu.

Acımasızca bastırdı. Bir milis liderinin en yeni astsubayıyla arasındaki kimyadan daha önemli meseleleri vardı. Tıpkı tişörtündeki mesajda yazdığı gibiydi: Kimse ona bir şey borçlu değildi.

Tıp diploması olduğu için, orduda beş yıl görev yaptığı için ya da engelli bir gazi olduğu için değıl.

Adaletsizliğı ortadan kaldırmak istiyorsa, boğayı boynuzlarından tutmalı ve atası John Brown'ın yaptığı gibi bunun için savaşmalıydı.

Toby diğerk astsubaylardan önce oturduğı koltuğa geri yaslandı. Bir kez daha, kendisine verilen işi herkesten önce bitirmiş, böylece saçındaki boya lekelerini temizlemek, kıyafetlerini değıştirmek ve komuta odasındaki en iyi koltuğı kapmak için zaman kazanmıştı. Diğerkleri içeri dalıp oturacak yer kapmak için birbirleriyle yarışırken, Toby Dylan'ı gizlice inceledi.

Yaşadığı talihsizliğin ardından berbat görünüyordu. Ashby'nin tavsiyesi üzerine hasta olduğunu söylemiş olsa da bütün gün uyumak yerine kahve içtiğı belliydi. Kan çanağına dönmüş gözlerini koyu halkalar çevreliyordu.

Tonu ve dokusu muhteşem olan saçları, dağınık bir at kuyruğı şeklinde sırtından aşağı sarkıyordu. Şövalenin üzerine üç kez altını çizerek iki kelime karaladığında Toby'nin kafa derisi gerildi. *Pusu Taktikleri*.

Bu da neydi böyle?

Masaya yaslanmış, kollarını kocaman göğsünde kavuşturmuş, gergin görünen ikinci kaptana baktı. Dylan'ın çılgınca davranışları onu açıkça endişelendiriyordu.

Saate keskin bir bakış atan Dylan, kaleminin kapağını geri itti ve adamlara doğru döndü. "Başlayalım mı?"

Ses tonundaki doğuştan gelen otorite adamların sessizleşmesine neden oldu. "Güzel. O halde *Savunucunun İnancı*'nı okuyalım."

Hep bir ağızdan, Toby'nin kendileri için bir ritüel olduğunu keşfettiğı şeye başladılar. İlk gün kendisine verilen kâğıtlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra, ikinci kaptanın dikkatli bakışları altında mırıldanıyormuş gibi yaptı.

"...Bazı yurttaşlarım için dışlanmış biri, bazıları içinse tuhaf bir anakronizm olduğumu kabul ediyorum. Cehaletlerini onlara karşı kullanmayacağım. Kazanacağım ya da denerken öleceğim. Bu inanca Tanrı'nın, ailemin ve kendi ailemin önünde yemin ederim. vatandaşlarımız."

Toby kıvrınmamaya çalıştı.

Okuma bittiğinde Dylan şövaleyi işaret etti. "Cumartesi günkü CPX ile ilgili bir karar verdim." Gümüşü bakışlarını liderlerinin üzerinde

gezdirdi. "Hepinizin düşmana pusu kurma konusunda tecrübeli olduğunuzu biliyorum.

savaşçılar. Hatta bazılarınız düşman tarafından pusuya düşürüldü." Bakışları kısa bir süre Çavuş Lee'nin üzerinde durdu. "Ama eski bir komando olarak Çavuş Burke pusu kurma konusunda şüphesiz en fazla eğitimi almış kişi. Haksız mıyım?" diye sordu ona.

Toby'nin ağzı kurudu. Omuz silkerek onun varsayımını kabul etti.

"İşte bu yüzden ondan eğitim programımızı hazırlamasını isteyeceğim. önümüzdeki iki CPX'de. Sivil askerlerimiz de dahil olmak üzere hepimizin, bir damla kan dökmeden ya da kişisel mülke zarar vermeden yüksek değerli hedefleri yakalayabilmesini istiyorum."

Odayı heyecanlı bir sessizlik kapladı. Toby'nin zihni, kızın ne söylediğini kavrarken dönmeye başladı.

Elinde kahve fincanıyla önlerinde volta attı. "Yolsuzluğun kökünü kazımanın tek yolunun failleri hoşnutsuzluğumuzla yüzleştirmek ve yollarını değiştirmezlerse misillemeden korkmalarını sağlamak olduğuna karar verdim. Bu yüzden onları kaçıracağız. Onları gizli bir yere götürüp onlara işin özünü anlatırız. Dinlendiğimizden emin olduğumuzda onları serbest bırakırız. Davranışları değişmezse, onları tekrar yakalarız ve taleplerimizi yineliyoruz."

Çıldırılmış gibiydi. Toby diğerlerinin memnun ifadelerine baktı. Düzeltiyorum, *hepsi* çıldırmıştı.

"Tekrar ediyorum. Kan dökmeyeceğiz ya da mala zarar vermeyeceğiz," dedi sert bir şekilde. Gözleri gümüş tabaklar gibi parlıyordu. "*Biz* saldırgan değiliz. Biz adaletsizlikten nefret eden ve doğruluk isteyen insanların sesiyiz." Elindeki kahve fincanını masaya vurdu.

"Duyduk duymadık demeyin!" Morrison ve Lee aynı anda söylediler. "Çavuş Burke."

Toby kuşkusunun yüzünden okunmaması için dua etti.

"Hanımefendi?"

"Bilmemiz gerekenleri bize öğreteceğinize güvenebilir miyim?"

Bilmeleri gerekenleri biliyordu. ATF'nin Özel Müdahale Ekipleri'nde çalışan bir ajan olarak, düzenli olarak hedefleri yakalıyordu, ama onlar silah kaçakçıları ve uyuşturucu satıcılarıydı, sadece beklentilerini karşılayamayan insanlar değil. "Belki de görevi daha iyi anlamam gerekiyordur." Görev Gücü lideri ayrıntıları isteyecektir.

"Ben sadece görevi açıkladım." Tempolu sözlerinde bir miktar kızgınlık vardı.

"Doğru, ama dikkate alınması gereken çok şey var. Düşmanın yapısını ve düzenini değerlendirmem gerekir. Sayıları ne kadar; silahları var mı? Arazi nasıl?"

"Bu bilgiyi size zamanında sağlayacağım."

Geri çekil. Ona duymak istediği şeyi söyle. Ama kendini susturamadı. "Hedeflerinizi doğrudan yetkililere gidip şikâyetle bulunmaktan alıkoyan nedir?" diye sordu. Adam kaçırmanın yasadışı olduğunun farkındaydı, Değil mi?

Dylan şaşırarak rahatladı. Ona mükemmel bir poker eli olan bir kadının bakışını gönderdi. "Harpers Ferry Şerifi bizim bir üyemiz Milisler," diye küçümser bir tavırla onu bilgilendirdi.

Gerçekten mi? Görev Gücü bunu duymak isteyecektir.

"Martinsburg Şerifi de öyle. Ben cahil değilim, Çavuş Burke. Enine boyuna düşünmeden risk almam."

Toby yüzünün ısındığını hissetti. Tartışmasını kazandığını işaret ederek, onu tahrik edebilecek başka bir şey söylememek için çenesini kilitledi

ya da onu kızdırmak istemedi. *Sadece dinle,* dedi kendi kendine. "Önce kimi yakalayacağız?"

Çavuş Morrison, Toby'nin en acil sorusuna ses verdi. Toby'nin parası, Morrison'ı hasta eden doktor Hendrix'in üzerindeydi.

Dylan'ın güzel dudakları büzüldü. "Hazır olduğumuzu düşündüğümde bunu size bildireceğim. Planladığım etkinliği gerçekleştirmeden önce öğrenmemiz gereken çok şey var. zihin."

Bakışları tekrar Toby'ye kaydı. "Peki, ne diyorsunuz Çavuş Burke? Bizimle misin, değil misin?"

Bu bir ültimatom muydu, yoksa öyle olduğunu mu hayal ediyordu? Odadaki tüm askerler onun cevabını beklerken, Toby oyunda olduğunu gösterdi. "Patron sensin." Taskforce için çalıştığından dokunulmazlığı vardı, bu yüzden kadının ne yaptığıнын onun için ne önemi vardı ki, Federallerin onu ve neşeli adamlarını kelepçeleyerek götürdüğünü hayal etmek göğsünde bir sıkıntı yaratıyordu.

Toby, Dylan'ın gerçek doğasına işaret edebilecek bilgileri aramak için tavan arasındaki kutuları karıştırırken, paketlenmiş anıları aydınlatmak için telefonunun ışığını kullandı.

Terörist miydi, değil miydi?

Şimdiye kadar bulduğu tek şey, küçük ama mutlu bir aileyi tasvir eden aile albümleri ve onun parlak bir öğrenci, hatta son sınıf birincisi olduğunu gösteren bir yığın lise kaydı olmuştu. Yıllığında başarılı olma ihtimali en yüksek öğrenci seçilmişti. Geçmişini biraz daha araştırınca oyuncak bebekler ve plastik bir doktor seti; at ve dağ manzaraları çizimleri -Kısacası, genç Dylan'ın büyüyünce bırakın katil olmayı, bir milis lideri olacağını düşündürecek hiçbir şey yoktu.

Ev, dikkat çekmeden ilerleyemeyeceği kadar sessiz olduğundan Toby eski, üç ayaklı bir tabureye oturdu ve ekip liderine mesaj attı. Telefonunun ışığı tavan arasının saçaklarını aydınlatırken, Ike Calhoun'a Dylan'ın, yakınlık hissettiği kişileri kaçırma planı hakkında bilgi verdi. En olası hedefi Martinsburg'daki VA Tıp Merkezi'ndeki doktordu.

Bunu başarabilmeleri için liderlerini ve askerlerini eğitmemi istiyor. Mesajlaşmayı bitirdi ve gönder düğmesine bastı. Sonra Ike'in bu gece mi yoksa sabaha kadar mı cevap vereceğini görmek için bekledi.

Toby yorgun bir iç çekişle başını tavan arasını yara yara çıkan altıya ikilik bir tahta parçasına yasladı. Teğmen Ashby'nin odasının bulunduğu yönden gelen derin bir horultu döşeme tahtalarına nüfuz ediyordu. Öte yandan Dylan'ın odası altında hareketsiz ve sessiz duruyordu. Onu yatağında mışıl mışıl uyurken hayal etti, yorgunluktan bitkin düşmüştü, saçları gevşemiş ve yastığa dökülmüştü, mis gibi kokan geceliği kalçalarına dolanmıştı.

Vücudunun ön kısmında kayan kıvrımlarının hatırası, soğuğa rağmen onu sıcak tutuyordu. Dylan Connelly eski püskü eşofmanının altında şık, sıkı kaslara ve yumuşak kıvrımlara sahipti. Sütyensiz göğüsleri göründüklerinden daha dolgundu; ona sarıldığında bu hoş sürprizle karşılaşmıştı.

Bir de ona bakış şekli vardı. Bu farkındalık dolu bakışı pek çok kadının gözünde görmüştü. Onun dünyasını sallayabileceğinden ya da iş o noktaya gelirse tam tersini yapabileceğinden kuşkusuz yoktu. Ashby yollarını kesmeseydi, onu içten dışa ısıtacak bir öpücük çalacak ve ona gerçekten düşünecek bir şey bırakacaktı.

Bu düşünce onu karışık duygulara sürükledi. Dylan'ı öpmek ne kadar cazip olsa da, onun gibi zihinsel ve duygusal olarak savunmasız bir kadını baştan çıkarmak adil miydi? Bu hiç de etik görünmüyordu.

Elindeki telefon vızıltı yerine bir elektrik şoku yaydı. Ceketinin içine gömüldüğünde dikkatini bu şekilde çekmişti. Toby, Ike'ın cevap mesajına baktı ve kalbi sıkıştı.

Detaylara ihtiyacımız var, ekip lideri mesaj atmıştı. Lider üzerinde sihrini kullan.

Başka bir deyişle, tatlı konuşmaya ve flört etmeye devam edin.

Tamamdır,

O zaman.

Tüm kuşkularına rağmen, Toby bu işin peşine düşme düşüncesiyle ürperdi.

Dylan'a bu şekilde. Genelde hissetmediği bir çekim varmış gibi davranmak midesini bulandırırdı ama bu kez durum böyle değildi. Eninde sonunda Dylan'ın yatağına girebileceğinden şüphe duymuyordu ve eğer Dylan'ın kendisine güvenmesi için gereken buysa, bunu seve seve yapardı. Onu rahatsız eden tek şey aldatmaya ihtiyaç duymasıydı.

Yine de görev görevdir. Beklentilerini karşılamayan sivilleri terörize edebiliyorsa, bir arabayı havaya uçuramayacağını kim söyleyebilirdi ki? İçinde biri mi var? Biraz araştırma, onun hakkında karanlık ve çirkin bir gerçeği ortaya çıkarabilir.

Öyle olsun. Yaptıklarının ahlaki olup olmadığını tartışarak zaman kaybedemezdi. Ne de olsa o halkın hizmetkârıydı, Dylan'ın onaylamadığı kişileri bile savunmaya yemin etmişti.

Mesajının tüm kayıtlarını silerek telefonunu ceketinin içine geri sakladı ve çantasının derinliklerine soktu.

Beşinci Bölüm

Dylan Martinsburg'daki VA Tıp Merkezi'nden kötü bir ruh haliyle çıktı. Müdürün ona gönderdiği kanıtlara inanmaması yeterince kötü değil miydi? Wesley Hendrix, kendisine karşı kullanmaya çalıştığı verileri ortadan kaldırarak izlerini kapatmış olmalıydı. Yoksa müdür bariz olanı görmezden gelmeyi seçmiş, bunun yerine ona paranoyak demeyi mi tercih etmişti? Bugün Dr. Hendrix'ten aldığı nefret dolu bakışlar ve fısıltıyla Personelin yorumlarına göre, müdür onun şikâyetlerini gizlememişti. Hiç şüphe yok ki TSSB ile belgelenmiş mücadelelerini de ifşa etmişti- Belki de Hendrix'in bilseydi ona karşı bağışlayıcı olacağını umuyordu.

Hah! Piç herif bu sabah kahvesine telve atılmasını sağlamıştı; reçete defterini çalmış ve ona irascible patients.

Ne cehennem gibi bir gün!

Uzun adımlarıyla kaldırımı aşındıran Dylan, sonunda adaletin yerini bulacağını kendine hatırlattı. Heyecanını yatıştırmak için yüzünü ılık Ekim güneşine çevirdi ve park yerine doğru ilerlerken tatlı dağ havasını içine çekti. Bakışları Suburban'ına yöneldiğinde onu bekleyen manzara aniden durmasına neden oldu. Beyaz sprey boyayla kaplanmıştı.

"Hayır." Hasar tespiti için aracına doğru koşarken kalbi duracak gibi oldu. Yolcu tarafındaki kapılara kalın harflerle CRAZY (ÇILGIN) kelimesi yazılmıştı ve kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Bu sadece gelişigüzel bir duvar yazısı değildi. Ağır bir adımla arabanın ön tarafına geçerek sürücü tarafına baktı. KALTAK.

Kulaklarında kan uğulduyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Wesley Hendrix ya da muhtemelen bunu yapması için genç bir hademeye para vermiştir. *Pislik* herif. Çantasını yanına sıkıştırdı ve .357 Magnum'unun güven verici ağırlığını kalçasında hissetmek istedi. İçindeki intikam arzusu bir anda yükseldi. volkanik güç.

Şu anda Wesley Hendrix'i ofisinin penceresinde, onun dehşete düşmüş tepkisini izlerken hayal etti, öyle düşüncesizce bir şey yapmasını umuyordu ki omurgasız yönetmen onu kovmak zorunda kalacaktı. Onun korku dolu bakışlarını hayal ediyorum.

Silahını adamın suratına dayadığında, kadın dönüp hışımla binaya geri döndü.

Bir an park yerindeydi, bir an sonra koridorun sonunda ofisinin kapısı onu çağırıyordu. Kan kulaklarında uğulduyor, içindeki şüpheleri fısıldayan küçük sesi bastırıyordu. Şakakları zonkluyor ve Sağ gözüne acı parçaları saplandı. Kalbi kendini göğüs kemiğine doğru attı. Soğuk terler içinde çantasına uzandı, onu tehdit ettiğinde dehşete düşmesini bekliyordu.

*Dylan, dur! Uyarı çok uzaklardan haykırılmış gibiydi.
Ne yapıyorsunuz? Dur ve düşün!*

Bu sese kulak vererek adımlarını yavaşlattı, duvara doğru sendeledi ve buğulu zihnini temizlemek için hava emdi. Birkaç hemşire ve bir hasta bakıcı çeşitli işlerine ara verip merakla ona baktılar.

Etrafına bakındı. *Buraya nasıl geldim?*

Tanrım, gerçekten Hendrix'in ofisine girip silahını suratına mı dayayacaktı? Bir mide bulantısı dalgası onu tırabzana tutturdu. "İyi misiniz Doktor Connelly?" Hemşirelerden birinin yüzü Dylan'ın gözlerinin önünde yüzüyordu.

"Evet, Leigh," diye fısıldadı. "Sadece öğle yemeğini atladığım için biraz başım dönüyor." Ama iyi değildi. Hendrix'in kötü şakasına şiddetli bir tepki vermişti.

Ve kör öfkesiyle neredeyse adamı öldürüyordu.

Kuru dudaklarını yalayan Dylan parmaklığı bıraktı ve Afganistan'dan döndükten sonra her hafta ziyaret ettiği başka bir ofise doğru koridorda sendeleyerek ilerledi. Doktor Kevin Richardson'ın kapısını çalarken Leigh endişeli gözlerle onu izliyordu.

Dr. Richardson'ın travma geçirmiş gazilerle yaptığı çalışmalar onu ulusal bir kahraman yapmıştı. Ön saflarda psikiyatrist olarak görev yapmıştı. Askerlerin neler gördüğünü, katlandıkları ve hala yanlarında taşıdıkları dehşeti biliyordu. Onun sayesinde yüzlerce asker intiharın eşiğinden dönmüş ve yeniden üretken hayatlar yaşamaya başlamıştı. Dylan'la birlikte Harper's Ferry'de aynı kiliseye, Aziz Peter Katolik Kilisesi'ne gidiyorlardı.

"İçeri gel."

Dylan onun her günkü sesinin rahatlatıcı tınısına kapılarak ofisine girdi.

Onunla göz göze gelen adam masasının arkasından yavaşça doğruldu. Elleriyle karıştırmaktan her zaman karmakarışık olan gür, tuzlu ve biberli saçları dimdik duruyordu. Endişe, plastik çerçeveli gözlüğünün üzerinden alnına yayılıyordu.

taktığı gözlükler. "Neden Dylan?" dedi şaşkınlıkla, kadın kapanan kapıya doğru sarkarken. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı, henüz konuşamıyordu.

"İçeri gel. İçeri gel." Masasından kalkarak onu odaya çekti, elleri büyük ve nazikti. "Otursana," dedi ve onu dirseğinden tutup masasının karşısındaki iki pelüş sandalyeden birine götürdü.

"Pencerenden arabamı görebiliyor musun?" diye mırıldandı bir sandalyeye çökerken.

Dr. Richardson şaşkın bir bakışla pencereye gitti ve alçaltılmış panjurlarını sekti.

Adam konuşmayınca, "Biri spreylilikle vurmuş," dedi. "Dr. Hendrix, şüphesiz," diye ekledi ve elini tekrar zonklamaya başlayan alnına götürdü.

Kevin onu bıraktığında perde bir *patlama* sesi çıkardı. Onunla yüzleşmek için döndüğünde dudaklarında merhamet dolu bir ifade belirdi. "Wesley olduğuna emin misin? Hendrix?"

"Tabii ki Hendrix'ti. Onunla bir alıp veremediğim olduğunu biliyor. Müdürü şikayet ettiğimi bile biliyor." "Ettiniz

mi?" Dr. Richardson dehşete düşmüş görünüyordu. "Evet."

Ona hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Peki bundan bir şey çıktı mı?"

İçini bir burukluk kapladı. "Hayır." Dylan aşağılanmış bir yüz ifadesiyle müdürden aldığı mektubu anlattı.

Psikiyatrist üzüntüsünden dilini şaklattı. "Çok özür dilerim, Dylan." Masasının etrafında dönerek hemen önünde, masanın kenarına oturdu. "Sana bir şey getireyim mi? Bir fincan kahve, belki?"

Bir fincan kahve içmeyi çok isterdi ama saatin ne kadar geç olduğunu ve uyumaya ne kadar ihtiyacı olduğunu düşününce başını sallayarak reddetti. "Bir şeyi itiraf etmeliyim," diye fısıldadı masaj yapan parmaklarının altından yukarı bakarak.

Kaşları çatıldı. "Evet?"

"Bir dakika önce onu öldürmek istedim. Sanırım onu öldürebilirdim." Kaşları çatılmıştı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Çıplak ellerinle mi?"

Dylan kendine rağmen güldü. "Hayır." Tuttuğu çantayı kucağına çekti, içine uzandı ve tabancayı çıkardı. "Bununla."

Kadının kalkık burunlu Magnum'unu görünce gözlerini kapadı ve içini çekti. "Dolu mu?" diye sordu kararlılıkla.

"Hayır."

"O zaman onu öldürmezdin," dedi gözlerini tekrar açarak.

İkinci kez çantasını karıştırdı ve bir kutu mermi çıkardı. "Emin misin?"

Yavaşça başını salladı. "Ah, Dylan. Bunu aştığımızı sanıyordum.

Hâlâ gittiğin her yerde tabancanı mı taşıyorsun?"

Utanç cevabını bastırdı. Sarsak bir baş hareketiyle silahı ve mermileri çantasına geri koydu. Bu, yılın ilk yarısındaki sıkı terapisi sırasında onları meşgul eden bir konuydu. Silah onun güvenlik battaniyesiydi. Bir süre için onu evde bırakmasını sağlamayı başarmıştı ama seansları sona erdiğinde onu her yere taşımaya geri dönmüştü.

Ofisi ağır bir sessizlik kapladı. Eğer Dr. Richardson onun bir hasta gizliliğini ihlal etme ve onun davranışını rapor etme hakkına sahipti, ki bu da aslında onun işine mal olacaktı.

Kendisini boğan duygularını bastırdı ve "Beni ihbar edecek misin?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı. "Tabii ki hayır. Sana yardım edeceğim. Neden beni tekrar ziyaret etmeye başlamıyorsun, mesela bu kalıcı sorunu çözene kadar haftada bir?"

Adamın nazik önerisi göğsünü acıttı. Tobias Burke teşhisini fark edene kadar TSSB'siyle iyi başa çıktığını düşünmüştü. Az önce binaya hışımla geri döndüğünü hatırlayamaması, kendisine ve başkalarına karşı hâlâ tehlikeli olduğunu açıkça gösteriyordu. "İyi," diye fısıldadı.

"Bugünlerde nasıl uyuyorsun?" diye sordu cebinden bir reçete defteri çıkararak.

"İyi değilim," diye itiraf etti. Yeni bırakmaya karar verdiği kahve alışkanlığından bahsetmekten kaçındı. "Geçen gece korkunç bir rüya gördüm."

"Bir de bana sor," diye teklif etti.

Deli gömleğiyle ilgili rüyasını anlatırken içinden bir ürperti geçti. "Ben deli miyim?" diye sordu ona. "Diğer insanlar deli olduğumu mu düşünüyor?"

"Gördüklerinden sonra kim biraz deli olmaz ki?" diye şaka yaptı.

Kadın ona esprisiz bir gülümseme gönderdi.

"Uyumana yardımcı olması için sana bir reçete yazayım." "Sadece kafeini kesmem gerekiyor," diye itiraz etti.

"Bu yeterli değil. Ve sürekli yorgun olursanız asla tam olarak iyileşemezsiniz."

Onun haklı olduğunu biliyordu; sadece ilaç almaktan nefret ediyordu. "Hafif bir şey," diye kabul etti.

"Elbette." Bloknotun üzerine bir şeyler karaladı, ilk sayfayı yırttı ve ona verdi.

Dylan okuduktan sonra, "Hipnosedon'u hiç duymadım," diye itiraf etti. "Hafif bir hipnotik. Hangi gün buluşmamızı istersin? Nasıl Salı günü saat 4'e ne dersin? Ivan'ı seans için getirdiğiniz günle aynı gün."

"Bu işe yarar," diye kabul etti.

"Güzel." Ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi. "Gelecek Salı görüşürüz o zaman."

"Salı günü saat dörtte," diye onayladı, hâlâ titreyen dizlerinin üzerinde doğrulurken. "Ve Dylan," diye ekledi, doğruldu ve elini iki elinin üzerine koydu omuzlarına vurdu. "Hendrix'ten olabildiğince uzak dur," diye öğüt verdi. "Öyle yapmaya niyetliyim."

"İşte ruh budur." Kadının omuzlarını sıktı ve gitmesine izin verdi.

Ağır bir aracın altında ezilen çakıllar Toby'nin dikkatini bahçedeki eğitimden ayırdı.

Sonunda Dylan işten dönmüştü; akşam brifinginin başlamasından tam bir saat sonra. Teğmen Ashby'nin söze dökülmeyen endişesi Adamlar dikkatlerini çabuk kaybediyor ve Toby'nin strateji konusundaki direktiflerini zaman kaybına dönüştürüyordu.

Onun hangi cehennemde olduğunu merak etti.

Batan güneşe karşı gözlerini gölgeleyerek Suburban'ın yaklaşmasını inceledi. Bu da neydi böyle? Sanki bir martı sürüsü arabasının her tarafına sıçmış gibiydi, ama martılar Blue Ridge'de yaşamıyordu ve KAHPE kelimesini heceleyemiyorlardı. Kadın arabayı önlerine çekerken "Lanet olsun," diye mırıldandı. Birisi Suburban'ını bir kutu sprey boyayla tahrif etmişti.

Adamlar şaşkın şaşkın duvar yazısına bakıyor, böyle bir saygısızlığı anlayamıyorlardı. Ashby'nin genişleyen göğsü onu öfkeli, gümüş sırtlı bir goril gibi gösteriyordu.

Dylan motoru durdurdu ve çantasını arkasından sürükleyerek koltuğundan kaydı. Toby'yi şaşırtacak şekilde, yüzünü ona döndüğünde sakın görünüyordu.

koruyucu XO.

"Ne oldu?" Vandalizmi işaret etti. "Bunu kim yaptı?"

"Önemli değil, Terrence." Sert sesi ve göz teması onun hemen geri adım atmasını sağladı. "Kurtul şundan," diye rica ederek hızla eve doğru ilerledi. Gözleri Toby'ninkilerle kısa bir süre buluştu ve özel bir acıyı yansıttı.

"Onu duydunuz," diye hırladı Ashby, hepsi onun uzaklaşmasını izlerken. "Ne bekliyorsunuz? Hadi başlayalım."

Toby onları ahıra kadar kovaladı.

Ashby, "Ovalama macunu, havlu kumaş ve terebentin," diye havladı ve büyük iç mekânı aydınlatmak için ışık düğmesini çevirdi.

Toby, kilitli dolapta FBI tarafından not edilen M-16 tüfeklerinin bulunduğunu tespit etmişti. Diğer duvarlar raflarla ve üzerinde aletlerin sergilendiği bir çalışma tezgahıyla kaplıydı. Çavuş Ackerman "İkmal "i ordudaki herhangi bir tesis kadar temiz ve düzenli tutuyordu. Kedisi sayesinde, burayı mesken tutmuş olabilecek kemirgenler çoktan gitmişti. Ackerman ihtiyaç duyacakları malzemeleri yerleştirirken, Teğmen Ashby bir havluyu şeritler halinde yırttı ve bir tanesini Toby'ye doğru itti.

"Akşam yemeğinden önce bu araçtaki her boya zerresinin temizlenmesini istiyorum," diye gürledi sessizce.

Devasa görevin üstesinden gelmek için bahçeye döndüler. Onlar çalışırken gökyüzünü pembe bulutlar kapladı ve hava keskin bir şekilde soğudu. Evden gelen kızarmış et kokusu Toby'nin midesinin guruldamasına neden oldu. Bir saat sonra, en inatçı akrilik hariç hepsini temizlemeyi başarmışlardı. Suburban'ın zaten cansız olan boyası şimdi yamalı görünüyordu ama en azından kelimeler gitmişti.

Kapı gümbürdeyerek kapandı ve Dylan onlara doğru ilerlerken Toby dikkatini kaybetti. Kargo pantolonu ve gri bir kazak giymiş, saçlarını da açmıştı. Kendini ne kadar gergin hissetse de kıvrak bir zarafetle hareket ediyordu.

"Fena değil," dedi ilerlemelerini değerlendirirken. "İşte, şu inatçı noktalarda bu asetonu deneyin." Teğmen Ashby'ye bir şişe oje çıkarıcı uzatırken solgun gözleri Toby'ye doğru kaydı. "Benimle yürü, Çavuş Burke," diye emretti beklenmedik bir şekilde. "Bugün neler başardığınızı duymak istiyorum."

Kendisinin seçilmesinden memnun olan Toby, Morrison'a kullandığı bezi verdi ve koşu yolunu takip etmek için döndüğünde onun yanına geçti.

"Bu sabah koşarken beni rahat bıraktın," diye suçladı.

"Yok, ağrım vardı," diye yalan söyledi, adımlarını onunkilerle eşleştirerek. "Tutamadım yukarı."

"Yalancı." Ağaçlardan kopan yapraklar etraflarında dönüyor, altlarında çıtırdıyordu.

Tepeden aşağı ağaç sınırına doğru ilerlerken ayakları diğerlerinin seslerini bastırıyordu. Otuz dakika sonra hava kararmış olacaktı. Çok renkli gökyüzü, çimenlerin ve yaprakların tatlı kokuları romantik bir atmosfer yaratıyordu. Toby onun eline uzanmak istedi.

"Cidden, çok ağrım vardı. Yine de yarın koşuda seni yeneceğim."

Ona meydan okuyan bir gülümseme gönderdi.

"Yarın CPX var," diye hatırlattı ona. "Benimle yarışmayacaksın. Askerlerle birlikte koşacak, onlara ayak uydurmaları için ilham vereceksiniz."

"Ah." Onun sivil askerlerle etkileşimini görmek için sabırsızlanıyordu. Ona baktıklarında ne görüyorlardı?

"Bugün güçlü ve zayıf yönlerimizi değerlendirmek için ne yaptığınızı anlatın."

Detayları ikinci kaptanından alacağını ve emir komuta zincirini atlamayacağını düşünmüştü ama bu daha iyiydi. Bu sayede baş başa bir an geçirebildiler. Her bir astsubayın askeri strateji ve teknik konusundaki yeteneklerini hızlıca özetledi.

"Klasik L şeklindeki pusuyu gerçekleştirdiğimizi varsayarsak, ben ve Morrison'ı saldırı grubuna koyarım," diye önerdi, "Teğmen Ashby ve Çavuş Lee de destek ateşi pozisyonunda olur. Ackerman'ın Bu yüzden onu gözlemci olarak tutacağım. Elbette pusu için telsiz frekansınızı değiştirmek isteyeceksiniz."

Dylan ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet, güzel. Bu tam da ihtiyacım olan türden bir girdi."

Toby daha fazlasını öğrenme şansını yakaladı. "Bu sadece genel bir bakış açısı," diye savundu. "Buna göre plan yapabilmem için daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Kimi nerede pusuya düşüreceğimizi bile bilmiyorum."

"Sana söylemiştim." Sesi belli belirsiz sertleşti. "Bu bilgiye yakında sahip olacaksın ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. L şeklinde bir pusu idealdir.

Atamalarınız tam isabet."

"Tamam o zaman." Kadının ses tonu, onu sıkıştırarak hiçbir yere varamayacağını haber veriyordu. Madem detayları konuşmak için onu yanında getirmemişti, o zaman neden

Onunla yürümesini hiç istemedi mi?

Aralarına sessizlik çöktü ve gökyüzü Dylan'ın kasvetli ruh halini yansıtırçasına leylak rengine büründü. Kızın profilini inceleyen Toby, yüzünde saklanmamış bir keder ifadesi gördü. Ve beklenmedik bir acıma duygusuyla, Dylan'ın kendisini rahatlatmak için yanında getirdiğini düşündü - bunu asla itiraf etmeyecekti.

Diğer omzunun üzerinden gizlice baktı. Ağaç sınırına varmışlar ve koşu yolunu takip etmişlerdi, böylece ev artık onları adamlarının meraklı gözlerinden korumuştı. Ekip liderinin deyiimiyle sihrini konuşturmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Dylan'ın dirseğini hafifçe kavrayarak onu kendisine bakması için döndürdü.

Gözleri ihtiyatla irileşti. "Ne?"

"Arabana bunu kimin yaptığı hakkında konuşmak ister misin?"

Şaşkın sessizlik sorusunu yanıtladı. "Pek sayılmaz." Sesi yapmacık ve tepkisizdi.

"Bir fikriniz olmalı," diye ısrar etti. "Sorun yaşadığın o doktor muydu, hani Morrison'ı o ilaçlarla neredeyse öldüren?"

Duyulabilir bir nefes aldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen gün ondan bahsetmiştin. Ayrıca Morrison konuşabiliyor," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle. Ona daha yakından baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Sarsılmak için her türlü hakka sahipsiniz, biliyorsunuz. Bu oldukça kişisel bir saldırıydı."

"Ben iyiyim." Göz temasını sürdürmeye çalıştı ama başaramadı.

"Zaten biriyle konuştum ve... ben iyiyim," diye tekrarladı. Kollarını vücuduna dolayarak keskin bir nefes aldı. "Bunu neden tartışıyoruz?"

"Özür dilerim." Donuyor olmalıydı. "İşte ceketimi al." Fermuarını açmaya başladı.

"Hayır, kalsın. Yeterince sıcak tutuyorum." Ama bakışları adamın açıkta bıraktığı tişört parçasına takılmıştı. "Tişörtün bugün bir şey mi söylüyor?" diye sordu.

fermuarını çekmeden önce.

Utangaç bir sırtışıla ceketinin yarısını ayırdı.

Eğildi, görmek için gölgelerin arasından gözlerini kısarak baktı. "İzin ver her şeyi bırakayım ve senin sorunun üzerinde çalışayım," dedi.

Kadının çenesi düştü ve gözleri öfkeyle parladı. "Bunu benim yüzümden giydin!" Bu suçlama şaşkınlıkla doluydu.

"Umarım alınmamışsınızdır."

Eğlence ve kızgınlık arasında gidip gelirken ağzının kenarları seğirdi. Eğlence galip geldi ve güldü. "Her durum için bir gömleğin olduğuna inanamıyorum. Bu delilik."

Daha önce Er Quinn'in barının güvertesinde olduğu gibi, gülümsemesi yüzünü tamamen değiştirmişti. Birdenbire genç ve güzel olmuştu. "Keşke bunu daha sık yapsan," diye yorum yaptı.

"Daha ne yapacaksın?"

"Gülümse."

Gözleri irileşirken bile ağzının kenarları düştü.

Ona geri adım atması için zaman tanımadı. "Gülümsediğinde ne gördüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

Bir adım daha yaklaşarak onun bakışlarını esir aldı. "Gerçekte kim olduğunu görüyorum." Şaşırtıcı bir şekilde, tatlı sözleri bulmak için çok uğraşmasına gerek kalmadı-onunla konuşmak. Muhtemelen değişiklik olsun diye tamamen dürüst davrandığı için bu sözler dilinden zahmetsizce dökülüyordu.

Bunu izleyen şaşkın sessizlikte, ayaklarının altındaki çimenlerde bir cırcır böceğinin cıvıladığını duyabildi. Arkalarındaki ağaçlarda bir kuş cıvıladı.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu ve parmaklarını ceketinin ceplerine soktu. "Bu nereden çıktı bilmiyorum. Olmaya çalışmıyorum Asi falan değilsin ama herkesi bir arada tutmak için çok çalışıyorsun. Peki ya sen ne olacaksın? Senin mutluluğun ne olacak?"

Bravo. Birden, sanki bir kenarda durmuş, Dylan'ın tepkisiyle birlikte kendi performansını izliyor gibiydi.

Kahretsin, çok iyisin Toby. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, söyledikleri altın vuruşu yapmıştı. *Seni çıkarıcı orospu çocuğu.*

Dylan sesini bulamadı. Protokol, Tobias'ı küstahlığı için azarlamasını gerektiriyordu. Onunla bu kadar kişisel bir seviyede konuşmaya nasıl cüret ederdi? Ama Tobias'ın sözleri milis lideri maskesini düşürmüştü ve bu maskeyi bir türlü geri takamıyordu.

"Beni yanlış anlama." Ona doğru eğildi ve sesini alçalttı. Kadifemsi tını, tenini sızlatan tedirginlik iğnelerini yatıştırdı. "Buradaki askerler için yaptığın şeyin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Onlara bir amaç duygusu verdin, sırtlarını yaslayacakları birileri oldu. Ama onlara kim bakıyor?

Sen?"

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Neden ilgilenilmeye ihtiyacım

olsun ki?"

"Hadi ama," diye alaycı ve sempatik bir gülümsemeyle onu azarladı. "Morrison'dan biliyorum ki sen düşmüşleri geri getirmeye alışkınsın. Sana şunu söyleyeyim. Gördüğün şeyler bazen seni etkilemeseydi insan olamazdın."

Dylan'ın boğazında bir yumru şişti, tabutlarında kırık dökük yatan çocuklarının görüntüsü zihninde gezinirken soğukkanlı yanıtını engelledi.

Tobias'ın elleri ceplerinden çıktı. Bir adım daha yaklaşarak ellerini yavaşça ve temkinli bir şekilde kadının yüzüne doğru kaldırdı. Sıcak ve hafif nasırlı elleri yanaklarını kavradığında kadının nefesi ciğerlerinden buharlaştı.

"İnsanlara yaslanmak iyidir." Neredeyse kobalt gökyüzüyle aynı renkteki karanlık bakışları, ağzına doğru kaymadan önce onun yüzünü aradı. "Eğer zaman zaman bana yaslanmak istiyorsan, bu da sorun değil." Bir sonraki anda başını eğdi ve dudaklarını karıncalandıran hızlı, tatlı bir öpücükle onu irkiltti.

Kızın şaşkın tepkisini gören adam başını yavaşça tekrar eğdi, dudakları kızın dudaklarının üzerine yerleşmeden önce kıza geri çekilmesi için zaman verdi ve onu donmuş halinden ustaca, sıcak, tehditkâr olmayan bir öpücükle çözdü.

Eriyen balmumu gibi, Dylan'ın dudakları yumuşadı ve sonra ayrıldı. Dilini onunkinin üzerinde gezdiriyor, onu tadı ve dokusu hakkında samimi bir bilgiyle dolduruyordu. İlgisini çekti. Onu sarhoş etti. Dylan dudaklarını daha da aralayarak daha fazlasını aradı, içinde gömülü olan kadına bir övgü olarak ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı.

Doldur beni. Kollarını onun boynuna doladı ve başı dönene kadar onu öptü. *Beni ışığınla, sıcaklığınla ve kahkahalarınla doldur.*

Ve öyle de yaptı, onu öyle nazik bir ustalıkla öptü ki, kaptan kisvesi üzerinden sıyrıldı ve onu tamamen kendi arzusunun merhametine kalmış bir kadından başka bir şey bırakmadı.

Demek hayatta olmak böyle bir şeydi. Unutmuştu. Kariyerini sona erdiren kan banyosu hafızasını yok etmişti. Ama yeniden dirilen bir Lazarus gibi içinde yeniden yükseldi. Tüm kalbiyle bu söndürücü güzelliğe uzandı ve onu yakınında tutmak istedi.

Çakıl taşlı meme uçları adamın ceketinin sağlam kumaşını sıyırdı. Arzu, sinir yolları boyunca yavaşça yanarak ilerledi. Onun tenine dokunmak için can atıyordu ama ceket ve giysileri sinir bozucu bir bariyer oluşturuyordu.

Tobias yavaşça, ağır ağır başını kaldırdı ve büyüyü bitirdi. Temiz hava Dylan'ın kafasını boşalttı. Kucaklaşmalarının gerçekliği bilincine sıçradı ve suçlulukla geri sıçradı.

"Benim hatam." Suçu üstlenmekte acele etti ama sesi hiç de pişmanlık duymuşa benzemiyordu.

Dylan karıncalanan ellerini kavuşturduğu kollarının altına sıkıştırdı, dönerek uzaklaştı ve ağaçların arasından geçen patika boyunca körlemesine yürüdü.

Az önce ne oldu?

Zihni o öpücüğü anlamlandırmaya çalışıyordu. Çavuş Burke çizgiyi aşmıştı ama o da aşmıştı. Daha da kötüsü, onu bir kara delik gibi içine çekmişti. Tanrım, ne kadar aşağılayıcı!

Geriye dönüp baktığında adamın onu takip ettiğini gördü. Evet, hem de sandığından çok daha yakındaydı, ayak seslerini duymamıştı. Adrenalin nabzını hızlandırdı. Adamın eskiden Özel Kuvvetler'den olduğunu neredeyse unutmuştu. Gizli bir savaşçı, usta bir taktikçi olmalıydı.

"Bir şey söyleyeceğimden endişelenmene gerek yok."

Yumuşak bir sesle söylediği söz onu rahatlatmak içindi ama Dylan'a kendini beğenmiş gibi geldi. Yüzünü ona dönmek için döndü. "Ben senin komuta subayınım," diye ısırды, saçlarını gözlerinden çekerek. "Az önce aramızda geçenler tam bir protokol ihlaliydi. Bir daha tekrarlanamaz."

Onun bu sert serzenişi diğer askerlerden herhangi birinin geri çekilmesine neden olabilirdi.

Tobias botlarına baktı. Tekrar başını kaldırdığında gözlerinde şeytani bir parıltı parlıyordu. "Şey," diye sözlerini açıkça ölçerek konuştu, "eğer gerçekten hizmette olsaydık, hanımefendi, sizinle aynı fikirde olurum. Ama değiliz. Diğerlerinin iyiliği için ne kadar rol yaparsanız yapın, Sen de en az benim kadar sivilsin."

Mantığı onun otoritesini tamamen sarsmıştı. Aynı zamanda omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. O bir sivil. Birkaç dakika içinde ikinci kez, ona söyleyecek bir şey bırakmamıştı.

"Birbirimizi daha iyi tanımamızda yanlış bir şey görmüyorum." Ona takdir eden ve değerlendiren bir bakış gönderdi.

Sözlerinin ve ona duyduğu bariz ilginin uyandırdığı hazzı bastıran Dylan, haklı öfkesine sarıldı. "Tartışmamız sona erdi, Çavuş Burke. Lütfen geri dön ve diğerlerine yardım et," diye emretti.

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı ve arkasını döndü ama adımlarından emin bir şekilde yürümeye devam etti.

Onun uzaklaşmasını izlerken Dylan'ın dizleri titredi. Ona yaslanma teklifini asla kabul etmeyecekti. Bunu yapmak onu zayıf gösterecekti.

diğerlerini. Yine de söylediklerinde kesin bir doğruluk payı vardı. O da bir insandı ve gördüğü korkunç vahşet bazen onu da etkiliyordu.

Adam gözden kaybolunca döndü ve mutfaktan sızan ışığa doğru körlemesine yürüdü.

Yaşıyordu. Arka girişe yaklaşırken, daha önceki heyecanının bir parçası hâlâ ona yapışmış, adımlarını hafifletiyordu.

Evin köşesindeki ladin ağacının arkasına saklanan Toby, adamlara tekrar katılmadan önce kendini toparlamak için bir an durakladı.

Dylan'ın temiz pamuk kokusu, beklenmedik tutkusunun anısı onu tamamen tahrik etti. Aralarındaki kimya konusunda haklıydı. Gizli görevlerinin herhangi birinde ilk kez vücudu ilişkilerini derinleştirme beklentisiyle uğulduyordu. Bu sefer rol yapmak zorunda kalmayacaktı.

Böyle giderse Dylan'ın tüm sırlarını ifşa etmesi uzun sürmeyecekti. Çekici bulsun ya da bulmasın, kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Kadınlar ona güvenirdi. Bu onun sahip olduğu bir yetenektir, aktif olarak kullandığından değil, ama işinde son derece yararlı buluyordu. Ve şimdiye kadar, onları yönlendirdiği için hiç suçluluk hissetmemişti, topladığı bilgiler silah tüccarlarını ve uyuşturucu kaçakçıları sokaklardan uzaklaştırdığında değil. Flörtlerini nadiren gerçekleştirdiğinde de.

Ama bu farklıydı.

Dylan, önce kendi çıkarlarını gözetken ve herkesi, hatta kendi ailelerini bile kazıklayan üçkâğıtçılar gibi değildi.

Dylan kendi ikircikli zihninde doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Bu anlamda, o onurluydu.

Ve muhtemelen tanıdığı en savunmasız kadındı.

Dahası, ondan hoşlanmaya başlamıştı ki bu durum onu özel olarak endişelendiriyordu. Çünkü davası mahkemeye taşındığında ona karşı tanıklık etmesi için çağrılma ihtimali vardı. Ve lanet olsun, onun itiraflarını ona karşı kullandığı için kendini bok gibi hissedecekti, özellikle de onun yatağına girmenin yolunu bulursa, ki bu bağlantılarının gittiği yerdirdi. Bu ihtimal ilk kez onu heyecanlandırmıştı.

Altıncı Bölüm

CPX sabahı sis manzarayı kapladı.

Saat sıfır yediyüzde inci gibi örtü o kadar yoğundu ki Toby, Dylan'ın arazisine giren ve garaj yolunun her iki tarafına park eden arabaları ve pikapları güçlkle seçebiliyordu. Ön bahçeye doğru yürüyen sivil askerlerin çokluğu, Dylan'ın altmış küsur üyesinden her birinin törene katılmaya söz verdiğini gösteriyordu.

İş ve karışıklık göz önüne alındığında, Toby Milly'yi Evden ve tehlikeden uzakta. Önceki gece kendisine verilen kamuflajlı teçhizatı giyerek (orman desenli BDU'lar, büyük bir çanta ve alnının üzerinde kırmızı bir yama bulunan zeytin rengi bir bere), İkinci Değişiklik Milis askerlerinin yoklama defterine isimlerini karaladığı İkmal'e doğru ilerledi. June Lee tarafından sağlanan dağıtıcıdan dumanı tüten bir fincan kahve alan Toby, Gil Morrison'ın kilitli olmayan dolaptan M-16'ları dağıtmasını izledi. Her askere iki yedek şarjör verildi.

Toby kaynayan kahvesini soğutmak için üfledi. *Çok fazla cephane var.* Altmış küsur askerinin elinde çok ciddi hasara yol açmaya yeterdi.

Deftere şöyle bir baktı ve fotoğrafını çekmek için fırsat kolladı - ceketinin astarında gömülü kalacak olan cep telefonu ile değil, ordu fotoğraf makinesine benzeyen küçük bir dijital fotoğraf makinesiyle Rangers Alayı rozeti. İğneyi bu sabah ceketinin yakasına takmıştı ve Dylan'ın bunu kıyafet kurallarının ihlali olarak değil, cesaretinin bir sembolü olarak göreceğine güveniyordu. Görev Gücü, bir eşleşme bulma ihtimaline karşı sivil askerlerinin isimlerini ve yüzlerini terörist veri tabanlarında aramak istiyordu.

Sonunda Morrison bir an için masadan uzaklaştı. Toby kahvesini yere bıraktı, defterin üzerine eğildi ve parmağıyla defterdeki kayıtların birkaç fotoğrafını çekti. Sonra kahvesini geri fırlattı, fincanı ezdi ve bahçeye çıkarken çöpe attı.

Hendrix gibi kendi bakış açısını paylaşmayan insanlara yönelik mantıksız planı göz önüne alındığında, Dylan'ın er ya da geç hapse girmesi kaçınılmazdı. Bu olasılığı kabul etmesi ve bununla yaşaması gerekiyordu. Tırnağını kullanarak

Avludaki kalabalığa yaklaşırken iğneyi kameradan video moduna geçirdi. Subayların kendilerine katılmasını bekleyen kalabalıkta bir neşe havası hakimdi.

Çoğunlukla genç ve orta yaşlı erkeklerden ve birkaç sert görümlü kadından oluşan milisler ayakta durmak için yarışlıyordu. Birbirlerini iyi huylu espriler ve sırt sıvazlamalarla selamlayan bu insanlar Toby'ye savaş oyunu oynamak için bahane arayan yetişkinlerden biraz daha fazlası gibi geldi.

En yakındaki asker grubuna yaklaştı ve kendini tanıttı. Hoş geldin sözlerini aldıktan sonra, aynısından daha fazlasını almak için bir sonraki gruba geçti. İzlendiği hissine kapılan Toby, bakışları sert bakışlı yalnız bir adamla kesişene kadar kalabalığı taradı. Adamın köşeli çenesini ve üst dudağındaki yara izini gören Toby ona doğru ilerledi. Bu adam diğerleri gibi değildi.

"Günaydın." Toby ona başıyla selam verdi. "Ben Tobias Burke, yeni kıdemli operasyon çavuşuyum."

"Cal Fallon, Harpers Ferry Şerifi." Şerif elini uzattı. "Elbette."

Tokalaştılar, sert bir toka ve hızlı bir bırakma.

Toby yakasındaki iğnenin adamın yüzünü, yara izini ve her şeyini engelsiz bir şekilde gördüğünden emin oldu. "Yüzbaşı Connelly milis kuvvetlerinde başka bir şerif daha olduğunu söyledi." Etrafına bir göz attı. "Nerede o?" Yoğun sis, avlunun arka tarafında duran birkaç askeri gizliyordu.

"Hooper? Buralarda bir yerde olmalı." Ama Fallon dikkatini Toby'nin üzerinde tutmaya devam etti ve Toby arkasına baktığında şerifi ders çalışırken buldu iğnesi.

"Bunu giymenin bir sebebi var mı?"

Bu zorlayıcı soru Toby'nin nabzını hızlandırdı. Şerif gözetleme konusunda bilgiliydi; belki de iğnenin aslında bir kamera olduğunu anlayabilirdi. "Gurur," dedi omuz silkerek. "75. Ranger birliğinde görev yaptım. Alayı."

Şerifin gözleri kısıldı. "Hangi yıllar?"

Kahretsin. Soru soranın kendisi olması gerekiyordu, tersi değil. Alışık olduğu yalanları sıralarken, İç Güvenlik'in hizmet kaydını değiştirirken titiz davrandığını ummaktan başka bir şey yapamadı.

Fallon, "Ben de eski bir korucuyum," diyerek Toby'yi daha da tedirgin etti.

Zorla bir kahkaha attı. "Şaka mı yapıyorsun? Hangi yıllar?"

Şerif daha Toby içeri girmeden servisten ayrılmıştı, bu da onun endişelerini biraz olsun hafifletmişti. Fallon, "Bahse girerim benden çok daha fazla aksiyon görmüşsündür," diye tahmin yürüttü.

"Fazlasıyla yeterli." Toby'nin ceketinin altında bir ter tabakası oluştu. Omuz silkmek için sabırsızlanıyordu ama henüz yapamazdı, milislerin geri kalanını çekene kadar olmazdı.

"İşte Hooper." Şerif kalın yapılı, pos bıyıklı bir adamı işaret etti.

"Teşekkürler. Sanırım kendimi tanıtacağım." Toby, Fallon'un gözlerini sırtında hissederek uzaklaştı.

Martinsburg'dan Şerif Hooper daha az tehdit oluşturduğunu kanıtladı.

Toby kendini tanıtırken, "Mükemmel," diye haykırdı. "Kaptan Connelly gemide olmanıza çok sevinmiş olmalı," diye ekledi Toby'nin elini sıkarak.

Toby bundan pek emin değildi. Dün geceki öpüşmelerinden beri ona neredeyse iki kelime bile etmemişti.

"At-ten-TION!" Ashby'nin gür sesi avludaki uğultuyu bastırdı ve yerini sessizliğe bıraktı. "Toplanma ve teftiş için sıraya girin!"

Çantaların omuzlanması ve ölü yaprakların hışırtısıyla, askerler yaklaşık on adam derinliğinde düzgün sıralar halinde dizilmek için çabaladılar. Toby de diğer çavuşların izinden giderek son sıranın başına yerleşti. M-16'sının kabzasını yere dayayarak diğerleri gibi namluyu kavradı. Sessizce, sadece ayak sürtüşmeleri ve boğaz temizlemeleriyle Teğmen Ashby'nin paravan kapıyı açıp anons etmesini izlediler: "Batı Virginia İkinci Değişiklik Milisleri Komutanı."

Dylan verandaya çıktı ve orada bulunan herkes selam verirken dirsekler dışarı fırladı. Toby de gerçeküstü bir hisle onlarla birlikte selam verdi. Dylan verandada durup askerlerini uzaktan inceledi. Puslu ışıktaki yüz ifadesini okumak kolay değildi ama Toby onun yüzündeki bu bıkkınlık ifadesini daha önce de gördüğünü düşündü. Resmiyet konusunda ısrar eden Dylan'ın kendisi değil, ikinci kaptanıydı.

Anlamalı bir karşılık selamıyla, kollarını yanlarına indirmeleri için onları serbest bıraktı. Sonra zarif, gevşek bacaklı adımlarıyla verandadan indi ve Toby'nin bakışları onun bilenmiş kalçalarına kaydı. Milisleriyle aynı ormanlık desenli BDU'ları giymiş, başına da aynı damgalı bereyi takmıştı ama onunki bordoydu ve yeşil bir yama üzerinde altın bir yıldız vardı

ona Çekoslovak paraşutulerini hatırlatıyordu. Bereleri Doğu Avrupa'dan toptan satın aldığı şüphesi neredeyse yüksek sesle homurdanmasına neden oluyordu.

Başındaki rt, saçlarını disiplinli bir şekilde kontrol altında tutan kalın bir Fransız örgüsünü tamamlıyordu. Dudaklarında sadece bir tutam parlaticı ve bir damla makyaj olmadan, ordusunun üzerinde bir anne bakışı gezdirmek için durduğunda alaydaki tüm gözleri bylemeyi başardı.

Onun dışında kaç erkek kamuflaj ceketinin kıvrımlarını nasıl ortaya çıkardığını hayranlıkla izliyordu?

"Günaydın," diye seslendi sonunda.

"Günaydın hanımefendi!" diye koro halinde seslendi lejyon.

"Bugün sizin için tam bir rejim hazırladık." Ellerini arkasında kavuşturdu ve adım atmaya başladı. "Altı aydan bu yana, bireysel özgürlüklere yönelik tehditlere karşı koyduk. Bunların neler olduğunu biliyorsunuz; zorbalık, yolsuzluk, gayrimeşru g ve ilgisizlik bunlardan sadece birkaçı." Döndü ve kendi izlerini kapattı. "Muhelif Gler tarafından yayılan bir saldırı ya da acil duruma karşılık vermek üzere eğitim aldık. şimdiye kadar görevimiz tamamen savunmaya yönelikti. Yine de, pasifliğimizin bizi nefret ettiğimiz ilgisizliğin sulusuna haline getirdiğine inanıyorum."

Kristal bakışlarını askerlerinin üzerinde sabitlemek için adımlarına ara verdi. "Yozlaşmayı protesto etmek yeterli değildir. Atalarımız özgürlükleri için savaştı, biz de zgrlklerimiz elimizden alınmadan önce savaşmalıyız. Daha saldırgan eylemlerde bulunmanın zamanı geldi."

Avluya beklenti dolu bir sessizlik çökerken Toby'nin ağzı kötü bir tatla doldu.

O gerçekten deliydi. Ve sivilleri korkutarak dünyayı kendi istediği gibi görmelerini sağlama niyetinde tamamen ciddi idi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "İnancımız, gayrimeşru g ve yasadışı şiddete haklı bir şekilde karşılık verilmesi gerektiğini açıkça belirtir.

Öfke ve *stn* g. Dşmanlarımızı sert, hızlı ve doğru bir şekilde vurabilmemiz için ateşli silah veya bıçakla yeni beceri ve teknikler öğrenmemiz gerektiğini belirtir."

Kadının, artık büyük ölçüde ezberlemiş olduğu The Creed'den doğrudan alıntı yaptığını fark etti.

Solgun bakışları Toby'ye odaklandı. "nmzdeki birkaç hafta içinde, eski bir ordu komandosu olan en yeni personelimiz becerilerimizi geliştirecek ve bizi etkili bir vurucu ge dönüştürecek. Herkes avuş Burke'e merhaba

desin."

"Hooah, Çavuş Burke!" diye bağırdı milisler.

Toby kalabalığa doğru döndü, zorla gülümsedi ve el salladı.

"Teğmen Ashby, herhangi bir duyurunuz var mı?" Dylan saygıyla arkasında duran ikinci kaptanına doğru döndü.

"Hayır, hanımefendi," dedi suratsızca.

"Bu durumda, Teğmen, lütfen teftişe ve yürüyüşe devam edin."

Teftiş, her astsubayın kendi hattındaki her askerin çantasını incelemesini gerektiriyordu. Mataralarını suyla doldurmayanlar, üç günlük erzak, el feneri, yedek pil, cephane, ilk yardım çantası ve silah temizleme çantasının yanı sıra ABD Anayasası ve Haklar Bildirgesi'nin kâğıt kopyalarını taşımayanlar yere yatırılıp otuz şınav çektiler. Toby'nin sırasındaki askerlerden sadece biri hedefi tutturamadı. Toby onu Er Quinn'in Bari'ndeki garson Nathan olarak tanıdı.

"Karin daha doğurmadı mı?" diye sordu.

"Henüz değil, Çavuş." Nathan matarasını boş bıraktığı için kendine kızgın görünüyordu.

Toby göz ardı edilmesine izin verdi. Susuzluğunu gidermek için su bulamamak yeterli bir cezaydı. Bu, boş bir mataranın yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebileceği gerçek bir savaş eğitimi değildi.

"Giyinin!" Teğmen Ashby teftiş sona ererken seslendi.

Askerler çantalarını silkti.

"Dikkat. Sağ YÜZ!" diye bağırdı ikinci kaptan.

Herkes koşu rotasına doğru döndü. "İLERİ
MARŞ!"

Tıpkı İç Savaş'taki askerler gibi, tepeden aşağıya doğru sırayla yürüyor, çiyden ıslanmış çimenleri çizmelerinin altında paspaslıyorlardı. Güneş, sisin çoğunu yakıp yok edecek kadar yükselmişti. Toby, Dylan'ın grubun başına doğru koşuşturmasını izledi. Ağaç sınırına geldiklerinde birlikler sağa, koşu parkurundan uzaklaşarak Toby'nin henüz görmediği atış poligonuna doğru yöneldiler.
şahsen görmek.

"Kaldır şunu!" Teğmen Ashby bağırdı. İkinci Kaptan hariç herkes koşmaya başladı, Dylan en öndeydi.

Arazi yükseldi, sol taraflarındaki ağaçlar seyreldi. Kayalık bir çıkıntıya gelmeden önce inişli çıkışlı tepelerin üzerinden bir mil kadar koştular. Çıkıntının diğer tarafında, Toby'nin insansız hava aracından tanıdığı geniş bir tarla uzanıyordu

Dylan'ın atış poligonu olarak fotoğraflar. Kum torbası sığınakları bir tarafı, aralıklarla duran siyah-beyaz boğa gözleri ise diğer tarafı çevreliyordu.

Şimdiye kadar, formsuz askerler geride kaldığı için hattı dağılmıştı. Dikkatini geride kalanları motive etmeye odakladı. Tüm milisler menzile ulaştığında, birçoğunun yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmıştı.

Toby ekibini bir kum torbası sığınağına doğru götürdü. Orada onlara su içmelerini emretti ve kendi matarasından bir yudumu Nathan'la paylaştı. Sonra silahlarını temizlemelerini, kilitlemelerini ve doldurmalarını emretti. Her şey tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

Ve sonra eğlence başladı. Toby eğlenmek istediğinden değil. Ama sessiz kırsal alan yarı otomatik silah sesleriyle çınlarken ve ekibi en fazla isabeti sağlamak için Ackerman'ın kilerle yarışırken, kendini adamlarına tezahürat yaparken, nişanlarını geliştirmek için tutuşlarını ve duruşlarını ayarlarken buldu. Çok geçmeden, mangası doğrudan isabetlerde diğerlerinin önüne geçti.

"Antrenman yapmak ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu, takımının atışını izlemek için duraklayan Dylan'la göz göze geldi.

"Oh, hayır. Teşekkür ederim."

Ona yaklaştı ve diğerlerinin duymaması için sesini alçalttı. "Gerçek bir lider örnek olur," dedi ona meydan okuyan bir gülümsemeyle. "Haydi. Bir atış yap." M-16 yerine belinde taşıdığı tabancasına başıyla işaret etti. Gerçek şu ki, nasıl olduğunu görmek istiyordu. Tehlikeliydi.

Alt dudağını ısırarak Dylan, onu içeri tıkmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu

tabancasıyla kafasına ateş etmeyi tercih ederdi. Toby'nin, silah kullanmakla ilgili çekinceleri ne olursa olsun, askerlerin önünde etkisiz görünmenin isteyeceği son şey olduğuna dair şüphesini doğrularcasına, meydan okumasına karşılık olarak çenesi yukarı kalktı. "Peki, bir deneyeceğim."

Toby onun dirseklerini kum torbalarının üzerine koymasını, emniyetini kapatmasını ve gözlerini alanın diğer ucundaki boğa gözüne dikmesini izlerken, neden yeteneklerini göstermek istemediğini anlayabiliyordu. Gerçekten de hiç yeteneği yoktu.

Formu kötüydü. Nişan alamıyordu. Ama yine de, Cenaze İşleri birimlerinde görev yapmıştı, ön saflarda değil - en azından bir savaş sürerken değil.

Çat! Bir kontrplak parçası hedefin köşesinden fırladı ve Toby'nin kaşları havaya kalktı. Vay, vay, gerçekten hedefi vurmuştu.

"Bravo," diye seslenerek çabasını alkışladı ve onu daha fazla utançtan kurtardı. "Aferin."

Silahını bırakıp sözsüz bir şekilde adamın yanından geçerken yanakları pembeleşti.

Daha sonra çatışma ilerledikçe ve ekibi galip geldikçe, onun kendisini onaylayan bakışlarını hissetti ve bu onun öz farkındalığını artırdı. Ateş etmek testosteron seviyesini ikiye katladı. Dylan'ın önünde ateş etmek onu tahrik ediyordu.

Ama sonra onu pusu eğitiminin başına getirdi ve birdenbire onun kendisini fark ettiğini fark edemeyecek kadar meşgul oldu. Her astsubay L şeklindeki pusudaki rollerine göre mangasını eğitiyordu. Ackerman'ın mangası gizlenme ve iletişim kurmak için alternatif telsiz frekanslarını kullanma alıştırmaları yaptı.

Çavuş Lee'nin mangası destek ateşi sağlama pratiği yaparken, Toby ve Morrison'ın mangaları saldırı grubu rollerini canlandırdı.

Dylan, Toby'nin grubuna tam da Toby bedensel zarar vermeden bir hedefe nasıl boyun eğdirileceğini gösterirken yaklaştı.

"Çavuş Burke, ilk pusumuzda hedefi indirmeni istiyorum," diye bilgilendirdi onu ayağa kalktığı anda.

Sadece ona baktı. Şimdi de pis işleri o mu yapacaktı?

"Nasıl yapılacağını zaten biliyorsun." Yüzünü çamura buladığı askere eliyle işaret etti. Adam iyice aşağılanmış görünüyordu. "Bu bize zaman kazandıracak ve başarıyı garantileyecek."

CPX sona erdiğinde hâlâ kendisine biçilen rolü düşünüyordu. Çantalarını toplayarak gevşek sıralar oluşturdular ve geri döndüler. tüfeklerini teslim etmek için çiftlik evine gittiler. Ama sonra, askerler ayrılmak yerine araçlarından soğutucular taşıdılar ve herkes piknik yapmak için ön bahçeye çökerken, June Lee dev bir cam sebilden limonata servisi yaptı.

Toby bir yandan içkisini yudumlarken, bir yandan da bunun uzun bir şişe buz gibi bira olmasını diledi. Avluda altmış küsur asker vardı ve görünürde tek bir bira kutusu bile yoktu. Dylan sadece atalarının özgürlüklerinin uygulayıcısı değil, aynı zamanda görünüşe göre bir içki yasağı yanlısıydı.

Eğer gizli görevde olmasaydım, şu anda çoktan gitmiş olurdum. Milis hayatından bıkmıştı; tekrar normal bir vatandaş olmak istiyordu.

Tanrıya şükür, yarın izin günüydü. Tabii ki, yarın NCTC'deki meslektaşlarıyla buluşacaktı. Ama ondan sonra çamaşır yıkamak, birkaç bira içmek ve futbol izlemek için dairesine gidecekti. Her zamanki oyun arkadaşlarından birini arama ihtimali kısa bir süre için hayal gücünü harekete geçirdi.

Ama onu asıl tahrik edenin Dylan olduğunu, onun avluda ilerleyişini izlerken fark etti. Arada bir durup bir şeyler konuşuyordu.

Askerleriyle birlikte, onlara endişeli bir el uzatmak için. Saçlarının telleri örgüsünden ayrılmış, yüzünü çevreleyen ateşli dallar dikkatleri tatlı gülümsemesine çekmişti. Tanrım, gülümsediğinde çok güzel oluyordu.

Ne kadar kaçık olursa olsun, Sekreter Nolan'ın ölümünü planladığını düşünmek zordu. Henüz onun masumiyetine ya da suçluluğuna işaret eden bir şey bulamamıştı, bu da gizli görevinin henüz bitmediği anlamına geliyordu. Yarın izinli olabilirdi ama yarın gece bir hafta daha delilik için geri dönecekti.

Burada bir ay ya da daha fazla kalmak istemiyorsa, bu ilişkiyi bu gece bir sonraki aşamaya taşıması gerekiyordu.

Sırtını yatak başlığına dayayan Dylan, Matta'nın sözleriyle teselli bularak İncil'ini okudu. Koridordaki banyo kapısı açılarak Dylan'ın dikkatini çekti. Tavan arasına doğru yönelen gizli ayak sesleri Tobias Burke'ün duşunu bitirdiğini haber veriyordu. Yatağına giderken onu oyalamayarak kapısını bilerek aralık bırakmıştı. "Çavuş Burke," diye seslendi.

Adam açık kapıyı çıplak omuzlarıyla doldurdu ve kadının ağzı kurudu. Göğsü tamamen çıplaktı ve nefes kesiciydi. Ekose pijama pantolon giymişti ve saçları nemli ve dikenliydi.

"Hanımefendi?"

İncil'ini bir kenara bırakarak, "Lütfen içeri buyurun," diye rica etti. Adam odaya girerken kadın oturduğu yerde kaldı. Okyanus mavisini bakışları onunkileri esir almıştı.

Kapıyı beklenmedik bir şekilde arkasından kapattığında, kalbi dört nala koşmaya başladı. Şaşkınlık içinde donup kaldı.

"Ne?" diye sordu, sanki az önce kapıyı kapatmamış ve onlara her türlü mahremiyeti sağlamamış gibi.

Yatağının yanındaki lamba, adamın kabarık göğüslerini ve düz karnının dalgalanan kaslarını vurgulamaya yetecek kadar ışık saçıyordu. Koyu renk saçları, esmer meme uçlarının arasında dalgalanıyor, göbeğine doğru uzanan bir çizgiyle daralarak, düşük belli uyku pantolonunun bel bandını geçip kayboluyordu.

Dylan'ın kafası karıştı. Ona ne söylemek istediğini bile unutmuştu.

Zaman zaman bana yaslanmak istersen, bu da sorun değil. Bir şey değil. Samimiyeti derinleştirmek istediği iması, teninin yüzeyine sıcak bir kızarıklık getirse bile, onu korkak bir bakire gibi yatağa sabitledi.

Geçen geceki mükemmel öpücüğünü hatırlayınca, onu henüz odasından çıkarmak istemediğini fark etti.

"Bana bir şey mi soracaktın?" diye sordu, tamamen rahatlamış görünüyordu.

Sonunda ne olduğunu hatırladı. "Hedefi vurmakla görevlendirilmekten pek memnun görünmüyordun. Görevle ilgili itiraz ettiğiniz bir şey mi var?"

Belli belirsiz gülümsemesi kayboldu. Kalın kirpikler bir an için gözlerini kapattı ve adam kadının yırtık pırtık kilimine baktı. "Hiç de değil," dedi düz bir sesle.

Yalan söylüyordu. Bu kadar yararlı olduğunu kanıtladıktan sonra milisleri terk edebileceği endişesi Dylan'ı yataktan kaldırdı. Bornozunu üzerine çekerek ona yaklaşırken lacivert bakışlarında sadakat aradı ama göğsü bu kadar geniş ve çıplak, koyu renk saçları bu kadar dikkat dağıtıcıyken sadece yüzüne konsantre olmak zordu. "Umarım milislere katılma kararını sorgulamıyorsundur," dedi ani endişesini açığa vurarak.

"Hiç de değil," diye güvence verdi ona, bakışları pembe kadife bornozunun açık kenarlarına düştü.

"Yarın benimle kiliseye gelir misin?" diye yalvardı. Adaletsizlikle mücadele etme isteğini alevlendirebilecek biri varsa o da rahibi Peder Nesbit'ti.

Kadının sorusu Tobias'ın bakışlarını yukarı doğru çekti.

"Saat kaçta?" "Sekiz yüzdeki erken ayine katılmayı seviyorum."

"Hmmm."

Pek de hevesli olmayan cevabı, onun hangisine daha çok üzüldüğünü merak etmesine neden oldu - izin gününün erken saatine mi yoksa varış noktasına mı? Tanrı'ya inanmıyor muydu?

"Lütfen," diye ekledi, onun katılımının bağlılığını garanti edeceğine ikna olmuştu.

Seksi dudakları kıpırdadı. "Bak ne diyeceğim," dedi sert bir sesle ve Dylan'ın göğüs uçlarında anında bir karıncalanma etkisi yarattı. "Neden bana günahlarımı itiraf etmem için bir sebep vermiyorsun, o zaman giderim?"

Adam bir kolunu beline doladığında ve onu nazikçe ama zorla kollarının arasına çektiğinde hâlâ onun sözlerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Aldığı nefes kafasını sabun ve temiz erkek kokusuyla doldurdu. Parmaklarının altındaki sıcak ipek gibi çıplak göğsü, parmaklarının açılmasına neden oldu. Avuç içleri temas eder etmez, daha fazlasını keşfetmeyi arzuladı.

Bu da ona dudaklarını sunmak için bahanesiydi. Başını eğerken gözleri zaferle parlıyordu. Bu kez kendini çok az kısıtlayarak kadının ağzını tutkuyla kapattı, dilini kadının davetkâr dudaklarının arasından geçirdi ve ona tamamen sahip olma kararlılığını gösterdi.

Dylan'ın zihni bomboştu. Arkadaşlık ederken yakalanmanın nelere mal olacağı endişesi buharlaştı. Dylan'ın dudaklarının onunkilerle birleştiği, dilinin dolaştığı, tahrik olmuş erkek etinin kalçalarını dağladığı o nefis his her düşüncesini meşgul ediyordu. Karnında biriken arzu, bir uyuşturucu gibi uzuvlarına yayılıyor, böylece vücudu ağır, başı hafif hissediyordu.

Belindeki kemer gevşedi ve adam geceliğini avuçlarının arasına aldığı anda altından serin bir hava yükseldi. Sıcak ve hafif nasırlı avucu kalçasını, kalçasını ve belini sıyrarak arkasında tüyler ürperten bir iz bıraktı. Adam sol göğsüne yaklaşıp nazikçe avuçladığında kalbi beklentiyle güm güm attı. Adam onu yuvarlarken bir inilti kaçtı. Başparmağı ve işaret parmağı arasındaki meme ucu, hem orada hem de aşağıda bir zevk kıvılcımını ortaya çıkarır.

Sırtı duvara çarptı. Bir noktada Tobias, o farkına varmadan onları çevirmişti. Onu duvara yasladı ve durmadan öptü. Kadın parmaklarını Tobias'ın kalın, nemli saçlarına gömdü, ona akılsızca karşılık veriyordu, ama Tobias'ın diğer elinin elbisesinin altında kendine bir yol bulduğunun sadece yarısı farkındaydı. Külotunun elastik bel bandını kırarak, kesilmiş bukleleri tırmıklamak için Kalçalarının birleştiği yere. Öpüşmeyi kesti ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Yapmamalısın."

Ama o yaptı. Gözlerinin içine dikkatle bakarak, bir parmağını buklelerinin arasındaki nemli yarığa kaydırды, oradan sızan ipeksi nektarı aradı ve dokunuşuyla kabaran yumruyu kaplamak için kullandı. Gözlerini bir zevk seline karşı kapattı, protestosu susturuldu.

Yaptıkları şey yanlıştı ama yine de onun omuzlarını tuttuğunda, bu onu uzaklaştırmak için değil, sadece yaklaştırmak içindi. Yüce Tanrım, bu kadar yasadışı bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Kalçaları titriyor, zevk dilleri onu yaladıkça göğsü kabarıyordu.

"Bırak olsun, güzelim," diye fısıldadı Burke onun dudaklarına. Sonra zeki parmaklarının hareketlerini taklit eden bir öpücükle ağzını yağmaladı ve...

Oh, Tanrım. Kadınlığının hiç bu kadar farkında olmamıştı, özellikle de adam parmağını ağrıyan merkezine sokup boğazından çıkan çığlığı bastırmak için ağzını kapattığında.

Evet!

İkinci bir parmak ekledi ve tekrar itti, şimdi başparmağını kullanarak zevkini yöneten zonklayan düğümü kızdırdı.

"Burke!"

Onun dudaklarına karşı konuştu. "Bana Toby de."

Ama bir daha konuşmadı. O kadar güçlü ve saf bir zevkle boşaldı ki, adamın itişini sürerken gözleri yaşardı

Bölüm başladığı yerde bitene kadar parmaklar.

Tobias'ın yakıcı bakışları, kalbinin düzensiz atmasına neden olan bir açlığın işaretiydi. Ama avantajını kullanmak yerine elini isteksizce geri çekti. Ağzının bir köşesinde acı tatlı bir gülümseme belirdi.

"Dehşete kapılmış gibi bakma," dedi, geceliğini neredeyse şefkatle düzeltirken ve bornozunun kuşağını yeniden bağlarken. konuşmak için üstesinden gelmek. "Şöyle düşünün. Şimdi günahlarım için tövbe etmek üzere kiliseye gitmem *gerekiyor*." Ona patentli göz kırpsını yaptı, hafifçe ayrılmış dudaklarına kalıcı bir öpücük bıraktı ve kendini onun odasından dışarı bıraktı.

Bir saniye sonra Dylan onun çatı katına çıkan merdivenleri tırmandığını duydu. Yine de kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı. Bir yılı aşkın süredir hiç düşünmediği yerleri zonkluyordu. Dizleri titriyordu. Yapması gerektiğini bildiği halde -bu sapkınlığı sonsuza dek aklından çıkarması gerektiğini bildiği halde- her ayrıntıyı yeniden yaşadı, her yasak zevkin tadını çıkardı.

Yaşıyor!

Ama sonra onun ne kadar kolay bir fetih gibi görüldüğünü düşününce yüzünü bir hüznün kapladı. *Kendimden utanmalıyım*.

Ama içini titreten şey utanç değildi. Tobias'ın tüm bedeniyle ona sahip olduğu düşüncesi. Bir inilti ile sıcak yüzünü elleriyle kapadı ve gözlerini sıkarak kapattı. Tanrı'ya şükür yarın kiliseye gidecekti, böylece günahlarının kefareti ödenebilecekti.

Toby yatağının üzerine uzanmış, çatı katının saçaklarından süzülen ay ışığı parçalarına bakıyordu. Başarısından dolayı kendini beğenmiş hissetmesi gerekirdi. Dylan Connelly'yi beş dakikadan kısa bir sürede orgazm etmişti. Yine de, kendi ereksiyonuna rağmen, garip bir şekilde kendine kızgın hissediyordu.

Ne için? Kendini ona zorla kabul ettirmiş gibi değildi. Onun ince istekliliğini okuduktan sonra, standart çalışma prosedürünü izleyerek kararlı bir şekilde harekete geçmişti: hedefi tahrik et ve sonra geri çekil. Bu teknik

Bir sonraki hamleyi kadının yapması neredeyse garantiydi. Bu şekilde olmak zorundaydı. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünen kadın, sırlarını zamanında paylaşmaya daha yatkındı ve adam burada gereğinden fazla kalmak istemiyordu.

Yine de... Hafifçe utandığını hissetti.

Bilgi oyununu başlatmak onu daha önce hiç rahatsız etmemiştir. Baştan çıkardığı kadınların -çoğunlukla hoşnutsuz ev kadınları ve küçük silah kaçakçılarının kız arkadaşları- gerçeğe ulaşmak için onları kullandığını öğrenip öğrenmemeleri de onu ilgilendirmiyordu çünkü hepsi birer serseriydi. Hiçbiri Dylan Connelly'ye ışık tutmuyordu.

Kapa çeneni, dedi içindeki şiirsel sese.

Gerçek şu ki, buraya bir iş yapmak için gelmişti. Gerçeği ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Sadece yarın onunla kilisede otururken ne kadar ikiyüzlü olacağını düşünmeden edemiyordu.

Yedinci Bölüm

Aziz Petrus Kilisesi'nin ön tarafına yakın oturan Toby, arkasındaki sıralar doluyken azizlerin ve şehitlerin vitray gözlerinin ensesini mi sızlattığını yoksa arkalarında oturan herkesin onun varlığını fark edip spekülasyon mu yaptığını merak ediyordu.

Geriye dönüp baktığında Dylan'ın milislerinin birçoğunun üyeler burada kiliseye gidiyordu. Kendi ekibinden adamlar başlarını sallayarak göz temasını onayladılar; aralarında şok geçirmiş ifadesi sadece karısının nihayet doğum yaptığını değil, aynı zamanda tüm olaya tanık olduğunu da düşündüren garson Nathan da vardı.

Arka sıralarda oturan Harpers Ferry Şerifi ona sert bir bakış fırlattı. Toby yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Şimdi bu adam onu sinirlendiriyordu.

Dylan'ın dürtmesiyle dikkatini minbere çıkan rahibe verdi; rahibin sesi, "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına" sözlerini söylerken kaburgalı tonozların altında yankılanıyordu.

Bu sözler üzerine Dylan sıranın içine doğru gevşedi, dizi Toby'nin kalçasına değdi ve duyularını sarstı. Teğmen Ashby sol tarafında, dört astsubay sağ tarafında, June Lee de en sonda oturuyordu. Toby Dylan'ın yanına oturabildiği için kendini şanslı sayıyordu, her ne kadar Dylan'ın dokunuşu dün gece onun kollarındaki tatlı teslimiyetini yeniden canlandırırsa da. Suriye'den bahsedildiğini duyana kadar rahibin vaazını duymazdan geldi.

Rahip, "Geçtiğimiz yıl *Washington Post*'un manşetlerini okurken kalbim Suriye halkı için kan ağladı," diye itiraf etti.

Toby aniden ona odaklandı ve politik temelli bir vaaz dinliyor olmanın şaşkınlığını yaşadı.

Rahip, "Mevcut rejimi devirmek için verdikleri mücadeleyi boşuna izledim," diye itiraf etti. "Beşar Esad onların çabalarına Şeytan'ın acımasızlığıyla karşılık verirken, şehirleri bombalayıp enkaza çevirirken, koruması gereken insanlara kimyasal savaş uygularken gözyaşı döktüm. Ancak Suriye'nin içinde bulunduğu kötü duruma duyduğum empatiye rağmen, bu sabahki

Başlıklar beni daha da rahatsız ediyor: 'Beş Bin Denizci NATO'ya Destek Verecek' Kendi kendime soruyorum, bu yeni bir uzun savaşın başlangıcı mı?"

Peder Nesbit hoş ve yumuşak bir yüze sahip olduğunu iddia ediyordu.

Görünüşünde ya da boyunda dikkat çekici hiçbir şey yoktu, ama inancı onu

seyirciyi esir alır.

"Masumlara yapılan zulümleri duyduğumuzda, kalplerimiz adalet için haykırıyor. Adalet için çabalayan bir halka nasıl yardım eli uzatmayız? Demokrasi mi? Kadınların ve çocukların açlıktan ölmesine ve yoksun bırakılmasına nasıl göz yumarız? Tarihe ve İncil'e bakın, cevabı bulacaksınız."

Önündeki kalın kitabın sayfalarını düzeltti. "Bu sabahki kutsal kitap okumalarımızdan biri Yeşaya Kitabı'ndan geliyor. 'Tanrı uluslar arasında yargılayacak ve birçok halk için anlaşmazlıkları karara bağlayacak; kılıçlarını saban demirine, mızraklarını budama kancasına dönüştürecekler; ulus ulusa karşı kılıç kaldırmayacak, artık savaşmayı öğrenmeyecekler."

Yukarı baktı. "Bunu duydun mu? Tanrı yargılayacak. Tanrı aracılık edecek.

Amerika Birleşik Devletleri değil. Bu görevi üstlendiğimizde neler olduğunu görmek için Irak ve Afganistan'a bakmamız yeterli. Olan şey savaştır ve savaş *her zaman* yanlıştır."

Dylan'ın dalgın ifadesi Toby'ye savaş karşıtı yazdığı ve internette yayınladığı makaleleri hatırlattı. Belli ki o ve rahip bu konuda hemfikir.

"Ama rakamlara bakın, tartışıyorsunuz. Altmış binden fazla ölü; iki yüz elli bin kişi evsiz ve yiyeceğe muhtaç. Kilise böylesi bir çaresizlik karşısında savaşa duyulan ihtiyacı elbette anlıyordur. Cevabım, hayır! Suriye söz konusu olduğunda değil. Eğer Kilise'nin kuruluşundan bu yana savunduğu ve savaşları haklı göstermek için kullandığı Adil Savaş Doktrini'ne uyuyorsanız hayır!

savaşın çatışmayı çözmek için tek olası çözüm olup olmadığını belirlemek."

Adil Savaş Doktrini'nin dört koşulunun ana hatlarını çizmeye başladı ve Suriye örneğinde henüz tek bir koşulun bile yerine getirilmediğini gösterdi.

Toby dişlerini sıktı. Deniz piyadelerini NATO'nun başlattığı Ona göre yapılacak tek doğru şey güç kullanmaktı. Bu açıkça ya şimdi harekete geç ya da sonra ödersin durumuydu.

Nesbit'in yüksek alnında bir ter pırıltısı parladı. "Savaşın savaşan kadın ve erkeklere neler yaptığını da unutmayalım" diye ekledi, mavi gözleri Dylan'a kayarak, "evlerine tabutlar içinde, uzuvları olmadan, kalpleri ve zihinleri kırık bir şekilde döndüler."

Toby kaskatı kesildi. *Bu da neydi böyle?* Rahip az önce onun deli olduğunu mu ima etmişti? Elbette kendisi de aynı şeyi düşünmüştü ama...

"Yurtdışına asker göndermek yerine, kendi kırılmışlığımıza baksak daha iyi olur." Nesbit tekrar İncil'e baktı. "Tanrı'nın Elçi Pavlus Romalılara yazdığı mektupta şöyle der: 'O halde iyi olanı yapın, Mesih'in onayını alacaksınız, çünkü o sizin iyiliğiniz için Tanrı'nın hizmetkârıdır.

Ama yanlış yaparsanız korkun, çünkü o kılıcı boşuna taşımaz. Amin."

"Amin," diye mırıldandı durgun bir cemaat.

Bunu izleyen dualar ve ayin sırasında Toby ayinin bitmesini isteyerek kıvrandı. Dylan'ın savaş karşıtı duygularını Peder Nesbit'ten mi aldığını, yoksa tam tersi mi olduğunu merak etti. Savaş ihtimalinden, savaşı destekleyenleri öldürecek kadar korkuyor muydu?

Zaman gösterecekti. Şu anda sadece kendisi gibi insanlarla birlikte olmak ve tek izin gününün tadını çıkarmak istiyordu. Rahatlamış bir halde kapanış ilahisini söyledi ve sesinden etkilenmiş gibi görünen Dylan'ın şaşkın bakışlarına maruz kaldı. İlahiyi söyler söylemez kapıya yöneldi ve diğerlerini iterek kaçmaya çalıştı.

Dylan hızla ona yetişti. "Gelin Peder Nesbit'le tanışın." Koluna hafifçe dokunarak onu rahibin elini sıkmak için bekleyen cemaat sırasına doğru yönlendirdi.

Toby imrenerek diğer astsubayların rahibin etrafından dolaşıp kaçışlarını izledi. "Trenime yetişmem gerek," diye hatırlattı ona.

"Beş dakika sürer."

Sonunda sıra onlara gelmişti. "Dylan!" Rahip onu geniş bir gülümsemeyle ve iki elini uzatarak selamladı. Mavi gözleri Toby'ye kayd. "Peki bu kim?" diye sordu hoş bir gülümsemeyle.

Dylan tanıştırma konuşmasını yaptı. "Bu Tobias Burke, benim en yeni astsubayım. Peder Nesbit ailemin bir arkadaşıydı," dedi Toby'ye. "Beni o vaftiz etti ve onayladı."

"Hakkınızda iyi şeyler duydum," dedi Nesbit, dedikodu değirmeninin Harpers Ferry'de canlı ve iyi durumda olduğunu kanıtlayarak. Rahip komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Umarım vaazım eski bir ordu mensubunu gücendirmemiştir.

Ranger. Hiçbir şekilde cesur savaşçı kadın ve erkeklerimizin çabalarını aşılamak istemedim."

"Sorun değil." İzlendiği hissi yine ensesini gıdıkladı. Buradan hemen gitmesi gerekiyordu. "Acele ettiğim için üzgünüm ama yetişmem gereken bir tren var."

Dylan kabalığını, "Adamlarım izin günlerini iple çeker," diyerek mazur gösterdi. Birlikte taş basamakları tırmanarak karısının cipini bıraktıkları yokuşun yukarısındaki küçük arsaya çıktılar. Orada, karısıyla birlikte kendi arabasıyla yola çıkan Chet Lee dışındaki tüm astsubaylar, ayrılmak için sabırsızlanan Suburban'ın etrafında dolanıyordu.

Dylan çantasından arabasının anahtarlarını çıkarırken, Toby tabancasının kabzasının hâlâ içinde olduğunu gördü ve nabızı hızlandı. Tanrım, kız

gittiği her yere, hatta kiliseye bile götürür müydü? "Açık."

Arka kapağı kaldıran Toby, Milly'nin servis yeleşini giydi, ceketini ve artık kirli çamaşırlarla dolu olan spor çantasını aldı ve köpeği dışarı çağırdı. Dylan'a döndüğünde onun kendisini izlediğini gördü. "Akşama görüşürüz," diye söz verdi.

Kuvars rengi gözleri şüpheyi yansıtıyordu. "Seni ben alırım," diye beklenmedik bir teklifte bulundu. "Tren ne zaman dönüyor?"

"Beş on beş," dedi, askeri saati kullanmayı unutarak.

"Seninle istasyonda buluşuruz o zaman," diye söz verdi, gergin görünüyordu. "Tamam. Teşekkürler." Çoktan arabaya binmiş olan adamlara el sallayarak

Suburban'dan inip onu aşağıdaki sokağa götürecek olan taş basamaklara doğru yöneldi. Dylan'ın gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

Henüz onun suçlu olduğunu kanıtlamayı başaramamıştı ama bir hafta içinde, tam da Görev Gücü'nün ondan istediği gibi, onu avucunun içine almıştı.

O halde, normalde böyle bir başarıdan duyduğu memnuniyet neredeydi?

Tobias'ın kaybolan başı Dylan'ı panik içinde bir kayıp duygusuyla doldurdu.

Sadece bir hafta içinde, onu yaşayanların dünyasına geri getirmişti. Ondan önce sadece kendi halinde yaşayıp gidiyordu. Milislerin inancını hayatına bir amaç katmak için kullanmıştı, ateşin gürültüsü TSSB'sini bastırmak için. Ancak Tobias Burke ona ilk kez gülümseyene kadar, her uyanık olduğu günü sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı.

Diğer astsubaylar gibi değildi, hepsi de onun siyasi ve dini görüşlerini benimsiyor ya da benimsiyormuş gibi davranıyordu. Onun milislere neden katıldığından bile emin değildi. Belki de sadece bir komando olarak geçirdiği görkemli günleri yeniden yaşamak istiyordu. Atalarının korumak için büyük mücadeleler verdiği özgürlüklerin tehdit altında olması

kesinlikle umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ama yine de onu bir pervane gibi kendine çekiyordu.

"Gel de bir kahve iç Dylan," diye seslendi kilisenin önünden bir ses.

Dylan gülümsemeye zorlayarak başını salladı ve el salladı. "Özür dilerim. Artık gitmem gerekiyor." Yalnızlık içinde hüzünlenmeyi arzuluyordu.

Tam o sırada bir tren, birleşen nehirleri aşan sehpaların üzerinden takırdayarak geçti. Bu, Tobias'ın Amtrak'ı istasyona yaklaşıyor olmalıydı ve ona binmek için tam zamanında varacaktı. Ama geri dönecek miydi? Asıl soru buydu.

Ağır bir kalple, yeni şafağında güneşin çoktan battığını hissederek SUV'sinin direksiyonuna geçti.

Washington D.C.'nin Union İstasyonu'ndaki olağan telaş ve karmaşa Pazar sabahı belirgin bir şekilde yoktu. Toby ve Milly aşağı atladı trenden, tıslayan hidrolik sesleri ve yavaş ayak sesleri arasında bir sessizliğe dönüştü.

Harpers Ferry'deki Appalachian Trail'den yola çıkan bir avuç sırt çantalı gezgini takip eden Toby, Milly'ye Union İstasyonu'nun yeraltı katlarına kadar rehberlik etti ve West Falls Church'e giden Turuncu Hat Metro trenine bindiler. Oradan da bir taksiye binerek McLean'deki Ulusal Terörle Mücadele Merkezi'ne gittiler. Bu sırada Toby'nin ensesindeki tüyler diken diken olmuş ve bir kuyruktan şüphelenmesine neden olmuştu.

Ama ne zaman kaynağı arasa, kimseyi göremiyordu. Belli ki Dylan'ın paranoyası ona da bulaşmıştı.

Ulusal Terörle Mücadele Merkezi haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati faaliyet halindeydi. On üç farklı kurumdan analistler Operasyon Merkezi'nde durmaksızın çalışıyordu. Toby merkezden geçerken Odanın bir ucundan diğer ucuna, tepedeki dev ekranda Suriye'de devam eden bir çatışmanın görüntüleri gösteriliyordu. Birkaç analist köpeğini selamladı. Herkes Milly'yi ismiyle tanıyordu; Toby'yi ise genellikle görmezden geliyorlardı, sadece tişörtüne yazdığı mesaja sırtıyorlardı. Bugün kilise için soluk mavi bir gömlek giymişti, o yüzden mesaj yoktu.

Bir dizi merdiven onu ikinci kattaki ofislere taşıyordu.

Görev Gücü'nün haftalık olarak toplandığı toplantı odası. FBI, ATF, DEA ve NSA gibi çeşitli kurumlardan gelen bir avuç ajandan oluşan Görev Gücü'nün temel görevi şuydu

D.C. bölgesi ve çevresindeki şüpheli terörist hücrelerine muhbirler yerleştirerek genel olarak İç Güvenliğe destek verdi. Dylan'ın milisleri de bu hücrelerden biriydi.

Toby içeri girdiğinde ekip liderinin ve iki iş arkadaşının toplantıya ondan önce geldiğini gördü. Hepsi de uzun bir masadan başlarını kaldırıp onun girişine dikkatle baktılar.

Açık tenli, Afro-Amerikan bir FBI özel ajanı olan Jackson Maddox ona bir gülümseme gönderdi. Siyah saçlı yabancı onu dikkatle inceledi ve Ike,

Saçları erken kırılmış gümüş rengi takım lideri, dikkatle duvardaki saate baktı. "Geç kaldınız," diye homurdandı.

Toby üzerinde CHILL yazan tişörtünü giymek istiyordu ama eski bir deniz komandosu olan Ike Calhoun bu kelimenin anlamını bilmiyordu.

Söylentilere göre sadece Blue Ridge Dağları'ndaki kulübesine kaçtığında rahatlamış.

Ike, Toby ile yabancı arasında kısa bir tanışma faslı yaptı. "Burke, bu Özel Ajan Hamilton, DEA'dan bize ödünç geldi."

Hamilton ayağa kalktı ve 1.80'den uzun olduğunu kanıtladı. El sıkışırken eli Toby'ninkini yuttu. Siyah saçları, koyu renk gözleri ve güçlü elmacık kemikleri Kızılderili kökenli olduğunu gösteriyordu. "Bana TJ de," diye teklif etti.

"Tobias Burke. Bu da Milly," diye ekledi Toby, adamın koyu renk gözleri köpeğine kayınca.

"Bu kadar gevezelik yeter," diye araya girdi Ike.

Toby yerine oturdu. "Lena nasıl?" diye sordu Jackson'a, ekip liderinin hemen işe koyulma kararlılığını görmezden gelerek.

Jackson'ın gri-yeşil gözleri, esmer tenine karşı ürkütücü bir solgunlukla, memnuniyetle parlıyordu. "Mükemmel."

"Bunu duyduğuma sevindim." Jackson, Lena'yla önceki yıl bir mahkûmları yeniden topluma kazandırma programında eski bir mahkûm gibi davranırken tanışmıştı. Soruşturmasını ifşa etmekle tehdit eden gazeteci sonunda karısı olmuştu.

Böyle bir şeyin benim başıma gelebileceğinden değil, diye düşündü Toby.

Dylan pek eş olacak biri değildi.

"Ya karınız ve bebeğiniz, efendim? Onlar nasıl?" diye sordu ve geçtiğimiz Şubat ayında bir kız çocuğu babası olan Ike'ı sinirlendirmeye devam etti

"Güzel." Bir an için tek söyleyeceği bu gibi görünmüştü ki, huysuzca,

"Ariel artık ayağa kalkabilir," diye ekledi.

Babalık gururu sesini renklendirdi. "Şaka yapmıyorum," diye haykırdı Toby. "Sen farkına bile varmadan biriyle çıkmaya başlayacak," diye çıkıştı ve soğuk bir bakışla karşılaştı. Ike Calhoun'un kafesinin parmaklıklarını sallamak için deli olduğunu biliyordu ama bir kez olsun adamın soğukkanlılığını kaybettiğini görmek istiyordu.

"Milis lideri hakkında ne düşünüyorsun?" Ike, küçük konuşmaya aniden son vererek kırptı.

Toby nereden başlayacağını düşünürken çenesine dokundu. "Şey, biraz kafayı sıyırmış," diye kabul etti. "Ve kesinlikle katı bir Anayasa'yı yorumlama konusunda yapısalcıdır." Woodlawn'daki füzyon merkezindeki barışçıl protesto planları hakkında onları bilgilendirdi. "Federal hükümetin gözetimini Birinci Değişiklik haklarının ihlali olarak görüyor."

"Suriye ile yaklaşan savaş konusundaki tutumu nedir?" Ike sordu. "O bu konuyu açmadı ama rahibi açtı. Onu duymalıydın bu sabah kilisede."

Jackson güldüğünü gizlemek için öksürdü. "Kiliseye mi gittin?"

"Daha bu sabah," diye onayladı Toby. "Ve yıkılmadı, yanmadı ya da nehre batacak. Ama cidden," diyerek Ike'a baktı. "Rahibi hayatı boyunca tanıdı. Bombalamadan o sorumluydu, arkasındaki motive edici güç de o olabilir."

"Adı ne?"

"Arthur Nesbit." Arka cebinden kilise bültenini çıkarıp Ike'a uzattı, o da göz gezdirdi.

"Bana onunla birlikte yaşayan milis üyelerinden bahset," diye sordu Ike, bülteni bırakıp parmaklarını dizüstü bilgisayarına geçirerek. "Kim bunlar ve neye benziyorlar?"

Toby teker teker Dylan'ın astsubaylarını ve sonra da yönetici subayı Terrence Ashby'yi tarif etti.

"Ashby, kurtardığı ölüleri taşıyan helikopterleri uçururdu. O ve Dylan'ın kayıtlarında yazmayan bir geçmişleri var. Eninde sonunda bunu öğreneceğim. Tek bildiğim, gerekirse onun için hayatını feda edebileceği."

Ike bir an düşündü. "Şuna bir bakar mısın?" diye Jackson'dan rica etti.

"Evet, efendim." Jackson kendi kendine bir not karaladı. "Gözetleme malzemelerini getirdin mi?"

Toby spor çantasının cebini karıştırdı, Ranger iğnesini sakladığı temiz çorabı buldu ve çıkardı. Küçük hafıza kartını arkasındaki bağlantı noktasından çıkararak Ike'a uzattı, o da kartı dizüstü bilgisayarına bağlı bir aygıtı taktı. Ike bir tuşa dokunarak görüntü dosyalarına erişti ve bunları masanın diğer ucundaki duvar ekranına yansıttı.

On dakika sonra, Terörist Kimlikleri Datamark Ortamında çalıştırmak üzere yirmi iki yüz yakalamışlardı. Toby'nin defterdeki resmi onlara bir isim listesi de sağladı. Eğer Dylan'ın askerlerin bilinen teröristler olması, FBI'ın ona karşı açtığı davayı güçlendirecektir.

Toby ekip liderinin gözüne takıldı. "Mülkünde bulunan boru ve kabloların bombanın parçalarıyla eşleşip eşleşmediğine dair bir bilgi var mı?" "Henüz değil," diye kestirip attı Ike. "Testler karmaşık. Elinizde bir şey var mı?"

bizim için başka?"

Toby çantasından *The Defender's Creed*'i çıkardı, açtı ve içindekilere göz atan Ike'a doğru kaydıldı. "Dediğim gibi, Dylan milisleri Anayasa'yı uygulamak ve onu ihlal edenleri engellemek için kullanıyor ve hepsi bu kadar."

Ike'ın çimen gibi yeşil gözleri ona dikildi. "Hemen hemen derken neyi kastediyorsun?"

Toby ne kadarını söyleyeceğini düşündü. Planlarını Ike'a açıklamak Dylan'a garip bir şekilde sadakatsizlik gibi geliyordu; ne de olsa bunların FBI'ın soruşturmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Bazı kişilere bir ders vermek için planlar yapıyor.

Onun standartlarına uymayanlar kendilerini kaçırılmış, garip bir yere götürülmüş ve yollarını değiştirmeleri söylenmiş olarak bulabilirler. Aslında zararsız bir şey. Robin Hood'un fakirlere vermek için zenginlerden çalması gibi bir şey."

Ike ona şüpheyile baktı. "Nasıl yani?"

Toby Dylan'ın yüksek standartlarını açıklamaya çalıştı. Meslektaşının deneysel ilaçlar yazma eğiliminden ve bunun onu ne kadar öfkeliendirdiğinden bahsetti. "Muhtemelen ilk hedefi o."

Ike'ın sandalyesi arkasına yaslanırken gıcırdadı. "Buna zararsız mı diyorsun?"

Adam kaçırma ağır bir suçtur" dedi.

"Yerel şerifler katılır ve tutuklama yapmayı reddederse olmaz." Toby az önce görüntülerini veri tabanına yükledikleri dizüstü bilgisayara başıyla bir işaret yaptı.

Ike parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi. "Daha fazlasını öğren," diye emretti sonunda ve Toby'ye sert bir bakış fırlattı. "Ne kadar olduğunu bilmek istiyorum.

Bu rahibin onun üzerinde etkisi var. O da onun kadar Suriye'yle mi meşgul? Aklında yerel pislikleri cezalandırmaktan başka ne var? Sana içini dökmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Oh, baskı. "Evet, efendim."

Masanın öbür ucundaki Jackson'ın uzun bakışları Toby'ye onun karışık düşüncelerini okuyabildiğini söylüyordu. TJ Hamilton derin bir havuz kadar sessiz ve hareketsiz oturuyordu.

"Başka bir şey var mı efendim?" Toby sordu. "Beni lobotomize etmek ister misiniz?" diye alay etti, Ike'ı ciddiyetinden uzaklaştırmayı umuyordu. "Taşaklarımı bilime bağışlamak mı?"

Ike dizüstü bilgisayarını bir çırpıda kapattı. "Belki sonra," diye karşılık verdi, Toby'nin tekliflerinden etkilenmemiştir. "Gelecek hafta yine buluşuruz, aynı saatte, aynı yerde. Sonuçlar borudan gelirse ya da herhangi bir milis üyesi ortaya çıkarsa, mesaj atarım. sen."

Toby başını salladı ve Ike'dan bir mesaj almamayı umdu.

Jackson notlarını kaldırmaya başladı.

Dizüstü bilgisayar çantasını sıkıştıran Ike kapıya yöneldi. Yarı yolda durdu ve arkasına baktı. "Şimdiye kadar iyi iş çıkardın Burke," dedi. Ve sonra ortadan kayboldu.

Toby ve Jackson şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Belki de babalık Ike'ı yumuşatıyordu.

TJ tanışmalarından bu yana ilk kez konuştu. "Şüpheliden hoşlanıyorsun," dedi, hiçbir yargılama içermeyen bir tonda. "Ama onun suçlu olup olmadığını bilmiyorsun," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

Kışkırtıcı spekülasyonlar güvene davetiye çıkarıyordu ama Toby duygu ve düşüncelerinin analiz edilmesinden çekiniyordu. Hamilton'ın psişik olabileceği şüphesi, adamı tamamen dışlamasına neden oldu. "Her iki durumda da o bir kaçık," diye karşılık verdi. "Ondan hoşlandığımı hiç söylemedim," diye ekledi sinirli bir şekilde.

"Hey, öğle yemeği için ne yapıyorsun? Eminim Lena seni beslemeyi çok ister." Jackson'ın teklifi gergin anı bir kenara itti.

Toby, "Çamaşır yıkadıktan sonra biraz kestireceğim," diye cevap verdi. Birdenbire arkadaş havasında olmadığını hissetti. "Üzgünüm, Stonewall, ama çok yorgunum."

Toby, ünlü İç Savaş kahramanı General Andrew Jackson'a bir gönderme olarak, Jackson'a ilk tanışmalarından itibaren Stonewall adını

vermişti.

Jackson'ın omuz silkmesi anlayışlı olduğunu gösteriyordu. "Belki gelecek hafta," diye önerdi ayağa kalkarken.

TJ Hamilton onun örneğini izledi, sessiz ve akıcı bir zarafetle ayağa kalktı.

İki adam kapıya doğru yönelirken, Toby eşyalarını bir araya topladı. Hamilton onun yanından geçerken elini omzuna koydu. "Kendine iyi bak," dedi.

Sözler garip bir şekilde uyarı gibiydi.

"Görüşürüz Toby," diye seslendi Jackson ve iki adam birlikte Toby'yi tedirgin düşünceleriyle baş başa bırakarak oradan ayrıldılar.

Lanet olsun, Dylan Connelly'den hoşlanıyordu. Şüpheliden hoşlanmak asla iyi bir şey değildir.

Milly doğrulup mızmozlandı ve Toby'ye endişeli bir bakış gönderdi. Muhtemelen işemesi gerekiyordu.

"Bir biraya ihtiyacım var," diye mırıldandı Toby.

Dylan, boşalan yolcu vagonlarında Tobias'ı ararken paltosundan sızan soğuğa karşı kendine sarıldı. Vagonlardan inen birkaç turist tren istasyonunun hoş boyutları hakkında yorum yapıyordu. Arkalarında Şerif Cal Fallon, Dylan'ı fark etmeden aceleyle otoparka doğru ilerliyordu ama şerif meşgul bir adamdı.

Saatine baktı ve asılı tren tarifesine göz attı. Bu kesinlikle Tobias Burke'ün dönmesi gereken trendi, ancak o hiçbir yerde görünmüyor.

Onun geri dönmeyeceğine dair endişesi hızla gerçeğe dönüşüyordu. Bir sonraki takvim yılında milislere liderlik etmesine yardım edeceği umudu yavaş yavaş yok olurken, hayal kırıklığı karnını deşiyordu.

Biniş peronu boşaldı. Tren bir tıslama sesi çıkardı Pittsburg'a doğru yola çıkmaya hazırlanırken fren yaptı. Kondüktör "Herkes binsin!" diye bağırdı. Dylan tam perişan bir halde arkasını dönmek üzereydi ki Milly üçüncü vagondan dışarı fırladı. Tasmalarının diğer ucunda, Tobias Burke, tam kapılar kapanırken trenden yarı sıçradı, yarı düştü.

Rahatlama Dylan'ın başını döndürmüştü ama neden tökezliyordu?

Dengesini toparladıktan sonra ona yavaş bir gülümseme gönderdi. ruhlar ve sonra ona doğru sıçradı. Kendine zarar mı vermişti? Adam önünde durduğunda alkol kokusu ona doğru yayıldı. Milly çarptı

Dylan'ın elini başıyla tuttu ama şaşkınlık Dylan'ın köpeğin selamına karşılık vermesini engelledi.

"Sarhoşsun!" diye suçladı. Omurgası sertleşti. İzin gününde yapacak daha iyi bir işi yok muydu? Spor çantasındaki giysiler temiz miydi? Yoksa zamanını tamamen boşa mı harcamıştı?

"Trende birkaç bira içtim," diye kabul etti, bir elinin topunu sol gözüne sürterek. "Uyuyakalmışım," diye ekledi gözlerini kırıştıtararak.

Çantasından bir sakız çıkarıp adama uzattı. "Milislerimde bir sarhoşa yer veremem." Ona doğru döndü ve yürümeye başladı.

Onu ürküten reflekslerle dirseğini yakaladı ve geri döndürdü. "Vay canına, sarhoş musun?" Ses tonu hakaret içeriyordu.

"İçki içen bir adam," diye düzeltti.

Adam başını ona doğru eğdi ve kadın onun tepkisinden endişelenerek nefesini tuttu. Kaba bir sarhoş muydu yoksa sakın bir sarhoş mu? Bunu öğrenmek üzereydi.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?"

Adamın telaşsız sesi onu rahatlattı. "Ne?"

"Çok gerginsiniz, Kaptan. Trende birkaç bira içtim ve sonra uyuyakaldım. Bu beni içen bir adam yapmaz." Sakızı ağzına attı ve çiğnemeye başladı. "Bir ara sen de denemelisin. Seni biraz gevşetebilir."

Cimri olduğunun ima edilmesine sinirlendi. "İçkinin insan karaciğerine ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Günde bir içki sizin için iyidir," diye ısrar etti.

Modern Tıp Dergisi aslında onunla aynı fikirdeydi ama silahlar ve içki birbirine karışmazdı, bu yüzden milislerinde sıfır tolerans politikası uyguluyordu. Ayrıca, birden fazla içtiğini kendisi de itiraf etmişti. "Öyle olsa bile, seni bu halde eve getirmek diğerlerine ne tür bir mesaj verir?"

Omuz silkerek onayladı. "Yeterince makul," dedi kayıtsızca. "Öyleyse önce bir yürüyüşe çıkalım," diye önerdi ve gözlerine bir parıltı girdi.

Bir yürüyüş ihtimali, onunla baş başa vakit geçirme şansı, kızgınlığını dağıttı. "Bunu yapabiliriz," diye kabul etti.

Dönerek onu istasyondan geçirdi ve boşalan otoparka götürdü. Çantasını onun Suburban'ına yerleştirdiler ve yürüyerek kasabaya doğru döndüler. Harpers Ferry gölgeler içinde uzanıyordu. bacalar ve batan güneşin aydınlattığı ağaçların tepeleri.

"Hangi yoldan?" Sokağa vardıklarında Tobias sordu.

"Yokuş yukarı." Appalachian Denemesi'nin yönünü işaret etti. İçinde Sessizlik içinde bir dizi kereste basamağını tırmanarak High Street'e, oradan da dik şist basamaklarını tırmanarak Church Street'e ulaştılar ve Saint Peters Kilisesi'nin yanından geçerek Appalachian Trail'in bir parçası olan yükselen bir patikaya tırmandılar, Shenandoah Nehri'ne kısa bir süre paraleldi.

Patika ne kadar dik olsa da bu kısım asfalttı. Bir taraftaki korkuluk ve aralıklı yanan lambalar yürüyüşçülerin düşüp ölmesini engelliyordu, ama gecenin bu saatinde patika açık değildi. Ulusal Tarihi Park gün batımından sonra yürüyüşçülere kapalıydı, Dylan da tam olarak bu yüzden buraya gelmişti.

Dedikoduya eğilimli yerel halk tarafından birlikte görülmeyeceklerdi.

Tobias Burke ile yalnız. Ne düşünüyorsunuz ben? Tobias Burke'ün varlığıyla canlanan hayal gücünün ortaya çıkardığı olasılıklar önünde dans ediyordu.

Milly ona ayak uydurmak için nefes nefese kalmıştı ama Tobias birkaç biradan sonra da ayıkken olduğu gibi sinsi ve atletikti. Piskoposluk Kilisesi'nin kalıntılarının yanından geçerlerken, Tobias Milly'nin midesini bulandıran bir sırıtışla ona baktı.

Yol gittikçe dikleşiyordu. "Beni uçurumdan aşağı itmeyeceksin, değil mi?" diye takıldı.

"Beni kışkırtma."

Bariton kıkırdaması onu bir tüy kadar hafif hissettirdi. *Geri geldi.* Nehir altlarından sessizce akıyordu. Hava tatlı ve serin kokuyordu.

Bu noktaya tırmanmayalı yıllar olmuştu. Yaşlı bir anne babanın tek çocuğu olarak burayı birçok kez keşfetmişti ama hep tek başına. Bir adam ve köpeğiyle yürümek garip bir şekilde samimi hissettiriyordu. Burada otoritesi konusunda ısrar edemezdi. Ortada hiçbir şey yokken onun komutanı değildi.

onları görmek için. O sadece, arkadaşının bir öpücük çalmaya çalışıp çalışmayacağından daha büyük endişeleri olmayan sıradan bir kadındı.

Kendisiyle alay etti. *Onun yapmasını istiyorsun, değil mi?*

Adam beklenmedik bir şekilde elini tuttuğunda nabızı hızlandı.

Kendine geri çekilmesini emretti ama adamın parmaklarını şefkatle tutuşu, bir önceki gece ona dokunuş şeklini hatırlamasına neden oldu ve böylesine tatlı bir hazzı serbest bıraktı. Rahat bir sessizlik içinde, dik patikadan giderek daha yüksek bir rakıma doğru ilerlediler.

Dağın içine oyulmuş zikzak basamaklar onları zirveye ulaştırdı. Orada, gençliğinde üzerine tırmandığı dev kayalar duruyordu

batan güneşin ışıklarıyla aydınlanıyordu. En büyük kayaya sırtını dayamış, dört sağlam sütun tarafından havada tutulan düz bir kaya parçası vardı.

Tobias ona baktı. "Nedir o?"

"Jefferson's Rock." Eliyle işaret etti. "Kurucu babamız 1783'te oraya gitmiş ve daha sonra manzaranın Atlantik'i geçmeye değdiğini yazmıştır."

"Bakalım haklı mıymış?" Milly'nin tasmaını bırakarak kalmasını işaret etti ve Dylan'ı anıta doğru çekti.

"Hayır, yapamayız. O artık bir anıt. Üzerinde durmanıza izin yok o."

"Çok kuralcısın. Kim görecektir?" "Bu tehlikeli," diye ekledi, gönülsüzce direnerek. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Kendine olan güveni, ayak parmaklarına tırmanırken alaycı bir şekilde homurdanmasına neden oldu.

aşınmış şeyllere tutunarak onu da kendisiyle birlikte ilk büyük kayanın üzerine sürükledi. "Sarhoş olan sensin," diye hatırlattı ona.

"Öyle miyim?"

Sarhoş olsun ya da olmasın, kendinden emin görünüyordu. Dylan onun eline yapıştı, kenarlardan çekiniyordu. Yasak platforma adım atan Tobias, Dylan'ı yanına çekerek manzaranın nefesini ciğerlerine hapsetmesini sağladı. Tobias'ın kolu Dylan'ın etrafını sararak onu güvende tutarken Dylan bakışlarını kilisenin çan kulesinin ötesine, nehirlerin birleştiği köprüye doğru çevirdi.

Artık gözden kaybolmuş bir güneşin kehribar rengi kalıntıları mor rengi yaldırlıyordu.

dağlar uzaklara doğru dalgalanıyordu. Daha yakınlarda, nehirlerin birleştiği yerde, kasabanın ve köprünün ışıkları suyun yüzeyinde parıldıyordu. Shenandoah Nehri'nin aşağıdaki kayaların yanından yavaşça kaydığını duyabiliyordu.

Tobias hiçbir uyarıda bulunmadan, o sabah onu şaşkına çeviren kadifemsi baritonuyla şarkıya başladı. Tanıdık şarkı manzarayı müjdeliyordu duygusal bir ton oluşturuyor.

"John Denver," dedi, orijinal sanatçıyı tanımlayarak. "Bir uçak kazasında öldü."

Tobias dilini şaklattı. "O anın tüm neşesini kaçırma," diye azarladı. "Denver ölmedi. Müziği sonsuza dek yaşayacak. Sadece esintiyi dinleyin ve onun şarkı söylediğini duyacaksınız."

Dinledi. Serin bir nefes etraflarındaki kuru yaprakları karıştırdı ve

Tobias kaldığı yerden devam ederek yumuşak ve saygılı bir şekilde şarkı söylemeye başladı

Dağların hem eskiliğini hem de gençliğini.

Kullanılmadığı için paslanmış bir sesle nakaratta ona katıldı. Denver'ın bu özel şarkısı neredeyse eyalet marşı gibiydi. Doğduğu yer olan Batı Virginia'nın güzelliğini düşünürken Dylan'ın gözleri alışkın olmadığı şekilde yaşardı.

Aralarına tatlı ve rahat bir sessizlik çöktü. Toby derin bir nefes alıp tekrar verdi ve onu kendisine doğru gevşemeye davet etti. "Bu manzara kesinlikle bu yolculuğa değer," dedi.

Boğazı düğümlendi. Dört yıl önce Afganistan'a gittiğinde kendi yolculuğuna çıkmıştı -uzun ve acı verici bir dolambaçlı yol-. Tekrar evinde olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etmemişti; yozlaşmış hükümetin elinden almaya çalışmasına rağmen Anayasa'nın belirli özgürlüklerini garanti altına aldığı bir Amerikalı olarak doğduğu için ne kadar minnettar olduğunu.

Tobias onu kollarının arasında yüzüne doğru çevirdi ve çarpık gülümsemesini gören kızın iç organları yerinden oynadı. "Sen bir dağ annesi misin?" diye sordu.

Omuz silkti. "Annemin ailesi madenciydi, yani evet, sanırım öyleyim." Onun katı sıcaklığı, bütün gece burada kalıp onunla şakalaşmak istemesine neden oldu.

Ellerini başının arkasındaki topuza doğru kaldırdı. Saçlarını sıkı bir düğüm halinde tutan tokaları teker teker kopardı. İpeksi tutamlar parmaklarının arasından kayarak hoş bir ürpertiye yol açtı.

Saçları rüzgârda dalgalanırken, "İşte sen gerçekte busun," dedi.

Bunu geçen gece onu ilk öptüğünde de söylemişti. Kim olduğundan o kadar da emin değildi. Ama adam parmaklarıyla çenesini yukarı kaldırıp trenden ilk indiğinden beri arzuladığı öpücüğü verdiğinde bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Dudakları kızın dudaklarıyla oynuyor, onları birbirinden ayırıyordu. Sakızını yolda bir yere atmıştı ama ağzında hâlâ nane ve hiç de nahoş olmayan bir bira tadı vardı. Dylan kollarını onun omuzlarına doladı ve göğüslerini onun göğsüne bastırdı, tekrar baştan çıkarılmaya çok istekliyd.

"Bütün gün seni düşündüm," diye homurdandı ve dudaklarını boğazına götürerek oradaki hassas deriyi kuşattı.

İtiraf onu heyecanlandırırsa da adamın yarı kızgın ses tonunu merak etti. "Bu kötü bir şey mi?"

"Sen söyle." Onu daha sert öptü, dili sanki cevap orada saklıymış gibi ağzının her köşesini arıyordu. Sıcak ve maharetli elleri ceketinin altından geçerek poposunu sıktı ve kalçalarını açık arzusunun kanıtına doğru çekti.

Onu istiyorum, diye kabul etti. Aslında, bir zamanlar Thomas Jefferson'ın durduğu bu taşın üzerine uzanmasını isteseydi, çok cazip gelebilirdi.

Tam o sırada Milly altlarından homurdandı ve Tobias dudaklarını Dylan'inkilerden ayırıp ormanı aradı. "Biri geliyor," diye fısıldadı.

Onun bakışlarını takip ederek, kendilerine doğru sallanan bir el fenerinin küresini gördü.

"Park bekçisi," diye cevap verdi, araya giren kişinin zamanlamasından hem telaşlanmış hem de sinirlenmişti.

"Evet." Tobias yassı kayanın üzerinden atladı ve onu kayanın üzerinden aldı. Kız, Tobias'ın vücudunun ön kısmından aşağıya doğru kaydı - olabileceklerin yerine kötü bir alternatifti bu. Bir eliyle dirseğini kavrayarak daha büyük kayadan inmesine yardım etti.

Işık yaklaştı. "Sen oradaki," diye seslendi otoriter ama tanıdık bir ses. "Kimsenin anıtın üzerinde durmasına izin verilmiyor. Üstelik park da kapalı."

Dylan istilacı ışığa karşı gözlerini kırıştırdı. Ah, evet. Corbin Harrison, milislerinin bir üyesi, Ulusal Park Hizmetleri için çalışıyordu.

Corbin aynı anda onu tanıyarak, "Ah, üzgünüm Kaptan," dedi. "Siz olduğunuzu fark etmemiştim." El fenerini Tobias'a doğrulttu. "Çavuş," diye sertçe onayladı.

"Özür dilemeye gerek yok," dedi Dylan. "Yanlış yerdeydik ve gün batımından önce manzarayı yakalamayı umuyorduk. Şimdi gidiyoruz."

"Size eşlik etsem iyi olur. Yokuş aşağı inmek daha da dik," diye ısrar etti Corbin.

"Teşekkür ederiz. Çok memnun oluruz." Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle özel bir anı mahvettiği için Corbin'i bir çıkıntıdan aşağı itmeyi tercih ederdi, ama onları arkadaşlık ederken yakaladığına göre, yapılacak en nazik şey ona eşlik etmeyi kabul etmektir.

vardığı sonuçları kendine saklayacağını umuyordu. Bu kadar küçük bir kasabada, haberin yayılması kaçınılmazdı.

Bu olasılık onun memnuniyetinin bir kısmını çaldı.

Kiliseye giden patikayı ve Aşağı Kasaba'ya doğru dik kaya basamaklarını indiklerinde, Dylan'ın eylemlerinin sonuçları bir patlamadan sonraki enkaz parçacıkları gibi aşağıya doğru sürüklenmeye başladı.

Tobias'la yaşadığı kaçamakların her saniyesini çok sevmiştir, hem de fazlasıyla. Ona olan bağımlılığı hızla duygusal bir ihtiyaç haline geliyordu - kahve sevgisinden bile daha sağlıklı bir bağımlılık.

Church Sokağı'nda Corbin'le yollarını ayırdılar. Tren istasyonuna geri döndüklerinde Dylan acı verici bir karara varmıştı. Tobias her ne kadar çekici olsa da, onun varlığı kendisini canlı hissettirse de yeniden neşeli olsa da, duygusal refahı için ona olan güveni kendisi için bir tehlike oluşturunuyordu.

Evet, bu gece geri dönmüştü, bu da ona onun Terrence'in hastalığı onu istifa etmek zorunda bırakınca yeni ikinci kaptanı olmayı kabul etti.

Ama kalbinin derinliklerinde, Tobias Burke'ün SAM'e, hatta kendisine olan bağlılığından dolayı geri dönmediğini biliyordu. Öyleyse neden geri dönmüştü?

Tanıştıkları günden beri onu okumak çoğu insandan daha zordu ve bu hâlâ böyleydi. Diğerleri gibi ona ihtiyacı yoktu. TSSB'si için bir hizmet köpeğine ihtiyacı olduğunu iddia edebilirdi ama Morrison onun bu rahatsızlığın belirtilerini gösterdiğini hiç görmemiştir. Onunla uzun uzun konuşan Morrison'a göre Tobias üniversite diploması almıştı, bu da her yere gidebileceği, her şeyi yapabileceği anlamına geliyordu.

Şimdilik milisleriyle savaş oyunu oynamayı ve onlara daha iyi askerler olmaları için yardım etmeyi seçmişti. Ama bu ne kadar sürecek? Bir milis birliğinde yer almanın verdiği yenilik mutlaka kaybolacaktı ve kaybolduğunda Tobias kendisini bekleyen bir sonraki maceraya doğru yola çıkacaktı.

Parçalanmış benliğinin parçalarını bir araya getirmek için bir yıl harcamıştı. Çekip gidecek birine güvenerek ne kadar aptal olabilirdi ki?

Dylan, seni aptal.

Oğullarını bir çırpıda kaybetmişti. Terrence Ashby'yi de yakın zamanda kaybedecekti. Tobias'ın gidişi bardağı taşıran son damla olabilirdi. Aklını kaybetmeye o kadar yaklaşmıştı ki, geri dönüşü olmayan noktanın kabul etmek istediğinden daha yakın olduğunu fark edememiştir.

Akıl sağlığı için onu astsubaylarından biri olarak düşünmek zorundaydı. İsteddiği kadar kalabilirdi, ama onu bir kol mesafesinde tutacak ya da sonuçlarına daha sonra katlanacaktı.

Bir şey olmuştu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Toby, onları eve bırakırken Dylan'ı inceledi. Milly'nin nefes nefese kalması dışında aracın içini sessizlik kaplamıştı. Dylan'ın direksiyonu kavrayışı ve ağzının sert çizgisi ikinci kez düşündüğünü gösteriyordu. Jefferson'ın kayalığında neredeyse neler olduğunu düşündü.

Vay be.

Ike'in onu çözmesi yönündeki talepleri onu çok hızlı ve çok zorlamıştı. Ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. İşinin talepleri de onu yiyip bitiriyordu. Dylan'ın aklını çelme ve onun radikal felsefelerini savunma ihtiyacı arasında kalmış, çok fazla bira içmiş ve bu da kararlarını çarpıtmıştı. Eğer Dylan ona yaklaşmasına izin verme konusunda fikrini değiştirirse, bu sadece onun hatası olabilirdi.

"İyi misin?" diye sordu, şimdi biraz endişeliydi. Onu tamamen dışlarsa, Görev Gücü'nde başarısız olacaktı, yani -eğer gerçekten bir teröristse- işlediği cinayet biraz daha yanına kâr kalacaktı.

Cipin tekerlekleri onun görmediği bir çukurda sallanıyordu. "İyi," diye cevap verdi.

Ama belli ki öyle değildi. Birkaç saniye geçti ve sessizlik daha da koyulaştı.

Sonunda boğazını temizledi. "Çavuş Burke," dedi ona askerleriyle konuşurken kullandığı ses tonuyla hitap ederek, "Beni bir daha asla öpmemeni istemek zorundayım. Aslında, bundan sonra benimle konuştuğunuzda, lütfen bunu yanınızda birileri varken yapın."

Çifte lanet. Gerçekten çuvallamıştı. "Bakın, eğer yanlış bir şey söylediysem ya da yaptıysam, bunu yapmak istememiştım-"

"Sorun sen değilsin," diye güvence verdi ona, sesi hafifçe yumuşamıştı. "Sorun benim. Ben... ben kendimi dahil edemiyorum. Yapamam-" Başını salladı, bitiremedi.

Lanet olsun. Koltuğuna geri oturdu ve önlerindeki karanlık, dolambaçlı yola baktı. Hissettiği boşluğun Ike'in beklentilerini karşılayamamakla hiçbir ilgisi yoktu. Dylan'ın zayıflıklarını avlamıştı ve şimdi bunun için kendini kötü hissediyordu. Dylan'ınki gibi duygusal kırılğanlıklar koruyucu bir bariyer gerektirirdi ve adam bu bariyere çarparak Dylan'a uzaklaşmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

Ve eğer geri çekilirse, Nolan'ın ölümünü planlayıp planlamadığını asla öğrenemeyebilirdi.

"Anlıyorum," dedi bıkkınlıkla, bir gece önce bulundukları yere geri dönmek için çabalarını iki katına çıkarması gerektiğini biliyordu.

Onun sözleri üzerine Dylan'ın direksiyonu yavaşça gevşediğini fark etti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sesindeki pişmanlık mıydı? Tanrım, öyle olmasını umuyordu ve sadece Görev Gücü ona güvendiği için değil. Onu daha iyi tanımak hoşuna gidiyordu. Ne kadar çok katmanı sıyırırsa, ne kadar çok katman keşfederse, o kadar ilginç hale geliyordu. Şimdi geri çekilmek zorunda kalmak istemiyordu.

Sekizinci Bölüm

Dylan borazan sesini duyunca gözlerini kıstı.

Şimdiden sabah mı olmuştu? Dr. Richardson'ın yazdığı uyku hapları ona sanki gözlerini yeni kapatmış gibi hissettiriyordu. Jefferson's Rock'ta Tobias'ın kendisiyle seviştiği, zihninde hâlâ taze ve sıcak olan rüyaya geri dönmeyi tercih ederdi. Bir pişmanlık zonklamasıyla, duygusal olarak kendini uzak tutma kararını yeniden gözden geçirdi.

Evet, yapılacak en akıllıca şey buydu. Mutluluğu için bir serseriye bel bağlayamazdı, hele ki kendini parça parça yeniden bir araya getirdikten sonra. Terrence'ın yaklaşan düşüşü, Tobias Burke'ün kalbini kıracağından endişe etmeden yüzleşmek için yeterince dehşet vericiydi.

Yorganını tekmeleyerek, sabah PT'sine hazırlanmak için yatağından yuvarlandı. Kendi iyiliği ve milislerin iyiliği için böyle olması gerekiyordu.

Toby mutfağa girdiğinde dehşetle durdu. Fırından June Lee'nin spesiyalitesi olan Kore pirzolasının kokusu geliyordu ama Toby'nin dikkatini bütün gün çalıştıktan sonra karşılaştığı manzara çekmişti.

"Az önce ne yaptın sen?" diye sordu Dylan'a. Yanında başka biri olmadan onunla konuşmaması gerektiğini o an için unutmuştu. Hastaneden yeni dönmüştü ve akşam brifinginin zamanı yaklaşıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye cevap verdi, gözleri kocaman açılmıştı.

Milly'nin hızla sallanan kuyruğundan Dylan'ın arkasına sakladığı eline baktı. "Az önce ona bir şeyler yedirdin," diye suçladı. "Sana onun çalışan bir köpek olduğunu söylemişim. Yemek motive edici bir araçtır. Onu sebepsiz yere besleyemezsin."

Dylan'ın yanaklarında kırmızı bir renk belirdi. "Bu sadece bir süt kemiği," diye itiraz etti ve elini arkasından çıkarıp ona gösterdi. "Ve henüz ona vermedim."

"Bugünden önce kaç tane verdin?" diye sordu.

"Sadece... birkaç tane."

Dehşetini maskeleyemeye çalıştı. Ne de olsa terapi köpeklerini ödüllendirme motivasyonu muhtemelen bomba koklayan köpeklerinkinden farklıydı ve Dylan bunu hemen araştırıp Milly'nin nihai amacının sorgulanmasına yol açmaktadır.

"Şey," dedi, hissettiği kadar sinirli görünmemek için sesini ayarlayarak, "önce bana sormalıydın."

"Özür dilerim." Soğukkanlı ses tonu ona bunda büyütülecek ne olduğunu anlamadığını açıkça söylüyordu.

Ama bu büyük bir olaydı. Milly'yi patlayıcıların kokusunu alması için eğitmek için kendi zamanının çoğunu - tam olarak aylarını - harcamıştı. Dylan ona rastgele ödüller vererek Milly'nin motivasyonunu mahvetmiş ve özel eğitimini boşa çıkarmıştı. Dylan'ın ilgisini çekerek bedava yemek bulabilecekken neden yemek için çalışsındı ki? Ama sözde bir terapi köpeği olduğu için, süt kemikleri için yaygara koparmak Dylan'ı bir pislik gibi gösteriyordu. "Endişelenme," diye ona güvence verdi. "Sadece... tavuk kemiği yok - bilirsiniz, boğulabilir."

"Evet, bunu biliyorum," dedi yapmacık bir sesle.

"Onu düşünmen çok hoştu," diye ekledi beceriksizce.

Kadın *tatlı* kelimesine gözle görülür bir şekilde sinirlendi.

"Ama ikramları sınırlamazsanız şişmanlayacak," diye ekleyerek itirazının bir nedenini daha ortaya koydu.

"Tamam," diye güvence verdi Dylan. Son ikramı sıkıca kavradıktan sonra boştaki eliyle Milly'nin başını okşadı ve "Üzgünüm, bugünlük bu kadar, aşkım" dedi.

Karşılıklı konuşmaları izlerken Toby kızgınlığının geçtiğini hissedebiliyordu. Dylan köpeğinden gerçekten hoşlanmıştı ve bu da ona göre onun terörist olma ihtimalini azaltıyordu. O anda, gizli görevi sona erdiğinde Milly'yi Dylan'a bir teselli ödülü, ona karşı karışık duygularının bir simgesi olarak bırakmaya karar verdi. Dylan ve Milly en başından beri birbirlerine bağlanmışlardı ama Milly'nin tekrar güvenilir bir iş köpeği olabilmesi için bu tatilden sonra çok çalışması gerekecekti.

"Brifing için neredeyse zaman geldi."

Dylan'ın soğukkanlı yorumu onu hızla şimdiki zamana ve Dylan'ın dün gece paylaştıkları büyüye rağmen ona astsubaylarından biri gibi davranma kararlılığına geri getirdi.

Başını sallayarak onayladıktan sonra kendini koltuklardan birine attı. Daha önce hiç bir kadın tarafından geri çekilmesi söylenmemiştir, diye hatırlattı kendine. Altı ay kadar önce, sarışın bir kadın Grogan'ın Irish Pub'ında kışını çimdiklediği kadın onu aptalca tokatlamıştı. Kendini savunmak gerekirse, o gün Aziz Patrick Günü'yü; birkaç tane içmişti ve kız yeşil giymiyordu.

Ancak, Görev Gücü'nün beklentileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden ötürü, Dylan'ın ani reddi canını yaktı. Olması gerekenden daha fazla acıtmıştı, bu da TJ Hamilton'ın tam on ikiden vurduğu anlamına geliyordu. Şüpheliden hoşlanmıştı.

Duvardan bir harita almak için komuta odasını geçerken kadının hareketleri hoşuna gitmişti. Haritayı şövaleye taşıdı ve yerine sabitledi. hareketleri bir amaca yönelikti. Ona daha yakından bakınca, uzun bir günün ardından bile hâlâ enerjik görüldüğünü fark etti. O sabah yine onu koşuda yenmiş ve sekiz saat çalışmıştı ama gözleri hâlâ niyetle parlıyordu. imzalı kahve fincanı. Ne zamandan beri bu alışkanlığı bırakmıştı?

İkinci Kaptan ve Astsubayların girişi Toby'nin spekülasyonlarını yarıda kesti. Dylan hızlıca, "Konuşacak çok şeyimiz var, hadi başlayalım," dedi,

bir bakışla onları yerlerine oturmaya çağırdı. "Askerlerimize hatırlattığım gibi

CPX olarak inancımız, gayrimeşru güce haklı bir öfkeyle karşılık vermenin ahlaki bir zorunluluk olduğunu belirtir. Ve öyle de yapacağız. Bu gece, belli bir kötülükle yüzleşmek için planlarımı sunacağım."

Toby rahat bir nefes aldı. *İşte başlıyoruz.* Burası Dylan'ın silah taşıma hakkını savunmaktan, silah taşıma yasasını hiçe saymaya geçtiği yerd.

Bu silahları diğer sivillere doğrultarak kanunları çiğnedi. Hendrix'e gözdağı verebiliyorsa, Nolan'ı öldürmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Şövaleye doğru ilerleyerek parmağıyla haritadaki bir noktayı işaret etti. "Martinsburg Tıp Merkezi burada yer alıyor." Kırmızı bir işaretleyici kaparak bölgeyi daire içine aldı. "Dr. Hendrix burada, Shenandoah Junction denilen bir mahallede yaşıyor. Saat 18:00'de işten çıkıyor ve eve gitmek için bu yolu kullanıyor." Kırmızı işaretleyici harita üzerinde gıcırdadı.

"Eğer burada bir yol çalışması yaparsak-" haritaya dokundu, "o zaman onu bu kırsal yola yönlendirebilir, burada aracını pusuya düşürür, kelepçeler ve gözlerini bağlarız."

Toby yavaşça elini havaya kaldırdı. *Bir şey söyleme!* diye kendi kendine emretti ama ağzını kapalı tutamadı.

"Evet?" Dylan'ın sesini bir parça kızgınlık renklendirdi.

"Yol çalışması yapıyormuşuz gibi görünmesini nasıl sağlayacağız?" Belki de denerse planlarını bozabilirdi.

"Askerlerimizden biri Ulaştırma Bakanlığı için çalışıyor," diye bilgi verdi. "Bir minibüsü ve iki iş kamyonu var ve bize üç aracı da kullanmayı teklif etti."

Elinin altında bir kraliçe arının sahip olduğundan çok daha fazla kaynak vardı. "Hendrix'i yakaladığımızda," diye devam etti, haritaya dönerek, "biz

onu buraya getir." Köy yolunun hemen dışındaki ıssız bir alanı daire içine aldı. "Burası Ron Baker'ın evi. Baker, Morrison'ın ekibindeki iri adam," diye araya girdi Toby tekrar elini kaldıramadan. "Penceresiz bir bodrumu var ve hiç komşusu yok. Hendrix'i oraya götürüp taleplerimizi sıralayacağız. -Artık veterinerleri hasta eden haplar dağıtmak yok. Onu biraz hırpalıyoruz, günahlarını düşünmesi için biraz hücre hapsi veriyoruz ve sonra gitmesine izin veriyoruz. Eğer kolluk kuvvetlerine başvurursa, Şerif Fallon hiçbir ipucu bulamayacak. Sorusu olan var mı?"

Üç çift el havaya kalktı. "Evet, Çavuş Ackerman." "Onu dövecek miyiz, dövmeyecek miyiz?"

Dylan'ın kumral kaşları birbirine çarptı. "Onu hırpalayın dedim, dövün değil. Dersimiz cezalandırıcı olmaktan çok psikolojik." Bir sonraki adamı işaret etti. "Çavuş Lee?"

"Bu ne zaman olacak?"

"Önümüzdeki iki hafta içinde. Gönüllülerimizin de bizim gibi eğitime ihtiyacı olacak." Bakışları kısa bir süre Toby'nin üzerinde durdu ve eğitim programının kendisine bağlı olduğunu bildirdi.

O ana kadar sessiz kalan Teğmen Ashby kısık bir inilti çıkardı.

Dylan ona sertçe baktı. "Terrence? Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hanımefendi," dedi gergin bir sesle.

Bir süre daha ona baktıktan sonra başını Toby'ye doğru çevirdi.

"Çavuş Burke."

"Evet, hanımefendi?"

Aşırı hevesli tonu gözlerini kırıştırmasına neden oldu. "Benimle ve Teğmen Ashby ile birlikte bölgede keşif yapmanı istiyorum - belki Çarşamba günü, çünkü yarın geç saate kadar çalışacağım. Pusunun ayrıntılarını ince ince ayarlamayı istiyorum. Ayrıca Hendrix'in gözünü korkutacak ama ona zarar vermeyecek bir sorgulama tekniği biliyorsanız, fikrinizi almak isterim."

Toby onun planında ters gidebilecek her şeye dikkat çekmek istiyordu ama kızın kendisine karşı ne kadar anlayışsız olduğunu görünce şansını zorlamaya cesaret edemedi. "Evet, hanımefendi."

Bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirmeden önce, onun coşkusuna kaşlarını çattı.

"Bu görev henüz planlama aşamasında. Hafta ilerledikçe ayrıntıları belirleyeceğiz ve bu Cumartesi CPX sırasında gönüllülerimizi eğiteceğiz. Eğer niyetimiz dışarı sızarsa, planımız başarısız olur. Yolsuzluk günü kazanacaktır. Sürpriz unsurunu korumalıyız-" Buz gibi gözleri kısa bir süre Ackerman'ın üzerinde durdu, "-ve bu konudan çevremiz dışındaki hiç kimseye *bahsetmemeliyiz*."

Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz kaptan," diye koro halinde bağıldılar, ama Teğmen Ashby aniden iki büklüm oldu ve vücudunun bir tarafını tutmaya başladı.

"Terrence!" Dylan onun sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Diğer adamlar aval aval bakarken Toby ayağa fırladı.

"Konuş benimle," diye emretti Dylan, başlangıçtaki paniği yerini pratik bir sakinliğe bırakmıştı. İkinci Kaptan'ın nabzını kontrol etti.

"Neresi ağrıyor?" diye sordu ona.

"Buraya mı?" Başparmağını Ashby'nin iri elinin altından geçirip karnına bastırdı ve acı dolu bir inilti çıkardı.

Toby onun çalışmasını izlerken yetkinliğine saygı duymaktan kendini alamadı. Aklına ilk gelen apandisit ama Dylan'ın tepkisi atağın beklenmedik olmadığını gösteriyordu. Yavaşça topuklarının üzerine oturdu. "Seni hastaneye götürmeliyiz," diye karar verdi, acımasızca.

"Hayır." Teğmen Ashby şiddetle başını salladı. "Hayır.

Yapabilecekleri hiçbir şey yok."

"Ağrını hafifletebilirler," diye ısrar ederek Toby'nin Ashby'nin çok iyi bildiği bir rahatsızlığı olduğuna dair şüphesini doğruladı.

"Bunu benim için de kolayca yapabilirsin," diye bağırды.

"Onun nesi var?" Ackerman ağzından kaçırды ve diğerlerinden azarlayıcı bakışlar aldı.

Dylan onu görmezden geldi. Gösterişli bir anda Ashby'nin elini yakaladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Merdivenleri ne zaman çıkabileceğini söylersin. Yoksa buraya bir yatak kurmamızı mı istersin?"

"Üst katta," diye homurdandı, açıkça aşağılanmıştı.

Tanrım, diye düşündü Toby, ne kadar kötü olduğunu merak ederek.

Ashby'de ileri evre kanser falan mı vardı? Dylan sakinliğini ve soğukkanlılığını korumuştı ama çenesinin sert duruşundan adamın prognozunu okuyabiliyordu ve içinde bir acıma duygusu kabardı.

"Ağrın için bir şeyler getireyim," diye mırıldandı, hızla ayağa kalkmaya çalışırken yalpalıyordu. Toby onu dengelemek için elini uzattı ama kadın onu elinin tersiyle itti ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Kalan dört adam sessiz bir endişeyle ikinci kaptanlarına baktı.

Ashby boynunu bükerek acıdan parlayan gözlerle onlara baktı. "T hücreli lösemi. Bir süredir var. Karaciğerim ve dalağım şişti. Tekrar inecekler," diye ısrar etti, ama sesinde ne fazla inanç vardı ne de herhangi bir tedaviden söz ediyordu, Toby bunu fark etti.

Ackerman sandalyesinde kaydı. Morrison elini gözlerine götürdü ve başsağlığı diledi. Lee yere baktı. Toby kendi kendine konuştu. "Bunu kolaylaştırmak için ne yapabiliriz?"

Ashby yumruklarını sıktı ve sert bir nefes verdi. "Koruyun Kaptan," diye sertçe homurdandı. Acı onu aniden kavradı ve daha fazlasını söylemesini engelledi. "Federaller... cinayeti onun üzerine yıkmaya çalışıyorlar. Dylan gibi özgür düşünenleri sevmezler."

Adamın sözleri Toby'nin boğazını sıktı.

Dylan'ı Federallerden korumak mı? Bir suçluluk dalgası onu yere yapıştırdı, hareket edemedi, Teğmen Ashby'ye güven verici bir söz bile söyleyemedi.

Dylan elinde tabletlerle koşarak odaya girdi. Tabletleri ikinci kaptanının avucunun içine itti. "Burke, git bir bardak su getir," diye rica etti.

Kendini trans halinden sıyırdı ve onun emrini yerine getirmeye gitti.

Dylan, Terrence'in karanlık odasından boynu tutulmuş bir halde sendeleyerek çıktı.

Dijital saatine güvenilebilirse, saat sabahın üçüydü. Yatağının karşısındaki koltukta uyuyakalmıştı, Dr. Richardson'ın yazdığı uyku hapları sayesinde Terrence nihayet uyuyabilmişti.

Önümüzdeki günü atlatabilmek için olabildiğince dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hastalık izni almak bir seçenek değildi, hele de Ackerman'la danışmanlık için randevulaşmışken. Ayrıca, daha geçen hafta bir gün işe gitmemişti. Umabileceği en iyi şey birkaç saat dinlenmekti. güneş doğmadan önce. Ve eğer Ackerman saat beş buçukta borusunu öttürmeye cüret ederse, onu bizzat öldürecekti.

Terrence'in kapısını, ihtiyacı olduğunda duyabileceği şekilde aralık tutarak, uykulu bir sersemlik içinde koridorda ilerledi, ancak Kapısının yanındaki duvardan yükselen gölge kalbini hızla çarptırdı. Birden

Tobias'ın geniş omuzlarını görünce irkilen duygularını yatıştırmak için pek bir şey yapamadı. Sırtını duvara dayamış, bir nöbetçi gibi oturuyordu.

Ay ışığının bir huzmesi yüzüne vurarak endişeli ifadesini aydınlattı. "İkinci Kaptan nasıl?" diye sordu, onu korkuttuğu için kızın üzerine gitmesine fırsat vermeden.

"Daha iyi." Onun varlığına tepki vermemek için kendini zor tuttu ama kanı daha şimdiden daha hızlı akmaya başlamıştı. Körelmiş zekâsı yeniden canlandı.

"Çok üzgünüm Dylan."

Onun içten sempatisi, kadının aralarında tutmaya çalıştığı mesafeyi kapattı. Sefalet ve keder boğazını tıkamış, konuşmayı imkânsız hale getirmişti.

Odasına kaçmak ve kapıyı adamın suratına kapatmak niyetiyle el yordamıyla kapı koluna uzandı.

"Hey." Adamın sıcak ve rahatlatıcı eli kızın koluna dolanarak kaçmasını engelledi. "Bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin," dedi.

Evet, biliyordu. Kendine Tobias'ın eninde sonunda gideceğini hatırlattı. Ama Tobias yaklaşıp onu şefkatle kucakladığında, rahatlığı reddedilemeyecek kadar teselli ediciydi.

Yorgun başı kendi isteğiyle adamın geniş göğsüne düştü. Güçlü kolları onu sarıp sarmalayarak kendini güvende hissetmesini sağladı. Yaklaşan kaybının dolgunluğu şarapnel gibi içine işledi ve onu daha da zayıflattı. Yüzünü adamın tişörtünün yumuşak pamuğuna saklayarak, gözlerinden ılık bir fişkırmayla akan yaşları gizledi.

"Şşşt." Sırtının küçük kısmına daireler çizdi. Onu rahatlatmak için, boş basmakalıp sözler söylemedi. Kollarında sessizce ağlamasına izin verdi, gözyaşları tişörtünde ıslak bir yama oluşturdu. Gözlerinden akan yaşlar nihayet durduğunda, kendini toparlamak için başını kaldırdı ve adamın, kendisi fark etmeden onları yatak odasına taşıdığını fark etti.

En son ne zaman birinin onu bu kadar zayıflamış bir halde gördüğünü hatırlayamıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldanarak uzaklaştı.

"Özür dileme," dedi ona sertçe. Bir eli hâlâ dirseğindeyken onu yatağına götürdü ve battaniyeleri geri çekti. "Şimdi Uyu."

Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı? Karanlığın içinden onu düşünerek, giydiği koyu renkli tişörtün üzerindeki mesaja daha yakından baktı.

Gölgelerin arasında beyaz harfleri seçebiliyordu: ZOR ZAMANLAR UZUN SÜRMEZ; ZOR INSANLAR SÜRER.

Bu sözler onu daha da dikleştirdi. "Kendim yatabilirim, Çavuş," diye onu bilgilendirdi. Adam ondan faydalanmadan önce yapsa iyi olurdu.

"Siz nasıl isterseniz, Kaptan." Kasten itaatsiz bir hareketle kadının yanağındaki geç kalmış bir damla gözyaşını sildi, sonra ayak parmaklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledi.

"Tobias." İstemedenden de olsa onun adını söylemişti.

Durdu ve arkasına baktı, gözlerinde umut parlıyordu.

Hayallerinin gerçekteşmesi için vücudu ağrıyordu. Ama Terrence hastaydı ve o da tamamen yıkılmıştı. Kendini daha fazla kalp kırıklığına hazırlamanın ona hiçbir faydası olmayacaktı. "İyi geceler," diye fısıldadı.

Yüzünü buruşturdu. "İyi geceler," diye cevap verdi. Kapısı açılıp kapandı ve adam gitmişti.

Kevin Richardson'ın tuzlu ve karabiberli saçları sanki o gün parmaklarını sayısız kez gezdirmiş gibi görünüyordu, ki muhtemelen öyleydi.

Ne de olsa Martinsburg Tıp Merkezi'ndeki hastaları, tıpkı Dylan'ın aylar önce yaptığı gibi, iyileşmek için ona gelen perişan ve savaş yorgunu gazilerdi. Adam otuz yıldır travma sonrası stres bozukluğu yaşayan askerlere danışmanlık yapıyordu. Belli ki işi hiç de kolaylaşmamıştı.

Koltuğunda öne doğru eğilerek Dylan'ın dizine nazıkçe elini koydu ve Terrence'in onun için ne kadar önemli olduğına dair monologunu böldü. "Dylan," dedi, "yapabileceğın hiçbir şey yok."

Sigara tiryakisi sesiyle söylediğı basit sözler, kadının duymak istediğı şeyler değildi.

Uzun parmaklarına dikkatle baktı ve adamın elini çekip arkasına yaslanmasına neden oldu.

Ofisini acı veren bir sessizlik doldurdu. Dylan'ın göğsündeki basınç aşırı doldurulmuş bir helyum balonu gibi genişledi. Solunum yollarını kapattı. Göğsü kesinlikle yarılacakmış gibi hissediyordu, basınç o kadar şiddetliydi ki. Tenini yapışkan bir ter kapladı. TSSB berbat bir şeydi. Oğullarının cesetlerini savaş alanından topladığı o meşum geceden beri ara sıra böyle hissediyordu. Tanrı aşkına, bir yakınının daha kaybıyla yüzleşemezdi! Ama elbette başka seçeneğı yoktu. Terrence ölüyordu.

"Durumunu aylardır biliyorsunuz," diye hatırlattı Kevin Richardson, sözleri kara tahtaya çizilmiş tırnaklar gibiydi. "Bu onun vefatıyla başa çıkmayı kolaylaştıracaktır."

Bundan şüpheliydi ama yine de konuyu değiştirmesi umuduyla başını salladı. Üzerinden bir yorgunluk dalgası geçti. Verilen Güneş ışınlarının panjurlarından süzüldüğü açığa bakılırsa, seansları muhtemelen sona ermişti. Kendisine ihtiyaç duyulan yere, eve dönme vakti gelmişti.

Dr. Richardson, "Olumlu şeylere odaklanmaya çalışın," diye ısrar etti. "Yani, bir düşünün." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı ve ona gururla baktı. "Bir yıl önce 90 kilo ağırlığında, azap ve kendinden şüphe duyan bir bedendin. Şimdi ise güçlü, güzel ve saygı duyulan bir lidersin. Senin gibi başkalarına da açık bir amaç duygusu verdin. Her geçen gün dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsun. İşte iyileşme budur, Dylan!" Kollarını indirdi ve öne doğru eğildi. "Kendine biraz kredi ver. Hâlâ üzerinde çalışman gereken tek şey tabancanı geride bırakmayı öğrenmek."

Ağır bir iç geçirdi.

"Bir dahaki sefere bunun üzerinde çalışırız." Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Bugün işe getirdin mi?"

Yüzü kızardı. "Masamda kilitli, ofisimde," diye mırıldandı.

"Sorun değil." Ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi. "Her seferinde bir adım. Şu anda daha çok stresini nasıl yönettiğinle ilgileniyorum."

Dylan şakağını ovuşturdu. Stresini iyi yönetemediği her halinden belli oluyordu.

"Bana milislerinizin bazı şeyleri düzeltmek için yaptığı planlardan bahsedin. Yanlışlar." Gözlüklerinin camlarının ardında, doktorun ela gözleri endişeyle parlıyordu.

Dylan'ın yorgun beyni bir anda boşluğa düştü. Ne hakkında konuşuyordu? Ama sonra aklına, günün erken saatlerinde seansı olan Ivan Ackerman'ın milislerin Dr. Hendrix'i hedef alma planından bahsetmiş olabileceği geldi. *Hepsine lanet olsun, Milislerin niyeti hakkında sessiz kalması gerekiyordu!*

"Endişelenmeyin." Dr. Richardson onun endişeli düşüncelerini okumuş gibiydi.

"Sırrın benimle güvende ama planlarını onaylamadığımı söylemeliyim. FBI D.C.'deki bombalama olayıyla ilgili olarak seni zaten sorguladı. Gözlerinin her an üzerinde olduğunu bilmelisin," diye ekledi endişeyle. "Hendrix'e bir

ders vermenin doğru olduğuna emin misin?
çözüm?"

Dylan sabrının tükenmekte olduğunu hissetti. "Ne yapmam gerekiyor? Müdürün yaptığı gibi istismarlarının kontrolsüz kalmasına izin mi vereyim? Hepimiz pasif mi olmalıyız? Hendrix gibi bencil pisliklerin istediklerini yapmalarına izin mi verelim? Hayır, buna karşı durmalıyız!"

Kadının ateşli cevabı, adamın çizgili yüzüne alaycı bir gülümseme getirdi. "Haklısın," diye kabul etti.

On dakika sonra Dylan danışmanının ofisinden çıktı. Ivan Ackerman'ın çift camlı kapının yanındaki bankta yayıldığını görünce, kendi ofisinden çantasını ve ceketini almak için acele etmedi. Sonra da onu uyandırmaya gitti.

"Ivan." Adamın horultuları, kadının çekingen sesini maskeleydi.

Dikkatli bir şekilde ayağıyla Dylan'ın ayak parmağını dürttü ve Dylan ürkmüş bir sincap gibi sıçradı, vahşi bir çığlık ve vahşi gözlerle Dylan'a doğru atıldı.

O da irkildi. *Tanrım, hazırlıksız yakalandığımda böyle mi görünüyorum?*

Ivan'ın sert nefes alışları sessiz koridoru doldurdu. Çılgınca parlayan gözleri yavaş yavaş açıldı. Karısına ve kızına olanları düşününce Dylan onu suçlayamazdı. "Sorun yok," diyerek onu yatıştırdı ve kendini toparlaması için ona zaman verdi.

Ama bu iyi değildi, değil mi? Ackerman da onun gibi TSSB hastasıydı. Ve onun için, milisleri ona acısı için ne tür bir çıkış yolu sunarsa sunsun, bir daha asla iyi olmayacaktı.

Aynı şey Terrence için de geçerliydi. Askerdeyken karısı onu boşamıştı. Sağ bacağını ve helikopter pilotu olarak çalıştığı işini kaybetmişti. Ve şimdi de lösemi hayatını alacaktı. Bunların hiçbirinde iyi olan bir şey yoktu. "Hazır mısın?" diye boğuldu.

"Evet."

Hantal duygularıyla boğuşan Dylan dışarı çıkmalarına öncülük etti. Onları eve bırakırken, astsubaylarının uymaya yemin ettiği sessizlik kuralını ihlal ettiği için Ivan'a vereceği cezayı düşündü. Karısını ve kızını kaybettiği için ona ne kadar acısa da, liderlerinin ihtiyatlı davranması hayati önem taşıyordu. Aksi takdirde, milislerin çabaları başarısız oldu. Ek ev işleri yapmasına karar verdi. Pazar günü izni iptal edilecekti.

Neyse ki koca ağzı kalıcı bir zarara yol açmamıştı, çünkü Dr. Richardson -onaylamamasına rağmen- ihtiyatlı davranacağına söz vermişti.

Yine de, Hendrix niyetini öğrenmeden önce operasyonu daha erken bir tarihe almak akıllıca olabilirdi.

31 Ekim -Cadılar Bayramı- gelecek hafta Perşembe gününe denk geliyordu.

Hendrix kandırılmak üzereydi.

Toby'nin telefonuna göre, Ike Calhoun'dan gelen mesaj öğleden hemen önce gelmişti. Toby dışarıda ceketsiz çalıştığı için, Çarşamba günkü akşam yemeği için gömleğini değiştirmek üzere tavan arasına çıktığında gün batımına kadar gözden kaçmıştı. Bütün günü Dylan'ın verandasındaki çürüyen kalasların yerine meşe kalasları keserek ve döşeyerek geçirmişti. Tozlu tişörtünü yenisiyle değiştirdikten sonra bir mesaj almış olma ihtimaline karşı cep telefonunu kontrol etti ve bir de ne görsün, almıştı.

Boru eşleşti.

Kalbi, ağır bir gümbürtüyle atmaya devam etmeden önce şifreli cümleye bakarken durmuş gibiydi. Bir eşleşme mi? Orada öylece durmuş, Dylan için ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Şimdi ona ne olacaktı?

Sesinin duyulma ihtimalinin en düşük olduğu tavan arasının en uzak köşesine çekilerek ekip liderini gizlice aradı.

İki günlük sefaletin ardından Teğmen Ashby hâlâ yatağında, Toby'nin ayaklarının altında yatıyordu. İşten eve erken dönmüş olan Dylan muhtemelen şu anda onunla ilgileniyordu. Bu gece Hendrix'i pusuya düşürmeyi umduğu yerde keşif yapmaları gerekiyordu ama Terrence'in hastalığı yüzünden planlar suya düşmüş olabilir. Öyle olmasını umduğundan emindi.

Ike ilk zil sesinde cevap verdi. "Ev plakası."

"Bu ne anlama geliyor?" Toby konuşmasını kodlama zahmetine girmeden mırıldandı. FBI şu anda bile onu tutuklamak üzere Dylan'ın yerleşkesine doğru yola çıkmış mıydı?

"Bu, mülkünde bulunan borunun bombalamada kullanılanla aynı üreticiden geldiği anlamına geliyor. Bu yine de onu suçlamak için yeterli değil."

Toby sessizce rahat bir nefes aldı. "Neden olmasın?"

"Arco Iron Works geçen yıl aynı borudan yüzlerce metre üretti."

"Peki ya gözetleme görüntüleri? Datamark Ortamında herhangi bir şey çıktı mı?"

"Olumsuz. Milis üyelerinden hiçbiri bilinen teröristler değil."

Toby kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Tamam. Teşekkürler." Aramayı kapatarak telefonunu sakladığı yere geri koydu. Suçlu olduğuna dair yeterli kanıt olmadığı için FBI Dylan'ı tutuklamayacaktı, bu da onun şimdilik aklanmış olduğu anlamına geliyordu. Ama bu olayın sadece bir tesadüf olma ihtimali neydi? mülkünde bulunan boru ile Nolan'ın arabasını bombalamak için kullanılan boru aynı üreticiden mi geldi?

Zihnine yeniden yerleşen şüpheyle akşam yemeği için aşağıya indi ve sadece akşam brifinginin iptal edilmediğini, Dylan'ın da İkinci Kaptan'ın yatağının yanında kalmak için yemeğini ertelediğini gördü.

Dört astsubay hamburgerlerini ve fasulyelerini kasvetli bir sessizlik içinde yediler. Dylan'ın yokluğunu fırsat bilen Toby, Ackerman'ı sorgulamaya karar verdi. "Ivan, geçen gün Yüzbaşı Connelly'yle konuşuyordum ve FBI'nın ahırda bir boru bulduğunu ve bunun bir uyuşturucu olduğunu düşünerek el koyduklarını söyledi. bir şey için kanıt."

Masa sessizleşti ve June Lee'ninki de dahil olmak üzere dört çift göz merakla ona baktı.

Toby yoluna devam etti. "O borunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yok.

Sen ikmal çavuşusun. Bir fikrin var mı?"

Ivan'ın geyik bakışları Toby'nin şüphelerini hemen uyandırdı. Adam Toby'nin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Evet, sanırım öyle." Ackerman omuz silkti ve ayağına baktı. "Bir gün boruyu onun bahçesinde buldum. İşe yarayabileceğini düşündüm ve kulübeye koydum."

"Bundan emin misin?"

Ivan çatalını aniden yere bıraktı. "Elbette eminim," diyerek sandalyesini geriye itti ve ikinci kez kalkmak için ayağa kalktı.

Diğerlerinin merakını fark edince - Toby'nin neden umursadığını merak ettiklerine şüphe yoktu - konuyu kapattı. Ama Ackerman'ın suçlu tepkisi cevaptan çok soru doğurmuştu. Boru gerçekten nereden gelmişti? Onu kulübeye Ivan mı yerleştirmişti? Nolan'ın katili değilse bunu neden yapsındı ki?

Morrison konuyu değiştirmek için, "Kaptan şimdiye kadar acıkmış olmalı," diye yorum yaptı.

Toby, "Ben gidip onu rahatlatayım da yemeğini yesin," diye teklif etti. Özür dileyerek tabağını yıkadı ve Dylan'ı kontrol etmek için üst kata çıktı. Yaptığı ilk şey

Kapıyı hafifçe çaldığında gördüğü şey kan çanağına dönmüş gözleriydi.

"Yemeğiniz aşağıda bekliyor," dedi, "siz yerken ben ona göz kulak olurum."

"Aç değilim."

Açıklıktan içeri girdi, onu kollarından hafifçe yakaladı ve zorla ama nazikçe romdan çıkardı. "Gücünüzü korumalısınız hanımefendi. Adamlar sizi bekliyor. Devam edin."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra bir çırpıda kapattı. "Ellerini dezenfekte et," diye emretti ve merdivenlere doğru döndü.

Ellerine dezenfektan süren Toby, ikinci kaptanın huzursuz horlamalarını dinlemek için Ashby'nin yatağının yanındaki koltuğa uzandı. Şüpheler, bir konvoyun etrafını saran Kızılderililer gibi etrafını sarmıştı.

Ya Ackerman Savunma Bakanı'nı hedef almak için Dylan'la komplo kurduysa? Bu, Toby FBI'ın soruşturmasından söz ettiğinde duyduğu tedirginliği de açıklıyordu. Toby temiz elleriyle yüzünü ovaladı. Dylan'ın suçluluğuna inanmakta neden bu kadar isteksizdi?

Yüzbaşığı koruyun. Teğmen Ashby'nin sözleri zihninde bozuk bir plak gibi çalıyordu. *Federaller... cinayeti onun üzerine yıkmaya çalışıyorlar.*

Bir hükümet ajanı olarak Toby'nin bakış açısından bu kesinlikle yanlış. FBI neden kasıtlı olarak ona komplo kursun ki? Yapmazlar. Yine de psikolojik profilinde detaylandırıldığı gibi onun hakkındaki önyargılı fikirleri, suçluluğuna inanmaya yatkın olabilir. Belki de o boru bombada kullanılanla aynı üreticiye aitti ve Dylan'ın mülkünde bulunması tamamen tesadüftü.

Ackerman'ın yüzündeki suçluluk ifadesini hatırlayan Toby bundan şüphe etme eğilimindeydi. Bu da Dylan'ın ya suçlu olduğu ya da birinin ona gerçekten komplo kurduğu anlamına geliyordu.

Dylan kendini mutfakta oyalanmaya zorladı. Adamlarla konuşurken, Terrence'in prognozu ne olursa olsun, her zaman onun yanında bir evleri olduğuna dair onlara güvence verdi. Tatlılarını yiyip ortalığı toparladıktan sonra ikinci kaptanı için bir tepsi hazırladı ve en azından bir ısırık almasını umarak yukarı taşıdı. Ağrı kesici ilaçlar iştahını kapatmıştı, midesini bozduklarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Odasına girdiğinde Terrence'ı yatağında doğrulmuş, Tobias'ın az önce ona söylediği bir şey üzerine kıkırdarken buldu. Sevincinden neredeyse elindeki tepsiyi düşürüyordu. "Şu haline bak!" diye bağırdı.

Şimdi yanında duran koltuk değneği, onu tuvalete gitmek için kullandığını gösteriyordu. Tepsiyi hızla bir kenara bırakıp elini adamın alnına götürdüğünde gözleri yaşardı. Ateşi düşmüştü. "Daha iyi hissediyor olmalısın."

"Ben daha iyiyim," diye ısrar etti Terrence.

"Şişlik Retrovir'e yanıt verdi," diye hayret etti ve omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti. Zayıf bir şekilde yatağın ucuna çöktü, duygularıyla boğuşuyordu, Tobias'ın tuhaf davranışının son derece farkındaydı.

ona bakıyordu -neredeyse onu daha önce hiç görmemiş gibi.

Terrence tabağından bir bebek havuç aldı ve güçlü dişlerinin arasında ezdi. Onu yemek yerken görmekten memnun olan kadın, Tobias'ın incelemesini görmezden geldi ve gözlerini hamburgerini alan Terrence'tan ayırmadı.

"Siz ikiniz bütün gece burada oturup beni izlemeyeceksiniz, değil mi? Bu akşam için planlarımız olduğunu sanıyordum.

Hendrix'i yakalıyoruz."

Dylan başını ona doğru salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Omuz silkti. "Öyle bir niyetim olduğunu kim söyledi? Çavuş Burke'ü de yanına al." Dylan Tobias'ı görmezden gelmeye devam etti. "Seni bu gece yalnız bırakmayacağım,"

ısrar etti.

Terrence hamburgerinden bir ısırık aldı. "İyi olacağım," diye ısrar etti bir lokmanın etrafında. "Burke'ü al ve git. Diğerleri bana göz kulak olur."

Dylan alışılmadık derecede sessiz duran Tobias'a baktı. Terrence'ı o hasta haliyle bırakmak yanlış geliyordu. Ama yine de, Hendrix'in kaçırılması önümüzdeki hafta gerçekleşecekse, planlama açısından yapması gereken çok şey vardı. Milisler dikkatsiz davranmayı göze alamazdı.

Ama Tobias'la tek başına dışarı çıkmaya cesaret edebilir miydi, özellikle de şu anki savunmasız haliyle? Belki de başka bir astsubay refakatçi olarak peşine takılmalıydı. Ama Ackerman zaten bir yük olduğunu kanıtlamıştı, Morrison çok fazla konuşuyordu ve Chet Lee akşamlarını karısıyla geçirmeyi tercih ediyordu. Bu da onu ve Tobias'ı kırsal bölgeyi tek başlarına keşfetmek zorunda bırakıyordu.

Adamın aralarındaki yakınlığı derinleştirmek istemesi ihtimali karşısında avuçları nemlendi.

Dürüst ol Dylan. Öyle olmasını umuyorsun.

Göz ucuyla, adam ayağa kalkıp sırtını dikleştirip gerinirken onu izledi. "O zaman ben hazırlanayım."

Yeşil tişörtündeki mesajdan etkilenen kadın, okumadan edemedi o.

TÜM GÖRÜŞLERE AÇIĞIZ, AMA BENİM Kİ TEK GÖRÜŞ BU ÖNEMLİ.

Bu özel durumda, bu kadarı doğrudu. Hendrix'le ilgili planlarını Tobias'ın katkısı olmadan koordine edemezdi. Eğer bu gece ona karşı bir hamle yaparsa, ona karşı koyacak gücü bulmak zorunda kalacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

"Burası yol ekibimizi kuracağımız yer," diye açıkladı Dylan, Suburban'ı Route 20 ve Rigby Road'un kesiştiği yerde durdurarak. Yollar karanlık kırsalı bir haç şeklinde ikiye bölüyordu. Akşamın bu geç saatinde arazi, güneş ışığının hatırasına yapışan alacakaranlık gölgelerle kaplıydı.

Tobias hiçbir şey söylemeden farların ters konilerine kaşlarını çatarken Milly arka koltukta nefes nefese sessizliği bozdu. Dylan'a mesafeli ve dalgın görünmüştü. Onu baştan çıkarmaya çalışabileceğine dair endişesi iç karartıcı derecede ihtimal dışı görünüyordu.

"John yol ekibinin çukurları dolduracağını söyledi," diye açıkladı, onun hevesini uyandırmayı umarak. "Şurada bazılarını görebilirsin. Arabalar yanaştığında, Hendrix'in altın rengi Taurus'u hariç hepsine el sallayarak geçmelerini sağlayacak, onu da bir minibüsün arkasına koyacak. Minibüs onu bu tarafa yönlendirecek." Hızlanarak Rigby Yolu'ndan sola döndü. "Sonra John'un kamyonlarından biri arkalarından çekilir ve Hendrix sıkıştırılır."

Göz ucuyla Tobias'ın kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördü. Sonunda bir şey söyleyeceğini düşündü ama söylemedi.

"Aracına saldırmak için en iyi yeri söylemeni istiyorum," diye hatırlattı ona. Pusu kurma konusunda uzman olan o değildi; oydu. Ve eğer yakında katkıda bulunmaya başlamazsa, planları asla gerçekleşmeyecekti.

Route 20'den bile daha kırsal olan Rigby Yolu, ancak iki arabanın geçebileceği kadar genişti. Her iki tarafta da derin hendekler onları sıkıştırıyordu. "Ackerman'ın ekibi diğer uçta trafiği durdururken," diye devam etti, geribildirim alma arzusunu ima ederek, "bundan sonra olacıklara tanık olmamalı. Burada çok az insan yaşıyor."

Yol sağa doğru kıvrılıyordu.

Tobias sonunda "İşte," dedi ve kadın aniden fren yaptı.

Bundan sonra ne olacağını anlattı. Kar maskeleri takan saldırı timi, silahlarını çekerek Hendrix'in arabasının etrafını saracaktı.

"Ya kapısı kilitliyse?" Tobias'ın sert ses tonu onaylamadığını gösteriyordu. "O zaman camını kırmam gerekecek."

"Doğru." Bunu hiç düşünmemişti.

"Zarar görmemiş mal için çok fazla."

Dylan alaycılığını görmezden gelerek hedefin başını bir çuvala nasıl örteceklerini, onu minibüse nasıl yerleştireceklerini ve Baker'a nasıl götüreceklerini gözden geçirdi. "Arabasını ne yapalım?" diye sordu. "Baker'ın evine kadar götürecek miyiz?"

"Hayır. Buradan uzak olmayan, gözden uzak bir yere park edin. Hendrix'in arabasının lastik izlerinin Baker'ın arazisinde kalmasını istemezsiniz."

"Doğru."

Yolun hemen yukarısında ıssız bir avlanma parkuru buldular. Tobias tekrar sessizliğe gömülünce Dylan sorununun ne olduğunu sormak istedi. Ama Dylan onunla tartışmak istemiyordu, duyguları bu kadar yüklü ve kendini kontrolü bu kadar zayıfken olmazdı.

İki mil sonra Baker'ın araba yoluna saptılar. Süt çiftçisi verandasında oturmuş puro içiyordu. Onları selamlamak için bahçeye çıkan Dylan'ı selamladı ve Tobias'a elini sıkmayı teklif etti. Milly'nin başını okşayarak hepsini evin temelindeki kapılardan girilen mahzenine doğru götürdü.

Milly dar merdivenlerden inmeyi reddetti. Soğuk, küflü mahzene giren Dylan, Milly'nin neden çok ürkütüğünü anlayabiliyordu. Hendrix gözleri bağlı olsa bile ürkütücü atmosferi hissedebilirdi. Eğer bir bodrum periliyse, o bodrum burası olmalıydı.

Baker çıplak bir ampulü yaktı ve evin orta girişini destekleyen metal sütunu işaret etti. "Onu buna kelepçeleylebilirsiniz."

Hendrix'in bağlandığını, ağzının tıklandığını ve korku içinde inlediğini hayal eden Dylan, bunun kolay kolay unutamayacağı bir ders olacağını düşündü.

"Onunla kim konuşacak?"

Tobias'ın kısa sorusu memnuniyetini ortadan kaldırdı.

"Belli ki bunu yapamazsın," diye işaret etti, kız ona bakınca. "Sesini tanıyacaktır."

Sesi açık ara en korkutucu olduğu için Terrence'ın onunla uğraşmasına izin vermeyi planlamıştı, ama Terrence bunu yapamayacaksa, o zaman kim yapacaktı?

Hendrix, ikisi de eski hastası olan Morrison ve Ackerman'ı teşhis edebildi. Lee'nin sesi çok yumuşaktı. "Bunu yapmana ihtiyacım var," diye yüksek sesle fark etti. Lee'nin çenesi sertleşince hemen ekledi: "Sana tam olarak ne söyleyeceğini söyleyeceğim. Hatta senin için yazacağım."

Tobias başka bir şey söylemeden döndü ve mahzenden çıkarak şu işareti verdi
onun itaatsizliği. Ron Baker'dan özür mırıldanan Dylan onun peşinden gitti.

Sürücü koltuğuna atlayıp emniyet kemerini taktığında Tobias ve Milly de arabadaydı. Konuşamayacak kadar tedirgin bir halde motoru çalıştırdı, geri geri gitti ve Baker'ın arazisinden uzaklaştı. Yaklaştıkları ilk dur işaretinde aniden fren yaptı ve direksiyonu kavradı, düşüncelerini saklayamıyordu. "Eğer bana söyleyecek bir şeyiniz varsa, Çavuş Burke," diye ısırdı, "o zaman neden söylemiyorsunuz?"

Milly sızlandı. Toby konuşmak için ağzını açtı, tekrar kapattı ve başını salladı. "İyi bir fikir değil," dedi.

"İtiraz ettiğiniz şey tam olarak nedir? Eğer yolsuzluğu ortadan kaldırmaksa, yanlış milise katılmışsınız."

"Mesele o değil," dedi kesin bir ifadeyle.

"Oh, gerçekten mi? *Savunucu İnancı'nı* okuduğumuzda yüz ifadeni gördüm. Eğer inançlarımızı benimsemiyorsan burada ne işin var?" Zaten ham olan duygularıyla, kendini onun cevabına hazırladı.

Lütfen, beni bırakma.

"Bakın, ben vatandaş milislerine inanırım," dedi ona sert bir şekilde. "Yerel halk için yaptığın her şey iyi. Bunu sana söylemiştim."

"O zaman bana söylemediğin şey ne?" Bir şeyler saklıyordu. Tanıştıkları günden beri onda bunu hissetmişti. Terrence bu kadar hastayken onu terk edeceği korkusu göğsünü sıkıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. O temiz bir nefes olmuştu. Onsuz nasıl ilerleyecekti?

Burnunun kenarını sıktı. "Sadece Hendrix'le aranızdaki bu şeyi gerçekten düşünüp düşünmediğini merak ediyorum, hepsi bu."

Bunu aylarca düşünmüştü. "Tabii ki düşündüm."

"Öyle mi?" Döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ateşli silah kullanılarak zorla kaçırılmadan bahsediyoruz. Bu iki ağır suç demek, Dylan."

Yine mi bu? "Polis de işin içindeyse olmaz," diye hatırlattı ona. "Ayrıca silahlar kurusıkı dolu olacak. Sana söyledim, kimsenin canı yanmayacak."

Eliyle bir işaret yaptı. "Bunu garanti edemezsiniz. Sivil askerlerinizden birinin sırf heyecan olsun diye kendi cephanesini getirmeyeceğini nereden biliyorsunuz? Hendrix'in kalp krizi geçirmeyeceğini nereden biliyorsun? Baker'ın bodrumunda bile ölebilir, sonra ne olacak?"

"Böyle bir şey olmayacak!" diye itiraz etti. Öfkesini dizginlemek için gaza bastı ve kavşaktan çıkıp 20. Otoyola doğru ilerlemeye başladı.

"Sen bir doktorsun," diye ısrar etti Tobias. Artık onun ağzını açtığına göre, susmayacaktı. "Stresin kalp krizine yol açabileceğini biliyorsun. Bu planın ne kadar çabuk yüzüne patlayabileceğini görmüyor musun? Peki ya patlarsa ve patladığında nerede olacaksın? Ya onu yanlışlıkla öldürdüğün için suçluluk duygusundan delik deşik olacaksın ya da diğer yandaşlarınla birlikte hapiste kışının üstünde oturacaksın."

Wesley Hendrix'in kalp krizi geçirdiğine dair bir görüntü onu aniden şüpheye düşürdü. Orta yaşlı bir erkekti ve fiziksel durumu pek iyi değildi. Daha garip şeyler de olmuştu. Kahretsin, neden Tobias onun güvenini sarsıyordu, oysa bunun doğru yol olduğundan o kadar emindi ki?

"Bu seni endişelendirmiyor mu?" diye sordu.

Çoğunlukla bu onu kızdırıyordu. Yüzünü ona doğru çevirdi. "Hapse girmekten korktuğumu mu sanıyorsun?" diye öfkelenildi. "Bana ne olacağını gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?" Kendi sesindeki boğuk, kederli kalite

sesi ağzını kapatmasına neden oldu. *Creed'in* bir amaç vermediği hayatının ne kadar düz, ne kadar anlamsız olduğunu açıklamak istememişti. Geleceğe dair tüm umutları oğullarının elinden alındığı gün sona ermişti. Onlar öldüğünde mutlu olmaya hakkı yoktu. Milis hayatı sadece bir maskaralıktı, hayatına yön vermek için oynadığı bir oyundu.

Sonunda hapse atılıp atılmaması hiçbir şeyi değiştirmede.

Lanet olsun, diye düşündü Toby, Dylan'ın sözleri karşısında irkilerek. Eğer özgürlüğüne bu kadar az değer veriyorsa, belki de Nolan'ın arabasını bombalamıştı. Kanıtlar kesinlikle onun suçlu olduğunu gösteriyordu.

Ama içgüdüleri onun birini öldürdüğüne inanmayı reddediyordu. Etrafını aydınlatan kırık yıldız ışığında, gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyordu, bu da aslında umursadığını gösteriyordu.

"Bu işin sonu nereye varacak Dylan?" diye sordu kadın arabayı cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kırlara doğru sürerken. "Ya Hendrix değişmeyi reddederse?

nasıl? O zaman ona ne yapacaksın-öldürecek misin?"

Kadın ona dehşetle baktı. "Tabii ki hayır!"

"Hendrix'ten sonra sırada kim var?" diye ısrar etti.

"Bilmiyorum. Kim korumak için yemin ettiği insanlara ihanet

ederse!" "Peki buna bizi savaşa iten seçilmiş yetkililer de dahil mi?

Suriye mi?"

Parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz parlıyordu. "FBI'ın şüphelerini duymuşsunuzdur. Konu bu mu? Neden Savunma Bakanı'nın arabasını bombalamış olayım ki? Bu çok saçma."

"Savaş karşıtı makalelerinizden birini okudum. İnternette gördüm. Suriye ile bir savaşa karşı olduğunuz çok açık." İşte. Sonunda elindeki kartları ortaya çıkarmıştı.

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi yarı histerik bir ses tonuyla. "Ben hiç savaş karşıtı makale yazmadım."

"Bana internet erişimi olan bir bilgisayar bul, sana onları göstereyim."

"Sana söylüyorum, ben asla böyle bir şey yazmadım!" diye bağırdı. Tamamen soğumuş.

Milly bağırdığı için onu azarlayarak havladı.

Kadının sertliği karşısında şaşkına dönen Toby, Dylan'ın inkârını daha sonra düşünmek üzere dosyaladı. "Boş ver onu. Demek istediğim, bu kanunsuz iş nerede bitiyor? Besin zincirinde ne kadar yukarı çıkıyorsun?"

"Ne fark eder ki?" Birdenbire Suburban yolun bir tarafından diğer tarafına, ileri geri sürüklenmeye başladı.

Sarı çizgiyi geçtiklerinde Toby, "Dylan, odaklan," diye uyardı.

Karşı şeride geçtiklerini fark etmemiş bile görünüyordu.

Toby başparmağını hızlıca iterek emniyet kemerini çıkardı. Ama çok yavaştı. Koltuğun üzerinde kayarken bile, sürücü tarafındaki lastik karşı omuza düştü. Direksiyonu kavradı, arabayı çekmek için mücadele etti. ancak arka lastik de aynı şeyi yaptı ve altı bin kiloluk SUV bir hendeğe yuvarlandı. Arkadaki Milly, araç diğer tarafa doğru savrulup sumak ağaçlarına doğru ilerlerken ayağını kaybetti.

"Kahretsin," diye bağırdı Toby, bir bacağını Dylan'ınkinin üzerine atarak frene bastı. SUV titreyerek durdu, yollarının üzerinde duran ağaç gövdelerine çarpmasına sadece birkaç metre kalmıştı.

Köpek arka koltuktan sıçradı ve iyileşti.

Dylan bir solukla kendine geldi. "Aman Tanrım!" diye bağırdı, şok içinde ağaçlara bakıyordu.

"Neredeyse bizi öldürüyordun," dedi Toby, yarı kızgın bir şekilde ama daha çok kendine kızarak.

İki elini yüzüne kapattı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm!" diye ağladı gözyaşlarına boğulmadan önce.

"Şşşt. Sorun yok." Kan dolaşımına karışan aşırı adrenalin, el ve ayaklarının karıncalanmasına neden oldu. "Gel, benimle yer değiştir," diye davet etti. Kadının emniyet kemerini çözerek, direksiyonun arkasındaki yerine geçmeden önce onu kucağına aldı. Nabzının durulması için bir an bekledikten sonra bir kolunu Dylan'ın omuzlarına attı ve onu nazikçe kendine doğru çekti.

"Özür dilerim," diye tekrar ağladı.

"Bu senin hatan değil." Şimdi bunu açıkça görebiliyordu. Bir kez daha onu çok fazla zorlamıştı.

Uzun bir süre öylece oturdular, nefes alıp verdiler ve zihinlerini temizlediler. Dylan sonunda yüzünü sildi ve dik oturdu. "İşte buna epizod denir," diye bilgilendirdi onu.

"Biliyorum. Ben de oradaydım, hatırladın mı?" Bu sözler onu irkiltti çünkü tam olarak doğru değillerdi. Hiç onunki kadar kötü bir TSSB yaşamamıştı.

oldu. "Bu benim hatam. Seni bu şekilde sorguya çekmemeliydim. Ben sadece... Ben sadece seni neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorum. Sana ne oldu da geleceğinin önemli olmadığını düşünüyorsun?"

Belki de onu çok fazla zorladığı için burnunu sokmakla akılsızlık etmişti. Sorusu üzerine tamamen hareketsiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki dışarıdaki çimenlerde cırcır böceklerinin cıvıltısını duyabiliyordu.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diye düzeltti hemen. "Ama konuşmanın yardımcı olacağını düşünüyorsan, dinlemek isterim."

Soğuk ter Dylan'ı hâlâ tepeden tırnağa sarıyordu. İkisini ve köpeği de öldürmeye ne kadar yaklaştığını düşündükçe midesi bulanıyordu. Yapmak istediği son şey, zaten hissettiği stresin üzerine bir de geçmişini yeniden yaşamaktı. Ama bu gece Tobias'ı da neredeyse kendisiyle birlikte dibe sürüklediğine göre, ona neden bazen kendini kaybettiğine dair bir açıklama borçluydu.

"Eskiden şehitleri toplardım," diye itiraf etti sesindeki titremeyi yumuşatarak. "Bu benim 54. Levazım Bölüğü'ndeki işimdi, ben, komutan ve dört erden oluşuyordu - Başçavuş Ruiz, Çavuşlar Shroeder ve Mackenzie ve Er Victor Giglio. Onlar benim adamlarımdı," diye açıkladı, keder bir an için onu boğdu.

Dehşetle geçmişe baktı ve onu tekrar içine çekmemesi için dua etti. "Geçen yıl 8 Aralık'ta Korengal Vadisi'ne uçtuk. Dört denizci orada keşif yaparken öldürülmüştü. Terrence Ashby bizim

Griggs adında bir yardımcı pilotla birlikte. Griggs hakkında Bu yüzden denizcileri toplayıp kampa dönmek için sabırsızlanıyorduk."

Yerdeki paspasın üzerinde çantasını buldu ve kucağına koydu. Bir mendil çıkarıyormuş gibi yaparak, titreyen sinirlerini yatıştırmak için tabancasını parmakladı. "Beni koruyan Başçavuş Ruiz, tehdit nedeniyle helikopterde kalmamı söyledi. Dört kişi ve dört şehit vardı; sahada bana ihtiyaç yoktu. Onlar ceset torbalarıyla dışarı çıkarken ben de kabini hazırlamaya başladım. İlk EYP o zaman patladı." Sarsıntının anısı içinde dalgalanırken nefesi kesildi.

Tobias onun omzunu sıkarak şimdiki zamanda kalmasını sağladı.

"Saldırı altında olduğumuzu sanıyordum ama değilmişiz," diye devam etti. "Taliban cesetleri patlayıcılarla donatmıştı. Dışarı baktığımda Mack ve Schroeder'in yaralı olduğunu gördüm. Bildiğim bir sonraki şey, dışarıda olduğum ve onlara ulaşmak için karda koştuğumdu. Hayatımı kurtaran Terrence oldu. İkinci bir EYP patladığında beni yere yatırdı, sonra üçüncü ve dördüncü. Gürültü sağır ediciydi. Enkaz bizi ezdi. Kafamı kaldırdığımda Giglio ve Ruiz ölmüştü. Terrence acı içinde kıvranıyordu, ön tibial arteri şarapnel parçasıyla kopmuştu, her yer kan içindeydi.

"Griggs helikoptere binmemize yardım etti. Derhal geri çekilmemiz emredilmişti. İsyancılar patlamaları duymuştu. Geri geliyorlardı. Çocuklarımı geride bırakarak tahliye etmek zorunda kaldık."

Mendili akan gözlerine bastırdı. Bu kadar çok ayrıntıyı başka kimseyle paylaşmamıştı; ne ordunun soruşturma ekibiyle, ne de Dr. Richardson'la. Tobias'ı kâbusunun içine çekmek beklenmedik bir rahatlama olmuştu. "On sekiz saat sonra bölge güvenli kabul edildi. İkinci kurtarma ekibine katılmak için revirden çıktım."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Geri dönmüşsün."

Sertleşti. "Ne yapsaydım, başkasının onları seçmesine izin mi verseydim?"

yuka

rı?" "Hayır." Dalgınca onun kolunu ovuşturdu. "Hayır, nedenlerini anlıyorum." "Çocuklarımı seviyordum. O gece onlarla birlikte ölmeliydim, ama ben

yapmadım." İşte, söylemişti. "Onları kampa geri getirdim ve elimden geldiğince iyileştirdim. Giglio ve Ruiz hemen ölmüşlerdi, yaralarından anlaşılıyordu. Mack ve Shroeder, Taliban onları kurşun yağmuruna tutmasaydı yaşayabilirdi."

"Pislikler," diye homurdandı Toby, kendi düşüncelerine ses vererek.

Biçimsiz bedenlerini onurlandırmaya çalışmanın anısı bir başka mide bulantısı dalgası yarattı. "Güzel görünmelerini sağlamaya çalıştım."

"Tanrım," diye fısıldadı Toby. Onu kendine doğru çekerek dudaklarını şakağına bastırdı.

Dokunuşunda cinsel bir şey yoktu. En saf haliyle bir teselliydi, yaralı ruhuna bir merhemdi.

"Hepsine evlerine kadar eşlik ettim, dört cenazeye katılmak, ailelerle tanışmak ve üzüntülerimi bildirmek için ülkeyi baştan başa geçtim."

Onu hafifçe ileri geri salladı.

"Benim için bu kadardı. Ondan sonra geri dönemedim." "Kim dönebilirdi ki?" diye karşı çıktı.

"Orduya karşı tıp fakültesi için ödeme yapma yükümlülüğümü hiçbir zaman yerine getirmedim. Ancak sivil olduktan sonra bir VA Hastanesinde çalışmam koşuluyla borcumu affetmeyi kabul ettiler."

"Demek ki Sam Amca'nın hayırsever bir tarafı var," diye belirtti.

SUV'yi sadece arkadaki köpeğin yumuşak nefes alışıyla bozulan acılı, dürüst bir sessizlik doldurdu.

Tobias aniden başını öne eğdi ve gölgeler arasında onun gözüne takıldı.

"Biliyor musun, senin hikayen benimkini solda sıfır bırakır. Hayatımda duyduğum en kötü savaş hikâyesi" diye itiraf etti.

Mizahsız bir kahkaha attı.

"Ama ister inan ister inanma Dylan, hayatın hâlâ yaşamaya değer." Protesto etmek için gözlerini kapattı.

"Oğullarının onlarla birlikte bu şekilde ölmeni istediklerini mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Bu yüzden seni helikopterde bıraktılar. Güvende olmanı ve uzun, mutlu bir hayat yaşamayı istediler."

Sadece Tobias yanındayken mutluluğun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Bir iç geçirdi. "Bana şu senin oğlanlardan biraz daha bahset. Onları kafamda görmek istiyorum."

Bu beklenmedik istek karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Daha önce kimse ondan oğulları hakkında konuşmasını istememişti, Dr. Richardson bile. Dokunaklı bir gülümsemeyle her bir erkeğin kendine has özelliklerini, zayıflıklarını ve özel yeteneklerini anlattı ve Schroeder ile tamamladı. "İşler o kadar korkunç bir hal aldığında bizi gülmekten alıkoyan oydu. O vardı

Korkunç şakalardan oluşan bir repertuar. Bazen... o yanımda değilken, sonunda aklımı mı kaçırdım diye düşünüyorum," diyerek en büyük korkusunu itiraf etti.

Tobias başını salladı. "Hayır, yapmadın."

Ona zayıf bir gülümseme gönderdi. "Bundan emin misin?"

Bir dakika sessiz kaldı. "Oğullarının senden ne istediğini düşünüyorsun?"

Bu soru onu şaşkına çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece onlar için bir şey yapmak zorunda hissedip hissetmediğinizi merak ediyorum."

Onun esrarengiz yüz ifadesini inceledi. "Ne gibi?"

"Peki, milislerin başında onlar için mi yoksa kendin için mi bulunuyorsun?" "Kendim için," dedi kararlı bir şekilde. "Bu benim terapimin bir parçası.

Silah sesine tahammül etmek ve stresli durumlarla başa çıkmak için. Bu aynı zamanda bir aile geleneği. Babam 90'lı yılların başında, dedem de ondan önce SAM'a komuta etmişti."

"John Brown'a kadar mı?" Gözleri mizahla parlıyordu. "Bunu biliyor muydun?"

"Morrison," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu. Tobias'ın niyetleri belirsizliğini korurken, o burada ruhunu Tobias'a açıyordu. "Gerçekten neden milislerime katıldın? Bu sefer gerçeği istiyorum."

Uzaklara, karanlığa doğru baktı. "Gerçek mi?" diye sordu yumuşakça. "Evet."

Uzun bir sessizlik onu endişelendirdi.

Sonunda ona tekrar baktı. "İlk başta sadece hizmette geçirdiğim zamanı yeniden yaşamak istedim."

O da aynen böyle düşünmüştü.

"Ama şimdi buradayım çünkü seni daha iyi tanımak istiyorum."

Adam oturduğu yerde dönüp parmak ucuyla çenesini çizerken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve gözleri büyüdü. Cidden ona asılıyor muydu?

"Sen inanılmaz bir kadınsın Dylan." Gözlerinin derinliklerine baktı.

"Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Kendin bile," diye ekledi.

Kuru dudaklarını yaladı, onun kendisini öpmesini diledi. "Tamam," diye kabul etti. "Anlamlı ve tatmin edici bir hayat yaşayacaksın, anlıyor musun?"

Ben mi? Oğullarını özlediğini ve burada olup onlar olmadığı için kendini suçlu hissettiğini biliyorum."

Boğazında acı veren bir düğüm oluştu.

"Ama bunu geride bırakmalı ve hayatınızı bu adamlara göre yaşamaya başlamalısınız."

Bir övgü olarak. Kalbi aniden göğsüne sığmayacak kadar büyük hissetti. Kulağa ne kadar asilce geliyordu. Belki de haklıydı. Uzun zamandır geçmişe odaklanmıştı; kaybına, acısına. Ama şimdiki zaman geçmişten ibaret değildi. Her şeyin -her şeyin- bir olasılık olarak kaldığı geleceği de içeriyordu.

"Bunu düşüneceğim," diye kabul etti. Gözleri akıtamadığı yaşlarla doldu. Neden daha önce kimse ona bu sözleri söylememişti? "Teşekkür ederim."

Parmağını dudaklarının üzerine koyarak başka bir şey söylemesini engelledi. "Bana asla teşekkür etme."

Ses tonundaki ani değişiklik Dylan'ın gözlerini kırptırmasına neden oldu.

"Şimdi-" kolunu kızın omzundan çekti. "Emniyet kemerini tak, kardeşim. Seni eve götürelim ki dinlenebilesin. Hayır, hayır, bu emniyet kemeri," dedi ve ona koltuğun ortasında, hemen yanında duran kemeri gösterdi.

Şımartılmaktan memnun olan Dylan, Tobias'ın onları ustalıkla ağaçlardan uzaklaştırmasını izlerken kendini toparladı. Onları hendekten geçirip tekrar yola çıkardı. Eve doğru hızla ilerlerken yorgunluk göz kapaklarını ağırlaştırıyordu.

"Gözlerini kapat," diye teklif etti ve kadın başını minnetle onun omzuna yaslayarak bir esnemeyi bastırdı.

Bu gece onu öpmemişti. Yine de kendisiyle ve gelecekle uzun, çok uzun zamandır olmadığı kadar barışık hissediyordu.

Toby, yol işaretlerine ve doğuştan gelen yön duygusuna güvenerek Dylan'ın çiftliğine doğru ilerlerken bir yandan da onun dehşet dolu hikâyesini zihninde tekrarlıyordu.

Terrence Ashby'nin ona bu kadar bağlı olmasına şaşmamalı. O gece yaptığı şey -çocuklarını geri almak için geri dönmek, her bir adama eve kadar eşlik ederek onları onurlandırmak- kahramanlıktan başka bir şey değildi. Yeryüzündeki cehennemden kurtulmuştu. TSSB'ye yakalanmasına şaşmamalı.

Yaşadığı onca şeye rağmen aklını tamamen kaybetmemiş olması bir mucizeydi. Belki o savaş karşıtı makaleleri yazmıştı, belki de yazmamıştı. Savaş onun için bir anathema olmaktan başka nasıl bir şey olabilirdi ki? Bakan Nolan'ın savaşa gitme konusundaki kararlılığı düşünüldüğünde, ölmesini istemek için her türlü nedeni vardı. Ancak Dylan bombaların

insan vücuduna neler yaptığını gördükten sonra onu asla ama asla havaya uçurmazdı.

Dylan Connelly birçok şeydi ama bir katil değildi. Bunu artık biliyordu, tıpkı kendi kan grubunu bildiği gibi.

O zaman neden hükümet karşıtı bir web sitesinde onun adının geçtiği üç savaş karşıtı makale vardı? Ve neden FBI onun arazisinde Nolan'ın arabasını bombalamak için kullanılan boruyla aynı uzunlukta bir boru bulmuştu? Tüylerini diken diken eden bir olasılık zihnine bir kıymık gibi saplandı.

Ya Terrence kısmen haklıysa ve Dylan'a komplo kurmaya çalışan FBI değil de başka biriyse?

Dylan'ın araba yolundan geçerken bu düşünce kök saldı ve çirkin bir ot gibi filizlendi. Bir milis lideri olarak konumu ve zihinsel ve duygusal dengesizliği göz önüne alındığında, ideal bir günah keçisi oluşturuyordu. İçinden koruyucu bir dalga geçti.

Dylan'ın suçunu kanıtlayacak delil bulmanın canı cehenneme. O masumdu. Ve sadece taş kalpli bir piç başka bir adamın suçlarının bedelini ödemesine izin verirdi. Toby'nin yapacağı son şey olsa bile, o korkağı bulacaktı.

ve onu adalete teslim ederek Dylan'ın adını sonsuza dek temize çıkarır.

Yaşadığı onca şeyi düşününce, en azından bunu yapabilirdi. Yap.

Onuncu Bölüm

Büyük bir şenlik ateşinin alevleri arka bahçeye sıçradı ve Suburban'ını her zamanki park yerine yönlendirirken Dylan'ın dikkatini çekti. Uzun ve yorucu iş haftası sona ermişti ve Wesley Hendrix'in başına geleceklerden haberi yoktu. Sonunda ona haddini bildirme ihtimali onu tatmin etmeliydi. Bunun yerine, Tobias Burke sağ olsun, şimdi tek düşünebildiği Hendrix'in kalp krizi geçirmesiydi.

Şeytandan bahsetmişken. Orada ateşin üzerine bir çubuk atıyordu. O kadar yakışıklı ve canlıydı ki, işinin ve yaklaşan operasyonun baskısı onu görünce yok oluyor gibiydi. Arabasından inerek neler olup bittiğini anlamak için aceleyle evin içinde dolaşmaya başladı.

Liderlerini ateşin etrafında Kızılderili şefleri gibi otururken buldu; her biri kendi katlanır sandalyesindeydi. Kıvılcımlar alevlerin ucundan deniz mavisi gökyüzüne doğru süzülüyordu. Tobias onun meraklı bakışlarını yakalamak için başını kaldırdı. Ona gönderdiği yavaş gülümseme teninin diken diken olmasına neden oldu.

"At-ten-TION!" Terrence onun yaklaştığını görerek seslendi.

"Oturun," diye emretti ve Milly'yi selamlarken adamları yerlerinde tuttu. Köpeğin kulaklarını okşayarak yokluğunda yapılan hazırlıkları gözden geçirdi. Piknik masası verandadan çimlerin üzerine taşınmıştı. June Lee üzerine kâğıt tabaklar, peçeteler, patates salatası ve lahana turşusu koymuştu. Ateşe atılmak üzere hazırlandığı belli olan uzun şişlerin yanında bir tencere Polonya sosisi duruyordu. "Bütün bunlar da ne?" diye sordu zihnindeki takvime bakarak.

"Oktoberfest," diye seslendi Çavuş Morrison.

Ackerman coşkuyla "Sosisli kızartma," diye ekledi.

Dylan Tobias'ın bir şey söylemesini bekledi. Çarpık küçük gülümsemesi bunun onun fikri olduğunu söylüyordu. Liderlerinden hiçbiri eğlenmeyi düşünmemişti.

O gelmeden önce. Zevkini gizleyerek, sağlığını değerlendirmek için Terrence'a doğru ilerledi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sandalyesinin yanında diz çökerek. "Çok iyiyim."

Adamın teni hâlâ solgun görünüyordu ama yüzündeki memnuniyet ve dışarıya çıkmış olması onu teselli etti.

"Bu Çavuş Burke'ün fikriydi," diye ekledi Terrence, onun tahminini doğrulayarak.

Tobias'a kısa bir bakış atarak, "Bunu düşünmesine sevindim," diye itiraf etti.

Çarşamba gecesi yaşadıkları yakın çatışmadan beri davranışları farklı görünüyordu. Bakışlarında bir yumuşaklık, bir şefkat vardı ve bu da kalbinin çarpmasına ve düşüncelerinin ona söylediği şeye geri dönmesine neden oldu - milislerine onu daha iyi tanımak için dönmüştü. Aynı zamanda, amansız bir kararlılık yayıyor gibiydi. Bu neyle ilgiliydi?

"Brifingimizi burada da içeride olduğu kadar kolay yapabileceğimizi düşündüm," dedi omuz silkerek. "Ilıman havanın boşa gitmesine izin vermemeliyiz." Sarı tişörtünün üzerindeki mesajı işaret etti: ZAMAN DEĞERLİDİR. AKILLICA HARCAYIN.

Dylan kıkırdadı. "Hava ılıman," diye onayladı, ceket giymeden dışarıda oturabilecekleri kadar sıcak olduğunu fark etti. Kendisi de dışarıda toplanıp yemek yemek gibi spontane bir şeyi asla düşünmezdi. Yanan odunların (sassafras ve sedir ağacı) tatlı kokusu ona babasıyla çıktığı doğa yürüyüşlerini hatırlattı. Bütün hafta boyunca üzerinde taşıdığı stres daha da uzaklaştı.

"O halde," diye ekledi parlak bir sesle, "şu brifingi bitirelim de yemeğimizi yiyelim." Terrence ve Tobias'ın arasındaki boş sandalyeye oturarak, şöminenin ışığında parlayan erkeklerin beklenti içindeki yüzlerine baktı ve Hendrix hakkında konuşmaya hiç niyeti olmadığını fark etti. Ama Cumartesi günü CPX'e artık sadece kırk sekiz saat kalmıştı ve bu da ona çok az seçenek bırakıyordu.

Dalışa geçerek planı ayrıntılı bir şekilde gözden geçirdi ve Cumartesi günü milislerden on gönüllü seçeceğini ve onlara ilk reddetme hakkını vereceğini ekledi. Böylece her astsubayın pusuda kendilerine yardımcı olacak üç adamı olacaktı. Çavuş Burke dördüncü adamı alacaktı. Yarınki teftiş ve yürüyüşten sonra astsubaylar bir kenara çekilip gönüllülerini kırk beşer dakika eğitirken, geri kalan askerler de her zamanki gibi atış poligonunda talim yapacaktı.

"Eminim sorularınız vardır," diye ekledi, detayları hızlıca gözden geçirdikten sonra, "ama onları yarın cevaplayacağım. Şu anda açlıktan ölüyorum ve yemek gibi."

Heyecanla kükreyen erkekler şiş ve sosisleri kapmak için ayağa fırladılar. Dylan, June Lee'yi özenle hazırladığı ziyafete katılması için dışarı çağırdı. Tabaklarını salona taşıdılar.

Ateşi yaktılar, patates salatası ve lahana turşusuna başlarken sosislerini kızartabilmek için sandalyelerini yaklaştırdılar.

Tobias botuyla Dylan'ın ayağını dürttü. "Bu sabah uyumuşsun," dedi kara gözlerinde alaycı bir ışıkla.

Hayatında ilk kez sabah PT'sini kaçırmıştı. Dylan, Tobias'ın gece yarısı odasına aldığı Milly'yi işaret etti. Yataktaki seksen kiloluk Labrador'un onun tekrarlamasını kovalayabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Kabuslar mı? Patates salatasını kaşıklarken, "Milly'nin hatasıydı," diye ısrar etti. "Horlamasından borazanı duyamadım."

Ona yavaş bir gülümseme gönderdi. "Bir şey değil."

Dylan onun bu nezaketsizliği karşısında üzülenek hemen ekledi: "Ben de sana teşekkür edecektim."

Bir kara kaşı diğerinin üzerine kalktı. "Uygun yer ve zamanı mı bekliyorsunuz?" diye sordu sessizce.

Bir öpücükle teşekkür etmek istediğini ima etmesi, göz temasını kesmesi için onu telaşlandırdı. Arzu damarlarından akarak karnında birikti. Yemeğini ızgarada pişirirken içinde bulunduğu koşulları yeniden gözden geçirdi. Eğer Toby onu daha yakından tanımak için döndüyse, o zaman onu uzakta tutmak tekrar gitmesi için yeterli olabilirdi. Aralarındaki çekime boyun eğerek

Diğer yandan, kalmasını sağlayabilir.

Güvensizliği itiraz etti. Terrence hastalığına yenik düşerken Tobias'a olan bağlılığını derinleştirmek kesinlikle aptalca bir önlem olurdu. Terrence nihayet öldüğünde Tobias onu terk ederse, bununla nasıl başa çıkacaktı?

Yine de Tobias'ı reddetmek, her şeyden çok arzuladığı bir anda kendisini onun arkadaşlığından mahrum bırakmak anlamına geliyordu. Onu yatağına davet etmeliydi. Bu baştan çıkarıcı düşünceyle yavaşça hareket eden bir sıcaklık içinde alevlendi.

"Bu yemekte eksik olan tek bir şey var."

Çavuş Morrison'ın mırıldanarak yaptığı yorum Dylan'ın dikkatini içindeki çekişmeden ateş çukurunun diğer tarafında gerçekleşen konuşmaya çekti.

"Bira mı?" Çavuş Lee, Dylan'a suçlu bir bakış atarak tahmin etti. Morrison kederle başını salladı. "Bir kutu Miller için sağ kolumu verirdim."

Tam şu anda ışık."

"Ya da bir şişe Yards soluk bira," diye önerdi Tobias.

"Amstel hepsinden iyidir," diye ısrar etti Çavuş Ackerman. "Sert elma şarabının nesi var?" Dylan araya girerek

Beş çift gözün nesnesi.

"Biraz var mı?" diye sordu Çavuş Morrison umutla.

"Muhtemelen, eğer hala iyiyse. Üç yıldır mayalanıyor."

"Hadi deneyelim," diye heyecanlandı Ackerman.

"Hemen döneceğim." Dylan özür dileyerek arka kapıdan eve girdi. Mutfakta, aradığı şeyi bulmadan önce kileri karıştırdı: ailesinin eskiden şişeleyip sattığı sert elma şarabından bir kasa, orijinal gücü sayesinde büyük olasılıkla hala iyi. İki şişenin tozunu üfleyerek onları dışarı taşıdı, elma şarabını plastik bardaklara doldurdu ve dağıttı.

Tobias kadehini alırken, "Bu milislerin liderlerine," diye seslendi. "Yüzbaşı Connelly ve Teğmen Ashby'ye."

Diğer astsubaylar koro halinde "Duyduk, duyduk!" diye bağırdılar.

Dylan, Terrence'in karanlık bakışlarını yakaladı ve kadehini ona doğru kaldırdı. İkinci kaptanına kendisini onurlandırdığını hissettirdiği için Tobias'a duyduğu minnettarlık gözlerini kırıştırmasına neden oldu fincanı dudaklarına götürürken gözyaşlarını geri çekti. Elma şarabı, tatlı ve baş döndürücü, ağzını doldurdu ve boğazında bir yol açtı. "Fena değil," diye mırıldandı, kalitesini bu kadar uzun süre korumasından memnun olmuştu.

"Fena değil mi?" Morrison dudaklarını şapırdattı. "Tattıklarımın en iyisi." "Bunu her gün bira yerine içerim, hanımefendi," diye onayladı Çavuş Lee.

Dylan tepkisini öğrenmek için Tobias'a baktı. Bir yudum almıştı ve bardağındaki kehribar renkli sıvıya kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bunu ailen mi şişeledi?"

"Evet."

"Burada, bu meyve bahçesinde mi?" "Tabii ki."

Şaşkın bakışlarını kaldırdı ve "Neden artık elma toplamıyorsunuz?" diye sordu.

Dylan kendini aradı. "Bir kişi için çok fazla iş var."

Gözleri diğerlerinin üzerinde gezindi. "Tam olarak yalnız değilsiniz," diye belirtti.

İkinci bir yudum alarak onun ne demek istediğini düşündü. "Her şeye baştan başlamam gerekecek," diye itiraz etti. "Babam öldüğünde makineler bozuldu ve götürüldü. Annem hasatla tek başına başa çıkamazdı."

Terrence geniş omuzlarını silkti. "Yani yeni makinelere yatırım yapıyorsunuz," dedi o derin ve kesin sesiyle. "Nasıl olsa eskisinden daha verimli ve uygun maliyetli olacak."

Morrison, "Elma şarabını bu şekilde şişeleylebilseydiniz, kısa sürede kâr elde ederdingiz," diye tahmin ediyor. "Bu girişimin bir parçası olmak isterim."

"Ben de öyle," dedi Ackerman.

Chet Lee, "Beni de sayabilirsiniz," diye kabul etti.

Belli ki alkol doğrudan kafalarına giriyordu. "Çiftçilik zor bir iş," diye ısrar etti ve çocukluğunda meyve bahçesinde çalışmak için ayırdığı tüm saatleri hatırladı.

Terrence, "Yine de ileride aklımızda tutmamız gereken bir şey," diye ısrar etti.

Dylan bu olasılığı ileride düşünmek üzere bir kenara sakladı. Terrence öldükten sonra... sonra kendisiyle ne yapacağını kim bilebilirdi?

Tobias Dylan'ın kulağına doğru eğilerek duygularının dalışa geçmesini engelledi. "Sanırım tavan arasında eski bir gitar gördüm. Gidip almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Adamın ciddiyetini değerlendirmek için başını çevirdi. Bahsettiği gitar babasına aitti, "Telleri iyi mi bilmiyorum."

"Sanırım öyleler," dedi, zaten bu kadarını bildiğini ima eden bir güvenle.

Uyumluluğunu omuz silkerek gösterdi. "Git ve getir." Onun şarkı söyleyebildiğini biliyordu. Peki ne kadar iyi çalabiliyordu?

Birkaç dakika sonra, Tobias akustik gitarı usulca tıngırdatırken ateşin ışığı gitarın lake yüzeyinde parıltıyordu. Tozunu almak için zaman ayırmıştı. Gökyüzü yıldızlarla dolu bir kubbeye dönüşmüştü ve Tobias Burke, babasının onu komşu çiftliklere yaptığı ev ziyaretlerine götürürken arabanın radyosunda çaldığı melodileri tıngırdatıyordu. Kadifemsi baritonu hayranlığını uyandırdı ve şarkı söylemeye başladığında diğerlerinin iltifatlarını çekti

klasik rock şarkıları.

Diğerlerine seslenmek için durakladı. "Haydi çocuklar. Birlikte söyleyin Ben.

" Gür bir sesle koroda ona katıldılar.

Dylan kendi sesini ekledi, kelimelerin hala aynı olduğunu görünce şaşırdı

Zihninin tozlu bir köşesinde dikkat çekici bir şekilde bozulmamış.

Nakarata geldiler, Amerikalı olmanın ne anlama geldiğine dair şarkı sözleri söylediler, bugün son gününüz olabilir miş gibi viski içtiler.

Ölümün tüyler ürpertici hatırlatması Dylan'ın düşüncelerini kısa bir süreliğine geçmişe götürdü. Oğulları da MACP'de böyle şarkı söylerlerdi ama rock değil country müzik söylerlerdi. Geçmiş şimdiki zamana karışmaya başlamıştı ama

Babasının gitarı gençliğinin mutlu yıllarını geri getirdi ve TSSB'sini uzak tuttu.

"İşte bir klasik daha," diye duyurdu Tobias, bir sanatçının büyüleyici sesiyle. Bir Beatles şarkısının akorları altı telli çalgıdan dalgalandı.

Dylan her geçen dakika sandalyesine daha da gömülüyor, dinlemekten memnun oluyordu. Derin ve soğuk bir kışın bahar güneşiyle çözülmesini anlatan şarkı sözleri içinde bir yerlerde yankılanıyordu. En kötüsü artık geride kalmıştı; önünde umut ve mutluluk uzanıyordu.

Bu şarkı bittiğinde Bruce Springsteen'in bir şarkısını anons etti, sesi yoğun bir tizliğe getirdi ve yan komşunun kızına sahip olmak için çaresizce çırpınan genç bir adamın hikayesini mırıldanırken ateşe baktı. Kaynayan şehvet mesajı Dylan'ın kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Şarkının sonunda kararını vermişti. Tobias Burke sonsuza kadar burada kalmayabilirdi. Her an toparlanıp, sıcaklığını ve gülümsemesini de yanına alarak gidebilirdi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama eğer şansını denerse, sonsuza dek saklayabileceği bir anısı olacaktı.

Bu gece, kendini ona teslim edecekti.

Çatı katının merdivenlerinin altındaki kapı sessizce açılıp kapandığında Toby başını yastığına henüz koymuştu. Duşa en son o girmişti, on bire çeyrek kala evde hâlâ uyanık olan son kişi oydu. Fakat Birisi çatı katının basamaklarını tırmanıyordu ve yükselen ayak seslerinin zarıflığına bakılırsa kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kan doğrudan kasıklarına hücum etti, vicdanını bastıran bir beklentiyle harekete geçti. Dylan'ın masum olduğunu bildiğinden, onu baştan çıkarmasına gerek yoktu, zonklayan kendi arzusu dışında onu kendisi için sahiplenmek istiyordu.

Kızın parlak başı döşeme tahtalarını aştığında ağzı kurudu. İpekli gece elbisesini giymiş, saçları omuzlarına dökülmüş, yaklaşık iki hafta önce Kolomb Günü'nde tanıştığı gergin milis liderine hiç benzemiyordu. Yavaşça doğruldu.

"Umarım seni uyandırmamışımdır," diye fısıldadı. "Hiç de değil."

"Milly yatağı işgal ediyordu, ben de burada, seninle uyumayı deneyeyim dedim."

Tabii, doğru. Uyumaya gidiyorlardı.

Uzanarak kadının belindeki kuşağı kasıtlı olarak çekiştirdi ve bornozun iki yarısının ayrılmasına neden oldu. Altındaki krem rengi açıkta kalan kısım, onun başka bir şey giymediğini anlamasını sağladı. Memnuniyetle omuzlarını silkti ve bornoz vücudundan aşağı süzülerek ayaklarının dibinde toplandı, ciğerlerindeki tüm havayı da beraberinde götürdü.

"Gideyim mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Yatak rulosunun fermuarını indirdi ve köşesini geriye attı. "İçeri gel."

Onun yanında kıvranırken serin, ipeksi teninin yarattığı kontrast dudaklarına bir inilti getirdi.

"Bundan emin misin?" Kızın bebek evinde kıvrılıp yattığı bir görüntü aklından geçti. Onun savunmasızlığını mı avlıyordu?

"Eminim." Bir kolunu onun omuzlarına doladığında dolgun göğüsleri göğsüne yastık gibi oturuyordu.

"Seni bir daha öpmemi ya da yanında biri olmadan seninle konuşmamı yasaklamaya ne oldu?"

"Dün gece bu kuralların yarısını çiğnedik; diğer yarısını da çiğneyelim bari dedim."

Onun mantığı karşısında sırtıttı. "Bana uyar."

Dudaklarını hararetle onun dudaklarına bastırmadan önce tatlı nefesi yüzüne değdi ve sunabileceği her şeyi alması yönündeki açık arzusunu ilettili. Bu sadece şüphelerini sonsuza dek susturmakla kalmadı, aynı zamanda kulak zarlarından kan fışkırmasına neden oldu. Onun sözsüz emirlerine boyun eğerek dilini ağzının derinliklerine soktu ve onu iyice öptü.

Kadının ırzına geçme dürtüsü onu dünya çapında bir boğa binicisi gibi sürüklüyordu. Onu uzun zamandır istiyordu; ileri atılmak çok kolay olacaktı. Ama kız tam olarak bakir olmasa da, içgüdüleri ona kızın cinsel deneyimi sınırlıydı. Ve bir gün, yakında, kendini ona verdiği pişman olacağından emin olduğunu düşünürsek, en azından şunu yapabiliirdi. Ona toplayabildiği kadar saygı gösterdi.

Dudaklarını onun tatlı, eğitilmemiş ağzından ayırarak, kulağının kabuğuna sokuldu. Kulağının arkasındaki oyuğu diliyle mandalladı, dişlerini hafifçe boynunun kuğuya benzeyen uzunluğundan köprücük kemiğine doğru sıyırdı.

Kendini onun üzerine kaldırarak, onu yatağın ortasına doğru kaymaya davet

etti.

Ay ışığının şeffaf, gümüşü bir eşarp gibi göğüslerinin üzerine düştüğü, soluk küreleri ve büzülmüş meme uçlarının pembe uçlarını aydınlattığı yatak örtüsü. *Çok güzeldi.*

Başını eğdi ve onun inanılmaz yumuşak tenine sokuldu. Onun bir günlük

Kıllar kadının nefesini kesip yüzünü ellerinin arasına almasına neden oldu. Diliyle meme uçlarının etrafında dönerken, kadifemsi dokularından ve nemli tepelerine serin hava üflerken büzülüp uzamalarından zevk alıyordu.

Dylan'ın omurgası dikleşti. Yumuşak bir iniltiyle kalçalarını araladı ve bir akşam çuha çiçeği gibi ona doğru açıldı. Ağzını Dylan'ın kaburgalarının kıvrımında, karnının düzleminde gezdirerek göbeğine kadar götürdü. dilini etrafında döndürerek niyetini ortaya koydu.

Kıpırdandı, teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirirken vücut dili hem korku hem de heyecan ifade ediyordu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Sadece rahatla, tatlım."

Titreyerek verdiği bir nefesle vücudundaki gerilimi serbest bıraktı. Kalçaları gevşediğinde, adam onların arasına yerleşti ve avuçlarını koşucunun bacaklarında, ayak bileklerinden iç uyluklarına doğru gezdirdi. Kadının hatlarını tanımak için acele etmedi, sakallı çenesini Kadın saçlarının keskin bukleleri. Taze keten kokusu, uyarılmışlığının parfümünü gizleyemiyordu.

"Tobias!" diye nefes nefese kaldı.

Dilini dolgun kabarıklıkların arasına sokarak ondan mümkün olan her zevki almaya kararlıydı. Kalçaları yukarı doğru sarsıldı.

Kızın sıkı topuzlarını elleriyle kavradı, diliyle ipeksi kıvrımlarını daire içine aldı, sonra kız yumuşak bir şekilde inleyene kadar saldırısını oradaki düğüme odakladı. Hedefte, diye düşündü içten içe gülümseyerek.

Dylan zevk inlemelerinin döşeme tahtalarından aşağıdaki odalara taşınmasını engellemek için mücadele etti. Tobias'ın serbest bıraktığı hisleri hayatı boyunca hiç ama *hiç* yaşamamıştı. Tüyleri diken diken olmuş, teninin her santimi kabarmıştı. Tobias'ın yanaklarını kavrayan avuçlarını hissedebildiğinden emindi; sanki kendisi bir ziyafet, Tobias da bir kralmış gibi onu sıcak, hınzır ağzına doğru kaldırıyor, tam porsiyon bir yemeğin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Dilini kızın açıklığına sapladı ve kızın iç kasları daha fazlası için açgözlülükle kasıldı. Klitorisinin ucuna bir fiske vurdu ve dünya kendi ekseninde dönmeye başladı. Her an çaresizce doruğa ulaşabilirdi ama istediği bu değildi.

"Dur," diye bağırdı, adam karanlık başını kaldırmak için gerçekten durakladığında minnettar oldu.

"Beni şimdi al," diye emretti, kalbi isteğinin büyüklüğüyle çarpıyordu. "Şimdi," diye tekrarladı, parmaklarını adamın kısa saçlarına geçirdi ve adamın direnen bedenini kendi bedeninin üzerine çekti.

Adamın iri cüssesi kızın üzerinde yükseliyor, ay ışığı adamın keskin hatlarını ve güçlü vücudunu buz gibi yapıyordu. İçinden bir korku geçti. Bunu yapabilir miydi? Geleceğe taşıyacağı bir anısı olsun istiyorsa, evet, yapabilirdi.

Ellerini adamın boxer-şortunun kemerinin altından geçirerek, titreyen bir elle ereksiyonunu çevreledi. "Yıllar oldu," diye itiraf ettiğini duydu.

Elini aşağıya kaydırıp altındaki yumuşak keseyi avuçlarken konuşamıyor gibi görünerek başını salladı.

"Doğum kontrol hapı falan kullanmıyorum," diye ekledi, bunu daha önce düşünmediği için dehşete kapılmıştı.

Kadının sözleri onu trans halinden çıkarmış gibiydi. "Prezervatifim var." El yordamıyla spor çantasını karıştırdı ve bir tane çıkardı. Prezervatifi yırttı ve kadın onu izlerken arkasına yaslanıp üzerini örttü, beklenti içindeydi ama biraz da endişeliydi.

Bir kez daha bedenini örttüğünde, seksi sıcak ve ağır bir şekilde kalçasına yaslandı. Nefesleri birbirine karıştı. Dylan onu karşılamak için kendini hazırlarken, adam güçlü bedenini onun yumuşak bedenine dayadı ve kendini onun açıklığına doğru yönlendirdi. Onu öptü, sıklığına nazikçe bastırdı. Birdenbire ona düşünceli bir bakış göndermek için geri çekildi.

"Ne?" Onda bir sorun mu vardı?

"Bunu farklı bir şekilde yapalım," diye önerdi. "Sen üstte."

"Ben mi?" İçinden bir şüphe geçti.

"Bu şekilde kontrol sende olacak." Yer değiştirirken bir tarafa doğru yuvarlanarak onu bıraktı.

Kendini aptal yerine koyacağından endişelenen Dylan onun üzerine yerleşti ve kalçalarına sarıldı. Onu kendine çekti ve uyku tulumunu üzerlerine atarak onları sıcak bir şekilde örttü. Dylan'ın kalbinin göğüslerinin altında hızla ve güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Yüzünü ellerinin arasına alarak onu yavaşça öptü. Dilinin baştan çıkarıcı dansı onun akıl almaz özlemini yeniden alevlendirdi. Nazik elleriyle onu yavaşça şişliğinin üzerine çökmeye teşvik etti.

Dylan'ın duyuları onu her seferinde bir santim alırken haykırdı, ta ki - daha fazla dayanma kapasitesinden şüphe ettiği anda- kalçaları çarpışana kadar. Artık tamamen birleşmişlerdi. Şaşkınlık ve tatmin içinde ürperdi. *Tobias artık benim bir parçam.*

Ağır ağır kapanan gözleriyle onun tepkisini inceledi. Gövdesinin kalın kaslı hatlarında bir ter pırıltısı parlıyordu. Göz kapakları ağır, çenesi gergin görünüyordu. İkisini de deliliğe sürükleme dürtüsüyle kalçalarını çılgınca sallıyordu şimdi, parlak bir alev topuna dönüşmek için hummalı bir görev içindeydi.

"Lütfen," diye nefesini tuttu, daha fazlasını istiyordu ama bunu kaldırması mümkün değildi.

Ama sonra zeki başparmağı onun zevk merkezini arayıp buldu ve işte oradaydı, aradığı hazine. Onu uçurumdan aşağı uçurmak için tek gereken en ufak bir sürtünmeydi.

Coşku dolu çığlıklarını bastırarak, ruhunu paramparça eden bir doruk noktası boyunca onun çırpınan kalçalarına bindi. Tobias bir doyumluk hırıltısı çıkardı ve eğildi. Adam yavaşça sakinleşirken, kadın ona doğru yığıldı, vücudundaki her kas tükenmişti.

Nefeslerini tuttukları, kalp atışlarının daha dinlendirici bir tempoya yavaşladığı bir dakika geçti. Önce Tobias toparlandı ve karanlıkta onun yüzünü incelemek için çenesini eğdi. Dylan başını kollarının üzerine yasladı ve gözlerinin okyanus derinliklerinde parıldayan memnuniyeti içine çekti.

"İyi misin?" diye sordu. Bariz memnuniyeti yerini belirsizliğe bıraktı - onu hiç bu kadar kararsız görmemişti.

İçine yayılan baygın sıcaklığı sorguladı. "Ben iyiyim." Az önce yaşadığı tatmini tarif edebilmesi için şair ya da sanatçı olması gerekirdi ama o ikisi de değildi.

Küçük gülümsemesinde, kendisinin de iyi olduğuna dair onu ikna etmeye yetecek kadar hınzırlık vardı. "Bir dahaki sefere ben üstteyim," diye söz verdi.

Ona tekrar sahip olma niyetinde ve beklentisinde olduğunu ima etti. Bir dahaki sefere merhametini kaybetmemişti. Şehvetli uyarı karşısında nabızı hızlandı.

"Ben buna hazırım," diye karşılık verdi kayıtsızca.

"Eminim öyledir, ama bir süre olmayacağım. Ayrıca, geç oldu ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Pratik sözleri bir reddetme acısına yol açtı. "Beni yatağından mı atıyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Bu senin iyiliğin için," diye onu temin etti. "Eğer burada kalırsan ikimiz de uyuyamayacağız, sana söz veriyorum. Yarın CPX var. Dinlenmeye ihtiyacın var."

CPX'i ve Perşembe günkü operasyonun plana uygun gitmesini sağlamak için hâlâ yapılması gereken sondajları düşünmek istemiyordu. Hendrix'le ilgili planlarını tamamen çöpe atmak için dürtüsel bir istek duyuyordu ama elbette bunu yapamazdı. Olayları harekete geçirmişti ve şimdi onları görmek zorundaydı.

"Peki," diye homurdandı, sinirli sesi bir kıkırdamaya neden oldu.

İrade gücünü zorlayarak, hâlâ birleşmiş olan bedenlerini ayırdı ve kendini hemen boşlukta hissetti.

"Dylan." Kadın bornozuna uzanırken Dylan nazik bir eliyle onun kalçasını sıktı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bunu bir dahaki sefere senin yatağında yapacağız ve beni dışarı atabilirsin."

Onun yatağında, onu Pazar gününe kadar her yöne götüreceği düşüncesi, beklentiyle ürpermesine neden oldu. "Eğer uslu durursan, seni gerçekten

Sen," diye şımarık bir gülümsemeyle takıldı.

Cevap veren sırtışı karanlıkta parladı. "Davranmakta zorlandığımı biliyorsun."

"Uh-huh." Kollarını bornozunun kollarından geçirerek beline bağladı. Sonra onun dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı, ayağa kalkmadan önce. Tobias belli ki endorfinin hâlâ vücudunun her hücresine yayıldığını ve onu yorgunluktan başka her şeye dönüştürdüğünü fark etmemişti. Onunla bütün gece sevişebilirdi ama belli ki Tobias bunu fark etmemişti.

"İyi geceler," diye fısıldayarak merdivenlere doğru döndü. Odasına dönerken ağzında bir gülümseme belirdi.

İşte bu *asla* unutamayacağı ya da pişman olmayacağı bir deneyimdi.

On Birinci Bölüm

Hint Yazı ertesi gün de devam etti ve CPX'i sıcak ve boğucu bir hale getirdi. Tatbikat her zaman olduğu gibi önce teftiş, sonra yürüyüş, ardından atış talimi şeklinde gelişti. Tatbikatın yarısında astsubaylar sırayla evde gönüllüleri göreve özel görevler konusunda eğitti. John'un kamyonları ve Chet Lee'nin arabasının Hendrix'in arabası olarak hizmet verdiği bahçedeki maket yerine yerinde eğitim tercih edilebilirdi. Ancak Cumartesi sabahı Rigby Yolu üzerinde bu tür bir faaliyet kesinlikle dikkat çekerekdi.

Gözlerini güneşten koruyan Dylan, Tobias'ın saldırı grubuyla birlikte çalışmasını izledi. Askerlerin minibüs ve kamyondan çıkıp Hendrix'in aracı olması gereken yere inişini izlerken, çiğnenmiş ot ve kuru yaprak kokusu etrafını sarmıştı. Tobias onlara daha hızlı hareket etmelerini emretti. Onlara zamanlama yapıyordu.

Hafif bir esinti büyük karaağacın yapraklarını karıştırdı. Çırpınan ses, Tobias'ın ona John Denver'ın müziği hakkında söylediklerini hatırlamasına neden oldu. *Esintide bile duyabilirsin*. Gerçekten duyabilirdi. Gençliğinde zamanının çoğunu açık havada geçirir, kendini doğayla baş başa hissederdi. Savaş onu bu tatminden mahrum bırakmıştı ama şimdi geri dönmüş gibiydi. Aylarca hiçbir şey hissetmedikten, tatmadıktan ve görmedikten sonra, duyuları geri gelmiş gibiydi.

gece boyunca uyanıktı. Tobias ve dün gece paylaştıkları sihir sayesinde.

Odaklan, Dylan. Perşembe günkü görev ters giderse, asla kendini affedecekti. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Hendrix'in küçük düşürülmesini planlamak, Tobias'la ne zaman ve nerede baş başa kalabileceklerini düşünmekten çok daha az tatmin ediyordu. Geniş omuzları, cesaret verici sesi ve gözleri her buluştuğunda gözlerinde alevlenen sıcaklık onu anda ve aylardır olmadığı kadar canlı tutuyordu.

Öğle vakti, sivil askerler eşyalarını ve öğle yemeklerini toplayıp ayrıldılar ve yerleşkeyi garip bir şekilde sessiz ama peçeteler ve ambalajlarla dolu bir halde bıraktılar. Dylan ve astsubayları bahçeyi birlikte düzenlediler.

Başını kaldırdığında Terrence'ın topallayarak kendisine doğru geldiğini gördüğünde, çimenlerin üzerinde uçuşan bir peçeteyi henüz kovalamıştı.

"Hadi geri kalanını

Günün geri kalanı için," diye öneride bulundu.

Dylan'ın ağzı açık kaldı. Sol elindeki çöp torbası yere düştü. "Bu sözleri söylediğini daha önce duyduğumu sanmıyorum," diye hayret etti.

Başını salladı ve dudaklarını inceltti. "Benim için zaman tükeniyor. Yapılacaklar listem var."

Suçluluk duygusu göğüs kafesini sarmıştı. "Elbette." Burada kendi arzularıyla o kadar meşguldü ki, Terrence'ın yakın ölümünü zihninin en uzak köşelerine itmişti. "Ne yapmak istersin? Sadece söyle.

Parasailing? Yunuslarla yüzmek?"

"Bowling," dedi, diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Yüzleri yeni bir şey yapma ihtimaliyle ıslıl ıslıl yanarak onlara baktılar.

"Bowling," diye tekrarladı Dylan, kuşkuyla

"Eskiden şampiyon bowling oyuncusuydum," diye itiraf etti Terrence.

"Kasabada bir bowling salonu var."

Dylan Tobias'ın saatine baktığını gördü. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi, böylece akşam kalabalığını atlatabiliriz," diye seslendi.

Bir komplo sezinleyen Dylan tekrar ikinci kaptanına baktı. CPX'i yorgun ya da acı çekiyor gibi görünmeden atlatmıştı. "Bunu yapabileceğine emin misin Terrence?"

"Eminim," dedi.

Dylan içini çekti. "Pekâlâ, ama erken dönmeniz gerekebilir diye iki araba alıyoruz. Sen kendi arabayı kullanabilir misin, Çavuş Lee? Böylece June da bize katılabilir."

Ona gülümsedi. "Evet, hanımefendi."

Dylan gözlerini bahçede gezdirdi. Dökülen yaprakların arasında hâlâ sadece bir peçete duruyordu. Yaklaşan operasyonla ilgili şüpheleri unutulmuştu, çünkü içini bir coşku kaplamıştı. Çöp kutusuna doğru ilerledi ve poşeti içine attı. "Neyi bekliyoruz?"

Bir saat sonra, bowling ayakkabılarını bağlayıp bowling toplarını deniyorlardı. İçecek tezgâhından pizza ve bira kokuları yükseliyordu. Birkaç hevesli bowling oyuncusu onları geçerek salona gelmişti. Toplar kulvarlarda gümbürdüyor ve gürültülü çarpışmalarla lobutları dağıtıyordu.

Tobias onun kulağına doğru eğilerek, "Yüksek ses duymak için atış poligonuna gitmen gerektiğini kim söyledi?" diye bağırdı.

Onun esrarengiz yüz ifadesini inceledi. Bu onun TSSB'si için yeni bir terapi miydi?

İlk maçın ortasında bir sürahi bira almak için izin istedi. "Hepimiz için," diye açıkladı.

Dylan liderlerinin yüzündeki umutlu ifadeye baktı. "Sadece bir atıcı," diye izin verdi.

Tobias kısa bir süreliğine kendini kovdu ve ardından herkese içki doldurdu. İlk oyunu bitirdiklerinde her biri yarım bardak içti. Tobias bir oyuncu olduğunu kanıtladı.

müthiş bir bowling oyuncusuydu. Sadece Terrence onu sürekli olarak birkaç puan farkla geçiyordu. Dylan ikinci kaptanına "Gerçekten çok iyisin Terrence," dedi.

"Eskiden mükemmeldi," diye cevap verdi, bir sandalyeye çöktü ve protezinin bacağına bağlandığı yeri ovuşturdu.

Dylan ilk oyundan orta derecede bir skorla ve çok ağır bir top kullandığı için bileğini burkarak çıktı. İkinci oyuna başlamaya hazırlanırken "Bir daha oynayabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Ben de yokum," diye seslendi Terrence bir yenilgi notuyla.

Dylan ona doğru döndü. Çenesindeki acıyı okuyunca, daha önce fark etmediği için kendini tekmeledi. "Seni eve bırakayım," diye teklif etti diğerlerinin hayal kırıklığını görmezden gelerek.

"Daha yeni başladık," diye sızlandı Ackerman.

Kısa bir itirazdan sonra Terrence onun ısrarına boyun eğdi. Terrence kendi ayakkabılarını giymek için uğraşırken o da bowling ekipmanlarını geri vermeye gitti. Göz ucuyla Terrence'ın ayağa kalkmaya başladığını gördü,

yüzündeki kanın çekildiğini gördü. Bir çılgılık atarak ona doğru koştu ama Tobias çoktan oradaydı ve onu düşmekten kurtarıp ayağa kaldırdı.

Dylan bir saniyeden kısa sürede onlara ulaştı.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Terrence. Alnında boncuk boncuk terler parlıyordu. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Yürüyebilir misin?"

Koyu renk gözleri onun endişeli yüzünden Tobias'ın acımasız yüzüne kaydı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı aşağılanmış bir ifadeyle.

"Ben de seninle geleyim," diye teklif etti Tobias. Bowling ayakkabılarını çıkarırken bile Dylan'a meydan okuyan bir bakış attı.

On dakika sonra, çiftlik evine dönmek üzere Suburban'a geri dönmüşlerdi. Terrence bir özür mırıldandı ve Dylan ters bir şekilde onun sözünü kesti. Eve doğru hızla ilerlerken cipin içinde garip bir gerilim vardı. Karışık duygular içinde çalkalanıyordu.

Gerçekten de kaygısız bir akşamın tadını çıkarabileceğini, yaşlılarından hiçbir farkı olmadığını mı düşünmüştü? Nasıl rahatlayacağını, nasıl eğleneceğini unutmuştu. Ve yakında onunla birlikte cehenneme gidip gelen, yaşadığı travmayı anlayan tek kişiyi kaybedecekti çünkü o her şey boyunca onun yanındaydı. Geçmiş onu sürekli aşağı çekerken hayatına nasıl devam edecekti?

Tobias'ın onu tüm bunlardan uzaklaştırmasını diledi; tıpkı ona Milly'yi birlikte uyuması için vererek kâbuslarını uzaklaştırdığı gibi. Eğer Ona nasıl oynayacağını, yeniden nasıl eğleneceğini herkes öğretebilirdi, Tobias öğretebilirdi. İçeri girdiklerinde Milly onları kapıda karşıladı, Tobias

Diğer tarafta Terrence ve Dylan. Birlikte ona önce banyoya, sonra da yatağına kadar yardım ettiler. Dylan'ı şaşırtacak şekilde, Terrence onu hemen dışarı attı.

"Sana söyledim, sadece yorgunum. İlaçlarımı alıp uyuyacağım."

Tobias Milly'yi gezdirmek için evden çıkmıştı bile. Dylan kapıyı kapattı.

Terrence'in kapısını açtı ve sessiz üst kattan geçerek duş aldığı ve saçlarını yıkadığı banyosuna gitti.

Dakikalar sonra dişlerini fırçalarken aynadaki geniş gözlü yansımasını değerlendirdi.

Ben kimim?

Altı ay boyunca ona bakan milis lideri her nasılsa farklı görünüyordu. Kendisini başka biri olarak hayal etti - bir elma bahçesinin sahibi.

Etrafta diğer astsubaylar yokken ev çok sessiz görünüyordu. miydi Tobias dönmedi mi daha? Tavan arasında onun sesini duymak için kulaklarını zorladı. Nemli havlusunu asıp geceliğini giydi ve yatakta kitap okuma niyetiyle banyodan çıktı. Onun yarı oturur, yarı yatar halini görünce

yatağının karşısında, gömleksiz ve ayakkabısız, ellerini başının arkasında kenetlemiş, üstün bir erkek özgüvenine sahip bir duruşla onu kısa sürede kendine çekti.

"Yeterince uzun sürdü," dedi adam, kadın şaşkın şaşkın ona bakarken.

"Terrence burada olduğunu biliyor mu?" diye fısıldadı dehşet içinde.

"O kadar yüksek sesle horluyor ki kapısı sallanıyor."

"Ah." Her ne olursa olsun, yatak odasında yapayalnız olduklarının farkına varması, başının dönmesine ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Yaklaş," diye emretti Tobias, kız yatağına doğru belli belirsiz adımlar atarken bakışlarını esir aldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağına kalktı,

Onu belinden kavradı ve üzerine çıkmadan önce sırt üstü yatağın ortasına fırlattı.

Dylan bir kahkaha çığlığını bastırdı.

"Bütün gün boyunca seninle yalnız kalabilecek miyim diye düşündüm."

İtirafı karşısında heyecanlansa da akşamki olayların koreografisini yaptığı şüphesi kısa süreliğine aklına geldi. En azından takıntılı olan tek kişi o değildi. "Yine de tedbirli olmamız gerekiyor," diye uyardı.

"Yani çığlık atmak yok," diye kabul etti, gözleri okyanustaki dalgalar gibi dans ediyordu. Kızın kaburgalarını gıdıkladı, kız gülmemek için kendini zor tutarken bir nefes ve boğulma sesi çıkardı.

"Kes şunu!" Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Kirli oynuyorsun." "Yaptığımı biliyorum. Görmek ister misin?"

Hızlı hızlı nefes alıyor, alt dudağını ısırtıyor, kendini bir uçurumun üzerinde durmuş da aşağı atacakmış gibi hissediyordu. "Evet," diye cesaretle cevap verdi.

Bir sonraki anda, onu ilkel bir tutkuyla öpüyor, nefesini kesiyor ve niyetini o kadar açık bir şekilde ortaya koyuyordu ki, inledi ve vücudunun sert uzunluğuna doğru eğildi. Dizlerini birbirinden ayırdı, bir elini geceliğinin altına soktu ve kabarık göğüslerini ortaya çıkarana kadar daha da yukarı itti.

Ağzını önce gergin bir tepe noktasına, sonra da diğerine dayayarak emdi, yaladı ve kız arzudan aklını kaçıracağını düşünene kadar karıncalanan çıkıntıları nazikçe ısırdı. Tırnaklarını adamın sırtına geçirdi, parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve çaresizce adamın altında çırpındı.

Bunun böyle olacağını biliyordu; güçlü bir aygıra çılgınca binmek gibi.

Ağzını onun göğüslerinden ayırarak, titreyen vücudunun merkez üssüne doğru ısırdı ve sıyırdı. Yetenekli dili kızın zevkini yeni boyutlara taşıyarak onu mıncıkladı. Aynı anda, uzanıp bir meme ucunu çimdikledi ve Dylan'ın doruğa ulaşması için gereken tek şey buydu, alaycı saldırısının altında çaresizdi.

Ama adam ona hiç rahat vermedi. Kot pantolonunun fermuarını açıp kalçalarının üzerinden geçirdikten sonra yumuşak bir vuruşla içine gömüldüğünde iç kasları hâlâ zevkin artçı şoklarıyla sarsılıyordu. Ağzını kapatan adam, kadının ağzından kendi ağzına doğru çıkan hayvani çığlığı yakaladı. Onu derinden öperek geri çekildi ve tekrar içine girdi.

Dylan gözlerini kapadı, fırtınaya kendini bırakarak atladı. Tam hayal ettiği gibiydi, hatta daha da iyiydi. Söylemeyi hayal bile edemeyeceği

kelimeler

dilinin ucunda titredi. Eğer adam ağzının suyunu akıtmasaydı, bunları yüksek sesle söyleyebilirdi.

Tobias hiçbir uyarıda bulunmadan başını kaldırdı. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve aniden ondan uzaklaştı.

"Ne?" diye bağırarak gerçekliğe geri döndü.

"Benim hatam," diye homurdandı, bir çocuk gibi sırtarak. "Kendimi kaptırdım ve korunmayı unuttum."

Kendisi de unuttuğu için inleyen Dylan onun arka cebinden bir prezervatif çıkarmasını izledi. Ters döndü ve atletik bir hareketle kot pantolonunu ve boxer'ını çıkardı. Yukarı doğru çıkıntı yapan ereksiyonu dokunması için onu çağırıyordu. Dylan bir elini uzatıp onu okşadı ve adamın nefesini tutarak hareketsiz kalmasına neden oldu. Daha da yaklaşarak izin almak için ona baktı.

"Oh, evet," dedi ona.

Gusto'ya gülümseyerek başını eğdi ve diliyle onun seksinin pürüzsüz başının izini sürdü. Kendi uyarılmışlığının tuzlu-tatlı tadı onu heyecanlandırdı. Mırıldandığı bir lanetle, saçlarını ellerinin arasına aldı ve onun kendisine buzlu şeker gibi davranmasını izledi.

"Dursan iyi olur," diye homurdandı bir dakika sonra. "Arkana yaslan." Kendi tarafına dönerek onu yatağa doğru itti, böylece sırtüstü yattı. "Uslu dur," dedi prezervatifi kendine geçirirken.

Kendi boğuk kahkahası kulaklarında yankılandı ve ona uzak geçmişinden bir şeyi hatırlattı.

Tobias'ın gözlerinin kenarları kırışmıştı ama ona bakarken yüzünde sahte bir ciddiyet ifadesi vardı. "Şimdi, unutma. Bağırma yok. Ses çıkarırsan seni tokatlarım."

Bu tehdit karşısında ürperdi. "Tabii ki yapacaksın."

"Öğrenmek ister misin?" Kadının bacaklarından birini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve kalçalarını yukarı kaldırarak ona sahip oldu.

Sahiplenme. Bunun için başka bir kelime yoktu, diye düşündü Dylan onun içine girerken.

Adam kalçalarını piston gibi hareket ettirerek öyle bir niyetle üzerine biniyordu ki, kadın bir hanımefendiye yakışmayacak cesaretlendirmelerde bulunmamak için dudağını ısırma zorunda kalıyordu. Tüm çabalarına rağmen dudaklarından bir kelime döküldü.

Şaşkınlık içinde durdu. "*Lanet olsun*, çok ateşlisin," diye yorum yaptı. "Tanrı'nın adını boş yere kullanma," diye azarladı.

"Haklısın. Özür dilerim." Aniden ondan uzaklaştı ve pişmanlık dolu bir nefes almasına neden oldu. "Merak etme," dedi ağırlığını değiştirerek. "Henüz işimiz bitmedi."

Uyluklarının arkasında tüyleri diken diken oldu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye talimat verdi. "Yüzünü yatak başlığına dön."

Onun talimatlarını izlediğinde, ellerini belinde, büyülü dudaklarını omuzlarında hissederek ödüllendirildi. Serpilmiş dudakları öpmek Çiller orada, adam kız zevkle mırıldanana kadar boynunu okşadı.

"Ellerini buraya ve buraya koy," dedi, onları yatağın tepesine doğru kaldırarak.

maun yatak başlığını birbirinden iyice ayırarak yerleştirdi. "Bu yatak kaç yıllık?"

Zorlukla düşünebiliyordu. "Yüz yıl gibi." Kalbi beklentiyle dört nala atıyordu.

"Umarım kırmayız." Adam onun arkasına geçti. Göğsündeki kıllar sırtını gıdıklıyordu. Omurgasını dikleştirerek onu daha yakına davet etti ve yalvaran bir bakış göndermek için başını çevirdi.

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi ve aynı anda içine girdi. Vücutları bir araya geldiğinde yatak gıcırdadı. Daha derine, daha yakına gitmek için akılsızca bir arayış içinde itip çektikçe yatak başı inledi. Dylan kendisini hayata döndüren adam tarafından sahiplenilmekten başka bir şey istemiyordu.

Birleşmeleri hararetli ve umutsuz bir hal aldı. Yatak başlığı tıngırdadı.

Tobias onun ellerinden birini bırakarak kalçalarının arasına uzandı. Geçen gece yaptığı gibi, onu hızla krize soktu. Şehvetli dokunuşu, kalçalarının arkadan ona çarpmasıyla eşleşti ve eşi benzeri görülmemiş bir doruğa ulaştı. Son geri çekilişi ve dalışı ruhundan gelen bir zevkti.

Nefesini tekrar yakalayabildiğinde çıkardığı ilk ses bir hıçkırık oldu. Uzuvarları birbirine dolanarak yastıkların üzerine yığıldılar. Tobias yüzüne bakabilmek için başını kaldırdı. "Neyin var bebeğim?" diye sordu, gözyaşları kadının görüşünü bulanıklaştırırken.

Sevgi sözcükleri yeniden doğmuş olduğu hissini daha da artırdı.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı, başka bir kelime daha söylerse ağlamaya başlardı ve duramazdı.

Kendini hiçbir zaman duygusal bir insan olarak görmemişti. Öfke ve korku, bunlar onun can yoldaşlarıydı. Günlük olarak boğuştuğu duygular bunlardı, şefkat ya da merak ya da bu korkunç his değil

kırılganlık. Gözlerinde taze yaşlar birikti ve yüzüne doğru süzülerek onu utandırdı.

"Hey," diye mırıldandı, alt bedenlerini dikkatlice ayırıp kullanılmış prezervatifi bir kenara süpürürken. Onu kendine doğru yuvarladı, böylece aynı yastığı paylaşarak yüz yüze uzandılar. "Seni incitmedim, değil mi?" Onu koruyucu bir şekilde kendine doğru çekti.

Başını sertçe salladı. "Hayır. Sorun o değil." Ama ne olduğunu söyleyemedi.

İfadesi ona alışılmadık derecede ciddi ve neredeyse....korkmuş gibi geldi.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi.

Aralarına bir anlık sessizlik girdi, eğer ne söyleyeceğini bilseydi, konuşmak için bir fırsattı.

İlk kıran Tobias oldu. "Bir şeyi bilmeni istiyorum." "Ne?" Hayal gücü alev aldı.

"Senin gibi birini daha önce hiç tanımadım," dedi yüzünü ekşitmeden. Kalbi titredi, ama onun sözlerini hafife almaya çalıştı.

"Gerçekten mi? Ve sen-" omuz silkti, "yüzlerce kadınla birlikte oldun, yani bu gerçekten bir şey söylüyor, ha?" diye alay etti.

"Düzinelerce," diye düzeltti alaycı bir ifadeyle. "Ama evet, bu da bir şeydir."

Dylan içindeki mutlu ışıltının çok belirgin hale gelmemesi için göz temasını kesti. Tobias gibi bir adam en ufak bir boğulma hissi yaşarsa diğer tarafa kaçardı. Onun gitme düşüncesi içini kemiriyordu.

"Ee," dedi konuyu değiştirmek için umutsuzca, "çıkardığımız gürültüyle Terrence'ı uyandırdık mı sence?"

Tobias yüzünü buruşturdu. "Sanırım itibarınızı mahvetmiş olabilirim Kaptan."

Yüzü ateşle doldu. "Çok fazla umursayacağını sanmıyorum," diye onu temin etti. "Belli etmiyor ama sanırım senden hoşlanıyor."

Tobias bakışlarını indirerek, "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "O iyi bir adam."

Dylan'ın boğazında bir yumru şişerek yeni gözyaşlarına yol açtı. Gözlerini kırptırdı.

"Daha ne kadar zamanı var?"

Kadın ona hayretle baktı. "Yasak konuların etrafından hiç dolaşmıyorsun, değil mi?"

"Ne anlamı var anlamıyorum," dedi omuz silkerek. "Ne kadar sürecek?" Sertçe yutkundu. "Bilmiyorum. Bir ay, belki biraz daha fazla, belki daha az."

Tobias'ın çenesi sıçradı. "Tamam," dedi üzüntüyle.

Ön kapının gümbürdeyerek kapanma sesi ve girişteki ayak sesleri donup kalmalarına neden oldu. Milly yerden kalktı ve kapıya baktı. Dylan Tobias'a daha sıkı sarıldı.

"Bu gece benimle yat," diye fısıldadı, ona olan ihtiyacını ortaya koyarak reddedilme riskini göze almıştı. "İlk kalkan sen olduğun sürece, ki her zaman öylesin, kim bilecek ki?" diye düşündü.

"Yarın kilise var," diye karşılık verdi şeytani bir gülümsemeyle. "Eğer bu gece burada kalırsam, pişman olman gereken çok şey olacak."

Bu şehvetli uyarı karşısında bacakları karıncalandı. Dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı. "Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

"Yemin et." Kadının arka tarafını sıktı. "Şu prezervatiften kurtulmama izin ver, hemen döneceğim."

Memnuniyet dolu bir iç çekişle onu bıraktı.

Toby bitişikteki banyoya girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Etrafına bir göz attı. Dylan'ın banyosunda porselen armatürler ve modası geçmiş çiçekli duvar kâğıtları vardı. Onun gibi kokuyordu, temiz çarşaf lar gibi. Aynadaki yansımasından kaçınarak kullanılmış prezervatifi tuvalete attı, sifonu çekti ve sıcak suyun altına bir bez tuttu. Az önce çok derin bir şey olduğunu anlamak için yüzündeki ifadeyi görmesine gerek yoktu.

FBI'nın Nolan cinayetindeki baş şüphelisiyle duygusal bir bağ kurmuştu. *Aferin, kardeşim*. El bezini kullanarak kendini temizledi.

Kendini savunmak gerekirse, kendine yardım edememişti. Dylan türünün tek örneği bir kadındı, gerçekten eşsiz ve karmaşık bir ruhu vardı. Başından beri ilgisini çekmişti. Yaptığı ya da söylediği her şey ona dokunuyor gibiydi.

Derinlerde bir yerde, daha önce hiç dokunulmadığı bir yerde. Hiçbir kadın -şüpheli ya da başka türlü- ona böyle hissettirmemişti.

Eğer bunun neden doğru olabileceğini düşünseydi, bu onu Karanlık, dolambaçlı bir labirentten düşünceleri tamamen birbirine karışmış bir halde çıkacaktı. Yapılacak en iyi şey hiç düşünmemek, sadece at gözlüklerini takmak ve Dylan'la birlikte yatağa geri dönmekti. daha fazla akıllara durgunluk veren, tüyleri diken diken eden hisleri aşırı analiz etmeden.

Havluyu duruladı, ellerini kuruladı ve tam da bunu yapmaya gitti.

On İkinci Bölüm

Metro treninin West Falls Church'te durduğunu bildiren boğuk bir ses Toby'yi derin uykusundan uyandırdı. Milly elini yalıyor, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırlaması bir dakikasını aldı. Sonra varacakları yere geldiklerini ve Milly'nin ona inmesini söylediğini fark etti. Toby ayağa fırladı, spor çantasını kaptı ve Milly ona yetişmek için mücadele ederken açık kapılara doğru yöneldi.

Açık hava platformundaki soğuk hava onu daha keskin bir şekilde uyandırdı. Milly'yi hareket etmeyen yürüyen merdivene tırmanması için teşvik ederken Toby, Görev Gücü lideriyle yapacağı görüşmeyi yeniden düşündü. Tüm kanıtlar aksini gösterirken Ike'ı Dylan'a komplo kurulduğuna ikna etmek için ne söyleyebilirdi? Eğer bombalamadan sorumlu olan kişi suçu onun üzerine atmayı başarır, o zaman -Tanrı korusun- Dylan bir daha ortaya çıkmamak üzere bir hapisanede ya da hastanede kaybolabilirdi.

Vücudundaki her hücre bu düşünceye isyan etti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Rayların üzerindeki kapalı geçitten geçip diğer tarafa çıktığında, geçen hafta olduğu gibi izlendiği hissine kapıldı.

Bölgeyi taradı, nemli ve bulutlarla kaplı bir gökyüzünün altında sessiz bir iniş alanı ve neredeyse boş bir otoparktan başka bir şey göremedi. Ne haltlar dönüyordu? Kendisiyle ilgilenen bir ruh göremiyordu, öyleyse altıncı hissi neden çınılıyordu?

Tetikte kalarak üç taksiden birini kuyruktan çıkardı, Milly'ye arka koltuğa geçmesini emretti ve peşinden atladı. Şoföre NCTC'nin adresini verdi ve arkasına yaslanıp her pencereden kuyruk izi olup olmadığına baktı.

Dört şeritli bir otoyola dönüşen Great Falls Caddesi, bu Pazar sabahı McLean'e doğru sadece birkaç araba taşıdı. Bir avuç sürücünün kiliseye gidip geldikleri anlaşılıyordu. Omzunun üzerinden bakan Toby, onları uzaktan takip eden bir taksi fark etti. Taksi onları iki buçuk mil takip ederek NCTC sapağına kadar gelmiş, ancak Toby'nin taksisi döndüğünde yoluna devam etmişti.

"Bu iyi." Toby şoföre parasını ödedi ve Tysons-McLean Drive'ın başında indi. Bir süre bankette durdu, soğuktan titriyor, taksinin rotasını değiştirip geri dönüp dönmediğini görmek için bekliyordu. Dönmediğinde, Omuz silkti ve Ulusal Terörle Mücadele Merkezi'ne giden kısa, kavisli yolda yürüdü.

Önceki hafta olduğu gibi, Operasyon Merkezi'ndeki analistler odanın arka tarafından asansörlere doğru ilerlerken Toby'yi görmezden gelerek Milly'yi selamladılar. Toby ikinci kat için düğmeye bastı ve saatini kontrol etti. Bugün beş dakika erken gelmişti. Dylan onu iyi eğitmişti.

Zamanında gelmesine rağmen, Görev Gücü lideri ile Özel Ajanlar Maddox ve Hamilton toplantı odasına ondan önce gelmeyi başarmışlardı. Toby içeri doğru ilerlerken üçü de uzun masadan başlarını kaldırıp baktılar. "Günaydın," diye seslendi, gülümsemesini toparlayamamıştı.

Jackson'ın keskin bakışları hiç şaşmadı. Eski arkadaşı sadece Toby'ye bakarak onun Dylan'ın yatağında uyuduğunu anlayamazdı, değil mi?

"Otursana," dedi Ike, Toby'nin oturduğu sandalyeyi başıyla işaret ederek

bir önceki hafta. "Siber Uzay Dairesi tarafından bize iletilen bir raporu inceliyorduk. Onların isteği üzerine, Ruslar

Dylan Connelly'nin Suburban'ının uydu görüntüleri Bakan Nolan'ın arabasının patladığı yerden bir blok ötede park halinde."

Toby'nin midesi bulandı. Bu nasıl olabilirdi? "Onun arabası olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorlar?"

Ike Calhoun kendi koltuğunda arkasına yaslandı ve gümüş bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Arka çamurluk bükülmüş. Görüntüler yalan söylemez."

"Bu arabayı onun kullandığı anlamına gelmez. Ona yakın olan kişilerin anahtarlara erişimi vardır," diye ısrar etti Toby, Dylan'dan başka hiç kimsenin onun aracını kullandığını görmemiş olmasına rağmen. Şüphelerini hemen ortaya atmayı değil, önce temellerini atmayı planlamıştı ama Ike onu savunmaya geçirdi. "Bence ona komplo kuruluyor," diye pat diye ağzından kaçırdı.

Bu açıklamayı ağır bir sessizlik izleyince Toby derin bir nefes aldı ve devam etti. "Mülkünde bulunan boruyu düşünün," dedi. "İkmal çavuşuna göre, bir gün bahçede duruyormuş ve daha sonra işe yarayabileceğini düşünerek kulübeye koymuş. Haftalık olarak uğrayan sivil askerlerin sayısını düşünürseniz, bunlardan herhangi biri boruyu arabasının camından dışarı atmış olabilir. Ayrıca, akla yatmayan başka bir şey daha var. Dylan inkar ediyor

hiç savaş karşıtı yazı yazmadığını ve doğruyu söylediğine inanıyorum."

Ekip liderinin gözleri kısıldı. "Hafızasının sağlam olduğundan emin misin?"

Toby'nin içinde kısa bir süre öfke titreşti. Dişlerinin arasından, "Hafızasında hiçbir sorun yok," dedi. "Tanık olduğu ve içinde yer aldığı bir trajedi yüzünden duygusal olarak hasar görmüş ama deli değil."

Ike'in ölçüm yapan bakışı Toby'ye, onun savunmacı bir tonda. Jackson'a bir bakış attı. "Denemelerini daha fazla araştırmak için bir not al. Bize nerede olduğunu söyleyen bir alan adı bulabilmeliyiz.

o makaleler yüklendi." Tekrar Toby'ye baktı. "Ona kim komplo kurmuş olabilir?" diye sordu.

Toby nefes verdi. En azından Ike onun teorisini dikkate alıyor gibiydi. "Şüpheli önlemek isteyen herkes. Milisler zaten hükümet karşıtı bir üne sahip. Buna Dylan'ın duygusal dengesizliğini de eklerseniz, elinizde hazır bir şüpheli olur."

Calhoun'un özel düşünceleri yüz ifadesinde en ufak bir belirti bile göstermiyordu. "Kimden bahsediyor olabileceğinize dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Benimle alay mı ediyor? Toby kasıtlı olarak onun bakışlarını tuttu. "Hayır, efendim. Rahibi araştırdınız mı?"

Calhoun, notlarını karıştıran Jackson'a dikkatle baktı ve şöyle dedi: "1943 doğumlu Arthur Alan Nesbit, 1968'de papaz okulunu bırakarak Ordu papazı olarak. Sonraki beş yıl boyunca Vietnam Savaşı'nda seyyar hastanelerde çalıştı ve bu süre zarfında ateş altında gösterdiği kahramanlıktan dolayı iki mor kalp kazandı." Jackson başını kaldırıp baktı. "Görünüşe göre savaş karşıtı duygularını dürüstçe dile getirmiş. Birkaç eski cemaat üyesine onun inançları uğruna adam öldürebileceğini düşünüp düşünmediklerini sordum ve hepsi hayır dedi. Sicilinde aksini gösteren hiçbir şey yok - tutuklanma geçmişi yok, protesto yürüyüşleri yok, kürtaj kliniklerinin bombalanması yok, radikal nitelikte hiçbir şey yok."

Toby o kadar emin değildi. O sabah kilisede uykulu Dylan'ın yanında otururken, Nesbit'in lütufla ilgili vaazını dinlemiş, bir yandan da hayal gücünü serbest bırakmıştı. Nesbit'in şüpheli *olmamasının* tek iyi yanı Dylan'ın ona tapıyor olmasıydı. Rahibin yaptıklarını gizlemek için onu kullandığını öğrenmek gerçek bir darbe olurdu.

Neredeyse yatağında uyuyan adamın aslında bir federal ajan olduğunu öğrenmek kadar kötü, vicdanının sesini kaydetti.

Ike onun gözüne takıldı. "Müdür Bloomberg tutuklama yapmak istiyor," diye duyurdu.

Toby'nin kalbi durdu. "Ne oldu? Hayır." Başını iki yana salladı. "Kanıtların onu mahkûm etmek için yeterli olduğunu düşünüyor."

Toby, Dylan'ın kendisini işlemediği bir suçtan dolayı tutuklu bulunduğu vereceği tepkiyi hayal etti. Böyle bir şey onu derinliklere gönderebilirdi.

sona erdi. "Bana bir hafta daha verin," diye yalvardı. "Ona kimin böyle bir komplo kurduğunu bulmama izin verin. Yemin ederim, siyasi bir amacı olan biri onun milislerinin arkasına saklanıyor."

Masanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Ike elinin altındaki raporu düşünmek için göz temasını kesti. Parmak uçlarını masanın üzerine vurdu. "Oylama yapacağız," diye karar verdi. "Kim Burke'e bir hafta daha verilmesini istiyor?"

Jackson Maddox ve TJ Hamilton ellerini kaldırdı. Ike'ın Kaşları kalktı ama reddedilmeyi kabullenerek omuz silktili. "Pekâlâ," dedi ve son raporun bulunduğu dosyayı kapatarak Toby'nin yeniden nefes almasını sağladı. "Bir haftan var."

Rahatlamasına rağmen Toby'nin midesi düğümlenmeye devam etti.

Eğer yapamazsa

Dylan'ın masumiyetini kanıtlarsa tutuklanıp mahkemeye çıkarılacaktı. Bu kadar travmatik bir şeyle nasıl başa çıkacağını Tanrı bilirdi.

Yarım saat sonra devasa binadan ağır adımlarla çıktı.

Sanki kötüleşen ruh haline karşılık olarak gökyüzü kararmış ve şimdi soğuk yağmur taneleri püskürtüyordu. Rüzgârın sert esmesi onu Milly'yi çınlayan bayrak direğinin yanından geçirip otoparka doğru götürürken asker ceketinin yakasını kaldırdı. Bakışları şaşkınlıkla binanın önündeki beton bloklardan birinin üzerinde oturan bir adama kilitlendi. Harpers Ferry Şerifi'nin şahine benzeyen yüz hatlarını tanıyan Toby'nin kanı aniden inceldi.

Şerif onu gördü, ayağa kalktı ve doğrudan ona doğru yöneldi.

Toby adımlarını yavaşlattı. Birden kendini av gibi hissetti.

Oh, kahretsin.

Cal Fallon elleri cebinde ve yaralı dudağında bir hırıltıyla yaklaştı. Birkaç saniye boyunca elektriksel bir sessizlik içinde birbirlerini değerlendirdiler.

"Beni takip ettin," diye suçladı Toby.

Fallon aynı anda, "Bize yalan söyledin, seni orospu çocuğu," dedi.

Şeriften Çavuş Burke'ün gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde Dylan'ın yaşayacağı derin hayal kırıklığı bir yana, tüm soruşturmanın boşa gideceğini düşünen Toby, şerife karşı tamamen dürüst olmayı

tercih etti.

kanun adamı. "Dylan Connelly'nin Savunma Bakanı cinayetinde şüpheli olduğunu bilmeniz gerekiyor."

Fallon'ın yüz ifadesi giderek sertleşti. "Bana bilmediğim bir şey söyle biliyorum. Ama Dylan'ın bir katil olduğunu düşünüyorsanız, onu bizim gibi tanımlıyorsunuz demektir."

"Sakin ol," diye karşı çıktı Toby. "Bunu onun yapmadığını *biliyorum*. Ne yazık ki, aksini gösteren kanıtlar var." Hâlâ yalnız olduklarını görünce rahatlayarak etrafına bakındı.

"Ne tür bir kanıt?" Fallon talep etti.

"Bu gizli bir bilgi. Sonuç olarak, eğer ona kimin komplo kurduğunu bulamazsam, işlemediği bir suçtan yargılanacak."

Fallon'un dudağındaki yara izi bembeyaz oldu. "Ona kim komplo kurmuş olabilir?" diye sordu.

"Bunu bilmeni umuyordum." Toby kısa bir süre için suçlunun şerifin kendisi olup olamayacağını düşündü. Şu anda elinde fazla bir şey yoktu. adamı soruşturmasına dahil etme kararı aldı. "Bakın, birileri Dylan'ı kendi amaçlarını örtbas etmek için kullanıyor ve içeride olmadığım sürece onu koruyamam. Lütfen. Kimliğimi korumana ihtiyacım var. Er ya da geç gerçeği öğrenecek." Bu düşünce onu korkuttu. "Bu işin sorumlusu olmana gerek yok.

bana olan inancını yok etmek için."

Çelik gibi gri gözler Toby'ninkileri delip geçti. "Pekâlâ." Fallon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdilik senin işini kendime saklayacağım." Gözleri kısıldı. "Ama siz Federaller onun işlemediği bir suçu üzerine yıkmaya çalışırsanız, yemin ederim yoluma hiç çıkmamış olmayı dilersiniz. Ulusal televizyonda kıyameti koparırım. Onun hayatını zaten berbat olan hayatından daha fazla berbat ettiğiniz için sizi şahsen mahvederim."

Kirli Harry'deki Clint Eastwood bu adamla boy ölçüşemezdi. Toby sırtıttığını hissetti. "Bu sözünü tutacağım Şerif," diye cevap verdi. Otoparkın uzak tarafında pusuya yatmış taksiyi fark edince, "Bu senin aracın mı?" diye sordu.

Fallon onun bakışlarını takip etti. "Evet."

"Bir ya da iki saatin var mı? Biraz kafanı dağıtmak istiyorum. Öğle yemeğine ne dersin?"

Fallon onunla yemek yemek yerine şeytanla yemek yemeyi tercih eder gibiydi. "Dylan'ın düşmanlarının kim olduğunu benden daha iyi biliyorsun," dedi Toby. açıkladı.

Fallon'un ağzı küçümsemeyle kıvrıldı. "İyi şanslar evlat. Hemen

hemen her pis politikacı ve yasa koyucu ondan nefret ediyor."

"Belki birlikte listeyi azaltabiliriz. Suçluyu bulmak onu hapisten uzak tutmanın tek yolu olabilir."

Hapishaneden söz edilince Fallon'un yüzü kızarır gibi oldu. "Peki," diye mırıldanarak uzaktaki taksiye el salladı. Taksi yavaşça onlara doğru ilerlerken ekledi, "Şunu açıkça belirteyim, bunu Dylan için yapıyorum, babası kasabamızda saygı duyulan bir adamdı. Federalleri sevmem ve asla da sevmeyeceğim."

Toby gülümsemesini tutmak zorunda kaldı. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum," diye cevap verdi. Fallon'un ki gibi bir dürüstlüğü, hükümet ajanlarının arkadan bıçaklama alışkanlıklarına her zaman tercih ederdi.

"Neden, Dylan!" Mutfak kapısını açan Peder Nesbit'in yüzü zevkle aydınlandı. Çiseleyen soğuk yağmurun altında papaz evinin merdivenlerinde duruyordu.

"İçeri gelin lütfen. Böyle sert bir havada sizi mütevazı evime getiren nedir?"

Dylan rahatlamış bir şekilde sıcak mutfağına girdi. Tanıdık papatya çayı ve yanmış kızarmış ekmek kokuları burun deliklerine hücum etti. "On yedi buçukta karakoldan Çavuş Burke'ü alacağım," dedi askeri trençkotunu silkeleyerek. "Önce bir uğrayıp seni ziyaret edeyim dedim."

"Geldiğine çok sevindim," diye ısrar etti ve ceketini alıp bir sandalyenin üzerine örttü. "Sana biraz çay yapayım."

"Hayır, sorun değil. Fazla zamanım yok. Sadece konuşmayı tercih ederim."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Elbette canım. Otur o zaman."

Yaralı yemek masasında karşılıklı oturdular ve adam mavi damarlı elini kızın üşüyen parmaklarının üzerine koydu. "Seni rahatsız eden bir şey var. Ne oldu çocuğum?"

Dylan bakışlarını kaçırdı. Boğazı düğümlendi ve midesi bulandı. İç dünyasını tartışmak hiçbir zaman kolay olmamıştı; işin içinde bir erkek olunca daha da zorlaşıyordu.

"Bir şeyler değişti," dedi, konuşmasını sürdürmek için hızlıca duygularının sözlerinin önüne geçmesini engelledi. "Çavuş Burke milislerime katıldı ve o zamandan beri her şey farklı oldu."

Rahip ona araştıran bir bakış gönderdi. "Farklı iyi mi, farklı kötü mü?" diye sordu.

"Güzel." Cesaretlendirici bir nefes aldı. "Aslında harika," diye ekledi ve ne dediğini anlayıp anlamadığını ölçmek için ona bir bakış fırlattı.

Adamın yüzündeki dehşet ifadesi, lavabonun üzerindeki pencereye yağmaya başlayan yağmur gibi çarptı kadına.

Dylan elini çekerek kurtardı ve kucağında yumruk yaptı. "Biliyorum Tobias

Kilisede soğuk ve şüpheli görünüyor," diye ekledi, "ama kilise dışında, sizi temin ederim, sıcak, yardımsever ve *çok* yetenekli. Her şeye mizahi bir bakış açısı getiriyor." Onun tişörtlerini düşünürken gülümsedi. "O yanımdayken artık geçmişte yaşamadığımı fark ediyorum."

"Bu harika," dedi Nesbit, ama ses tonu tam bir inançtan yoksundu.

Dylan tekrar denedi. Ailesi ölmüştü. Bu adam onlarla ve daha uzun yaşamış olsalardı verebilecekleri bilgelikle olan son bağlantısıydı. "Artık milislere liderlik etmem gerekip gerekmediğini sorgulamaya başladım," diye itiraf etti.

Gür gri kaşları Nesbit'in seyrek saç çizgisine doğru yükseldi. "Devam et," diye teşvik etti.

Dylan iç çekti. Arzuladığı şeyin onun kutsaması olduğunu fark etti. "Kendimi liderlik pozisyonuna aday gösterdim çünkü yaşamak için bir nedene ihtiyacım vardı ve milisler bana bunu verdi. Ayrıca, sözüm ona, tüm o silah sesleri ve halk protestoları kaygı eşiğimi yükseltiyor."

Anlayışla başını salladı. "Bunların hepsi iyi nedenlerdi." "Ama şimdi kendimi başka şeyler yaparken hayal ediyorum. Belki de meyve bahçesi ve ailemin yaptığı gibi elma toplamak."

Kadını rahatlatmak için adamın mavi gözleri sevinçle kırıştı. "Bence bu harika bir fikir." Ona gülümsedi.

"Öyle mi?"

"Seviyorum. Ailen çok memnun olurdu."

Kızın gözleri rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

"Bu kadar övgüyle bahsettiğiniz bu genç adama gelince..."

Nefesini tutmuş, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu.

"Dikkatli ol," diye öğüt verdi. "Yavaş hareket et. Çok aceleci bir şey yapma, sevgili Dylan. Kalbinin hâlâ son derece savunmasız olduğunu unutma."

Sözleri kızın içini çocuksu bir korkuyla doldurdu. "Evet, baba."

Keşke daha önce onun danışmanlığına başvursaydı, ama bunun bir fark yaratacağından emin değildi. Tobias'ın ilgisini çekmişti. pervanenin ateşe çekildiği gibi pervasızca. Onu zaten davet etmişim.

Yatağında, şu anki mutluluğu için ona güvendiğini bilse bile, artık dikkatli olmak için çok geçti.

Bu gece trenle dönmezse ne olacaktı? Bu hâlâ çok gerçek bir endişeydi - gerçi kiliseden sonra gizlice çaldığı tutkulu öpücükten sonra bunu hayal etmek zordu.

"Haklısın." Kısık sesle verdiği cevap yağmurdan dolayı zor duyuluyordu.

dışarısı binayı dövüyordu. Yine de, gelen trenin tanıdık düdüğü, keskin ve net, sağanak yağışın seslerini delmeyi başardı. "İşte şimdi geliyor." Aniden ayağa kalktı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim, baba."

Ayağa fırladı ve ceketine uzandı. "Ne zaman istersen, çocuğum. Her zaman." Giymesine yardım etti.

Dylan sıcacık mutfaktan soğuk bir tufanın içine adım attı. Buzlu damlacıklar kafa derisine çarptı ve boynundan ceketinin yakasına doğru hızla inerek aşağıdaki sokağa giden tehlikeli basamakları çıkarken titremesine neden oldu.

O hızla istasyona girdiğinde, yolcular çoktan vagonlardan inmeye başlamıştı. Tobias elinde spor çantası ve Milly'nin tasmaıyla peronda durmuş, belli ki onu arıyordu. Onu gördüğünde bulaşıcı gülümsemesi genişledi. Zeki bakışlarının etkisi, ona yaklaşırken dizlerinin titremesine neden oldu. İçindeki sevinç sarmalı dikkatini köpeğe vermesine neden oldu.

Çok geç baba, diye düşündü, önce Milly'yi selamlamak için eğilerek. Bir doz dehşetle, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğunu fark etti.

"Bir milis liderinden çok bir film yıldızına benziyorsun."

Tobias'ın iltifatı dikkatini yukarı doğru çekti. Aylardır ilk kez etek giydiğini ve makyaj yaptığını hatırlaması birkaç saniyesini aldı, çünkü Tobias'ın böyle bir şey söyleyeceğini umuyordu. Yüzünün kızardığını hissetti.

"Teşekkür ederim. Sen de ne kadar ayıksın," diye sırtarak karşılık verdi.

İrkilmiş gibi yaptı. "Ahh."

Göz ucuyla Şerif Fallon'un geçen hafta olduğu gibi trenden park alanına doğru koşuşturduğunu gördü. "Her şey hazır mı?" diye sordu hızlıca. Topuklarının üzerinde dönerek Tobias'ın önünde, küçük istasyondan çıkışa doğru yürüdü.

Kadın yağmura doğru kendini itemedi, adam onu kolundan yakaladı ve kucağına geri döndürdü. Belini saran kol onu tuttu

Baştan çıkarıcı kokusunun ve tanıdık sıcaklığının duyularına hücum ettiği, güçlü ve zarar görmez kalma kararlılığını baltalayan ona karşı sıvanmıştı.

"Herkesin içinde olmaz," diye itiraz etti ve adamın bakışlarının ağzına odaklandığını fark etti. Hain vücudu, onun katı hissinin tadını çıkarıyor, beklentiyle karıncalanıyordu.

"Birbirimizle görüştüğümüz bir sır değil Dylan," diye belirtti. Kız hafifçe geri çekildi. "Ne?"

"Park bekçisi Corbin sayesinde herkes biliyor. Çekingen olmanıza gerek yok."

"Ben mesafeli değilim," diye itiraz etti. Rahibinin tavsiyesine uymaya ve kendini biraz uzak tutmaya çalışıyordu.

"Kızgın o zaman."

"Kızgın değilim!"

"İyi çünkü kızgın olduğunda biraz korkutucu oluyorsun." Lacivert gözlerinde kahkahalar parlıyordu. "Sanırım kızıl saçlarım yüzünden."

Dylan onun ağzının kenarlarının titrediğini hissetti. O başarmıştı uzaklaşma çabalarını saniyeler içinde baltaladı. Ve şimdi tek istediği onunla çok özel bir yerde yalnız kalmaktı; sonuçları ne olursa olsun.

Camlı kapılardan, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında duran Suburban'a baktı. "Üçe kadar sayalım mı?" diye önerdi.

Birlikte saydılar. "Bir, iki, üç!"

Sağanak yağmurda çılginca koşuşturmalarına rağmen sıırılsıklam olmayı başardılar. Sonunda Milly arkaya yerleştirildi ve onlar da sıcaklığın etkisiyle titreyerek ve birbirlerine sıırtarak ön tarafa oturdular.

Tobias saçındaki su damlacıklarını silkeleyerek, "İyi gitti," dedi. "Dışarısı daha sıcak olsaydı seni yağmurda dans ettirirdim. Ben."

Bir yaz sağanağında kıyafetleri vücutlarına yapışmış halde dans ederkenki görüntüleri içini özlemle doldurdu. Yaz geldiğinde hâlâ hayatının bir parçası olacak mıydı? Ona göre bu ihtimal çok zayıftı. Sahip olduğu tek şey şimdi ve buradaydı.

Bundan en iyi şekilde yararlanmaya ve ondan alabildiği her parçayı elinde tutmaya kararlı bir şekilde uzanıp adamın ıslak ceketini yakaladı ve koltuğun ortasına doğru kayd. "Benimle seviş," diye emretti, dudaklarından L kelimesi geçerken hafifçe ürperdi.

Öylesine yakıcı bir öpücük kondurdu ki, kadının ayak parmakları kıvrıldı ve bir bacağını kalçalarının üzerine atmasına neden oldu. Sonra aniden başını kaldırdı. "Yavaş ol, Kaptan," diye homurdandı.

Yüzünü ellerinin arasında tutarak yanaklarına yapışan ıslak dalları düzeltti. Nefes nefese bir an boyunca yarı karanlıkta onun yüzünü inceledi. İstasyondaki tren uzun bir tıslama ve kısa bir düdük sesi çıkardı. Sonra gürleyerek uzaklaştı.

Dylan Tobias'ın yüz ifadesini anlamaya çalıştı ama başaramadı. "Benimle seviş," diye tekrarladı bu kez biraz daha az emin bir şekilde.

"Oh, yapacağım," diye söz verdi. "Sadece burada değil. Eve dönerken ıssız bir yol bulursan itiraz etmem."

Sürüşe başlamak için daha fazla motivasyona ihtiyaç duymayan Dylan geri çekildi ve direksiyonun arkasına geçerek vites kolunu çekti ve sürmeye başladı. Çalıntı bir an için tam yerini biliyordu.

Suburban'ı terk edilmiş bir çiftlik evine giden bozuk patikaya soktuğunda, beklentiyle titriyordu, külotu da geri kalanı gibi ıslaktı. Karanlık bir otağın ortasında, arabanın tavanında müzik yapan şiddetli yağmur damlalarıyla fren yaptı, ışıkları söndürdü, ancak aracı ısıtmak için motoru çalışır durumda tuttu.

Tobias onun nemli bluzunun düğmelerini açtı, sütyenini çözdü ve bir elini eteğinin altına soktu. "Seni daha önce hiç etekle görmemiştim," dedi sertçe nefes alarak. "Muhteşem bacaklarını göstermek için her zaman giymelisin." Külotunu yavaşça aşağıya doğru çekti.

Dylan'ın soğuk teni bu iltifat karşısında ateşlendi. "Bir milisi etekle yönetmek zordur," diye cevap verdi.

"O zaman milisleri bırak," diye espri yaptı.

Elbette, kızın zaten bunu yapmayı düşündüğünden haberi yoktu, ama onun onayıyla, bu fikir her zamankinden daha değerli görünüyordu.

Artan bir beklentiyle, adamın fermuarını zorlayan ereksiyonu serbest bıraktı, dizlerinin üzerinde yuvarlandı, eteğini kaldırdı ve kucağına oturdu. Onu öperken ellerini uzun kollu gömleğinin altına soktu ve kürklü göğsünün sıcaklığını ve genişliğini sevdi. Peder Nesbit'in tavsiyesini aklının bir köşesine iterek kalçalarını eğdi, böylece adamın cinsel organının başı kadının açıklığına yerleşti. Onu içinde derinlerde hissetme ihtiyacı onu

onu umutsuz bir vuruşla kılıfına soktu. Tobias çaresiz bir inilti çıkardı. Dudaklarını onunkilere bastırarak, onu derinden öptü.

"Tobias," diye haykırdı onun ağzına karşı. Kalçalarını yuvarlayarak onu terk etti, doymak bilmiyordu.

Seni seviyorum. Bir daha kimseyi ya da hiçbir şeyi sevebileceğimi düşünmemiştim. Ama seni seviyorum.

Tutkunun sisi içinde Toby cüzdanındaki prezervatifi hatırladı.
Orospu çocuğu.

"Bir dakika durmak zorundayım tatlım," diye itiraz etti kısık sesle. Tanrı biliyordu ki durmak istemiyordu. Ona yaptığı şey cennet gibi hissettiriyordu. Onun Kıç yanakları avuçlarını serin, kadifemsi kürecikler gibi dolduruyor ve kalçalarını onunkilere her yaslayışında, onu sıkı bir sıcaklıkla içine çekiyor ve cennete daha da yaklaşıtıyordu. Ama ona kim olduğunu söyleyememesi yeterince kötüydü; her şeyin üstüne bir de onu hamile bırakmasına gerek yoktu.

"Dur." Onu belinden yakaladı ve isteksizce üzerinden kaldırdı. "Bana bir saniye ver."

Kot pantolonunun cebine uzanmaya çalışarak aradığı şeyi buldu, dişleriyle yırtarak açtı ve üzerini örtmeye başladı. Dylan onun yerine işi bitirdi, dokunuşu emin ve narindi. O narin parmakların bir boru bombası yapabileceğini nasıl hayal ettiğini merak etti.

"Hey," dedi, kadın baskın duruşunu takınırken onu kendine doğru çekerek.

"Ne?"

Karanlıkta bile saçları bir ateşin korları gibi parlıyordu. Dudakları parlıyordu, öpücüklerinden nemlenmiş ve şişmişti. O kadar tahrik olmuş ve o kadar güzel görünüyordu ki, kendi sapkın gündemini örtbas etmek için onu kullanan o orospu çocuğunu öldürmek istedi.

"Senin için buradayım," dedi, ona karşı açık sözlü olabilmeyi dileyerek, gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde yaşayacağı darbeyi azaltacak bir şey, herhangi bir şey söylemeye çabaladı.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu, adamın omuzlarını kavrayarak. Kısa, küt tırnakları adamın kasıklarına batıyordu.

Ona güvence vermek için kalbi ağrıyordu. Ama o hâlâ bir şüpheli olduğu sürece, o gizli görevde olduğu sürece, bu itirafın beklemesi gerekecekti. "Bana ihtiyacın olduğu sürece," diye yemin etti.

Kulağa rahatlama gibi gelen bir iniltiyle dudaklarını onunkilere bastırdı ve onu ipeksi sıcaklığına geri götürdü. Onu sevmeye devam etti

incinme korkusuyla içinde kilitli tuttuğunu bildiği tüm duygu derinliğiyle.

Başı geriye düştü ve önünde olgun bir meyve gibi sallanan dolgun göğüsleri, boncuklu meme uçlarını emmesi için onu baştan çıkardı.

Doruğa ulaşması bir kaynama olarak başladı ve kaynama noktasına gelene kadar giderek daha sert bir şekilde fokurdadı. Tam erken boşalacağından korktuğu anda Dylan bir çığlık attı ve kendini onun üzerine bırakarak onu tamamen tüketti, öyle ki bayılmak üzereydi. *Tanrım.*

Kadın gevşek bir şekilde adamın göğsüne yaslandı, adam onun kalbinin de kendi kalbiyle aynı çılgın tempoda attığını hissedebiliyordu. Terden ıslanmış gövdeleri birbirine yapışmıştı.

Kollarını ona doladı ve şefkatle sarıldı. Duygu boğazına bir ilmik geçirdi.

Boku yedim, diye düşündü. Çok fena sıçtım.

Dylan, Dr. Richardson'ın ofisindeki pelüş koltuğa oturdu ve onun nazik, çok çalışan yüzüne rahatlamış bir ifadeyle baktı. Bütün hafta boyunca içinde biriken şüphe ve belirsizliklerin bir çıkışa ihtiyacı vardı ve Dr. Richardson dinleyen bir kulak sağladı.

"Pazar günü seni kilisede gördüm," dedi ve onun yanındaki sandalyeye çöktü. "Bana gönderdiğin selam, tabancanı evde bıraktığın anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle oldu," diye cevap verdi. "Aferin sana."

Bir anlık gururu hemen buharlaştı. "Ama yine de onu işe getiriyorum," diye itiraf etti.

Kısa süren zaferi karşısında yüzünü buruşturdu ve parmaklarını çoktan dağılmış saçlarında gezdirdi. "Ah, pekala. Yine de bir ilerleme var." Ela gözleri gözlük camlarının ardından birkaç saniye boyunca onu inceledi. "Bugün farklı görünüyorsun," diye yorumladı sorgular bir havayla. "Ne olduğunu anlayamıyorum. o."

Kendini farklı hissediyordu, sanki hayatında yepyeni bir sayfa açılmış gibiydi. *Aşık oldum.* Ama bunu öylece söyleyemezdi. Bir kere, bu onun profesyonelliğini tehlikeye atardı. Diğer yandan, Peder Nesbit'in yaptığı gibi ona sadece acıyacak ya da daha büyük olasılıkla onu uyaracaktı.

"Hendrix'le ilgili planlarınızı yeniden gözden geçirdiniz mi acaba?" diye sordu umutla.

Dylan, Wesley Hendrix'in kaçırılmasının tam kırk sekiz saat sonra gerçekleşeceğini hatırlatınca gözlerini kırptırdı. Aslında, yaklaşan operasyon hakkında o kadar az düşünmüştü ki, zamanın ne kadar hızlı yaklaştığını fark etmek şok etkisi yaratmıştı.

İçinden bir ses *iptal et, diye* ısrar etti. Tam da bunu yapma arzusu, içinde inatçı küçük bir alev gibi titriyordu. Buna karşı çıktı: *Hendrix cezalandırılmayı ve aşağılanmayı hak ediyordu*. Ama Tobias'ın onun psikolojik güç kullanmasını onaylamamasının da bir ağırlığı vardı. Onun milisleri tiksintiyle terk etmesini istemiyordu.

"Bunu düşünüyorum," diye itiraf etti. "Aslında konuşmak istediğim başka bir şey var."

"Elbette." Meraklanmış görünüyordu. "Nedir bu?"

Dylan derin bir nefes aldı. "Beni milislere liderlik etmem için nasıl cesaretlendirdiğini ve bunun TSSB'mi hafifleteceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum ve bunun çok yardımcı olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle oldu," diye kabul etti. "Beni barışçıl bir şekilde çözülen gergin durumlara soktu ve bu kesinlikle kaygı eşiğimi düşürdü."

Dr. Richardson başıyla derin bir selam verdi. "Uzun Süreli Maruz Bırakma Terapisinin güzelliği de bu. İşe yarıyor."

"Evet, işe yarıyor. Aslında o kadar işe yaradı ki, artık bana bir amaç duygusu vermesi için milislere ihtiyacım yokmuş gibi hissediyorum."

Psikiyatristin yüz ifadesi kuşkulu bir hal aldı. "Bu harika, Dylan."

"Aslında başka eğlenceler düşünüyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ne gibi?"

"Ailemin yaptığı gibi meyve bahçesine bakmak, elma satmak ve elma şarabı şişelemek gibi."

Richardson'ın alnındaki kırısklık derinleşti. "Milisleri tamamen terk etmeyi mi düşünüyorsun?"

Terk etmek kelimesi vicdanını sızlattı. Sadece tıp diplomasının parasını ödedikleri için katıldığı ordudan ayrılmak dışında, hayatında hiçbir projeden vazgeçmemişti.

"Şart değil, ama önümüzdeki bahar için seçimler yaklaşıyor ve belki de adımı listeden çıkarıp başka birinin liderlik etmesine izin vermeliyim diye düşündüm. Terrence olmadan çok etkili olamayacağımı biliyorum."

Tabii..." Bir anlık keder ses tellerini boğdu. "Kışı atlatabileceğinden emin değilim."

Richardson hüzünlü bir iç geçirdi. "Durumu o kadar hızlı mı kötüleşiyor?" "Son zamanlarda toparlandı," diye cevap verdi kadın, boğazındaki düğümü yutkunarak.

"Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Richardson kısık sesiyle, "En azından hastalığını daha iyi kabullenmiş gibisin," dedi.

Bunun tek nedeni Tobias'ın onu kaybından ve acısından uzaklaştırmasıydı.

"Belki de," diye kabul etti. "Peki istifa etmem konusunda ne düşünüyorsunuz?" Psikiyatrist çenesini sıvazladı ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi.

"Seçimler ne zaman?"

"Aralık ayında," dedi ona.

Alnındaki kırışıklık yeniden ortaya çıktı. "Değişim zor bir şeydir Dylan," diye düşündü. "Aşama aşama gerçekleştirilmezse, nüksetmesine neden olabilir." Ona endişeyle baktı. "Kat ettiğin onca yolu kaybetmek istemezsin."

Bir yıl önce ne kadar dağınık olduğunu düşünen Dylan başını iki yana salladı. "Hayır, elbette değil. Sadece bir lider olarak yararlılığımı aşıp aşmadığımı merak ediyorum, hepsi bu."

"Sen harika bir lidersin. Eminim yararlılığınız henüz geçmemiştir." Başını iki yana eğdi. "Bir şey olmalı Kanatlarınızı açıp havayı test etme arzusu uyandırdı. Bu ne olabilir? Sen biliyor musun?"

Dylan alt dudağını kemirdi ve Tobias'tan bahsetmenin bilgeliğini tarttı. Özel ve kendine güvenen doğası ondan hiç bahsetmeye yanaşmıyordu. Tobias'ın tüm kasabanın zaten bildiğine dair alaycı güvencesine rağmen, paylaştıkları şey zihninde hâlâ bir sırды.

Dr. Richardson'ın ela gözleri parladı. "Bunun kilisede yanınızda otururken gördüğüm bir çavuşla bir ilgisi olamaz, değil mi? Duyduğuma göre epey popüler olmuşsunuz."

Dylan'ın nefesi kesildi. Söylentiler Harpers Ferry'den yirmi mil ötedeki Martinsburg'a kadar yayılmış mıydı? Büyük olasılıkla Ivan

Seansı kendisinden hemen önce başlayan Ackerman dedikoduyu doğrudan buraya getirmişti. Dylan'ın yanaklarını önce kızgınlık, sonra da keder sıktı. Tobias'la ketum davrandıklarını sanıyordu. Belli ki öyle değilmiş.

Doktor arkasına yaslandı, düşünceli görünüyordu. "Sorun değil Dylan. Mutluluğa hakkın var ve bu adamın seni mutlu ettiğini görebiliyorum." Ama o

romantik ilişkisinden memnun olmaktan çok tedirgin görünüyordu.

Dylan saatine baktı, eve gidip Tobias ve Milly ile vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu. Onların kendisini terk etmesinin ardından bir gün burada, bu ofiste hüngür hüngür ağlayabileceği düşüncesini bir kenara bırakarak eşyalarını toplamaya başladı. "Sanırım gitsem iyi olacak."

Dakikalar sonra, ilerleme kaydedip kaydetmediği konusunda kafası karışmış bir halde danışmanın ofisinden çıktı. Koridorun sonundaki cam kapılardan geçerken, Ivan'ı merdiven sahanlığında sigara içerken gördü. Ivan onun geldiğini fark etti ve hemen söndürdü.

"Ne zamandan beri sigara içmeye başladın?" diye sordu ve onu azarlamak için kapıyı itti.

"Sadece bir tane serseri." Başını, kızın sivri diline pişman olmasına neden olan o korkak tavrıyla eğdi.

"Seni bir daha yakalamayayım," diye uyardı. Suburban'a doğru eliyle işaret etti. "Hadi gidelim."

Tam park yerinden çıkmak üzereydi ki, şeytanın ta kendisi Dr. Wesley Hendrix hastane binasından çıkıp kendi arabasına doğru ilerledi. Her zaman olduğu gibi, onu görmek bile kızgınlığını artırmıştı. Sarışın başının açısı küstahlığın göstergesiydi. Arabasına doğru ilerlerken, mağrur bakışları park yerini taradı ve Dylan'ın dar gözlü bakışlarını yakaladı. Ona küçümseyici bir gülümseme gönderdi.

Sadece bekle, diye düşündü, direksiyonu eklemleri ağrıyacak kadar sert kavrayarak. Kırk sekiz saat içinde en az onun kadar iyileşmek için ona gelen ve yeterince test edilmemiş ilaçların reçetelerini alıp giden güven dolu gaziler kadar çaresiz.

Saçlarının dökülmesi, kilo alıp vermeleri ya da midelerinin bulanması Hendrix için önemli değildi, yeter ki ilaçlardan gelen avantajlar devam etsin.

Eğer ben buna bir son vermezsem, kim verecek? Dylan kendine sordu.

Tobias'ın onaylamamasına rağmen, planlarını uygulamak zorunda kaldı.

On Üçüncü Bölüm

Toby başını yastığa koydu ve karanlıkta Dylan'ın profilini inceledi. Ağaran ayın ışığı kapalı göz kapaklarının üzerinde parlıyordu ama battaniyenin altındaki göğüslerinin düzensiz inip kalkışı huzursuz düşüncelerin habercisiydi.

"Aklında ne var güzelim?" diye sordu ona.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona bakmak için başını çevirdi.

"Uyumadığımı nereden bildin?"

"Çünkü uyurken horluyorsun."

"Horlamıyorum!"

"Şşt." Kızın öfkesine kıkırdarken bile bir eliyle ağzını kapattı.

Tanrım, onu kızdırmak eğlenceliydi.

Seslerini alçak tutmaları konusunda ısrar eden oydu, Aynı şekilde yatağın gıcırdamasını da engellemek zorundaydılar, hepsi de birlikte uyumuyorlarmış gibi davranmak içindi. Toby onun, yatağın Diğerlerinin hiçbir şeyden haberi yoktu ama Toby her gün erkeklerle birlikte çalıştığı için *onların* da bildiğini biliyordu. Yine de Dylan'ın gururu vardı ve Toby buna saygı duyuyordu.

"Seni uyanık tutan ne?" diye sordu elini çekerek.

Alt dudağını kemirdi, kıvrımını ve şeklini sevdiği için öpmeden duramadığı dudağını.

"Hendrix'le ilgili planlarınız mı?" diye sordu. "Çünkü senin yerinde olsaydım, bir kez daha düşünürdüm."

İçini çekti, sonra yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Evet," diye itiraf etti. "Tüm temelleri kapattığımızı düşünüyor musun?"

"Çok uzak bir ihtimal değil. Ama bir fikrim var." Bir dirseğinin üzerine çıktı. "Ve bunu seninle konuşmak istiyorum."

"Ne tür bir fikir?"

"Cal Fallon ve benim yollarımız geçen Pazar trende kesişti."

Gözlerini kırıştırdı. "Evet, senden hemen sonra istasyonda indiğini gördüm." "O ve ben Hendrix'le başa çıkmak hakkında konuştuk, sadece ikimiz baş başa,

Böylece sen ve milisler bu işe karışmak zorunda kalmayacaktınız."

"Ciddi misin?"

Sesini renklendiren merak mı yoksa kızgınlık mıydı? "Dylan, ikimiz de Federallerin zaten seni izlediğini göz önünde bulundurarak başının belaya girebileceğini düşünüyoruz. Aynı zamanda Hendrix'e bir ders verilmesini de hak ediyor. Fallon ve ben senin için bu işi halletsek nasıl olur?" Nefesini tuttu ve onun tepkisini bekledi.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Kızın mesafeli ses tonu, madalyonun hangi yüzünde yer alacağına dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Cal, yardımcılara işlek bir yolda rutin bir trafik durdurma ayarlayabileceğini söyledi. Hendrix diğer arabaların arkasında sıraya girdiğinde, maskelerimizi takarak arabaya atlar ve onu uzak bir yere götürürdük, orada ona isyan yasasını okurduk."

Gözleri parlamaya başladı. "Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu usulca.

Minnettarlıkla söylenen bu soru onu kıvrandırdı. "Elbette." "Neden?"

Ona karşı olan hislerini mi açıklamak istiyordu? "Seni korumak için," diye fısıldadı başparmağıyla çenesinin narin hatlarını çizerken.

Kaçırılırken yakalanırsa, Ike Toby'ye daha fazla zaman tanıma teklifini geri çevirebilirdi ve Toby'nin ona kimin komplo kurduğunu bulmak için bulabildiği her zamana ihtiyacı vardı.

"Kimden?" diye sordu şaşkınlıkla.

Bunu bilseydi şu anda bir bebek gibi uyuyor olurdu. Dylan'ın birçok düşmanından herhangi biri ona komplo kuruyor olabilirdi. Ama FBI'ın soruşturması hakkında ne kadar çok şey bildiğini açıklamayı göze alamazdı, bu yüzden bunun yerine onunla dalga geçti. "Kendinden tabii ki."

Kız, adamın kaburgalarına bir yumruk attı ve adam kızın bileklerini tutarak işe yaramaz hale getirdi. "Ne demek istediğimi anladın mı? Sen tehlikelisin." Onu altına sıkıştırdı ve yatağa bastırdı. "Lütfen yardım etmemize izin vereceğini söyle,

Dylan," diye yalvardı. "Bu beni daha iyi hissettirir."

Çatık kaşları karışık duygular içinde olduğunu gösteriyordu.

"Operasyonu iptal edersem gönüllü askerlerimiz ne düşünür?"

"Ne düşündükleri kimin umurunda?" diye karşılık verdi. "Amaç Hendrix'e günahlarının bedelini ödetmek, değil mi?"

Onun terminolojisi karşısında sertleşti. "Yolunu değiştirmesini tercih ederdim ama evet, sanırım." Derin bir nefes aldı ve tekrar verdi. "Peki. Tamam, onu sen ve Fallon'un halletmesine izin vereceğim."

"Ciddi misin?" Adam rahatlamış bir şekilde ona sıırttı.

"Sadece onu korkutacağına söz ver."

"Söz veriyorum. Bu konuda çok deneyimim var," diye güvence verdi.

On

u. "Ve ona tam olarak ne söylemeni istiyorsam onu söyleyeceksin." "Kelimesi kelimesine," diye güvence verdi ona.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı o kadar zarif ve naif bir ses tonuyla ki Adam kızın saçlarını yüzünden çekip onu şefkatli kucağına alırken endişe onu ısırdı. Milislerinin arkasında siyasi ajandasını kimin sakladığını bulmadığı sürece, ona bir daha teşekkür etmeyeceği kesindi.

Dylan tıp merkezindeki kafeteryaya her zamankinden daha sağlıklı bir iştahla girdi. Bir tepsi kaparak hızlı adımlarla dar tezgâhtan bir ton balığı salatası ve bir tabak şeftalili turtta seçti. Geniş odanın etrafına hızlıca bir göz attığında, çok az insan olduğunu gördü. Bütün sabah o kadar meşgul olmuştu ki öğle yemeği molası öğleden sonraya ertelenmişti. Herkes yemeğini yemişti; pencerenin yanındaki bir masada öğle yemeğini bitirirken gördüğü Doktor Richardson hariç herkes.

Ona başıyla selam verdikten sonra yakındaki bir masaya oturdu ve yemeye başladı.

Tam ton balıklı salatasına yumulmuştu ki sigara dumanının hafif kokusuyla başını kaldırdı ve Dr. Richardson'ın sandalyeye oturduğunu gördü

onunkinin karşısında. "Öğle yemeğine geç mi kaldın?" diye sordu, belli ki sadece sohbet etmek için uğramıştı.

"Evet, açlıktan ölüyorum." Bir ısırik daha almak için bu bahaneyi kullandı.

"Yoğun bir sabah oldu," diye gözlemledi. Bir süre onun yemesini izledi ve Hendrix'ten ne zaman söz edeceğini merak etti. "Planlarımı yeniden gözden geçirdiğini sanmıyorum?" diye sordu. özür dileyen bir gülümseme.

Dylan başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Aslında duydum," diye itiraf etti.

Kara kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" Gözle görülür bir rahatlamayla sandalyesine geri çöktü.

"Adamlarımdan birkaçı meseleyi gizlice halledecek," diye açıkladı.

"Oh." Kısa bir süre hayal kırıklığına uğramış gibi göründükten sonra omuz silkti

Kabul. "Şey, doğrudan dahil olmadığınız sürece, bu

Başını beladan kurtarırısın," diye gözlemledi. "Yine de, hemşirelerin ve personelin varlığınıza kefil olabileceği işyerinde kalmanızın bir zararı olmaz. Böylece Hendrix şüphelerini müdüre iletirse, sağlam bir mazeretiniz olur."

Hastalarının kayıtlarını gözden geçirmeyeli uzun zaman olmuştu, ki bunu zaman zaman yapmayı severdi, neden olmasındı? Ayrıca evde Tobias'ın dönmesini beklemekten başka ne yapabilirdi ki? "Bunu düşüneneğim," diye söz verdi.

"Lütfen yap. Ve bu gece bana şans dile." Kevin Richardson ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. "Yeğenimin Cadılar Bayramı partisine eşlik edeceğim."

"Giyiniyor musun?"

"Oh, evet. Kardeşim genç erkekleri korkutmak için bana büyük kötü kurt kostümünü ödünç veriyor."

Kevin'i büyük kötü kurt olarak hayal eden Dylan kıkırdadı.

"Saat ikideki randevuma gitsem iyi olacak." Ona el sallayarak veda etti ve uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken içinde minnettarlık yükseldi. Psikiyatristi onu umutsuzluğun eşiğinden şu anki tatmin durumuna getirmişti. TSSB'sini yönetilebilir boyutlara indirmiş ve ne zaman kendini gerilemiş hissetse geri dönebileceği güvenli bir sığınak sağlamıştı. Hayatını ona borçluydu, gerçekten.

Ama sonra şu anda bile ofisinde kilitli duran tabancayı düşündü ve tamamen iyileşmiş olduğu yanılsaması bir çöl serabı gibi kayboldu. Onsuz bir yere gitmeyi başardığı tek zaman geçen Pazar kiliseye gittiği zamandı. İş yerinde de kendini güvende hissedene kadar terapistine ihtiyacı vardı. Terrence öldüğünde ve Tobias kalma sözüne rağmen hayatına devam ettiğinde, Dr. Richardson'a daha da fazla ihtiyaç duyacaktı.

Tam bir iyileşme için çok fazla, diye düşündü, iştahı azalıyordu.

"Herkesin mesajı aldığından emin misin?" Tobias, komuta odasındaki masasında oturmuş listeyi inceleyen Chet Lee'nin yanında durdu.

Chet önündeki masanın üzerinde duran sabit telefonu işaret etti. "Üç kişiye mesaj bırakmak zorunda kaldım. Mesajı alıp almadıklarından emin olmanın tek yolu, telefonu açana kadar aramaya devam etmek."

"Bunu benim için yapmanı istiyorum." Toby'nin isteyeceği son şey, rastgele milis üyelerinin kırsal bölgeyi taraması ve

küçültülmüş bir operasyona katılmak.

Chet gözlerini devirdi. "Peki." Telefona uzandı. Toby onu sırtından alkışladı. "Adamımsın."

Chet bir numarayı tuşlamaya başladığında, Toby dışarıya bakmak için pencereye geçti. Akşam hızla yaklaşıyordu. Bulutlu gökyüzü, yağmur tehdidi olmaksızın yıldızların ve ayın ışığını karartmayı vaat ediyordu. Bu iyi bir şeydi. Bir elini pencere camına koydu. Hava yine de soğuk olacaktı. Hendrix'in polis onu arabasında "bulmadan" önce donarak ölmesini istemiyordu.

Ayak sesleri üzerine Toby döndüğünde Gil Morrison ve Ivan Ackerman'ın asık suratlarla komuta odasına girdiklerini gördü. Dylan dün akşamki brifingde operasyonu değiştirme planını açıkladığında, sadece Teğmen Ashby kararından dolayı rahatlamış görünüyordu. Diğer astsubaylar, özellikle de Morrison ve Ackerman hayal kırıklığına uğramış görünerek etrafta dolanıp durmuşlardı.

"Kaptan neden işten dönmedi?" Morrison etrafına bakınarak sordu.

Toby ona, "Geç saatlere kadar çalışıyor," diye hatırlattı. Hastanede kalmaya karar vermesi akıllıca bir karardı, Hendrix'in öldürülmesi durumunda ona sağlam bir mazeret sağlayacaktı. şikayetler FBI'ın kulağına gidiyor.

"Yola çıkmaya mı hazırlanıyorsun?" Ackerman'ın asık suratlı sesi kıskançlığını ele veriyordu.

Toby Chet'e baktı, o da sessizce telefona mırıldandı ve başka bir numara çevirmek için telefonu kapattı. "Birazdan. Şerif Fallon beni saat beş buçukta alacak."

Morrison kollarını çıkıntılı karnının üzerinde kavuşturdu. "Ne demek istediğinizi anladığınızdan emin olun," diye uyardı. "Hendrix kibirli bir pislik. O ona uygulayabileceğiniz her türlü aşağılamayı hak ediyor."

Toby'nin onun gibi pisliklerle başa çıkma konusunda epey tecrübesi vardı. "Merak etme. Hak ettiğini bulacak."

Gerçek şu ki, Hendrix'in Dylan'ın adını taşıyan savaş karşıtı makaleleri yükleyip yüklemediğini öğrenmekle daha çok ilgileniyordu. İke bugün erken saatlerde ona şaşırtıcı bir haber göndermişti: NCTC'deki uzmanlar Dylan Connelly tarafından yazıldığı iddia edilen savaş karşıtı makalelerin Martinsburg'daki VA Tıp Merkezi'nde bulunan bir IP adresinden internete yüklendiğini doğrulamışlardı. Bu durum makaleleri onun yazdığını ima etse de, FBI'ın yazı analistleri makaleleri Dylan'ın tıp fakültesinde yazdığı tezle karşılaştırmış ve üslupların büyük ölçüde farklı olduğunu kanıtlamıştı. O

savaş karşıtı yazıları kaleme almamış olması Toby'nin teorisine inandırıcılık kazandırıyordu. Birileri dünyanın Dylan Connelly'nin Suriye'ye askeri müdahale olasılığından en sadık savunucularını öldürecek kadar nefret ettiğini düşünmesini istiyordu. Belki de Hendrix'ti.

Adamın Dylan'ı küçümsediği düşünülürse, bu mümkündü, değil mi?

Ama bu çok kolay olurdu ve Toby bunu biliyordu. Sekreter Nolan'ın katilini bu gece bulabileceğinden şüpheliydi. Yapabileceği en fazla şey Hendrix'i Dylan'ın özel ölüm listesinden çıkarmak, onu olduğu gibi sevmesine rağmen biraz daha az deli görünmesini sağlamaktı.

Dylan tuvaletten ofisine döndüğünde masasının üzerinde dumanı tüten bir fincan kahve buldu. Altındaki yapışkan notta şöyle yazıyordu: *Gece vardiyası hemşirelerinden bir telafi. Keyfini çıkarın!*

Teklif bakarken dudağını ısırdı. Kafein alışkanlığını neredeyse tamamen bırakmış, kendini günde sadece sabahları bir fincanla sınırlamıştı. Fakat

Uzun bir fincan kahvenin boşa gitmesine nasıl izin verebilirdi? Elindeki sıcaklığın tadını çıkararak fincanı aldığı anda, yudum deliğinden yayılan mocha latte aroması, salona geri dönüp onu dağıtma niyetini baltaladı.

Neyse ne. Vücudunu biraz kafeinle sarsarsa muhtemelen daha fazla iş yapabilirdi. Bunun sonucunda uyuyamazsa, reçeteli uyku haplarından bir tane daha alırdı. Şimdiye kadar sadece bir tane aldığı için, ilaçları kötüye kullanacak gibi değildi.

İlk yudumunu aldığı anda kahveyi tam da sevdiği gibi buldu; tatlı ve çikolatalı. İçini çekerek masasına oturdu ve bilgisayarına giriş yaptı. Hastalarının kayıtlarına erişirken, Tobias ve Şerif Fallon'ın Hendrix'i silah zoruyla alıkoyduklarını düşünmemeye çalıştı. Bir yanı operasyonu yönetmek için orada olmayı diliyordu.

Odaklan, dedi kendi kendine, ekranına bakarken. Hastalarının tedavi ve iyileşme raporları bir tıbbi transkripsiyon uzmanı tarafından daktilo edilmişti. Gelişen eğilimleri tespit etmek için bunları her ay gözden geçirmeye özen gösteriyordu. Tedaviyi gözden geçirmek sıkıcı bir işti, ancak hastalarının iyiliği gereken zamandan daha önemliydi.

Yirmi dakika sonra ekran bulanıklaşmaya başladı. Dylan arkasına yaslandı, gözlerini ovuşturdu ve tekrar açtı. Bu sadece monitöründeki baskı değildi.

bulanık olduğunu fark etti. Endişeyle gözlerini ofiste gezdirdi ve gözlerinin genel olarak başarısız olduğunu fark etti. Birdenbire ofisinin duvarları çalkantılı bir suyun yüzeyi gibi dalgalanmaya başladı. Bu da neydi böyle? Yemek yemeyi mi unutmuştu? TSSB'siyle bağlantılı bir tür fizyolojik tepki mi veriyordu?

Belki de sadece temiz havaya ihtiyacı vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama zemin ayaklarını bataklık kumu gibi yutuyor gibiydi. Onları hareket ettiremedi.

Korkuyla sandalyesine yığıldı ve kollarını kavradı. *Ne yapacağım ben?*

Yardım çağır. Masa telefonuna uzanırken, eli yarısı boşalmış kahve fincanının kenarına takıldı ve onu devirdi. Ilık sıvı, karanlık bir derede masasının üzerine sızdı. Ani bir şüphe, tıpkı masanın kenarından kayarak halıya damlayan kahve gibi bilincinden süzüldü.

Zehirlendim.

Vücudu öne doğru eğilmeden önce son düşüncesi buydu. Tapınak, hissetmediği bir gümbürtüyle masanın köşesine çarptı. Oda karanlığa gömüldü.

"Kenara kay."

"Ne?" Wesley Hendrix ağladı. Bir dakika önce, 20. karayolunda barikat gibi görünen bir şeyin arkasında yavaşlayarak durmuştu. Sonra, iki maskeli

Karanlıkta beliren devler, arabasının kapılarını açıp biri yanındaki koltuğa, diğeri de arkasındaki koltuğa atlayarak onu irkiltti. Bir tabancanın burnu kafatasının arkasını oyarak kalbinin boğazına fırlamasına neden oldu. Aynı anda, soğuk metal sağ bileğinin etrafını sararak onu direksiyona zincirledi.

"Beni duydun," diye homurdandı yolcu koltuğundaki adam. "Hemen geri çekil ve diğer tarafa sür." Otomatik vitesi geri vitese takarak Wesley'i zahmetten kurtardı.

"Tamam, tamam." Kesin bir sıcaklık hissi Wesley'ye mesanesinin kontrolünü kaybettiğini haber verdi. Gaza bastığında ve araba geriye doğru savrulduğunda koordinasyonu da aynı derecede bozulmuş görünüyordu. Bir çukura düşebilirim, diye düşündü ve barikattaki memurun dikkatini çekti.

"Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandı yanındaki adam. Güçlü bir elini direksiyonun üzerine koyarak Wesley'nin gönülsüz niyetinin üstesinden geldi, vites kolunu çekerek sürüş konumuna getirdi ve Wesley'nin vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden bir sesle, "Sür," diye homurdandı.

Wesley az önce geldiği yöne doğru havalandı. "Ne istiyorsun?" diye ciyakladı, isteksizce hızlandı. Dikiz aynasına baktığında onu kurtarmaya gelen bir polis göremedi. "Eğer paraysa, cüzdanımda ne varsa alabilirsin. Sadece bana zarar vermeyin." Sesi korku dolu bir notayla kesildi.

"Kapa çeneni," dedi iki saldırgan da aynı anda, aynı tiksinti tonuyla.

"Buradan sağa dön," dedi yanındaki.

Wesley Rigby Yolu tabelasını okudu ve zorlukla yutkundu. Rigby Yolu'nda neredeyse hiç ev yoktu, sadece yerel çöplük vardı. Onu neden bu tarafa yönlendirmişlerdi ki?

Görünürde kimse olmadan, bir pencereden bile ışık sızmadan bir mil daha gittiler.

"Yavaşla," diye emretti öndeki adam. "Buradan sola dön."

Wesley yavaşladı. Tekerlek izi olan bir patıkaya sapınca, buranın Dan amcasının onu çocukken ava götürdüğü yer olduğunu anladı. Dan tam önünde bir geyiğin karnını deşmiş, Wesley'i hayrete düşürmüştü. Bir hayvanın içine tıktırılmış bağırsak miktarı. Lexus'unu engebeli yolda ilerletirken içini bir önsezi ürpertisi kapladı. Sonu geyik gibi olmayacaktı, değil mi?

"Dur," dedi yanındaki adam.

Wesley fren yaparak durdu ve adam arabayı park etti. Aynı anda, Wesley'nin kafatasını tabancayla dürtmekte olan saldırgan kalın bir kolunu boynuna doladı.

"Oh, Tanrım!" Wesley hıçkırarak ağladı ve nefes yolunu daraltan kolunu etkisiz bir şekilde pençeledi.

Yanındaki adam bir spreyci kutusunu kaldırıp salladı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Sprey boya. Arabanı senin için boyayacağız."

"Hayır!" Wesley Lexus'unu daha geçen yıl almıştı.

"İtirazların bir işe yaramayacak, pislik herif," diye karşılık verdi yabancı, tenekeyi tehditkâr bir şekilde sallayarak. "Yanına hangi kelimeleri yazmamızı istersiniz? Deli piç nasıl olur?"

Anlama Wesley'e akın etti ve beraberinde bir rahatlama dalgası getirdi. Bunlar Dylan'ın milislerinden adamlardı. Onun intikamını alıyorlardı.

Suburban'ına yapmıştı, başka bir şey değil. İşbirlikçi kaltak! Yaramazlıklarını bitirdiklerinde, onu herkesin önünde suçlayacak ve tutuklatacaktı.

"Ama arabanızı kirletmeden önce, size kendi ilacınızın tadına baktırmaya ne dersiniz?"

Adam dolu bir hap şişesine benzeyen bir şeyi salladı ve gösterge panelinin üzerine koydu.

"Elypsia'yı duyduğunuza eminim, çünkü yeterince test edilmemiş olmasına rağmen her zaman reçete ediyorsunuz. Neden Hendrix? İyice test edilmemiş olmasına rağmen sizi reçete yazmaya zorlayan ilaç şirketlerinden aldığınız komisyonlar hoşunuza mı gidiyor?"

Belirsizlik Wesley'nin geri gelen güvenini tehdit ediyordu. Görünüşe göre bu sadece Dylan'ın arabasıyla ilgili değildi. "Ne olmuş yani?" diye hırıldadı. İlaç ona reçete başına yüz dolara eşdeğer bir para kazandırıyor ama nakit olarak ödenmiyordu, bu da ilaç şirketlerinin teşviklerini kabul etmesini tamamen yasal kılıyordu.

"Belki de yan etkilerini öğrenmelisin," diye karşı çıktı yabancı, şişeyi tekrar eline aldı ve kapağını açtı. "Eminim Elypsia'nın kusma ve yönelim bozukluğuna, hatta bazen halüsinasyon ve ölüme neden olduğunun farkındasınızdır."

Wesley'nin kanı dondu. "Yapmayın," diye mırıldandı, birdenbire ona aşırı doz vermeyi planladıklarından emin olmuştu.

Yaklaşan yabancı, Wesley'nin bağırsaklarının çalkalanmasına neden olan bir bakışla onu süzdü. "Yaptığın ve itiraf etmek istediğin başka bir şey var mı? Gerçek seni büyük bir acıdan kurtarabilir."

Wesley düşüncelerini çılgınca sağa sola savurdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Dylan'ın arabasına bunu yaptım ama hepsi bu. Yemin ederim."

"Yazdığınız herhangi bir şeye onun adını koydunuz mu?"

"Ne gibi?" Wesley anlamayarak kekeleydi. "Suriye'deki müdahalemizi protesto eden yazılar."

"Suriye umurumda bile değil," diye ısrar etti.

Adamın gözleri koyu mavi bilyeleri andırıyordu. "Kafasını geride tut," dedi arkadaki adama.

"Hayır!" Wesley bağırdı. Eldivenli bir el alnına indi ve başını koltuğa çarptı. Çenesi açıldığında boğazının etrafındaki baskı ortadan kalktı. Serbest kalan eliyle, eldiveni çekmeye çalıştı. Elleri onu kontrol ediyordu ama gücü yoktu.

Haplar birbiri ardına ağzına yuvarlandı. Eldivenli parmaklar onları boğazından aşağı iterek öğürmesine neden oldu. Wesley onları öksürerek çıkarmaya çalıştı ama dişlerinin arasına sıkışmış bir su şişesi buldu. Su solumamak için yutkunmak zorunda kaldı ve kalan haplar yemek borusundan aşağı kayd. Hepsi birlikte kaç tane -altı mı, yedi mi, sekiz mi?

Tanrım, ilk etkilerini şimdiden hissedebiliyordu. Baş dönme başladı. Arabanın dışındaki sesler büyüdü.

Kelepçeler bileklerinden kayboldu. Arabasının kapıları açılıp kapandı ve saldırganlar aniden ortadan kayboldu. Tehdit ettikleri gibi arabasını spreyle boyayla bile boyamamışlardı. Ama Wesley kendini rahatlamış hissetmek yerine garip bir şekilde terk edilmiş hissetti. Burada, ormanda tek başınaydı ve kendini kurtarmak için çaresizdi.

Her an, hapların tüm etkileri onu vuracak ve korkutucu halüsinasyonlara yatkın hale getirecekti. Korku midesinde fokurduyor ve ağzı sulanarak onu kusmak üzere olduğu konusunda uyarıyordu. Lexus kapıyı açamayınca kasları tepki vermeyi reddetti. Tanrım, bu onun başına nasıl gelmiş olabilirdi? O bir doktordu, kobay değil.

Cal Fallon, Hendrix'i terk ettikleri yerin yakınına sakladıkları polis aracıyla VA Tıp Merkezi'nin ışıklandırılmış otoparkında daireler çizdi.

"Onun Suburban'ı hangi cehennemde?" Toby, seyrek olarak dolu üç park yerinden hiçbirinde göremeyince sordu.

Şerif, "Belki de çoktan gitmiştir," diye önerdi.

"Bizden haber alana kadar kalacağını söyledi." Ofis telefonundan ona ulaşma şansları olmadığından, gelip yüz yüze söylemeye karar vermişler.

Toby'nin omurgasını bir endişe ürpertisi kapladı. "İçeri girip onu çıkarken gören biri olup olmadığını sormak istiyorum. Beni bekleyebilir misin?"

Fallon, "Park edip sizinle geleceğim," diye cevap verdi. Arabasını girişin yanındaki bir yere çekerken radyosundan, beyaz bir erkeğin aracında aşırı dozda uyuşturucu almış halde bulunduğu anonsu geldi.

Toby ve Şerif hızlıca sırtıarak dışarı çıktılar. Omuz omuza lobiye doğru ilerlerken, lobideki görevlinin şaşkın bakışlarına takıldılar.

resepsiyonist. Elindeki kalemi tezgâhın üzerine bıraktı ve endişeli bakışlarını ikisinin arasında paylaştırdı. "Yardımcı olabilir miyim, beyler?"

Toby en çekici gülümsemesiyle onu rahatlattı. "Yoğun bir akşam mıydı?" diye sordu.

"Çok da kötü değil aslında." Toby'ye dönmeden önce Fallon'un sert yüzüne bir bakış attı.

"Dr. Connelly'i arıyorum," diye açıkladı. "Dışarıda arabasını görmedim. Hâlâ burada olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Sizin için kontrol edeyim." Telefonuna uzandı ve bir numaraya bastı. "Merhaba, Leigh. Dr. Connelly akşam için mi ayrıldı, biliyor musun?" Birkaç saniye dinledi. "Oh, harika. Teşekkür ederim." Toby'ye baktı. "Özel bakım hemşiresi hâlâ ofisinde olduğunu söylüyor."

Gülümseyerek teşekkür etti. "Oraya nasıl gideceğiz?"

Kadının talimatlarını izleyerek, Cal ile birlikte antiseptik kokusu ve kalp monitörlerinin zayıf nabızı eşliğinde uzun bir koridorda ilerlediler. Bir hemşire istasyonuna vardılar ve burada tombul sarışın bir hemşire onlara tüm kapıların üzerinde levhalar bulunan daha kısa bir koridoru işaret etti.

Toby, *Dr. Connelly* yazan kapalı kapıyı buldu. Hızlı vuruşunu sessizlik izledi.

Fallon, "Bak bakalım kilitli mi," diye önerdi.

Toby kapı kolunu çevirdi ve kapı açılarak aydınlık ama boş bir ofis ortaya çıktı.

Şaşkın bakışlarını paylaşarak hemşire odasına geri döndüler.

"Orada değil, Leigh," dedi Toby, kadının isim etiketine bakarak.

"Gitmediğinden emin misin? Arabasını dışarıda görmedik."

"Önce çıkış yapmadan gitmezdi," diye güvence verdi melek yüzlü kadın. "Tuvalette olup olmadığına bir bakayım."

"Teşekkür ederim." Toby'nin şakakları zonklamaya başladı.

Leigh şaşkın bir ifadeyle geri döndüğünde ona "Ofisini aramamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Şerife bir bakış atarak, "Sanırım sorun değil," dedi.

Toby ve Cal Dylan'ın ofisine döndüler ve bir süre durup etrafa baktılar. Bilgisayarı masanın altında uğulduyordu. Toby klavyesini tıkladı ve ekran koruyucu monitörde belirdi.

Fallon parmağını masanın laminat yüzeyinde gezdirdi. "Bu daha yeni temizlenmiş," diye not etti. "Görünürde ne bir toz zerresi ne de bir parmak izi var."

"Belki temizlik şirketi yapıyordur." Eğer öyleyse, halının üzerinde, sandalyenin tekerleklerinden birinin altındaki ıslak lekeyi gözden kaçırmışlardı. Toby diz çökerek lekeye dokundu ve kokuyu burnuna taşıdı. "Kahve," dedi rahatlayarak. "Üzerine biraz dökmüş ve kıyafetlerini değiştirmek için eve gitmiş olmalı."

"Çıkış yapmadan mı?" Fallon kuşkulu görünüyordu. "Onu arayacağım Evde," diye teklif etti, cep telefonunu belinden çıkararak. "Belki de çoktan oradadır."

Şerif telefon ederken, Toby Dylan'ın dolabının kapısına gitti ve kapıyı açtı. Bakışları Dylan'ın o sabah işe giderken giydiği ve hâlâ içeride asılı duran paltoya takıldı. İçinde .357 Magnum bulunan çantasını masasında kilitli bıraktığına dair ona söylediklerini hatırlayarak çantayı aramaya gitti. Masasının bütün çekmeceleri açılmıştı ama hiçbirinde ne cüzdan ne de tabanca vardı.

Toby kalbinin hızlanan gümbürtüsü arasında Fallon'un hangi astsubay cevap verirse versin Dylan'ı aradıklarını söylediğini dinledi.

Cal telefonunu kaldırarak, "Henüz orada değil," dedi.

Toby adamın dikkatini dolapta asılı duran paltoya yöneltti. "Paltosu hâlâ burada. Çıkardıysa neden giymemiş olsun ki?"

Cal omuz silkti. "Belki de sadece unutmuştur."

"Hiç sanmıyorum." Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Şerif de aynı fikirdeydi. "Arabası için bir arama bülteni çıkaracağım," diye teklif etti ve telefonunu tekrar eline aldı.

Toby sertçe yutkundu. Ne haltlar dönüyordu? Dylan'ın onu korumak için hâlâ yanındayken başını belaya sokmaması gerekiyordu.

Dylan tanıdık rüyaya direndi. *Yine* mi? Kollarını hiç hareket ettiremiyordu. Vücudunun yan taraflarına sıkışmış gibi hissediyordu, kaldırılamayacak kadar ağırdılar. Bu sadece bir rüya, dedi kendi kendine. Bir uyanabilse, her şey bitecekti.

Çok uzakta olmayan bir yerde konuşulan sesleri duyunca, sese odaklandı ve onu uyuşukluk kuyusundan çıkarmak için kullandı. Özellikle bir ses, kalbinin çaresizce temas kurma ihtiyacıyla çarpmasına neden oldu.

Düşüncelerini temizlemek için nefes nefese su yüzüne çıktı. *Uyandım.* O zaman neden hareket edemiyordu? Bunun sadece bir rüya olması gerekiyordu, yine de kolları

hâlâ kaldırılamayacak kadar ağırdı, vücudu karanlık ve dar bir alana sıkışmış gibiydi.

En son böyle bir ortamda uyandığında, arka bahçedeki küçük oyun evinde uyuyordu ve Tobias onu neredeyse hipotermiden kurtarmış, montunu üzerine atmıştı. *Tobias!* Bir adrenalin patlamasıyla, az önce tanıdığı sesin bu olduğunu fark etti.

Çenesini ve tepkisiz dilini çalıştırarak bir yardım çığlığı atmaya çalıştı. *Kurtarın beni.* Ancak bu imkansızdı. Ses kutusunun titreşmesini sağlayamadı. Tek yapabildiği bir iniltiydi. *Neredeyim ben?*

Başı boynundan ağır bir şekilde sarkıyordu. Gözleri sanki dikilerek kapatılmış gibi hissediyordu. Vücudunda hareket ettirebildiği tek uzuv parmak uçlarıydı. Onları kıvrarak ellerinin altındaki halıyı hissetti. Avucunun içinde bir şey kırıştı; bir şeker ambalajı, diye karar verdi.

Yünlü duyularına güvenilebilirse, bir tür konteynırın içinde oturuyordu ve o kadar ağır bir şekilde ilaçlanmıştı ki hareket edemiyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. Ve onu bilinçsizliğe sürükleyen ağırlık üstesinden gelinemeyecek kadar büyüktü. Çaresizlik içinde pes etti ve halsizliğin onu derin, karanlık bir boşluğa geri çekmesine izin verdi.

Toby, Cal Fallon'ın aracının yolcu koltuğunda daha dik oturdu. Önlerindeki posta kutusu Dylan'inkine benziyor muydu, yoksa aklını mı kaçırmıştı?

Zihin mi? Cal yavaşlamaya başladığında, "Bekle, ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Seni bırakıyorum." Cal, Dylan'ın araba yolundan aşağı döndüğünde bu gerçek ortaya çıktı.

"Ne?" Toby, Cal'ın gösterge panelindeki dijital göstergeye baktı. Saat 01:30'u gösteriyordu. "Geç olduğunu kabul ediyorum ama şimdi pes edemeyiz. Dylan hâlâ dışarıda bir yerlerde. O muhtemelen yaralanmış ya da sakatlanmışken evde kırımın üstüne oturup bekleyemem-"

"Evlad," diye sözünü kesti Cal yorgun ama patronluk taslayan bir havayla, "onu aramak için ilçedeki her yolu kullandık. Beş devriye arabası da aynı şeyi yapıyor. Şu anda yapabileceğin en iyi şey, bir telefon beklerken biraz dinlenmek."

Toby'nin kulakları yandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bak," diye homurdandı Cal, "Çavuş Lee'nin arabasını ödünç alıp aramaya devam etmek istiyorsan, hiç durma. Ama benim sana tavsiyem Bu meseleyi Şerif'in ofisine bırakın. Eğer dışarıdaysa, onu bulacağız. Bu arada, size ulaşabileceği bir yerde olmanız gerekiyor."

Şerif haklıydı ama bu kadar erken pes etmek Toby'nin canını sıkıyordu. Dylan'ın çiftlik evinin her penceresinden ışık sızıyordu, karanlık gecede bir fener gibi. Teğmen Ashby'nin başı ve omuzlarının silueti yatak odasının penceresinin camını dolduruyordu. Şerife teşekkür eden bir mırıltıyla Toby arabadan atladı ve ön kapıya doğru koşarken, koridorda bir aşağı bir yukarı huzursuzca volta atan Ivan Ackerman'la karşılaştı.

"Aradı mı?" Toby sordu.

"Hayır." Ackerman başını salladı ve ayaklarına baktı.

Toby kapıyı arkasından kapatırken, ses boş bir evde yankılanıyor gibiydi. "Herkes nerede?"

"Morrison ve Lee dışarıda onu arıyorlar. İkinci Kaptan yukarıda, penceresinin önünde oturuyor."

Mevcut tek arabanın zaten kullanımda olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğrayan Toby, üst kata çıkıp Teğmen Ashby ile konuşmaktan başka çaresi olmadığını anladı. Adamı oturur pozisyonda uyuklarken buldu, başı sandalyenin kanatlarından biriyle destekleniyordu. Varlığını hissettiği anlaşılan Terrence koyu renk gözlerini kısarak ona baktı. "Onu henüz bulamadınız."

Bu bir soru değildi. Toby derin bir iç çekti. "Ona ne olmuş olabileceği hakkında *bir* fikrin var mı?" diye sordu. Dylan'ın en derin, en karanlık sırlarını bilen biri varsa, o da en yakın arkadaşıydı.

"Yok," diye cevap verdi ikinci kaptan, yüzü eşit derecede endişe ve acıyla kaplanmıştı. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Kötü bir şey oldu. Bundan eminim."

Bu sözler Toby'yi buz gibi bir korkuyla sardı. İkinci Kaptan'ın karnına örtmek için bir battaniye getirerek tepkisini gizledi ve donmadan nöbetini sürdürebilmek için battaniyeyi etrafına sardı. "Size bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı dev, gözleri kapanırken.

Toby'nin gözleri pencereye doğru kaydı. Bulutlarla boğulmuş ayın zar zor aydınlattığı gölgeli avludan başka bir şey görünmüyordu. Dylan'ın başına aşılmaz bir şey gelmiş olabileceği korkusu omurgasını tırmaladı. Çaresizlik içini ürpertti. Tek yapabildiği haber beklemek ve sonra tepki vermektir.

Bölüm On Dört

Toby'nin gizli cebine gömülü cep telefonundan yayılan elektrik şokları, Gil ve Chet'in şaşkın, yenilmiş ve bitkin bir halde kendilerini ön kapıdan içeri atmalarından bir saat sonra, sabahın yaklaşık beşinde uzandığı aşk koltuğundan sıçrayarak kalkmasına neden oldu.

Aydınlık komuta odasını şöyle bir taradığında yalnız olduğunu gördü. Telefonunu gizli cebinden çıkardı ve Ike'ın sayısal mesajını taradı. Bu "Ara" anlamına gelen bir koddu.

Toby'nin midesi bulandı. Ike'a Dylan'ın kaybolduğunu söylemektense kızgın kömürlerin üzerinde yalınayak yürümeyi tercih ederdi. Öte yandan, Ike çoktan emniyet teşkilatından dedikoduları duymuş olabilirdi.

Toby korkuyla inleyerek telefonunu bir kenara koydu ve ceketinin fermuarını çekti. Milly'yi yanına çağırarak ön kapıdan çıktı. Dylan'ın arabası belirgin bir şekilde ortalıkta yoktu. Köpek karaağacın yanına işemek için yanından hızla geçti. Tempolu sabah havası Toby'nin zihnindeki örümcek ağlarını temizledi ve koşu parkuruna doğru ilerlemeye başladı.

Normalde bu saatlerde hepsi ayaktaydı ve egzersiz yapıyorlardı. Dylan olmayınca, milislerinin iyi işleyen mekanizması durma noktasına gelmişti. Evinin etrafındaki arazi kötü bir büyüünün etkisi altına girmiş gibiydi; bir zamanların görkemli yapraklarının canlılığını emmiş, onları kahverengi ve ölü çimenlerin üzerinde kırılğan. Ötücü kuşlar bile sessizdi.

Tepenin dibine ulaşan Toby, evi artık göremeyinceye kadar ormanın içinde ilerledi. Telefonunu ikinci kez çıkardı ve patronunu hızlıca aradı.

"Ne oldu?" diye sordu, midesi çalkalanıyordu.

Ike, "Bana Dylan Connelly'nin dün gece hep seninle olduğunu söyle," diye ısrar etti.

Eski SEAL'in sesindeki aciliyet Toby'nin yüzüne bir tokat gibi çarptı. "Neden?" Kendini kötü haberlere hazırladı.

"General Treyburn dün gece saat 11'de Loudon County'deki bir Cadılar Bayramı partisinden çıkarken vurularak öldürüldü."

Toby geriye doğru sendelemek için duruşunu genişletti. Loudon İlçesi Harpers Ferry'nin yirmi mil uzağındaydı. Ve General Treyburn, Suriye'ye askeri müdahale konusunda en az Savunma Bakanı Nolan kadar tutkulu olan Genelkurmay Başkanları'nın bir üyesiydi.

Tanrım. Birileri Suriye'nin müdahalesini destekleyenleri deviriyordu ve Dylan ile milislerinin arkasına saklanıyorlardı.

"Ne yazık ki yanımda değildi," diye itiraf etti Toby. "Son sekiz saattir kayıp." İsteksizlik ve kendini kınama duygusuyla, hastaneden çıkarken nasıl kaybolduğunu, aracını ve çantasını aldığını ama paltosunu almadığını anlattı.

"357 Magnum'u olduğunu mu söylemişsiniz?" Ike, Dylan'ın kayboluşunun ayrıntılarıyla hiç ilgilenmiyor gibiydi.

Toby kendini daha fazla kötü habere hazırladı. "Neden?"

"Treyburn, Speer, Gold Dot .38 special, 135 grain mermi ile vuruldu. Bu Magnum'un alacağı türden bir şey."

Bu aynı zamanda Dylan'ın çantasında taşıdığı aynı marka cephaneydi. Toby telefonu kulağına götürdü. Kalbinin her gümbürtüsü onu ayağa kaldırıyordu. "Beni dinle Calhoun," diye homurdandı, tansiyonu yükselmişti, "Dylan'ın başka bir insanı öldürebilecek kapasitede olmaması bir yana, onu atış poligonunda silahını ateşler. Hareket halindeki bir hedefi vuramayacak kadar kötü bir nişancı. Dün gece ortadan kayboldu. Birisi onu kaçırdı ve suçu üzerine atmak için tabancasını kullandı. Size söylüyorum, ona tuzak kuruluyor! Burada olan benim. Neler olduğunu görebiliyorum."

"Belki de öyledir Burke," diye itiraf etti Ike biraz daha yumuşak bir ses tonuyla, "ama Kanıtlar çok güçlü. Ortaya çıktığında FBI'ın gelip onu sorgulamasını bekleyebilirsiniz. Çok sağlam bir mazereti yoksa, onu Treyburn cinayetiyle suçlayacaklardır."

"Hayır." İnkâr Toby'yi volkanik bir patlamanın şiddetiyle parçaladı. "Lanet olsun efendim, şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum!"

"Kayıp olduğunu bana neden haber vermedin?" Ike'ın acı sorusu Toby'nin artık ondan destek alamayacağını anlamasını sağladı. "Ona tuzak kurulduğunu söylüyorsun," diye ısrar etti ekip lideri, "ama kanıt nerede? Şu ana kadar tüm kanıtlar onun suçlu olduğunu gösteriyor. FBI'ın onu Treyburn ya da Nolan cinayetleriyle suçlamasını engellemenin hiçbir yolu yok."

İkisini de mi? Toby azı dişlerini birbirine geçirdi. "Kanıtı bulacağım," diye yemin etti.

Ama şu anda sadece Dylan'ı bulmak istiyordu. Ike'ın söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını beklemeden, başparmağıyla bir hareket yaparak ve şiddetli bir küfür savurarak aramayı sonlandırdı. Telefonu ceketinin cebine geri koyarak Milly'yi kendisiyle birlikte eve dönmesi için aradı.

Sabit telefon çalmaya başladığında tam ön kapıdan içeri giriyordu. Bu ses onu koridorda koşturmaya ve

nefes nefese, "Alo?" diyerek ahizeyi kaptı. "Tobias?"

Dylan'ın korkmuş sesi onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. "Hangi cehennemdesin sen?" Kız sesli bir şekilde tereddüt edince yüzünü buruşturdu. "Seni her yerde aradık bebeğim," diye daha nazikçe ekledi.

"Bir şey oldu," diye fısıldadı. "Anlamıyorum..."

Kadının korkusu ve kafa karışıklığı, adamın tellerin arasından uzanıp onu rahatlatmak istemesine neden oldu. "Konuş benimle, güzelim." Boğazındaki kuruluğa rağmen yutkundu.

"Şu anda neredesin?"

"Ofisimde. Az önce uyandım ve kendimi masamda uyurken buldum."

Tobias onun boş masa sandalyesini hayal etti ve sessiz kaldı. Belli ki dün gece bir anda hastaneye uğradığını fark etmemişti. Neden ona yalan söylesin ki? "Hendrix'in icabına baktıktan sonra Fallon ve ben seni İş," dedi tarafsız bir sesle. "Sen orada değildin."

Sessizlik. "Ne demek orada değildim?"

"Ofisin boştu, çantan ve araban gitmişti. Orada değildin, Dylan. Nereye gittin?" Masumiyetine olan inancına rağmen ses tonunda bir suçlama vardı.

"Nereye gittim ben?" Bu soru karşısında kafası karışmış gibiydi. "Hiçbir yere gitmedim."

Bana yalan mı söylüyor? Onun gerçekte kim olduğunu göremeyecek kadar bütünlüklü görünmesi karşısında gafil avlanmasına izin mi vermişti? Dolabında asılı duran paltosunun görüntüsü şüpheyi bir kenara bıraktı. Havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünürsek, dışarı çıkarken neden yanına almamış olabilirdi ki? Ve ne zaman ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmıştı ki?

Onu mu? Ona şüpheyiyle yaklaşmak zorundaydı.

"Tobias?"

Hastaneden biri onun adına makaleler yayınladıysa, aynı kişi çantasını ve arabasını da çalmış olabilirdi. Belki de gitmiş gibi görünmesi için ona ilaç bile vermişlerdir. Daha azına inanamazdı.

"Dylan, beni dinle." İkinci Kaptan üst kattaki tuvalete doğru ilerlerken Terrence'in koltuk değneğinin belirgin gümbürtüsünü duyabiliyordu. "Doğruca tıp merkezindeki laboratuvara gitmeni istiyorum. İdrar ve kan örnekleri alsınlar ve toksin taraması yapsınlar."

Onun titrek bir nefes aldığını duydu. "Ama ben uyuşturucu kullanmıyorum," dedi.

Kadının haklı ses tonu karşısında neredeyse gülümseyecekti. "Bunu biliyorum tatlım. Ama dün gece bir şey oldu ve sanırım bu işe sen de bulaşacaksın. Sana ilaç verilip verilmediğini bilmemiz gerekiyor."

"Ne oldu? Ne oldu? Anlat bana."

"Oraya vardığımda sana söylerim. Bu arada doğruca laboratuvara git ve kimseyle konuşma. Laboratuar teknisyenlerine sonuçlara hemen ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

"Tamam." Sesi korkmuş ve kafası karışmış gibiydi.

"Bir şey daha var. Çantanız yanınızda mı?" diye sordu.

Masasının çekmecesini açtığını duydu.

"Evet, tam burada."

"Peki ya Suburban? Park yerinde görüyor musun?"

Kadının ayağa kalkıp pencereye doğru gittiğini duydu. "Tam bıraktığım yere park etmiş. Başka nerede olabilir ki?"

Telefonu kapattığında, Fallon ve Hooper'ı -yetki kimdeyse- en kısa zamanda VA Tıp Merkezi'ne götürüp aracında parmak izi aratacaktı.

"Tamam, hiçbir yere gitme. Git şu testleri yaptır. Chet'e beni oraya götürmesini söyleyeceğim. Birazdan orada olurum."

Şimdi bazı adamların üst katta dolaştığını duyabiliyordu. Hepsi ona ilk ulaşan olmak, onu alıp güvenli bir şekilde eve getirmek istiyordu.

Dylan acı dolu bir sesle, "Ne olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı. "Neden hiçbir şey hatırlamıyorum?"

Onun şaşkınlığının gerçek olduğunu anlayabiliyordu. "Bilmiyorum güzelim, ama testler bunu anlamamıza yardımcı olacak."

Ona yalan söylemesinin tek yolu, kendisine de yalan söylüyor olmasıydı. TSSB'nin şizofreniyi doğurarak bir tür kişilik bölünmesine yol açmış olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, tamamen başka birine dönüşebilir ve sonra da yaptıklarını hatırlamayabilirdi.

Tanrım, durumun böyle olmamasını umuyordu. "Yakında orada olacağım, bebeğim. Git dediğimi yap. Daha fazla zaman kaybetme."

"Tamam." Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi birkaç saniye daha hatta kaldı. Ama sonra telefon kulağında tıkladı.

Toby cüzdanından Cal Fallon'ın kartvizitini çıkardı ve doğrudan şerifi aradı. Hem Görev Gücü lideri hem de FBI Dylan'ın suçlu olduğuna ikna olmuştu. Ancak Toby, yerel düzeydeki kolluk kuvvetlerinin onun masumiyetine yürekten inandıklarını biliyordu ve onları kendi tarafında görmek istiyordu.

Hastane otoparkının kenarındaki bir bankta titreyen Dylan, Çavuş Hooper'ın adli tıp uzmanının Suburban'ın direksiyonunda ve kapısında parmak izi ararken geride bıraktığı kömür rengi tozu temizlemesini izledi. Araba koltuğunda bulunan birkaç saç telini kaldırıp poşetlemişti. Şimdi de bir kulak çubuğuyla tüm gösterge panelini ve vites kolunu temizliyordu.

Arazinin uzak ucunda güneş ışınları ağaçların gövdelerine tırmanıyordu ve sabah vardiyasının işe gelmesiyle birlikte arazinin kendisi de arabalarla dolmaya başladı. Dylan'ın hastalarla sadece bir saat içinde görüşmesi bekleniyordu, ancak müdürün hattına sesli mesaj bırakan Tobias'a göre bugün izinliydi. Dr. Hendrix henüz işe gelmemişti, bu da onun da işe gelmeyeceği anlamına geliyordu. Pek çok hastanın randevusu iptal edilmek üzereydi.

Şakağındaki hassas noktayı ovuşturarak, Tobias ve Şerif Hooper'ın bir araya gelip onun durumunu tartışmalarını izledi. Dün gece bir şeyler olmuştu ama kimse ona ne olduğunu söylemek istemiyordu. Magnum'unu ve bir kutu cephanesini teslim ettiğinde Şerif Hooper'ın yüzündeki ifade midesinin çukuruna soğuk bir his yerleştirmişti. Ya biri öldüyse ve o da suçlu görüldüyse - tıpkı geçen ay Washington'daki bombalı araç saldırısından sonra olduğu gibi?

Öte yandan, idrar testinin sonuçları göz önüne alındığında, nasıl suçlu olabilir ki?

Geniş bir ilaç sınıfı olan benzodiazepin testi pozitif çıkmıştı. yatıştırıcı, hipnotik ve amnezik etkiler yaratan psikoaktif ilaçlar. Belki psikiyatristi tarafından kendisine reçete edilen uyku haplarını almış olsaydı, kan dolaşımında neden benzo bulunduğunu anlayabilirdi ama bir hafta önce sadece bir uyku hapi almıştı.

Durum böyleyken, benzoların kan dolaşımında görülmesinin tek bir yolu vardı: dün gece bakım personelinin sözde hediyesi olarak verilen kahveye ilaç katılmıştı - tam olarak ne katılmıştı? Bunu sadece kan testi belirleyebilirdi ve sonuçlar henüz çıkmamıştı.

Ama kesinlikle idrar testi onu herhangi bir suçtan aklayacaktır. Dün gece kimseye zarar vermiş olamaz, bırakın arabasını sürmeyi. bir yerde haince bir eylemde bulunmak için, uyuşturulmuşsa değil.

Bir lastik gıcirtısı Dylan'ın dikkatini otoparkta tur atan ve Tobias ile Şerif'in yanında durmak için fren yapan polis arabasına çekti

Hooper. Şoförün renkli camı indirildi ve Şerif Fallon gergin bir tartışma gibi görünen bir konuda ilk iki adama katıldı. Konu şüphesiz kendisiyle ilgili olduğu için Dylan oturduğu yerden kalkarak üçlüye yaklaştı. Cevapları talep etme zamanı gelmişti. Yaklaştıkça onların alçak ve aciliyet dolu seslerini duyabiliyordu. Tobias'ın sözlerinin sonu kulaklarına ulaştı

"...masumiyetini kanıtlamak bize düşer."

Onu gördü ve hemen sözünü kesti. "Burada işim neredeyse bitti," diyerek gergin bir gülümsemeyle ona güvence verdi.

Dylan onun yanından Şerif Fallon'un çatık kaşlarına baktı. Adam çakıl çiğniyormuş gibi görünüyordu ve bunu kanıtlayacak bir karın ağrısı vardı.

"Dün gece ne olduğunu bilmek istiyorum," diye sordu, talebine üç adamı da dahil ederek. "Bu sefer neyle suçlanıyorum?"

Tobias onun dirseğine uzanarak, "Eve dönerken anlatırım," diye söz verdi.

Şerif Fallon'un kasıtlı olarak renkli camını kaldırması ve başka bir şey söylemeden çekip gitmesi onu şaşırtmış, asfaltta lastik izleri bırakmış ve ağzı hayretle açık kalmıştı.

"Hadi tatlım. Seni eve götürelim," diye tekrarladı Tobias.

Paltosunun içine daha da gömülen Dylan, Suburban'ına doğru çekilmesine izin verdi. Midesinin çukurundaki soğuk tüm vücuduna yayılmaya başlamıştı. Önsezi, basit bir kan testinin onu herhangi bir suçtan aklamayacağı endişesiyle hızla akan düşüncelerinin altını çiziyordu. olası katılım.

"Burada işiniz bitmek üzere mi?" Tobias, Hooper'ın adli tıp uzmanına sordu.

Adam Dylan'a tuhaf bir bakış fırlattı, çantasını kapattı ve uzaklaştı. Tobias onu yolcu koltuğuna yönlendirdi ve sanki içsel kırılganlığının bilincindeymiş gibi özenli bir dikkatle binmesine yardım etti. Sonra arabanın ön tarafına

araca bindi ve direksiyona geçti. Gösterge panelinin üzerinde duran anahtarları kullanarak aracı çalıştırdı ve ekranı inceledi.

"Benzin göstergesini ve kilometreyi kontrol et," diye rica etti.

"Dünden beri değiştiler mi?"

Dylan daha yakına eğildi ve dün doluya yakın olan deposunun neredeyse boş olduğunu gördü. "Kilometre sayımı hatırlamıyorum ama bundan çok daha fazla benzinim vardı." Bir ürperti bedenini sarstı. "Neler oluyor?" diye ikinci kez sordu. "Arabamı kim sürdü?"

İsteksiz gözlerini kalabalık otoparkta gezdirdi. "Hadi gidelim Daha özel bir yere." Onları kendisine ayrılan yerden geri çekerek otoyola doğru hızlandırdı.

Dylan koltuğunda donmuş bir şekilde oturuyordu, midesi bulanmıştı. Gözlerini kapattığında düşünceleri bir önceki geceye geri döndü. Zihninde konfeti parçaları gibi uçuşan anı kalıntıları, tutarlı bir resim oluşturmamaya kadar dağınıktı.

Tobias onun yumruk yaptığı elinin üzerine sıcak bir el koydu. "Bir şey yedin mi?" Teselli edici olması gereken endişeli ses tonu ters etki.

"Kanımı aldırırken portakal suyu ve çörek yedim. Neler olduğunu bilmem gerek" diye sordu, sesi titreyerek. "Belli ki ben uyuşturulmuşken biri arabama el atmış ve polis de bu yüzden arabamı incelemiş, ama bundan fazlası var, değil mi?"

"İleride duracağım, sonra konuşuruz." Adamın güven veren sesi kadının adrenalini yükseltti.

Hastaneden on dakika sonra, muhteşem manzarası nedeniyle manzaralı bir yer olarak belirlenmiş boş bir manzara durağına yaklaştılar. Toby direksiyonu boş arsaya kırdı ve aracı park etti. Motoru kapatarak koltuğunda döndü ve ona baktı. Yüzüne kazınmış endişe çizgileri onu tamamen farklı bir insan gibi gösteriyordu. Kızın kalbine girmeyi başaran o rahat serseri neredeydi? Sadece şefkat dolu lacivert gözleri tanıdık geliyordu.

"Dylan, sana sorduğum şu savaş karşıtı makaleleri hatırlıyor musun?"

Tekrar düşündü ve başını salladı. "Evet, ama sana hiç böyle bir şey yazmadığımı söylemişim," diye ısrar etti.

"Biliyorum." Elini uzatıp sıktı ve ona arzuladığı rahatlığı sundu.

"Tatlım, biri sana komplo kurmaya çalışıyor.

Dün gece bir şey oldu ve şu anda bunun sorumlusu senmişsin gibi görünüyor."

Onun sözleri kalbini acı dolu bir koşuya itti. "Ne oldu?" "Dün gece, Genelkurmay'ın bir üyesi, General Treyburn, bir Cadılar Bayramı partisinden çıkarken vurularak öldürüldü."

Korkunç haberle sarsıldı. Adamın acı çeken yakınları için duyduğu üzüntü, ani ve pençeleyci bir endişeyle yarıştı. "Aman Tanrım, yine oluyor, değil mi?" Tutuşan paniği her gözeneğini yıkayan soğuk bir ter dökmesine neden oldu.

"Evet." Dudakları pişmanlık ve kararlılıkla eşit oranda inceldi. "Silahını teslim ederken farklı bir şey fark ettin mi?" diye sordu.

Onu Şerif Hooper'ın ellerine gönülsüzce bırakmıştı, bırakmaya da hiç niyeti yoktu. "Hiç sanmıyorum."

"Peki ya cephane kutusu?"

Düşündü ve aklına dehşet dolu bir bıçak darbesi geldi. Bir zamanlar sıkı sıkıya kapatılmış olan Speer mermi paketinin üzerindeki etiket sökülmüştü. O sırada nedenini merak edemeyecek kadar sersemlemişti.

Yüzündeki ifade düşüncelerini ele vermiş olmalıydı ki Tobias başını salladı. "Dün gece biri senin silahını ve bazı mermilerini kullanmış Dylan."

Dylan'ın ağzını metalik bir tat doldurdu. Adrenalinin salgıladığı savaş ya da kaç hormonları, dağın kenarındaki korkuluklardan atlarkenki görüntülerini canlandırdı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Tobias, sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi. "Sadece sakın ol."

Sıcak bir avuç içini yüzünün yan tarafına dayayarak onu şimdilik kendi yanına sabitledi. "Ben buradayım. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. sen."

"Biri bana komplo kurmaya çalışıyor."

"Evet."

Sakin kalmak ve *düşünmek* için mücadele ederek koltuğunda kaskatı kesildi. Ya yapmışsa ve sadece hatırlayamıyorsa? Nefes nefese Toby'ye baktı. "General Treyburn'ü *benim* vurduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

"Yapmadığını biliyorum." Sesinin ahşabından yayılan kesinliği, sonunda gerçeklikle bağını kopardığı korkusunu yatıştırdı.

Ben deli değilim, diye kendini temin etti. "Bir mazerete ihtiyacım var," dedi yüksek sesle. "İdrar ve kan testleri toksisiteyi kanıtlayabilir ama herkes farklı tepki verir. Bazı insanlar benzoların etkisiyle bayılır; bazılarının ise bilinci açık kalır ama ne yaptıklarını hatırlayamazlar." Gözlerini kapatıp parmaklarıyla kapattı ve karanlıkta kendisine ne olduğuna dair ipuçları aradı. Zihninde bir anının en ufak kırıntıları uçuşuyordu. Onlara tutunmaya çalıştı ama yakıcı güneşin altında kar taneleri gibi eriyip gittiler. "Dün geceyi hiç hatırlamıyorum!"

"Şışt, sakın ol." Alnı onunkine değene kadar eğildi ve onu gücüyle toprakladı. "Umarım kan testinin sonuçları duruma idrar testlerinden daha fazla ışık tutacaktır."

Kaçan kalbi yavaşlayana kadar başının arkasını okşadı. Dylan el yordamıyla onun diğer elini buldu ve sıkıca tuttu. "Senin için Tanrı'ya şükürler olsun." Şu anda onsuz ne yapardı? Gerçekliği kavrama yetisini kaybedeceği kesindi. TSSB'si onu daha iyi bir hale getirecekti. "Seni seviyorum,"

Sözlerinin taşıdığı riski umursamayacak kadar içinde bulunduğu koşullardan korkarak ağzından kaçırıldı. Ağrıyan gözlerinden yaşlar süzüldü. Tobias olmadan hayatının yaşamaya değer olduğu söylenemezdi, özellikle de şimdi, tüm bunlar olurken.

Evet, ona karşı hislerini itiraf etmek koruyucu kabuğunun son katmanını da sıyrıp atmıştı ama en kötü ihtimalle onun kendisi için ne büyük bir nimet olduğunu bilmesini istiyordu. Onun şaşkın yüz ifadesini inceledi, tepkisinin ne olacağını merak ediyordu.

Toby irkilerek nefes aldı. Dylan'ın itirafı bilincinden uzuvlarına kadar yayılmış, onu bir yudum konyak gibi ısıtmıştı. Ah, Tanrım, ona olan hislerini itiraf etmek için çok kötü bir zaman seçmişti! Ve birkaç gün içinde, onun gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra, bu saklanmamış aşk sözlerinden pişmanlık duyacaktı. Yine de, ona getirdikleri anlık mutluluk için onların tadını çıkardı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı, kendini şaşırtarak. İçinde bulunduğu durumun ironisi üst dudağını büktü. Kalbini kazanmak için, istikrarı tartışmalı bir devrimcinin devlet düşmanı olması gerekmişti. "Ve bunun cezasını senin çekmene izin vermeyeceğim," diye yemin etti.

Kararlılık sesini sertleştirdi ve nabzını yükseltti. Kadının elini daha sert sıktı. Kız onun bu açıklamasına tepki vermeden önce, "Dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalış. Hatırladığınız son şeyle başlayın."

Kaşları çatıldı ve gözleri sola doğru kaydı. "Son hastamla görüştüğümü ve geç saate kadar çalışıp acıkmamak için makineden kraker aldığımı hatırlıyorum. Sonra hemşire istasyonuna uğradım ve Leigh'i kontrol ettim. Tuvaleti ziyaret ettikten sonra ofisime girdim ve masamda bir fincan kahve ile hemşirelerden gelen bir not gördüm."

Toby, kadının halsizliğinin kaynağı ortaya çıkınca inledi. "Kendin almadığın bir içeceği mi içtin?" diye sordu, onun saflığına hayret ederek.

"Hemşireler bana her sabah mocha latte getiriyor," diye açıkladı. "Şüpheyle yaklaşmak hiç aklıma gelmedi."

"O zaman ya hemşirelerden biri bağladı," diye dūřındı, "ya da size getiren kiři hemşirelerin alışkanlıklarını biliyor. Ondan sonra ne oldu?"

"Gözlerim bozulduğunda hastalarımın kayıtlarını incelemeye ve eğilimleri araştırmaya başladım." Sessizleşti.

"Sonra ne olacak?" diye sordu.

Hatırlamakta zorlandı. "Sanırım ayağa kalkmaya çalıştım ama yapamadım. Yardım çağırarak için telefona uzandığımı hatırlıyorum ve... fincanımı düşürdüm. Hepsi bu." Başını iki yana salladı. "Hatırladığım son şey bu."

"Yine de bu iyi," dedi, en azından bu kadarcık bir şeyi hatırladığı için cesaretlenmişti.

"Sonra bir baktım, masamda kafam karışmış bir şekilde uyanmışım. İşte o zaman seni aradım."

Toby elini yüzünde gezdirdi. Tanrım, keşke daha fazlasını hatırlayabilseydi.

"Bekle." Gözlerine perili bir bakış girdi. "Sanırım ben de aynı rüyayı gördüğümü hatırlıyorum..." Sesi bir korku notasıyla söndü.

"Ne rüyası güzelim? Oğullarınla ilgili bir rüya mı gördün?"

"Hayır." Gözbebekleri toplu iğne başı kadar küçüldü, sanki parlak bir korku ışığı

aniden üzerlerinde parladı. "Rüyamda bir akıl hastanesinde olduğumu görüyorum," diye fısıldadı ve Toby'nin omurgasına bir ürperti yayıldı. "Deli gömleği giymişim ve insanlar beni iğnelerle dürtüyorlar."

İsa. "Bunu kaç kez rüyanda gördün?" "Çok."

"Peki dün gece o rüyayı gördün mü?"

Sanki dağılmış bir bulmacanın ilk iki parçasını bir araya getirmiş gibi gözlerine farkındalık girdi. "Evet, ama o zaman gerçekte."

Kafa derisi diken diken oldu. "Ne demek gerçekte?"

Parmaklarına baktı, sanki bir eylemi hatırlıyormuş gibi parmaklarının uçlarını kıvırdı. "Ellerimin altında halı hissedebiliyordum ve bir şey Şeker ambalajı gibi. Bir tür muhafazanın içine kıvrılmıştım. Ve uzaktan senin sesini duyduğumu sandım," diye ekledi ona şaşkın bir bakış atarak.

Toby onun elini sıktı. "Bu iyi," diye teşvik etti, kızın hatırlamasından hem dehşete düşmüş hem de sevinmişti. "Başka ne var?"

Kıpırdamadan durdu ama bir süre sonra ağzının kenarları sarktı ve umutsuzca başını salladı. "Hepsi bu kadar. Başka bir şey hatırlayamıyorum. Bir sonraki anım, başım masamın üzerinde uyandığım ve

penceredeki güneş." Yüzü ani bir acıyla buruştu. "Bana inanıyorsun, değil mi Tobias?"

Kendi çaresizliğinin derinliği uluma isteği uyandırdı. "Sana inanıyorum Dylan," diye sert bir şekilde ona güvence verdi. Kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı ve bir o yana bir bu yana salladı. "Kan testinin hikâyesi doğrulayacağından eminim. İyi olacaksın."

FBI'ın davayı düşürmek için akıllıca bir yol bulamaması durumunda ne de olsa bir faili adalete teslim etmeye kararlıydılar ve o zaten benzer bir suçun şüphelisiydi.

Ama şimdilik Dylan için yapabileceği en iyi ve tek şey onu eve götürüp dinlenmesini sağlamaktı. Zihinsel-duygusal kırılmanlığı göz önüne alındığında, vücudundaki şoktan bahsetmiyorum bile, bir gün boyunca kaldırabileceği kadar ceza çekmişti.

Kendisine gelince, onun aşk itirafının tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarmak istiyordu. Çok yakında onun hakkındaki gerçeği öğrenecekti. Yanağını öperek dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Kızın sıkılı çenesi yavaşça gevşedi.

Sonunda başını çevirdi ve güvenle ağzını onunkine değdirdi. "Her şey yoluna girecek," diye ona güvence verdi.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini ona kaldırdı. "Beni seviyor musun?" diye sordu, sanki daha önceki itirafından şüphe ediyormuş gibi.

Mantıksız bir sevinç, ağır kalbini canlandırdı. "Evet." FBI'ın baş şüphelisine aşık olmasının ne kadar gülünç olduğunu düşünerek yüksek sesle güldü. Onlar

Birbirlerine duydukları hislerle öylesine kendinden geçmiş iki çocuk gibiydiler ki, karşılıklarına çıkan ürkütücü ihtimaller sevinçlerine gölge düşüremiyordu. Büyük olasılıkla Dylan işlemediği bir suçla itham edilecekti. Hayatı cehenneme dönmek üzereydi ama tam burada, şu anda birbirlerinde buldukları şey onları ölçülemeyecek kadar mutlu ediyordu.

Onu gülümsetmeye kararlı bir şekilde, Mutlu Yıllar Şarkısı'nın melodisiyle itirafını söylemeye başladı. "Seni seviyorum, seviyorum. Seni seviyorum, seviyorum. Seni seviyorum, sevgili Dylan. Seni seviyorum, seviyorum."

Adam sözlerini bitirdiğinde, kadın hem gülüyor hem de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Toby ona bakarken gözleri doldu. Dalgalı dağlardan oluşan bir sonbahar denizi tarafından çerçevelenmiş ve saçlarını aleve dönüştüren bir güneşin dokunduğu kadın, şimdiye kadar tanıştığı en güzel kadındı. Önümüzdeki saatler ve günler boyunca onun gülümsemesini sağlamanın bir yolu olsaydı, bunu yapardı ama bu kolay olmayacaktı.

"Uyan, güzelim."

Dylan'ın yanağına kondurulan tüy kadar hafif bir öpücük onu derin uykusundan uyandırdı,

Rüyasız bir uyku. Gözlerini açtığında başını kaldırdığında kendini Terrence'ın odasında değil, kendi yatağında uzanmış buldu. Tobias, üç dar penceresinden içeri süzülen alacakaranlığın yumuşak tonlarına bürünmüş bir halde başında dikiliyordu. Sessiz ışıktaki bile, onun endişesini okuyabiliyordu.

"Beni buraya sen mi taşıdın?" diye sordu, hâlâ kafası karışık.

"Elbette taşıdım."

"Ne zaman? Hatırlamıyorum."

"Saatler önce. Terrence'ın sandalyesinde uyuyakalmışsın," dedi adam, yatağın kenarına, kalçasının yanına oturarak. "Benzolar hâlâ kan dolaşımında ve seni uykulu yapıyor."

Kendini oturur pozisyona ittiğinde, Milly'nin diğer yanına sokulmuş olduğunu gördü. "Şimdi saat kaç?"

"Öğleden sonra dört buçukta."

"Hastaneden sonuçlar geldi mi?"

"Aslına bakarsanız, yaptılar." Ona orantısız bir gülümseme gönderdi. "Raporu benimle paylaşması için hemşireyi ikna etmek zorunda kaldım. Ve bu arada, Leigh ne kendisinin ne de gece hemşirelerinden herhangi birinin dün gece size kahve getirmediğine yemin ediyor."

"O zaman kim?" Dylan sordu. Wesley Hendrix dışında kim ona ilaç verecek kadar ondan nefret ediyordu?

Tobias omuz silkti. "Eğer fincan ve not kaybolmasaydı, el yazısını analiz edebilirdik. Her kimse, halıdaki küçük bir leke dışında tüm dökülenleri toplamış. Kan testinin sonuçlarını duymak ister misin?" diye sordu.

Ağır ağır yutkundu. "Bilmiyorum. Biliyor muyum?"

"Sanırım biliyorsun." Ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi.

"Yüksek seviyelerde-" Eline yazdığı bir kelimeye baktı "-flunitrazepam," dedi dikkatlice.

"Rohypnol," diye nefes alarak ona markanın adını söyledi.

Gülümsemesinin tüm izleri kayboldu. "Bu tecavüz ilacı."

"Onlardan biri," diye onayladı, tuhaf bir rahatlama ve öfke karışımı yaşadı. Her şeyden çok bir rüya gibi görünen şey hızla gerçeğe dönüşüyordu. Gerçekten de uyuşturulmuştu.

Tobias ona doğru uzandı. "Olmadığına emin misin-?"

"Tecavüz mü?" Kadın ona gözlerini devirdi. "Dürüst olmak gerekirse, başımın üzerinde potansiyel cinayet suçlamaları varken bu endişelerimin en küçüğü."

"Tanrım, Dylan. Bunu sana kim yapar?"

Ellerini iki yana açtı. "Hendrix mi?"

"Bu olasılığı çoktan kontrol ettim. Dün gece Jefferson Bölge Hastanesine yatırıldı ve bu sabaha kadar müşahede altında tutuldu."

Dün geceki göreve yapılan gönderme onu daha dik oturttu. "Demek yaptın? Nasıl geçti?" Ortadan kayboluşunun yarattığı telaş yüzünden Tobias ve Şerif Fallon'ın dün geceki görevini tamamen unutmuştu.

Tobias yüzünü buruşturdu. "Elypsia'yı tekrar reçeteye yazmadan önce iki kez düşünecek diyelim. Ama sana ilacı Hendrix vermediyse kim verdi?"

Bir nefes verdi. "Müdür beni pek sevmez ama bırakın beni suçlamayı, bir generali öldüreceğini bile düşünemiyorum." "Hem Nolan hem de Treyburn Suriye'ye askeri müdahaleyi savunuyordu. Rahibin dışında savaşa karşı olan kimi tanıyorsun?"

Onun iması karşısında nefesi kesildi. "Tanrım, Tobias, Peder Nesbit'in bu işle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyorsun herhalde!"

Özür dileyerek onun kalçasını sıktı. "Tatlım, ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Hayır!" Tobias'ı kalkmaya zorlayarak ve Milly'nin uykusunu bölerek elini kalçasından itti ve yataktan kalkmaya çalıştı. "Onu hayatım boyunca tanıdım," diye söylenerek şifonyerine doğru volta attı. "O ve Cal Fallon babamın en yakın arkadaşlarıydı. Bana *asla* zarar verecek bir şey yapmazdı."

Tobias iki elini de havaya kaldırdı. "O olduğunu söylemiyorum. Sadece Suriye'ye müdahil olmamıza karşı çıkan başka birini tanıyıp tanımadığınızı soruyorum."

Ona doğru döndü. "Kim istemez ki? Aklı başında hiç kimse savaş istemez."

"Haklısın." Sesi daha yatıştırıcı bir tempoya büründü. "Kimse savaş istemez ama bazen harekete geçmek yapılacak tek etik şeydir. Hitler'i kariyerinin başlarında durdurmuş olsaydık, altı milyon Yahudi kurtulmuş olabilirdi."

Dylan böyle bir mantıkla tartışamazdı, ama savaşıyordu Hitler gibi saldırganlığı ilk ortaya çıkaran kişiler. Zonklayan başını ellerinin arasına aldı. "Karmaşık bir durum," diye itiraf etti.

Tobias aralarındaki boşluğu kapattı. Kadının ellerini yüzünden çekerek onu kucağına aldı. "Hey, ben buradayım," diyerek onu kendine yakın tuttu.

Dylan minnetle yüzünü adamın omzuna gömdü ve onun gücüne yaslandı.

"Şerif Hooper hastanenin güvenlik kamerası görüntülerini inceliyor. Kameralar," diye ekledi, "eğer binayı hiç terk etmediyseniz endişelenecek bir şey yok demektir."

Boğazındaki korku düğümüne karşı yutkundu. "Ama ya binadan ayrıldıysam ve hatırlayamıyorsam?" diye fısıldadı.

Kısmen açık olan kapısının çalınması cevap vermesini engelledi.

Tobias onu aniden serbest bıraktı.

Gil Morrison yuvarlak kafasını açıklıktan içeri soktu. "Az önce dışarıda birkaç araba durdu," diye uyardı. "Resmi görünüyorlar."

Dylan korkuyla nefesini içine çekti. "FBI, değil mi?" diye tahmin etti, Tobias'ın acımasız tepkisini gözlemleyerek. "Beni tutuklamak için buradalar."

"Hayır." Onun eline uzandı. "Sana sadece soru sormak isteyeceklerdir. Onlara sadece sana ne olduğunu anlat. Onlara kan testinin sonuçlarını anlat."

Karnına kramplar girdi. "Bana inanacaklarını sana düşündüren nedir?" "İnanmazlarsa, kendi testlerini yaparlar. Seni tutuklamayacaklar,

Dylan, onlar daha güçlü bir dava açana kadar olmaz ve biz bunun olmasını engelleyeceğiz." Onu nazikçe kapıya doğru çekti.

Kısa bir süre direndi ve onu arkasına bakmaya zorladı. "Bana hâlâ inanıyorsun, değil mi Tobias?"

"Sana her zaman inanacağım," diye onayladı.

Önemli olan tek şey buydu. Ona inanıyordu ve onu seviyordu. Tüm bunlara sahipken bir şeyler nasıl ters gidebilirdi ki?

On Beşinci Bölüm

Dylan komuta odasına titreyen dizlerinin üzerinde girdi. Onu en az üç takım elbiseli adam bekliyordu, bunlardan ikisi bir ay önce Bakan Nolan'ın arabasının bombalanmasıyla ilgili olarak onu sorguladıklarında ziyaret etmişlerdi. Astsubaylarının şüpheli ve düşmanca bakışları altında, özel ajanlar

Odanın içinde dolaşıyor, haritalara, şövaleye ve ortalıkta duran her şeye göz atıyor ama hiçbir şeye dokunmuyordu - henüz.

Dylan'ın girişiyle birlikte yüzlerini ona döndüler. Yanan birkaç lambanın ışığında, onların dikkatli bakışlarındaki şüpheyi okuyabiliyordu. Tobias'ın eli ona doğru uzandı.

Dirsek ona çenesini kaldırma ve her bir temsilciye ayrı ayrı teşekkür etme cesareti verdi.

Ona önce bıyığı terlemiş olan yaklaştı. "Charles Palmer, sorumlu özel ajan," diye hatırlattı ona el sıkışmak yerine başını sallayarak. "Tibbs'i hatırlarsın, bu da Özel Ajan Maddox." Yeni adam, Maddox, otuzlu yaşlarında, yakışıklı, melez bir adamdı.

"Bu sefer üç kişisiniz." Dylan acı acı gülümsedi. Üç özel ajanı hak edecek kadar tehlikeli bir varlık mıydı?

"Ayrıca dışarıda bir adli tıp ekibi var," diye bilgi veren Palmer avuçlarının terlemesine neden oldu.

"Anlıyorum." Dengesini korudu. "Neden burada olduğunu biliyorum." Boğazını sıkı korkuya karşı yutkundu. "Dün geceki silahlı saldırıya karıştığımı düşünüyorsunuz, tıpkı savunma bakanının arabasını bombaladığımı düşündüğünüz gibi. İkisini de yapmadığıma sizi temin ederim ve bunu yapan suçluyu bulabilmeniz için soruşturmanızda işbirliği yapmaktan mutluluk duyarım."

"Şey..." Palmer onun açık sözlülüğü karşısında şaşkın görünüyordu. "Bunun için size teşekkür ederiz." Lacivert ceketinin astarından katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. "Mülkünüzü aramak ve şüpheli herhangi bir şeye el koymak için arama iznim var."

"Arayın," diye kabul etti. "Ama silahımı arıyorsanız, onu zaten Martinsburg Polisi'ne teslim ettim. Onlar soruşturuyorlar. Dün gece ortadan kaybolmamla ilgili. Onlarla görüşmeniz gerekecek."

Palmer meslektaşlarına şaşkın ve hoşnutsuz bir bakış attı. O da göğüs cebinden bir kalem ve kâğıt çıkardı ve kendine bir not karaladı. "Kayboluşunla ilgili bu da ne?"

Dylan kanepeleri ve koltukları işaret etti. "Neden oturmuyoruz?" Hafıza kaybı hikayesinin davasına hiç yardımcı olmayacağından şüpheleniyordu. Aksine, bu onu daha da şüpheli gösterecekti. Tobias onu oracıkta tutuklamayacaklarından nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Sabit eli onu koltuğa doğru götürdü. FBI ajanları odanın etrafındaki çeşitli sandalyelere çökerken, astsubaylar havada asılı kalmaya devam etti. Neyse ki Terrence uykuya dalmış ve içinde bulunduğu durumdan habersizdi.

Tobias onun yanına oturduğunda, Özel Ajan Palmer ona meraklı bir bakış attı. "Sizinle daha önce tanışmış mıydık?"

Dylan konuştu. "Oh, hayır görmediniz. Bu Çavuş Burke," diyerek tanıştırma faslına geçti. "O benim... benim kıdemli operasyon astsubayım," diye bitirdi sözlerini, güçlkle.

Not defterine sabit bir şekilde bakmadan önce Palmer'ın gözlerinde anlamaya benzer bir şey titreşti. "Dün gece ortadan kaybolduğunu mu söylüyordun?" diye sordu.

Tobias'ın dizinin kendi dizine değdiği yerdeki sıcaklık, ona hesabını ortaya koyma cesareti verdi. Ne kadar az şey bildiğini açıkladı.

Bir önceki akşamı, hastanede nasıl geç saatlere kadar çalıştığını; neredeyse her sabah yaptığı gibi masasında bir fincan kahve bulduğunu hatırladı. "İlaçlı olduğunu bilmiyordum," diye ekledi.

Palmer'ın bıyığı kadar gür olan kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Uyuşturulmuş mu?"

"Evet." Görüşünün nasıl bozulduğunu, bayılırken kahvesini devirdiğini nasıl hatırladığını anlattı. "Daha sonra uyandım, hala sersemlemiştim ve karanlık, kapalı bir alanda oturuyormuşum gibi hissediyordum. Elimin altında bir şey vardı, bir şeker ambalajı."

Palmer ve diğer iki ajan, hikâyesinden ne anlam çıkaracaklarını bilmiyormuş gibi ona boş bakışlar gönderdiler.

"Tekrar bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki uyanışında masama döndüğümde sabah olmuştu." Gözleriyle Tobias'ı onu nasıl hemen aradığını açıklamaya davet etti ama Tobias sadece elini sıktı ve sessiz kaldı.

Hikayeyi kendisi tamamladı. "Masa telefonumdan evi aradım ve Çavuş Burke açtı. Ona olanları anlattığımda, idrarımı ve kanımı test ettirmek için doğruca laboratuara gitmemi önerdi. İlk test benzodiazepin için pozitif çıktı. İkincisinde ise yüksek

Rohypnol olarak bilinen flunitrazepam seviyeleri, tecavüz ilacı - bu da neden hatırlamadığımı açıklıyor."

Palmer ona kaşlarını çatınca, "Rohypnol neden olur?" diye açıkladı. Anterogade amnezi. Baş dönmesi ve uyku hali yaratıyor. Bırakın tabanca kullanmayı, araba kullanmamın bile imkanı yoktu."

Özel ajan kendi kendine birkaç not kazıdı. "Ve tüm bunları Martinsburg Polisi ile mi paylaştınız?"

"Evet, teslim ettim. Tabancamı ve çantamdaki mühimmatı da teslim ettim ve mermilerin eksik olduğunu fark ettik."

Palmer'ın bıyığı seğirdi. "Yani dün gece hastaneden hiç ayrılmadığınızı mı iddia ediyorsun?"

Dylan'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Adam sertçe ona baktı. "Buna inanmıyor musun?"

Tobias onun omurgasında yatıştırıcı bir el gezdirdi. "Nasıl yürüebildiğimi anlamıyorum," diye açıkladı.

Palmer kaleminin ucuyla not defterine vurdu. "Adli tıp ekibimize idrar ve kan örneği vermek ister misiniz?"

Halihazırda yapılmış olan testlere karıştığı iması karşısında kaskatı kesildi. "Neden olmasın, anlamıyorum," dedi yavaşça.

"Kan testinin ne *zaman* uyuşturucu almış olabileceğinizi gösterip göstermediğini biliyor musunuz?" Palmer sordu.

Dylan ona baktı. "Ne ima ediyorsun? General Treyburn'ü vurduktan sonra Rohypnol içtiğimi mi?

Savunma mı?" Kızgınlık kan dolaşımına karıştı ve aniden tabancasına sarılmasına neden oldu. Dylan, bu adamlara daha fazla bir şey söylemeden önce belki de yanında bir avukat bulundurması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Tobias onun omzuna bir el koydu. "Sakin ol," diye mırıldandı, kızın artan tedirginliğini açıkça hissediyordu.

Ajan onun sertliği karşısında bir kaşını kaldırdı. "Adli tıp ekibini çağırayım," diye ayağa kalkmayı teklif etti.

Takip eden yarım saat içinde bir idrar örneği ve üç kan şişeleri. Adli tıp uzmanları evini didik didik etmiş, kutsal mekanını ve ruhunu bir çırpıda ihlal etmişlerdi. Onların evini basmasını izlerken dosya dolaplarını, masasını ve yatak odasındaki bürosunu aradılar ve hatta Dylan kendini zihninin uzak bir köşesine çekilmiş hissediyordu, orada hiçbir şey ona dokunmuyordu, Tobias'ın korumacı bir şekilde yakınında gezinirken hissettiği endişe bile.

FBI evinin içindekileri didik didik etmeyi bitirdiğinde, tıpkı Sekreter Nolan'ın arabasını bombaladığına dair kanıt aramak için son kez oraya gittiklerinde olduğu gibi, dikkatlerini erzak ambarına çevirdiler. Bu gece ahırdan elleri boş ayrıldılar. Bu konuda rahatlamış olması gerekirdi. Bunun yerine, Tobias'ın milislerine ilk katılışından beri geri çekilmiş olan hissizliğin geri döndüğünü hissetti. Her zaman olduğu gibi karanlık, soğuk ve neşesiz bir şekilde geri dönmüştü.

Komuta odasına dönen Dylan, Tobias ve diğer astsubaylar -kendi başına somurtmak için sıvışan Ackerman hariç- odada sessizce dolaşıp eşyaları ve kâğıtları ait oldukları yerlere koyarken, koltukta kıpırdamadan oturdu. Başının üstündeki açıkta duran kirişlerin arasından Terrence'ın ikinci kattaki koridordan banyoya doğru ilerlemeye çalıştığını duyabiliyordu. Bir endişe onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Ona yardım etmek için ayağa kalktı ve Tobias'ın yardım teklifini elinin tersiyle itti.

Bir keresinde ona geleceğini önemsemediğini söylemişti. Ama hapse girerse Terrence'a ne olacaktı? Peki ya o ve Tobias? Kısa süre önce ilan ettikleri aşk, eğer kendini hapiste bulursa kuruyup yok olacaktı.

Belki de ona olduğu kadar kendine de yalan söylemişti. Belki *de* geleceği önemli.

Şerif Hooper'ın defteri imzalamasını ve ahırın önünden bir tüfek almasını beklerken Toby'nin milis üniformasından acı bir ürperti sızıyordu. Adam, Dylan'ın hayatında olup biten her şeye rağmen her zamanki gibi gerçekleşen CPX'e erken gelmişti.

İptal edilemez, Dylan ona daha dün gece söylemişti. *Füzyon merkezindeki protesto için 9 Kasım'da hazırlanmalısınız.*

Tartışmayı denememişti. Dikkatini FBI'ın soruşturması dışında bir şeye vermesi daha iyiydi. Şerif Hooper'a soruşturma hakkında şahsen soru sorabileceği gerçeğiyle kendini teselli etmişti. Adam güvenlik kayıtlarında önemli bir şey bulmuş muydu?

Görüntüler mi? Soruşturmayı çoktan FBI'a teslim etmek zorunda mı kalmıştı?

Hooper deftere adını yazdı, Morrison'ın kendisine verdiği M-16'yı aldı ve ahırın arka tarafında Toby'ye katıldı. Onun köşesinden

Toby, Cal Fallon'un deftere doğru yaklaşıp Toby'ye ters ters baktığını gördü.

Toby'nin kafa derisi önseziyle gerildi. Fallon'un sabrının tükenmekte olduğu açıktı. Toby'nin FBI'la bağlantısı olduğu gerçeğini hoşgörüyü korumuştur ama bu sabah yüzündeki çatık kaşlar Toby'yi sırrını daha fazla saklayamayacağı konusunda uyarmıştı.

Toby dün gece yatağa uzandıklarında Dylan'a gerçeği söylemediği için kendini tekmeledi. Gerçekleri kendisinden başka birinden duymak onu mahvedecekti. Ama onu yeni bir şoktan korumak bahanesiyle sırrını bir gece daha saklamış, bencilce onun bağlılığına tutunmuştu.

Korkaklığının büyük bir hata olmasından korkuyordu.

Hooper elini uzatarak onun dikkatini yeniden çekti. "Günaydın."

"Merhaba." Toby onun bakışlarını aradı. "FBI henüz sana ulaşmadı mı?"

Martinsburg Şerifi kasvetle başını salladı. "Evet. Dün gece geç saatlerde beni yataktan kaldırdılar. Halısındaki lekeden alınan örnek ve arabasında bulunan saç tellerine kadar elimdeki her şeyi onlara vermek zorunda kaldım."

Lanet olsun. Ama Toby'nin beklediğinden daha fazlası değildi.

"Güvenlik kayıtlarında ne gördün, herhangi bir şey?"

"Uzun saçlı bir kadın o gece saat 9:45'te ofisine en yakın kapıdan hastaneyi terk etti ve iki saat sonra geri döndü. Ancak görüntülerin kalitesi düşük. Dylan olup olmadığını söyleyemezsiniz."

Adamın sözleri Toby'nin umutlarını yıktı. Güvenlik kamerası kayıtları bile onun suçlu olduğunu gösteriyordu. "Kadın olduğuna emin misin?"

Hooper omuz silkti. "Söylemesi zor. Peruk takmış bir adam da olabilir. O kamera en az on yıllık. Belki FBI onunla daha fazlasını yapabilir."

Ani bir düşünce Toby'nin bilincine hücum etti. "Bu saç teli bir peruktan gelmiş olabilir mi?"

"Şüpheli," dedi Hooper, onun ani umudunu kırarak. "Daha çok doldurulmuş bir hayvanın saçları gibi."

Bu pek mantıklı gelmedi.

Avluda borazan sesi CPX'in başladığını işaret ediyordu. Teğmen Ashby'nin yerine ikinci kaptan olarak geçmeyi kabul eden Toby izin isteyip eve doğru ilerledi ve verandanın taze sedir tahtaları üzerinde durup Dylan'ın gelişini duyurmak için basamakları tırmandı.

Soğuk ve önsezi karışımı bir duyguyla titreyerek, avluda pozisyon almak için yarışan birlikleri inceledi. İkinci Kaptan olarak hareket etme ayrıcalığı onu rahatsız ediyordu. İşte buradaydı, bir varlığa bağlıydı.

Dylan'ı parmaklıklar ardına koyarken, sadakati asla sorgulanamayacak tek adamın büyük ayakkabılarını dolduruyor.

Dışarıda soğuğa karşı ayaklarını yere vuran adamlara bakarken, ekshalasyonları kızarmış yüzlerinin önünde sisli bir buhar oluştururken, Dylan'ın Treyburn cinayetine karışmış olabileceğine dair söylentilerin dolaşmaya başlayıp başlamadığını merak etti. Sonra da Dylan'ın yakında tutuklanabileceği endişesiyle bugün CPX'i yönetme konusunda tereddüt ettiğini düşündü. Saatine bir göz attı. Bir dakika bile geç kalmak onun yapacağı bir şey değildi.

Arkasındaki kapı açıldı ve o da suçluluk duygusuyla dönüp kapıyı açtı. Dylan kapıdan içeri adım attı, solgun görünüyordu ama Savaş kıyafeti üniforması içinde her nasılsa muhteşemdi. Bordo beresi, özenle örülmüş saçlarının üzerinde asil bir duruş sergiliyordu. Gözleri sabahın kehribar ışınlarını yakalayıp tutarken, ona her zaman olduğu gibi nefesini kesen solgun bir gülümseme attı. Zorluklar karşısında bile asaletini koruyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, sözleri kızın yanaklarında renk uyandırınca kıkırdadı. Sonra da Terrence Ashby'nin tören ihtişamının kötü bir taklidini yaparak Dylan'ı milislerine takdim etti ve onu avluya kadar takip ederek hemen solunda ve bir adım gerisinde yürüdü.

Artık sessiz olan ordusuna yaklaştıklarında botlarının altındaki ölü otlar çıtırdadı. Toby, selam veren askerlerin gözlerinde, babasının emrettiği ve kendisine miras kalan saygıyı saymazsak, hayat boyu süren tanışıklıklarından gelen hürmet ve saygıyı okudu.

"Rahat durun," diye seslendi ve askerler kollarını iki yana açtı.

Onları ciddiyetle değerlendirirken bir anlık garip bir sessizlik oldu. "Teftiş ve yürüyüş birazdan başlayacak," diye duyurdu. "Önümüzdeki Cumartesi günü Woodlawn'daki füzyon merkezinde yapacağımız protestoya hazırlanmak için sizin de benim kadar istekli olduğunuzu biliyorum. Bu yılın son tatbikatı olduğu için önce sizinle bir şey paylaşmak istiyorum." Ne söyleyeceğini düşünen Toby'ye bir göz attı.

"Hepinizin görebileceği gibi, Teğmen Ashby bu sabah rahatsız. Büyük olasılıkla bir daha aramıza katılamayacak. Sağlığı için dua etmenizi rica ediyoruz." Sesi titriyordu ve duygularını dizginlemek için bir an durdu. Arkadaşının düşüşünü izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu düşündükçe Toby'nin göğsüne bir baskı çöktü.

"Kaptanınız olarak görev süremin bu Aralık ayında sona ereceğini hatırlatmak isterim," diye devam etti, muhtemelen konuşurken ellerini sıkıştığının farkında değildi. "Size liderlik etmek benim için bir onur ve ayrıcalıktı." Bir hava Kalabalığın üzerinde bir beklenti vardı. "Ancak, yeniden seçilmek için aday olmayacağım."

Mırıltılı protestolar, oğul veren arıların sesini taklit ediyordu. Dylan bir elini kaldırdı. "Sağlığı görevine devam etmesine izin vermeyen icra subayımın yardımını olmasaydı, hak ettiğiniz türden bir lider olamazdım."

Askerler bir kez daha itiraz ettiler ve komşularına dönerek dehşetlerini dile getirdiler.

Dylan gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti ve hemen ardından sesi tekrar kısıldı: "*Eğer* önümüzdeki hafta sonu füzyon merkezi protestosuna katılmazsam, bu protesto devam etmek zorunda." Askerler merakla ona bakarken avluya derin bir sessizlik çöktü. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Evden pankartlarınızı getirin ve barışçıl bir şekilde taşıyın."

"Nerede olacaksın?"

Dylan arkadan seslenilen soru karşısında kaskatı kesildi.

Toby ona acıdı. "Onlara söylemek zorunda değilsin," diye mırıldandı sadece onun duyması için.

Dylan hayranlık uyandıracak kadar kararlı bir sesle, "FBI iki gece önce işlenen General Treyburn cinayetinden benim sorumlu olduğuma inanıyor," diye cevap verdi.

Meclisten şaşkın bir sessizlik yayıldı.

"Babamı tanıyanlar," diye devam etti, sesi güçlenerek, "yaşamın kutsallığına değer verecek şekilde yetiştirildiğimi bilirler. General Treyburn'ün öldürülmesiyle hiçbir ilgim yok."

Öfke çılgınlıkları hiçbir uyarı olmaksızın patlak verdi ve bir dayanışma kükremesine dönüştü.

"Bensiz devam edeceksiniz," diye bağırdı. "Yeni bir kaptan seçilene kadar, ben hala liderinizim ve lideriniz olarak size şunları emrediyorum FBI'nın soruşturmasıyla işbirliği yapacağım. Masumiyetimi yalnızca sözlerinizle savunabilir ve bize her erkek ve kadının suçluluğu *kanıtlanana* kadar masum olduğunu garanti eden adalet sistemine güvenmeye devam edebilirsiniz!"

Bir destek kükremesi onun teşvikinin ardından geldi. Dylan başıyla teşekkür ederek Toby'nin üniformasını yaşlı gözlerle incelemek için döndü. Bulmak

"TeftiŖe ve yryŖe devam edin," dedi ve kendini toparlamak için uzak bir yere çekildi.

Onu teselli etmek ve ikinci kaptan vekili olarak görevlerini yerine getirmek arasında kalan Toby,  çavuşu denetlemek için öne çıktı ve nefesinin altından onları kendi denetimlerini aceleye getirmeye teŖvik etti. AtıŖ poligonuna hızlı bir yryŖ ve ardından sıkı bir eēitim, milislere artan kızgınlıklarını giderecek bir ıkıŖ yolu saēlayacaktı. Spekülatif konuŖmalardan milislerin durumu tek bir Ŗekilde gördüklerini anlayabiliyordu: liderleri, zaten Ŗpheyle yaklaŖtıkları ve hor gördükleri bir hükümet tarafından haksız yere suçlanıyordu.

"Onları koŖtur," diye önerdi Dylan'a. Dylan kendini yeterince toparlamıŖtı ki poligona doēru hızlı bir adım attı.

Ama orada bile gerginlik iniŖli ıkıŖlı bir Ŗekilde devam ediyordu. Toby normal bir havayı korumak için çok alıŖtı. Ancak fkeleri ve endiŖe seviyeleri yükselen askerler kavga etmekte gecikmedi. Toby'nin tek yapabildiēi kavgaların çıkmasını engelledi.

Sonunda Ackerman borazanıyla geri çekilme borusunu çaldı. Askerler çantalarını sırtlarına astılar, tüfeklerini kaldırdılar ve eve dnŖ yryŖ için sıraya girdiler. Dylan'ın grubun önüne getiēini gören Toby ona yetiŖmek için adımlarını hızlandırdı.

"Orada mı takılıyorsun?" diye sordu yan gözle.

"Elbette." Ona abuk kaybolan bir gülümseme fırlattı. "Bunun benim son egzersizim olduēunu dŖnmek çok garip."

Birlikte, hızlı adımlarla, rahat bir sessizlik içinde yürüdüler.

"Artık bir kadın olmadıēında kendinle ne yapacaksın?

Milis lideri mi?" diye sordu ve masumiyetini hala savunmak zorunda olduēu konusunu bir kenara bıraktı.

Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Her zaman doktor olacaēım ama meyve bahçesinde yeniden çiftçilik yapmayı da dŖnyordum."

"Gerçekten mi?" Yüzünde bir sırıtıŖ belirlediēini hissetti. "Bence bu harika bir fikir." Kafasındaki resim onu içten dıŖa doēru ısıttı.

Yüzündeki gerginliēin bir kısmı kayboldu. "yle mi dŖnyorsun?" "yle olduēunu biliyorum. Bunu yapmak için ihtiyaın olan tüm yardıma da sahipsin." "Bu yardım edeceēin anlamına mı geliyor?"

Sorusu ona ansızın gelen bir saē kroŖe gibi çarptı. PiŖmanlık, acıklı özlemle yarıŖırken gülümsemesini yerinde tutmak için savaŖtı. her Ŗeyin olduēu gibi kalmasını istedi. "Bu konuyu konuŖacaēız," diye söz verdi. "CPX biter bitmez ilk olarak sana söylemem gereken bir Ŗey var."

Bunu yeterince ertelemişti. Sonrasında ondan nefret etse ve bir daha onu görmek istemese de onu suçlamayacaktı.

Yüzündeki kaslar yeniden gerildi. "Neden bana şimdi söyleyemiyorsun?"

"Yapamam işte." Ceketinin astarına gizlenmiş telefon kalçasına doğru keskin bir elektrik yükü yayarak dikkatini dağıttı. Cevap vermesi mümkün değilken Ike neden şimdi onu arasın ki? Soruşturmada bir gelişme olduğu şüphesi nabzını hızlandırdı.

"Kim o?"

Dylan'ın keskin sesi onu dalgın halinden çıkardı. Onun bakışlarını iki tepeyi birbirinden ayıran vadide takip ederek

Dylan'ın ön verandasına yanaşan FBI'a ait iki Tahoe'nun belirgin şekli.

Siyah ciplerin kapıları açıldı ve içlerinden ya bir ordunun bitiştirteki tepeden yürüyüşe geçmek üzere olduğunun farkında olmayan ya da bunu umursamayacak kadar kibirli olan toplam altı özel ajan fırladı.

Toby irkilerek durdu. Milisleri eğitimdeyken Dylan'ın mülküne gelen FBI ne düşünüyordu?

Birden kapı açıldı ve Teğmen Ashby bir kolunun altında koltuk değneği, diğerinde tüfeği olduğu halde sendeleyerek merdiven sahanlığına çıktı. Tüfeği yukarı doğru kaldırdı ve namluyu yaklaşan özel ajanlara doğrulttu. *Kahretsin*, diye düşündü Toby.

"Hayır!" Dylan koşmaya başlayınca Toby de peşinden gitti. "Dylan, bekle!"

"Terrence, sorun yok," diye bağırarak onu geçmek için mücadele eden Toby'nin önüne geçti.

Tepenin geri kalanından aşağı ve eve giden uzun yokuştan yukarı koştu, uzun bacakları onu önde tutuyordu. İki yüz metre önce yüze, sonra elliye düştü. Toby omuzlarının üzerinden endişeli bir bakış fırlattı. Bir düzineden fazla sivil asker şu anda arkalarındaki tepeye tırmanıyordu, resmi görünümlü askerleri gördüklerinde yüzlerinde şaşkınlık okunuyordu. araçların eve girmesi ve çatışmanın yaşanması.

Bu iş çirkinleşecek, diye düşündü Toby, bir hız patlamasıyla.

Aniden bir tüfek patladı. Sesi çevredeki tepelerde yankılandı ve hemen ardından FBI'ın SUV araçlarından birinin ön camını delip geçen bir merminin sesi duyuldu. "Yere yatın!" Toby bağırdı. Yere düşmek

Kendi tüfeğiyle Dylan'ı boştaki koluyla yakaladı ve çimlerin üzerine yatırdı.

Düşüşlerini engellemek için yuvarlanırken, ateşin kaynağını bulmak için boynunu eğdi. Tüfeğini şaşkın bir bakışla indiren Teğmen Ashby değildi. Bir ordunun kendilerine doğru geldiğini gören FBI ajanları temkinli bir şekilde Tahoe'larına doğru geri çekildiler.

Dylan Toby'nin altında kıpırdandı. "Yerde kalın," diye emretti, rastgele bir kurşunun kendilerine doğru gelmesinden korkuyordu. "Ateş etmeyin, lanet olsun!" diye bağırdı onlara doğru koşan, her an daha da şaşkın ve öfkeli görünen askerlere. "Kimse ateş etmesin. Silahlarınızı indirin, hemen!"

Dylan'ın kendilerine daha önce verdiği emirleri hatırlayan milisler teker teker tüfeklerinin dipçiklerini yere dayarken, kendi çarpan kalbinin sesi kulaklarında çınlıyordu. Omuz omuza durarak bir güvensizlik duvarı oluşturdular. İlk ateşi kimin açtığını anlamaya çalışan gözler bir oraya bir buraya bakıyordu. Araziye gergin bir sessizlik çökmüştü, bu sessizliği sadece tepelerinde süzülen bir şahinin çığlığı bozdu.

"Bırakın beni," diye ısrar etti Dylan. "Bunu benim halletmem gerek."

Toby'nin kol ve bacaklarında isteksizlik vardı. Onu bırakmak istemiyordu, gitmesine izin vermek istemiyordu, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. FBI bu kez onunla konuşmak için burada değildi. Hooper'ın topladığı kanıtlarla onu mahkûm etmek için yeterli kanıta sahip olduklarına karar vermiş olmalıydılar. Ike o telefon konuşmasıyla onu uyarmaya çalışmış olmalıydı.

Toby kendini Dylan'ın üzerinden kaldırıp onun ayağa kalkmasına yardım ederken, "Silahlarınızı indirin," diye tekrarladı. Her şey düşündüğünden daha hızlı geliyordu.

Dylan parmağıyla askerlerini işaret etti. "Ateş etmeyin," diye tekrarladı. Üniformasındaki kiri ve otları temizledikten sonra beresini düzeltti ve yokuş yukarı çıkmaya başladı.

Çat! Thunk! Bir kurşun daha gergin sessizliği bozarak ikinci Tahoe'nun çamurluğunu deldi. Özel Ajan Palmer uzaktan bile duyulabilen bir öfke çığlığı attı.

Toby Dylan'ı ikinci kez yere düşürdü. Adrenalin ona doğru hücum etti ve başını hüsrarla çarpmasına neden oldu. *Aman Tanrım! Lanet olası FBI'a kim ateş ediyordu?* Boynunu bükerek suçluyu bulmaya çalıştı. Her kimse, davranışları FBI'ı etkiliyordu.

askerlerin de aynı şeyi yapmasını istedi. İkişer ikişer, tüfeklerini alıp omuzlayarak davetsiz misafirleri kovalamak için fikir birliğine vardılar.

Çirkin bunun için doğru kelime değil.

Teğmen Ashby'nin gürleyen sesi Toby'nin kulaklarına ulaştı.

"Yerinizde olsam hemen giderdim," diyerek ajanları uyardı.

Toby kabul etti. *İyi fikir. Hemen defolup gidin.*

FBI özel ajanları arasındaki kısa bir tartışma araba kapılarının çarpılması ve motorların gürültüsüyle sona erdi. Ardından Tahoe'lar havalandı ve Dylan'ın arazisinden hızla uzaklaşmak için aceleyle toprak yığınları savurdular. Toby rahat bir nefes aldı ve Dylan'ın üzerinden yuvarlanarak minnettar bakışlarını robin yumurtası gökyüzüne dikti.

Yanına diz çöktüğünde kadının solgun yüzü adamın dikkatini yeniden çekti. "Kötü bir zamanlamadan bahsediyoruz," diye haykırdı sarsılmış bir sesle.

"Aptallar," diye onayladı, parmak uçlarını kül rengi kızın bir tarafına geçirdi.

yüz.

"Seni yalancı orospu çocuğu!" Paslı, öfkeli bir ses aralarına girdi Cal Fallon Toby ile yüzleşmek için askerlerin arasından geçerken anlık bir ara.

Ah, kahretsin, diye düşündü Toby. *İşte geliyor.* Ve gerçeği söylemesi gerekirken ertelediği için sadece kendini suçlayabilirdi. Ayağa yuvarlandı ve saf bir refleksle tüfeğini kaptı.

"Seni yalancı," diye kükredi Cal. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilen Harpers Ferry Şerifi, Toby'nin üzerine atılarak onu sertçe itti. "Onu koruyacağını söylemiştin, seni orospu çocuğu!"

Toby bir adım geriye sendeledi. "Sakin ol Cal. Bunu şimdi yapma." Adamın cammies'ine sinmiş olan dumansız barut kokusu Toby'nin FBI'a ateş edenin o olduğunu düşünmesine yol açtı, ama sonra hepsi atış alanından yeni gelmişlerdi. Fallon ellerini serbest bırakmak için tüfeğini bir kenara atmıştı ama yan kolu olan 9 mm'lik tabancası hâlâ kolunun altındaki kılıfta duruyordu.

Dylan ayağa fırladı ve ikisinin arasına atladı. Toby onu arkasına, zarar görmeyeceği bir yere doğru sürükledi. Tüfeğini kararsızca kavradı. Fallon'un tabancası ve arkasında duran yaklaşık altmış kadar silahlı asker arasında kendini onunla savunma şansı yoktu.

Fallon, "Yeterince uzun süre sessiz kaldım," diye hırladı. "Kim olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Dylan suçlayıcı bir parmakla Toby'nin göğsünü işaret ederken.

Toby, "CPX'ten hemen sonra ona kendim söyleyecektim," diye homurdandı. "İşleri daha da kötüleştirme."

"O lanet olası bir federal!" Fallon tükürdü, Toby'nin sözlerini tamamen görmezden geldi ve kaçan ajanlara doğru eliyle işaret etti. "Tıpkı onlar gibi."

"Ne?"

Acı dolu soru Toby'nin dikkatini suçlayan kişiden çekti. Anlayış göstermesi için yalvarmak üzere başını çevirdi. "Ben federal hükümet için çalışıyorum Dylan. Ama senin masum olduğumu biliyorum ve bunu kanıtlamak için Fallon ve Hooper'la birlikte çalışıyorum."

Etraflarında toplanan askerlerin öfkeli mırıldanmaları Toby'nin ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve onu affetmesi için yalvardı. "Seni asla incitmem Dylan. Bunun doğru olduğunu bilmelisin."

Geriye doğru sendeledi, şoku ve dehşeti tamamen belirgindi. "Bunu benden sakladın mı?" diye sordu Cal'a. Bir yandan da Toby'ye daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

9 mm'lik bir tabancanın tıkırtısı Toby'nin kanını dondurdu. Başını çevirdiğinde Fallon'un Toby'nin göğsüne doğrulttuğu tabancasıyla kendisine baktığını gördü. Şerif dişlerinin arasından, "Seni savunacağına söz verdi," diye açıkladı, "ama bunun bir yalan olduğu çok açık. Bırak onu," diye uyardı.

Toby, içinde bulunduğu durumdan başka bir çıkış yolu göremeyince tüfeği isteksizce ayaklarının dibine bıraktı.

Fallon ona yaklaştı ve tekmeleyerek yoldan çekti. Morrison, Ackerman ve Lee aynı kuşku ve ihanet dolu bakışlarla Fallon Toby'yi çembere alırken ilmik Toby'nin etrafındaydı. "Yüzüstü yere yat. Şimdi," diye emretti şerif, nişanını sabit tutarak.

İlk patlamasının ardından Dylan sessizliğe gömüldü.

Toby yavaşça, dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek razı oldu. Yüzüstü soğuk toprağa uzanırken, keşke bir gece önce Dylan'a gerçeği söyleme şansı varken bunu yapmış olsaydı diye düşündü. Keşke zaten uğraşması gereken o kadar çok şey olmasaydı. Keşke onun bağlılığının tadını biraz daha çıkarmak istemeseydi.

Fallon'un dizi Toby'nin omurgasını oydu ve uzuvlarına acı parçaları gönderdi. Toby sayıca az olmanın verdiği utançtan kurtulmak için şerifin kendisini kabaca kelepçelemesine izin verdi. Çelik çemberler bileklerini ısırdı ve sonra tekrar ayağa kalktı.

Grubun kenarından gelen bir ses Teğmen Ashby'nin geldiğini duyurdu. Verandadan çıkıp yamaçtan aşağı inerek onlara katılmıştı. Dylan dehşet içinde bir çığlık atarak arkadaşını desteklemek için koştu ve omzunu boştaki kolunun altına koydu.

Teğmen Ashby'nin acıdan parlayan karanlık gözleri, koltuk değneğinin üzerinde sallanan Toby'nin üzerine dikildi. "Bu doğru mu?" diye sordu, nefesini tutmaya çalışarak. "FBI için mi çalışıyorsun?" diye kuşkuyla homurdandı.

"Tam olarak değil," diye mırıldandı Toby, hasta adama daha fazla acı çektirmekten utanarak. "İç Güvenlik'e destek için çalışan bir terörle mücadele görev gücü grubundayım."

"O bir muhbir," diye araya girdi Fallon kelepçeleri çekiştirerek.

"Terörist olduğumuzu mu düşünüyorsunuz?" Ashby gözle görülür bir titremeye sordu.

Toby bakışlarının derin üzüntüsünü yansıtmaya izin verdi. "Hayır, elbette değil," dedi nazikçe.

"Onunla ne yapacağız?" Ackerman, Tobias'a kötü niyetli bir beklentiyle bakarak sordu.

Teğmen Ashby donuk bir ifadeyle çimlere bakan Dylan'a baktı. İkinci Kaptan ona "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Başını salladı, konuşmadı, Toby'ye bakmaya bile cesaret edemedi. Ondan kurtulamayacağını biliyordu; bugün değil, belki de hiçbir zaman.

Fallon, "Ben onu rehin tutalım derim," diye önerdi. "Ve Federaller liderimize karşı suçlamalarını geri çekmedikçe onu serbest bırakmayı reddediyoruz."

Fallon'un önerisini coşkulu bir alkış izledi.

Toby, sağduyusuna hitap etmeyi umarak Terrence Ashby'ye baktı. "Bunu yaparsanız elinizde bir savaş olacak," diye öngördü. "Waco'dakine benzer bir katliam. Bırakın beni gideyim. Yerel yetkililerle FBI arasında irtibat sağlayabilirim. Dylan'ın masumiyetini kanıtlamaya yardım edebilirim."

Cal Fallon, sanki Toby hiç konuşmamış gibi, "Bunun için eğitim aldık," diye devam etti. Milislerin geneline seslendi. "Federallerin liderimizin mülküne izinsiz girmesine izin mi vereceğiz?"

"Hayır!"

"Devredilemez haklarını elinden almak ve işlemediği suçlar için tutuklamak mı?"

"Hayır!"

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ackerman söze girdi ve Toby'ye sert bir bakış fırlattı. "Bence Federaller General Treyburn'ün ölümü için

sahte

Kaptan Connelly'yi suçlayıp bizi kapatabilirler. Biz onların tiranlığı için bir tehdidiz!"

"Evet!" Kalabalıktan birkaç kişi Ackerman'ın paranoyak Dylan ve Teğmen Ashby gibi diğerleri ise kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Sonunda Dylan'ın kırılgan, hayal kırıklığına uğramış sesi ayaktakımının gürültüsünü kesti. "Kimseyi rehin almıyoruz," diye ilan etti ve Toby tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

"Ivan, Burke'ün tavan arasındaki eşyalarını ve köpeğini evden topla," dedi ve tüyleri diken diken olan Ackerman'ı olay yerinden uzaklaştırdı. "Şerif Fallon, Burke'e mülkünden çıkarken eşlik edin." Sesi hafifçe titriyordu. Ağır bir şekilde ona yaslanan adama endişeli bir bakış attı Askerlerine bir bütün olarak hitap etmeden önce omuzlarını silktilti. "Eğer hepiniz FBI'ın geri gelmesini engellemek istiyorsanız, size mülkümü savunma izni veriyorum," diye ekledi. "Ama hiç kimse, ama *hiç kimse* öldürmek için ateş etmeyecek. Yeterince açık konuştum mu?"

"Evet, hanımefendi!"

Bana bak güzelim, diye buyurdu Toby, Dylan'ın gözlerini yakalamaya çalışarak.

Çok özür dilerim. Bu şekilde öğrenmeni istememiştim.

Ama onun bakışlarından özenle kaçındı.

Ackerman Toby'nin eşyalarını toplamak için hışımına eve doğru giderken, Fallon Toby'yi etrafında döndürdü ve hareket etmesi için onu itti. Toby direnince, "Yürü," diye hırladı.

Dylan'ın ona bir kez daha bakmasını umuyordu, böylece pişmanlığını gözleriyle ifade edebilecekti. Ama Teğmen Ashby'ye eve dönüş yolunda yardımcı olmak için bilerek arkasını döndü. Böylece onu düşüncelerinden, hayatından ve geleceğinden kovmuştu.

Toby kalbinde açık bir yara varmış gibi hissederek avluya doğru itilmesine izin verdi. Bir grup asker onları takip etti. Evin önünden geçerlerken, Milly paravan kapıdan fırladı ve kuyruğunu sallayarak, içinde bulunduğu kötü durumdan habersiz, avluda ona katılmak için koşmaya başladı. Toby, elleri arkadan kelepçeli olduğu halde, beceriksizce ona yürümesini işaret etti. Fallon'la birlikte uzun araba yolundan aşağı inmeye başladıklarında Fallon onun yanında durdu.

Fallon hâlâ onları takip eden şaşkın askerlere, "Bundan sonrasını ben hallederim beyler," dedi. "Emirlerinizi almak için astsubaylarınızın yanına dönün. Bu iş OpFor'u durdurmak için hepimize ihtiyaç var."

Toby uzaktan Morrison ve Lee'nin Dylan'ın geniş arazisinin dört bir yanını çevreleyen alanın güvenliğini sağlamak için emir yağdırdıklarını duyabiliyordu. Milisler var oldukları sürece, muhalif güçlerin istilasını savuşturmak için eğitim almışlardı. Bugün, zihinlerinde, eğitim gerçeğe dönüşmüştü.

Milis kuvvetlerindeki her adam üç günlük erzak taşıyordu; ondan sonra Dylan'ın kilerinde onları beslemek için ne varsa ona güvenmek zorunda kalacaklardı. Bir hafta içinde hepsi aç ve yorgun olacak ve gerçek hayatlarına dönmeye hazır olacaklardı.

Cal, "Yürümeye devam et," diye homurdandı ve Toby'yi iterek hareket etmesini sağladı.

Toby'nin vücudundaki tüm kaslar ayrılmaktan çekiniyordu. Eğer zamanı geri alabilseydi, Dylan'a gizli görevinde tanıştığı o muhteşem kadından bahsedecekti. O, hükümetin ona yakıştırdığı gibi bir deli değildi. Duygusal ıstırabını başkaları için olumlu bir şeye dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı. Gelenekleri sürdürmek ve TSSB'siyle mücadele etmek için milislere liderlik etmişti. Hem kendine hem de başkalarına bir amaç duygusu vermişti. Dylan'ın dürüstlüğü ve şefkati vardı ve ona büyük hayranlık duyuyordu.

Ona, kendisini affetse de affetmese de, onu hapisten uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını söyleyecekti. O taş kalpli piç her kimse ona komplo kurmaya çalışıyordu, o pislik yaptıklarının hesabını verecekti.

Pisliklerden bahsetmişken, Ackerman'ın onlara yetişmek için araba yolundan aşağı koştuğunu duyabiliyordu, Toby'nin spor çantasının ağırlığı altında hırıltılar çıkarıyordu.

Ivan, "Bekle," diye seslendi ve Cal Fallon Toby'yi sarsarak durdurdu.

Ivan adımlarını yavaşlatarak, "Onun çantasını daha fazla taşımayacağım," dedi. Spor çantasını Toby'ye fırlattı, tıpkı Toby'nin onun yapacağını bildiği gibi. Elbette elleri arkadan kelepçeli olduğu için çanta göğsünden sekip yere düştü. İrkilen Milly kaçarak yoldan çekildi.

"Ben de seni seviyorum dostum," dedi Toby, tıpkı Ackerman'ın yatağını ona fırlattığı gün yaptığı gibi.

Ivan tahmin edilebileceği gibi, "Siktir git," diye karşılık verdi.

Toby gözlerini devirdi ve Cal Fallon silahını ona değil de Çavuş Ackerman'a doğrultacak şekilde hedefini değiştirince sıırıtmaya başladı.

Şerif, "Onu al ve araba yolunun başına kadar taşı," diye emretti.
"Ne?"

"Beni duydun. Diğerlerine geçmişin hakkında yalan söylediğini söylememi istemiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Ackerman'ın yüzü kızarınca Toby bakışlarını aralarında bir ileri bir geri gezdirdi. "Ne demek geçmiş hakkında yalan söyledi?"

Fallon dudağını büktü ve alaycı bir tavırla, "Kendin bul, akıllı çocuk," dedi. Ivan Ackerman gözlerini kırpıştırarak Toby'nin spor çantasını kaptı.

Çantayı göğsüne bastırarak o garip, ağır adımlarla önlerinden koştu. Cal, Toby'yi tekrar harekete geçirirken, Ackerman'ın çantasını posta kutusunun yanına bırakmasını, onlara doğru son bir kez korkuyla bakmasını ve ardından meyve bahçesinden hızla geçmesini izledi.

Fallon'un hangi gerçeği ortaya çıkardığını ve bu bilgiyi Toby'yle neden daha önce paylaşmadığını merak eden Toby, "*Vay canına*," diye düşündü.

Ackerman gözden kaybolunca Cal Fallon tabancasını kılıfına soktu ve Toby'nin kelepçelerini çıkarmaya başladı.

"Sert muamele için özür dilerim," diye özür diledi, "ama Dylan'ın Nolan'ın cinayetini üstlenmesine izin verersen hayatını cehenneme çevireceğimi söylemiştim. Ve şimdi de onun şüpheli olduğu yeni bir dava var."

Toby kollarını sallayarak, "Beni uyardın," diye kabul etti. "Ve ben de sözümü tutmaya niyetliyim. Ama onun ayağının altından halıyı bu şekilde çekmene hiç gerek yoktu," diye çıkıştı, kızgınlığı yeniden kabarmıştı.

Cal'ın yüz kasları ani bir kendinden şüpheyle gerildi. "Orada öylece durup beni azarlama. FBI'daki arkadaşlarını ara ve seni almalarını söyle. Onlara ulaşmanın bir yolu olduğunu biliyorum."

Fallon'u yere yıkmak ve Dylan'la sahip olabilecekleri küçük şansı yok ettiği için onu cezalandırmak dürtüsü Toby'yi kısa bir süreliğine baştan çıkardı.

Ama Cal'in savunmasına göre, Toby'nin onu korumaya çalıştığı gibi o da Dylan'ı korumaya çalışıyordu. Nihayetinde aynı takımdaydılar ama şerif henüz buna inanmıyordu.

"Bensiz her zamankinden daha savunmasız. Bil diye söylüyorum, biz birbirimizi seviyoruz - ya da en azından sen bunu mahvedene kadar o beni seviyordu. Eğer şimdi kendine zarar verirse, bunun sorumlusu sensin," dedi Toby.

Spor çantasını yerden kaparak Milly'yi arkasından çağırdı ve kalbini geride bıraktığının farkında olarak Dylan'ın çiftliğine sırtını döndü

Onu. Telefon görüşmesi bekleyebilirdi. Onu alması için birini aramadan önce karışık duygularını -pişmanlık, endişe, öfke ve kayıp- toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Ayrıca, FBI şu anda Dylan'ın mülküne yaklaşırsa, yeni bir İç Savaş çıkabilir.

On Altıncı Bölüm

Prize takılı gece lambasının ışığında Dylan, sevgili arkadaşının uyurken göğsünün inip kalkmasını izledi. Pencerenin dışında, askerler karanlık avluda gezinirken arada bir yapılan konuşmaları duyabiliyordu. Her dört saatte bir nöbet değişimi yapmak üzere eğitilmişlerdi, böylece can sıkıntısını ya da nöbet sırasında birinin uyuyakalması riskini önlüyorlardı. Her dört saatte bir yeni bir frekansa ayarlanmış olan telsizi, Terrence'ın dinlenmesini engellemek için sesi kısık bir şekilde çalışma masasının üzerinde hafifçe çıtırdıyordu.

Bugün FBI ile karşılaşması gücünden geriye kalan azıcık şeyi de tüketmişti. Yemek yemeyi, ağrı kesicilerini almayı, sessizliğe gömülmekten başka bir şey yapmayı reddetmişti. Dylan, Burke'ün SAM'e katılması için ısrar ettiği için kendini suçladığını biliyordu, ama Burke'ün bir hain olduğu ortaya çıkmıştı.

O gün yüzüncü kez gözlerini kapadı ve ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Dünyası -hayatına yön vermek için bir araya getirdiği bu özenle inşa edilmiş gerçeklik- parçalanıyordu. Askerlerinin açlık, bıkkınlık ve sevdiklerinin baskıları karşısında zayıf düşmesi an meselesiydi, en fazla bir hafta. Kısa süre sonra tüfeklerini teslim edip evlerine döneceklerdi. Ve sonra FBI onu tutuklamak için geri dönecekti.

Tek umudu, ruhu huzura kavuştuğunda Terrence'ın yanında olmaktı. Onun yalnız ve sefil bir şekilde ölmesi ihtimali hapiste çürümesi kabul edilemezdi.

Yatağın yanındaki saat, dakikalar sıfıra dönüp yeni bir gün başlarken yanıp söndü. Zaman çoktan tükenmeye başlamıştı.

Biraz dinlen Dylan. Toby'nin tavsiyesinin yankısı kafasının içinde yankılandı ve kalbinin o bölgesinde öyle keskin bir sızıya neden oldu ki yüksek sesle nefesini tuttu. Sesleri bastırmak için parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı.

Onun kim olduğunu fark etmeyecek kadar nasıl kör olabilirdi? Geriye dönüp baktığında gerçek o kadar açıktı ki. Tobias Burke, FBI'ın onu bir cinayete bağlantılı olarak sorgulamasından kısa bir süre sonra onu aramıştı.

Sekreter Nolan'ın cinayeti. Artık ilk buluşmalarında onu neden anlayamadığını biliyordu: Yalan söylüyordu.

Kare kare, önceki üç haftayı onunla birlikte evinde yeniden yaşadı. *Eğer zaman zaman bana yaslanmak istersen, bu da sorun değil.*

Hendrix'in arabasını spreylere boyayla kapladığı ve sonra onu öptüğü geceyi anlattı. Ve sadece birkaç gece sonra, onun odasına girmiş ve onun için sihir, kendisi içinse hesaplı bir baştan çıkarma anlamına gelen bir şeyle onu sarsıcı bir doruğa ulaştırmıştı. Yüzü öfkeyle alev alev yanıyordu.

Sonra Jefferson's Rock'ta ona çok tatlı bir şekilde şarkı söylediği ve saçındaki tokaları çözerek, "*İşte sen gerçekte busun*" dediği o ara vardı. Gülümsemesiyle, bakışlarının sıcaklığıyla ve kahkahalarının derin gürültüsüyle onu kör etmişti. Onun kırık kalbini yarıp açmış ve ruhunu emmişti.

Acı onu sandalyeden fırlattı. Radyoyu kaptığı gibi Terrence'in odasından çıktı ve her ihtimale karşı kapısını aralık bıraktı. Karanlık koridordan yatak odasına doğru ilerlerken, Terrence'in durumunun kötüleştiği gece Tobias'ın kapısının önünde nasıl oturduğunu hatırladı. Onun kollarında nasıl ağladığını, ona nasıl şefkatle sarıldığını hatırladıkça pişmanlık midesinde asit gibi yanıyordu. *Benden özür dileme*, diye hırlamıştı ona üzgün olduğunu söylediğinde.

Dylan anıyı hatırlayınca kafası karışmış bir halde odasına girdi. Bakışlarını paylaştıkları yataktan uzak tutarak hışım ile pencereye yöneldi ve Dışarıdaki karanlık arazide sadık askerlerinin izlerini aradı. Birinin üniformasındaki yansıtıcı bant meyve bahçesinde parılıyordu. Bir el feneri ufukta göz kırptı ve tekrar söndü. Takipçilerinin soğuk zeminde ısınmak için birbirlerine sokulduklarını hayal etti ve anlamsız çabaları için onlara acıdı.

Onları koru Peder, diye dua etti. Onun yüzünden federal güçlerle milisleri arasında bir çatışma çıkarsa bu ironilerin en üzücüsü olurdu. Geleceği artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Kısa süreli umudu, yeni bir hayata başlama hayali bir FBI muhbiri tarafından elinden alınmış, kalbini yeniden diriltmiş ama sonra onu tekrar öldürmüştü.

Pencerenin kanadını açık bırakarak yatağına doğru döndü ve gözlerini sınıksız kapatarak yatağına yayıldı. Tobias'ın eşsiz kokusu hâlâ çarşaflara sinmiş, eşsiz hazzın, şefkatin ve samimiyetin anılarını taşıyordu.

Ağlama, diye emretti kendine. *Bu gerçek değildi*.

Ama taşkın kapıları açıldı ve serbest kalan hıçkırıklar tüm bedenini sarstı.

Onu sevmişti, daha önce hiçbir erkeği sevmediği kadar. Onun tutkularını uyandırdığını ve sevgisini uyandırdığını düşünmek için - o olduğu için değil

Gerçekten istiyordu ama bunu yapması için para alıyordu! Hilekârlığının ve düpedüz yalanlarının ötesinde, en çok bu ihanet canımı yaktı.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü, ama onu asla ama asla affetmeyeceğim.

Tarihi Harpers Ferry'ye iki mil mesafede yer alan Quality Hotel and Conference Center'da ücretsiz kahvaltı servis edilmektedir.

Sabahın köründe uyanmaya alışkın olan ve sevdiği kadına sarılmadan yumuşak, kraliçe boy bir yatakta bir bok uyuyamayan Tobias, kahvaltılıkların tadına bakan ilk müşteriydi. Çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek hazırlayıp kendine uzun bir fincan kahve koyarken Milly onu yemek sırasının aşağısına kadar takip etti ve takdirle kokladı. Dylan boş masalardan birine oturdu ve Milly onun sandalyesinin yanına çökerek umutsuzca iç geçirdi. Sadece Dylan ona gizlice yemek getirirdi.

Toby tabağındaki yemeklerin tadına baktı ve SAM ile Federaller arasındaki çatışmada nelerin ters gidebileceğini düşünmemeye çalıştı. Ruby Ridge'deki kuşatma ve Waco'daki gibi fiyaskolar kanunların işleyişini değiştirmişti.

Bu da Palmer ve onu merkezden yönlendiren amirlerin fiziksel güç yerine sabırla hareket edecekleri anlamına geliyordu. Terrence'a eve kadar eşlik ettiğinden beri ortalıkta görünmeyen Dylan'ın zarar görmeyeceğine kendini inandırmıştı. Belki de kendine bunu söylemeye devam ederse, doğru olduğu ortaya çıkacaktı. Eğer omuz kaslarını gergin tutan önseziden kurtulabilirse.

"Bu koltuk dolu mu?"

Kırbaç gibi şaklayan heceler Ike Calhoun'dan başkası tarafından söylenmiş olamazdı. Toby şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ike'in geldiğini ne duymuş ne de görmüştü; aslında adamın Washington'dan ayrıldığını bile bilmiyordu. "Neden bir tane almıyorsun?"

Önce tabak mı?"

"Bir dakika içinde." Ike onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve gözlerini dikerek ona baktı.

Toby'nin kıvrınmamak için yapabileceği tek şey buydu. "Hamilton da burada mı?" "Egzersiz yapıyor."

"Ah." Ike'in yüzündeki sağlıklı renk, TJ Hamilton'la birlikte spor salonuna gittiklerini gösteriyordu; Toby'nin kendini ne kadar huzursuz hissettiğini düşünürsek, muhtemelen yapması gereken bir şeydi bu.

"Ruh halin nasıl, Burke?"

Ike'ın beklenmedik sözleri Toby'nin sandalyesini itip gitmek istemesine neden oldu. Dili tutulmuş bir halde Ike'a baktı. *Duyguları olmayan bir adama içimi dökecekmişim gibi.*

Ama Ike ısrarcıydı. "Hâlâ şüpheliye komplo kurulduğuna inanıyor musunuz?"

Toby gözlerini kıstı. "Dylan'ı mı kastediyorsun?" Ike neden ona şüpheli demeye devam ediyordu?

Ike'ın bakışları Toby'nin tişörtündeki mesaja kaydı. Bu sabah kavgacı bir ruh halindeyken, onu giydiği için memnundu. **ÖFKE KONTROLÜ DERSİM BENİ KIZDIRIYOR.**

Ike'ın ağzı seğirdi. "Dylan'ı kastediyorum," diye düzeltti. "Hâlâ onun masum olduğunu düşünüyorsun." Bu kez bir soru değildi.

Toby, Ike'ın asit yeşili gözlerindeki hafif yumuşamayı hayal edip etmediğini merak etti. "Öyle olduğunu biliyorum," diye iddia etti.

Ekip lideri başıyla onayladı. "Tamam o zaman."

Toby adamın esrarengiz yüzünü inceledi. "Tamam ne?"

"Hadi onun adını temize çıkaralım."

Toby peçetesini yavaşça masanın üzerine bıraktı ve etrafına bakındı. Mekan hâlâ boştu. Kaşlarının saç çizgisine doğru kaydığını hissedebiliyordu. "Bu bizi FBI müdürüyle karşı karşıya getirmez mi?" diye fısıldadı neredeyse.

Ike omuz silkti. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Toby sadece ona baktı. Geçmişte Ike'ı pek umursamamıştı ama şu anda masanın diğer tarafına geçip adamı öpmek istiyordu.

Ike, "Bana nereden başlamamız gerektiğini düşündüğünü söyle," diye davet etti.

Nereden başlamalı? Toby'nin düşünceleri bir düzine farklı yöne koştu. Ortada birden fazla gizem vardı. Ivan Ackerman geçmişi hakkında ne şekilde yalan söylemişti? Dylan'ın adına savaş karşıtı makaleleri kim yayınlamıştı?

Cadılar Bayramı gecesi ona kim ilaç vermişti? "Araştırmamız gerek bazı meslektaşlarının geçmişlerini araştırın ve onları şahsen sorgulayın." Şüphelendiği kişileri parmaklarıyla işaretleyerek listelemeye başladı. "Çavuş Ackerman, Peder Nesbit, VA Tıp Merkezi Müdürü, Dylan'ın iş arkadaşları-"

"Bugün Pazar," diye hatırlattı Ike ona. "Meslektaşları bugün çalışmayacak ve rahip de ayin yönetmekle meşgul olacak."

Toby beklentilerini dizginledi. "O zaman bugün araştırma yapar, yarın da mülakat yaparız," diye düzeltti.

Otel lobisindeki bir kargaşa dikkatlerini otoparktan gelen ve aralarında Sorumlu Özel Ajan Palmer'ın da bulunduğu FBI ajanlarına çekti. Adamın omuzlarındaki yorgun çöküş ve ağır Göz kapakları bütün geceyi Dylan'ın mülkünü izleyerek geçirdiğini gösteriyordu. Kahvaltı tezgâhına yöneldiklerinde Ike onlarla konuşmak için ayağa kalktı.

Toby kekini aldı ve ambalajını soydu.

Ike elinde bir fincan sade kahveyle geri geldi ve yerine oturdu. "Basın bu sabah şafak sökerken geldi," diye rapor verdi.

Toby inledi.

"Yolun hemen yukarısındaki yeni Gümrük ve Sınır Koruma Eğitim Merkezi'nde bir komuta merkezi kuruldu. İlk toplantı öğlen. Biz de orada olacağız."

"Evet, efendim." Saygı ifadesi Toby'nin ağzından, o daha durduramadan çıkmıştı. Anlaşılan her şeyin bir ilki *vardı*.

"İki saat içinde kendi toplantımızı yapacağız. Saat 8:00'de 312 numaralı odada görüşürüz. Jackson'ı da yanında getir." Ike bununla birlikte ayağa kalktı ve büfeye doğru yöneldi.

Toby çatal bıçak takımını tabağına yerleştirdi ve masadan kalktı. Bir plana sahip olmak, kendini çaresiz hissederek etrafta dolanmaktan çok daha iyiydi. Ike hakkında bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti ama adam ona göz kulak oluyordu. Ona minnettar bir bakış atarak Milly'ye kendisini takip etmesini işaret etti ve Jackson'ı uyandırıp haberleri paylaşmak için aceleyle odasına döndü: Ne de olsa babalık Ike'ı geliştirmişti.

"Hanımefendi?" Çavuş Morrison Dylan'ın açık yatak odasının kapısının hemen dışında durmuş, dikkatini yapmak üzere olduğu telefon görüşmesinden uzaklaştırıyordu. Rahibini arama vakti gelmişti.

Kızgınlıkla ona baktı. "Evet, Çavuş?"

Dışarıda dolaşan elliden fazla asker ve onları yönlendirmek için evine girip çıkan astsubaylar yüzünden mahremiyet geçmişte kalmış bir lüks haline gelmişti. İkinci Değişiklik Milisleri ile federal güçler arasındaki çatışmanın üzerinden henüz yirmi dört saat geçmişti ve etrafındaki koşuşturma ve karmaşadan çoktan bıkmıştı. En azından morali

yüksekti. Askerlerin kendilerine yetecek kadar erzakları vardı ama Dylan onu FBI'nın elinden uzak tutarak hayatlarını ve itibarlarını riske attıklarını bilmekten hiç zevk almıyordu.

Kararını vermişti. Terrence ölür ölmez -ve ne yazık ki bu çok uzun sürmeyecekti- sessizce teslim olacaktı.

"Çavuş Ackerman'ı hiçbir yerde bulamıyorum. Dün gece yatağında uyumadı. Ekip üyeleri onu dünden beri görmediklerini söylüyorlar."

Peki bunu duyduğuna neden şaşırmamıştı? Dylan Morrison'a acı bir gülümseme gönderdi. Ackerman için yaptığı onca şeyden sonra kuyruğunu kıstırıp kaçan ilk kişi o olmuştu. "Görünüşe göre ilk firarımızı yaşadık," diye cevap verdi. Ve muhtemelen bu sonuncusu da olmayacaktı. "Ekibinin üyelerini nazikçe başka astsubaylara verin." Şerif Fallon operasyon çavuşu olarak Burke'ün yerine geçmişti, böylece Ackerman olmasa bile başvurabileceği üç güvenilir astsubay vardı.

Gil Morrison parke zemine tükürecekmiş gibi bakarak, "İyi ki kurtulduk," dedi. "Bu kadar cüretkâr olmama izin verirsiniz, başına ne gelirse gelsin o adamı hiç sevmedim. O bir-"

Dylan onun sözünü kesti. "Sakıncası yoksa, Çavuş, bir telefon görüşmesi yapmak üzereydim."

"Oh. Evet, hanımefendi. Özür dilerim, hanımefendi." "Devam edin, Çavuş."

Morrison gözden kayboldu ve Dylan rahat bir nefes aldı. Ahizeyi kaldırarak hayatı boyunca bildiği bir numarayı tuşladı. Saat daha sabahın yedi buçuğuydu; askeri saatle düşünmeyi çoktan bırakmış olması ne tuhaftı. Rahibi muhtemelen şu anda saat sekizdeki ayine hazırlanmak için kiliseye doğru gidiyordu. Yapması gereken Mesaj bırakın.

Şaşkınlıkla üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Merhaba."

Dylan'ın boğazının düğümlenmesi için onun sesini duyması yetmişti. Yüzünü hâlâ açık olan kapıdan çevirerek ahizeyi daha sıkı kavradı ve tek bir kelime söyleyebildi. "Baba-"

"Dylan, sen misin?"

Sarsılan ciğerlerine bir nefes çekerek sakinleşmeye çabaladı. "Evet."

"Oh, çocuğum. Kendinden geçmiş olmalısın. Bütün kasaba bunu konuşuyor."

"Ne diyorlar? Delirdiğimi mi düşünüyorlar?"

"Tabii ki hayır, çocuğum. Herkes senin tarafında, yerel gazete bile."

"Gazeteye mi çıktım?" Kendini Terrence'ın mücadelesine o kadar kaptırmıştı ki neler olup bittiğini pek düşünmemişti.

"Haber şafak vakti Fox 5 WTTG'de yayınlandı. Bilirsiniz, bugünlerde medyadan hiçbir şey kaçmıyor."

Dylan yeni gazetecilerin FBI ajanlarıyla birlikte evinin önünde kamp kurduğunu hayal etti. Çılgın milis lideri ve sadık takipçilerinin hikayesi ülkeyi kasıp kavuracaktı. Bu durumu zihninden kesin bir şekilde uzaklaştırdı. Zaten bir önemi yoktu. Terrence'ın ihtiyaçlarıyla ilgilenmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Aramamın nedeni bu değil," dedi ağrıyan boğazını zorlayarak. "Mümkün olan en kısa sürede beni ziyaret etmeni istiyorum." Sonraki kelimelerini ifade etmekte zorlandı. "Terrence savaşını kaybediyor ve ona son duasını yapmanı istiyorum."

"Zavallı adam." Rahip teselli edercesine dilini şaklattı. "Ve benim zavallı, tatlı çocuğum şimdi tüm bunları yaşamak zorunda. Bugün öğleden sonra gelirdim ama piskoposla bir toplantım var, yarın yurtdışına gideceği için ertelemem mümkün değil." Rahibin ses tonu içten bir üzüntü ifade ediyordu. "Ama o kadar uzun süre dayanabileceğini düşünüyorsanız Pazartesi sabahı erkenden orada olabilirim."

Sertçe yutkundu. "Sanırım öyle."

"O zaman yarın. FBI'ın barikatlarını geçmeme izin vereceğine inanıyorum." Gözlerini kırıştırdı. "Yolları mı kapatmışlar?"

"Dünden beri. Basını mümkün olduğunca uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu şartlar altında, geçmeme izin vereceklerinden eminim. Eğer vermezlerse, seni ararım. Bir şeyler ayarlarız."

Batan bir gemi gibi bocaladı. "Seni görmem gerek."

"Ruhen seninleyim, sevgilim. Ve yakında, bizzat orada olacağım. İnancı ol, Dylan."

Telefon kulağında tıkırdadı ve Dylan ahizeyi yavaşça yerine koydu. SAM ve FBI arasındaki çatışmanın trajik bir şekilde sona ereceği önsezisi onu soğuk terler döktürüyordu. Atası John Brown'ın yatağının yanındaki kitapta kayıtlı ünlü sözleri aklına geldi ve bir korku ürpertisine yol açtı.

Ben, John Brown, bu suçlu ülkenin suçlarının kanla temizlenmeden asla temizlenemeyeceğinden artık eminim.

Tanrı korusun, bu durum yüz elli kûsur yıl önce olduğu gibi bugün de geçerliliğini koruyor.

Toby ve Jackson sekize bir kala 312 numaralı odanın kapısını çaldı. Milly kapının altındaki çatlağı kokladı ve kuyruğunu salladı.

Kapının açılmasından önce bir ses çıkmadı. TJ Hamilton açıklığı doldurdu. Kuzguni, omuz hizasındaki saçları yeni aldığı duştan dolayı nemli görünüyordu. Zinde ve uzun boylu görünen Hamilton, meslektaşlarını karanlık, her şeyi gören gözleriyle süzdükten sonra onları sözsüz bir şekilde odaya aldı.

Toby etrafına bakındı.

Ike, ortasında rahat bir ofis/oturma alanı bulunan iki odalı bir süite yerleşmişti. Ekip lideri masasında oturmuş, dikkatle MacBook Pro'suna bakıyordu. Başını kaldırmadan, "Otursana," diye davet etti. Kolları kelepçeli ve yakalı gömleğinin düğmeleri açık olan Ike, Toby'nin onu gördüğünü hiç hatırlamadığı kadar insani görünüyordu.

O ve Jackson kanepeye uzandılar. Hamilton yüksek gövdesini koltuğa doğru katladı. Dikkatini dizüstü bilgisayarından ayıran Ike, onlara hitap etmek için tekerlekli sandalyesini masasının kenarına kaydırđı.

"Yani, eşi benzeri görülmemiş bir durumla karşı karşıyayız," diye başladı. "FBI, hem Nolan'ı hem de Treyburn'ü öldürdüğu iddia edilen şüpheliyle -Dylan-" diye düzeltti Toby'nin gözünü yakalayarak, "bir çatışmaya girmiş durumda. Onu herkesten daha iyi tanıyan Burke masum olduğuanda ısrar ediyor. FBI'ı destekliyor olsak da öncelikli görevimiz iç güvenliği sağlamak, bu da bana göre gerçek katili bulmakla yükümlü olduğumuz anlamına geliyor. şu ana kadar benimle misin?"

Görev Gücü ekibi üyeleri aynı fikirde olduklarını

mırıldandılar. "Belli ki Dylan Connelly'ye komplo kuran her kimse

Ike devam etti. "Çalıştığı hastaneye belge yükleyecek, ahırına kanıt yerleştirecek, Nolan'ın öldürölmesinden bir gün önce arabasını Washington'a götürecekt kadar yakın. Bir olasılık Ivan Ackerman, onun ikmal çavuşu. Onun askeri dosyasını buldum. Sabah."

Ike dizüstü bilgisayarını yaklaştırdı ve ekrana baktı. "Ackerman Amerikan Ordusu'nda yemek servisi uzmanıydı. Liberty Kampı'ndaki yemekhane bir havan topu tarafından vurulduktan sonra tıbbi olarak taburcu edildi.

geçen yıl saldırıya uğradı. Martinsburg, Batı Virginia'daki evine döndü ve burada VA tıp merkezinde TSSB tedavisi gördü. Dylan'la orada tanışmış olabilir."

Toby, "Karısı ve kızı hakkında ne yazıyor?" diye sordu.

Ike belgeyi gözden geçirdi ve bir cevap buldu. "1999'da evlenmiş ve 2002'de boşanmış. Bakmakla yükümlü olduğu kişi kaydı yok."

"Ne oluyor be?" Toby'nin patlaması ona şaşkın bakışlar kazandı. "O herif Dylan'a karısının ve kızının alışveriş merkezinde bir tetikçi tarafından vurulduğunu söyledi."

Jackson parmaklarını dikleştirdi. "Sempatî uyandırması garanti bir hikâye," diye belirtti.

Ike devam etti. "Ackerman'ın dosyasına göre, okul arazisine silah soktuğu için liseden atılmış. GED sınavına girip erken mezun olmuş ve ordu onu yanına almış. Şüpheli görünebilir ama devlet başkanlarını hedef almak için herhangi bir nedeni olduğunu sanmıyorum."

Toby kabul etmek zorunda kaldı. Ackerman siyasi arenada neler olup bittiğini bilecek kadar zeki görünmüyordu.

"Öte yandan, başka birinin emriyle çalışıyor da olabilir," diye önerdi ekip lideri. "Bu yüzden onu radarımızda tutacağız."

Toby'nin aklına bir şey geldi. "Her Salı tıp merkezinde danışmanlık alıyor. Belki doktoru bize biraz fikir verebilir."

Ike kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Bu konuda," dedi, "tıbbi bilgi istemek için herhangi bir yasal hakkımız yok, ancak ve etrafa iyice bakın. Tedbirli olmazsak Palmer neyin peşinde olduğumuzu anlayacaktır." Toby'ye başıyla işaret etti. "Sen ve Jackson yarın sabah Gazi Hastanesi'ne gidin, Hamilton ve ben de bu şüpheliler." Yeşil bakışları Toby'nin ukala tişörtüne odaklandı.

"Giymek zorunda olduğun tek şey bu mu?"

Toby gündelik kıyafetini karıştırdı. "FBI ajanı kılığına gireceğimi bilmiyordum," diye özür diledi.

Ike ona "Martinsburg'da bir alışveriş merkezi var," diye bilgi verdi. "Saat 10'da açılıyor. Git kendine bir takım elbise al. Ve Palmer'in eğitim merkezindeki brifingi için acele et."

Dakikalar sonra Toby, Jackson ve Milly, Jackson'ın siyah Chrysler'ıyla otelin otoparkından ciyaklayarak çıktılar. Olasılıklar Toby'nin beynini kurcalıyordu. Ackerman geçmişi hakkında yalan söylemekten fazlasını mı yapmıştı? Boruyu ve bakır kabloları Dylan'ın arazisine, Federallerin bulacağından emin olduğu bir yere mi yerleştirmişti?

Öyle mi? Eğer biriyle işbirliği yapıyorsa, o zaman kim? Ve Şerif Fallon neden Ackerman'ın yalancı olduğunu daha önce ifşa etmemiştir?

Yarın Jackson'la birlikte hastane personelinin araştırırken bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. FBI Dylan'ın etrafındaki ilmiği sıkılaştırıyordu ve tabureyi onun altından tekmeleyip onu temelli asmadan önce çok az zaman vardı. Eğer Görev Gücü onun masumiyetini kanıtlayacaksa, bunu hızlıca yapmaları gerekiyordu.

Dylan telefonu daha sıkı kavradı. FBI arabulucularının onu manipüle etme çabaları karşısında kanı kaynıyordu. İlk arabulucu bir saat önce aradığında sert oynamıştı. Askerleri barışçıl bir şekilde teslim olmazlarsa, onu ömür boyu hapisle, muhtemelen de ölüm cezasıyla tehdit etmişti. Onun kışkırtıcı dili karşısında TSSB'si kuru bir çıra gibi alevlenmişti. Ona öfkelenmiş ve telefonu kapatmıştı.

Bu ikinci arama farklı bir arabulucudan geldi, iyi polisi oynayan arabulucu. Meslektaşının kaba tavırları için özür diledi ve daha uzlaşmacı bir tavırla FBI'ın ona yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Dylan gözlerini devirdi. "Dinle," diye emretti, "çocukça oyunlar oynayacak vaktim yok. Durum şu şekilde işliyor: Mülkünden uzak duracaksın, ölümcül hasta yönetici subayına bakmam için bana zaman tanıyacaksın ve askerlerim kimseyi vurmayacak. Tutuklamak için arazime izinsiz girmeyi deneyin ve elinizde bir savaş olacak. İkinci Kaptanım geçtiğinde teslim olacağıma dair size söz veriyorum."

Dehşet ve endişesini dile getiren İyi Polis müzakerecisi derhal ona tıbbi yardım teklif etti.

Dylan, içinde SWAT ekibinin saklandığı bir ambulans hayal etti. "Ben bir doktorum," diye hatırlattı ona. "Başka bir doktorun bir şey yapması mümkün değil. onun davasındaki fark."

"Sence ne kadar sürer...?"

Kadın onun sözünü kesti. "Ölene kadar mı demek istiyorsun?" TSSB boz başını kaldırarak karşı saldırıya geçmesine neden oldu. "Yapma... onun hakkında geçici bir rahatsızlıkmiş gibi konuşma!" diye bağırdı. "O benim arkadaşım, lanet olsun sana!"

"Özür dilerim Dylan. Saygısızlık etmek istememiştim."

"O zaman bana Yüzbaşı Connelly diye hitap edin. Ve yarın, rahibim son ayini yönetmek için geldiğinde, lütfen yoldan geçmesine izin verilmesini

sağlayın.

blok."

"Elbette. Sorun değil."

"Teşekkür ederim," diye ısırdı ve ahizeyi ikinci kez kapattı.

Omuzlarını saran gerginliği hafifletmek için boşuna bir çabayla boynunun dibindeki düğümlere masaj yaptı. Telefon tekrar çaldı ve gerginliği iki katına çıktı. Şakağına vuran bir öfke nabzıyla bunu görmezden gelmeye karar verdi.

"Hadi Dylan," diye mırıldandı Toby. Onu ve Jackson'ı Martinsburg'daki alışveriş merkezine götüren kırsal otoyol onları inişli çıkışlı çayırlardan geçiriyordu. "Cevap vermiyor," diye homurdanarak arka koltukta nefes nefese kalan Milly'nin sesinden halkaları saydı.

Jackson ona sempatik bir bakış attı. "Ona bir mesaj bırakın," diye önerdi.

Dylan'ın sesi aniden kulağında yankılandı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Savunmacı soru Toby'nin dengesini bir an için bozdu. Başka birini mi bekliyordu? "Selam bebeğim. Benim." Yüzünü buruşturdu ve bu sevecen ifadeden hemen pişmanlık duydu.

Kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, adam telefonunun çekip çekmediğini görmek için telefonunun çubuklarını kontrol etti.

"Ne istiyorsun?"

Kavgacı ses tonu affedilme umudu vermiyordu. "Um... Özür dilemek için arıyorum."

Sözleri acı bir kahkahayla karşılandı. Tüm cesaretini kaybetmeden önce ilerledi. "Seni asla incitmek istemedim Dylan. Çok özür dilerim."

"Bana borçlu olduğun tek şeyin bir özür olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" Bu ses tonunu daha önce de duymuştu, ciddi bir sıkıntıya işaret ediyordu. "Bana söylediğin her kelime yalandı."

Keşke dokunuşuyla onu yatıştırmak için orada olsaydı. "Bu doğru değil-" "Değil mi? Hizmet edebilmek için milislerime katılmak istediğini söylemiştin.

ülkeniz."

"Ben de öyle yaptığımı sanıyordum ama-"

"Sana yaslanabileceğimi söylemiştin."

"Dylan, yapabilirsin. Ben hâlâ buradayım. Her zaman senin için burada olacağım."

"Sana hiç TSSB teşhisi konmadı, değil mi?" diye sordu ve ona bir sol kroşe attı.

Toby yüzünü buruşturdu. "Hayır, görmedim," diye itiraf etti. "Milly bomba koklayan bir köpek, terapi köpeği değil." Huzur içinde otlayan iki siyah beyaz düve

Otoyol boyunca şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

Dylan'ın acı kahkahası vicdanını pençeler gibi tırmaladı. "O zaman bana söylediğin her şey yalandı. *Her şey.*"

Öfkelendi. "Her şeyi değil. Seni incitmek için yalan söylemedim Dylan. Yapmam gereken bir iş vardı. Sana karşı hissettiklerim hakkında söylediklerim-" meslektaşına rahatsız edici bir bakış fırlattı ve sesini alçalttı. "-bu kesinlikle doğrudu."

Alçakgönüllü itirafını alaycı bir sessizlik izledi.

"Lütfen bana inanın. Ne gerekiyorsa-"

Hat aniden kesildi. Toby'nin eli kurşun bir ağırlık gibi kucağına düştü ve bir mengene göğsünü sıktı. Telefonu yüzüne kapatmıştı.

Milly, onun aniden sinirlendiğini hissederek kulağını kokladı ve nazikçe yaladı.

Jackson ona yüzünü buruşturarak baktı. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var," dedi cesaret verici bir şekilde.

Toby dümdüz önüne baktı, yanıp sönen beyazdan başka bir şey görmedi ve sarı çizgiler. Dylan'ın sahip olmadığı tek şey zamandı. Onun duygusal sıkıntısının işaretlerini daha önce görmüştü. Yanında onu rahatlatacak biri olmadığına dağılmaya başlayacak, FBI'nın iddia ettiği kadar deli görünmesine neden olacak şekilde saldırganlaşacaktı. Aşağı doğru bir sarmalda yuvarlanıyordu ve bu konuda yapabileceği çok az şey vardı - en azından bir Pazar günü.

Piç kurusu! Dylan yataktan sıçrayarak odasını boydan boya arşınladı. Keşke evden çıkıp koşabilseydi, koşmaya başlar ve hiç durmazdı. Bu rahatlamaya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı! Ama arazisi boyunca körlemesine bir koşu, kaçınılmaz olarak M-16 tüfekleri taşıyan sinirli askerlerle tökezlemesine neden olacaktı. Sonunda vurulacak ya da daha kötüsü olacaktı.

Tobias yaptıklarından sonra onunla konuşmaya nasıl cüret eder? *Bebeğim!* O kimsenin bebeği değildi, hele onun hiç değildi! Ona ne kadar zayıf, kolay bir fetih gibi görünmüş olmalıydı. Birkaç yavaş gülümseme, birkaç kahkaha ve bir Akıllara durgunluk veren bir öpücük... Onu tuzağına düşürmek için tek

gereken buydu. Ve Şimdi de ona bunun yalan olmadığını söyleyecek kadar
küstah mıydı? Nasıl olur da
en gizli sırlarını FBI ile paylaŐırken onu sevmiŐ olabilir mi?

Yataktan bir yastık kaparak yere fırlattı. Bunun verdiği rahatlama ile bir yastığa daha uzandı, sonra bir başkasına. Atacak yastığı kalmayınca bir şifonyer çekmecesini çekiştirerek açtı ve her seferinde bir avuç olmak üzere, yarattığı dağınıklığa aldırmadan odasının dört bir yanına dağıttı. Dirseği bir lambaya takıldı ve lamba yere devrildi, ampul paramparça oldu. Çılgılık atma isteğiyle boğazı düğümlendi ama Terrence'ı rahatsız etmeden, adamlarını alarma geçirmeden bunu yapamazdı.

Gözyaşlarıyla kör olmuş ve ihanetle körüklenmiş bir halde, dizlerine kadar enkaz içinde kalana kadar odasını paramparça etti.

Ancak o zaman etrafına baktı ve deliliğin karanlık uçurumuna yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti.

On Yedinci Bölüm

Martinsburg VA Tıp Merkezi'nin gümüş saçlı müdürü Wilford Loomis, Toby ve Jackson'ın ziyaretine sinirli bir bakışla karşılık verdi. "Bu öğleden sonra uğrayacağınızı sanıyordum," diye homurdandı. Önündeki masada duran kalın dosyayı.

İfadesi, Palmer'ın soruşturma ekibinin daha sonra uğramayı planladığı gerçeğini ele veriyordu.

Toby adamın varsayımını ele geçirdi ve onunla birlikte koştu. "Üzgünüm ama Dylan Connelly'ye karşı dava açmak için baskı altındayız."

Dylan'ın düşüşünden bahsedilince yönetmenin gözleri parladı. "Lütfen, oturun."

Ofisinden ayrıldıklarında Toby, Loomis'i şüpheli listesinin başına taşımıştı.

"Sence ona komplo kuran kişi o olabilir mi?" Dylan'ın çalıştığı kanada doğru ilerlerken Jackson mırıldandı.

"Ondan yeterince nefret ediyor." Loomis, hastanenin yeni politikalarından birini protesto etmek için milislerini kullanan Dylan'a duyduğu nefreti gizlememişti. Toby, "Onu hastanede ortadan kaldırabilecek güce sahip biri varsa, o da bu adamdır," diye fısıldadı. "Belki de ona yardım etmesi için Ackerman'ı görevlendirmiştir." Ama Ackerman Cadılar Bayramı gecesi diğer astsubaylarla birlikte evdeydi, değil mi?

Dylan'ın ofisine giderken, daha önce Toby ile iki kez ilgilenmiş olan hemşire Leigh ile karşılaştılar. Onunla göz göze geldi ve iki kez baktı. "Burada ne işin var?" Bakışları Toby'nin sık lacivert mavi takım elbise giyiyordu. "Senin milis olduğunu sanıyordum." Dehşet içinde nefesi kesildi, gözleri onunkilere kaydı. "FBI'dan mısın?" diye ciyakladı.

İlişisini kesmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Hayır, aslında onun masumiyetini kanıtlamaya adanmış bir görev gücündeyim."

Leigh'in şüphelerinin sadece bir kısmı azalmıştı. "Tanrıya şükür," dedi, hâlâ temkinli olduğu belliydi.

"Geçen gece birinin onun için bıraktığı mocha latte'nin içine kimin koyduğunu bulmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Ellerini sıktı. "Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf etti. "Odasına kimin yaklaşmış olabileceğini hatırlamaya çalıştım, ama sadece

hiçbir şey bulamıyorum."

Toby ona, "Sorun değil," diye güvence verdi. "Uyuşturulmuş olması senin suçun değil."

Jackson Dylan'ın ofisinin bulunduğu kısa koridoru işaret etti. "Bu koridorda başka kimin ofisi var?" diye sordu.

Leigh, "Tüm kapılarda isimler yazıyor," diye cevap verdi, "ve sanırım Dr. Connelly hariç tüm doktorlar bugün iş başında." Omzunun üzerinden baktı, yaklaştı ve fısıldadı, "Dr. Hendrix'i sorguladınız mı?"

"Onu aklımızda tutuyoruz." Ancak Hendrix, Dylan'ın kaybolduğu sırada hastaneye kaldırılmıştı ve bu olaya karışmış olmasının tek yolu başka biriyle işbirliği yapmış olmasıydı. "Ona karşı başka kim kin besliyor?"

Ellerini çaresizce açtı. "Müdür Loomis?"

"Bize günlük veya haftalık olarak kimlerle çalıştığınızı söyleyebilir misiniz?" Leigh onlara doktorların, hemşirelerin, hastabakıcıların ve personelin bir listesini verdi.

"Oh, bir de Dr. Richardson var, asistan psikiyatristimiz, profesyonel olarak görüştüğü, ne demek istediğimi anlıyorsanız," diye ekledi nefesinin altından. "Sanırım şu anda onun ofisinde, koridorun hemen aşağısında."

Bir aksaklık

Ana koridor boyunca ilerlerken dikkatini çekti. "İzninizle," dedi ve bir görevlinin bir gaziye tekerlekli sandalyesine geri oturtmasına yardım etmek için acele etti.

Toby, Jackson'a kendisini takip etmesini işaret etti. "Ackerman'ın psikiyatristi.

Yine de onunla konuşmamız gerekiyor."

Dr. Richardson'ın ofisini Dylan'ınkinden iki ofis kapısı aşağıda ve koridorun karşısında buldular. Açık kapıdan içeri baktıklarında rahat görünümlü sandalyeler, birkaç saksı bitkisi ve granit bir leğenin içinde fokurdayan bir çeşme gördüler. "Burada olmaz," diye mırıldandı Toby.

Jackson yakındaki cam çıkış kapılarını işaret etti. "Sence bu o mu?"

Beyaz önlüklü bir adam dışarıdaki beton basamaklarda durmuş, soğuğa karşı kendini kucaklamış, bir yandan da sigarasını tütürüyordu. Toby ona doğru yürümeye başladı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Ama sonra Dylan'ın onu Richardson'ın kim olduğunu tahmin edebileceği kadar iyi tarif etmiş olabileceğini düşünerek Jackson'ı önüne çekti.

"Konuşmayı sen yap," diye talimat verdi. "Benim adımdan bahsetme."

Jackson anlayışla başını salladı. "Dr. Richardson?" diye seslendi, dışarıya doğru ilerlerken.

Bir tutam tuzlu biberli saçlarıyla orta yaşlı doktor onları değerlendirmek için döndü. Plastik çerçeveli lenslerinin arkasındaki ela gözleri büyüdü. "Evet." Sigarasını hızla yakındaki bir kül tablasında söndürdü ve beklentiyle onlara döndü. "Dur tahmin edeyim," dedi koyu renk takım elbiselerine bakarak.

"FBI'dan mısınız?"

"Özel Ajan Maddox," dedi Jackson, arkasındaki basamakta duran Toby'yi tanıtmaya zahmetine girmeden. Jackson, Dr. Maddox'un elini sıktı. Richardson'ın elini. "Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyorum."

"Tabii, tabii. İçeri mi girmek istersiniz yoksa?"

"Bu iyi. Ivan Ackerman hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Jackson sordu.

"Ackerman mı?" Richardson şaşkın bir kahkaha attı. "Bana Dylan Connelly hakkında soru soracağınızı sanmıştım."

"Ona ulaşacağız," diye söz verdi Jackson. "Önce Ackerman."

"Burada tedavi ettiğim diğer gaziler gibi o da TSSB'den muzdarip." Çaresiz bir omuz silkti.

"Size karısının ve kızının alışveriş merkezinde öldürüldüğünü söyledi mi?"

Richardson'ın yüzünde şok ifadesi vardı. "Aman Tanrım, hayır. Öyle miydiler?" "Hayır, değillerdi. Peki, TSSB'ye nasıl yakalandığını biliyor musun?"

"Evet, bir havan topu saldırısına yakalandı. Bir savaşçı değil de aşçı olduğu için çoğu kişiden daha fazla acı çekti."

"Dr. Connelly'ye geçmiş hakkında neden yalan söylediğine dair bir fikriniz var mı?"

Richardson'ın alnını çizen çizgiler derinleşti. "Onun için üzülmelerini sağlamak için mi?" diye tahmin etti.

"Hmm," diye mırıldandı Jackson. "Dylan Connelly de tedavi için size geldi, doğru mu?"

"Evet, evet, söyledi. Elbette, acil bir durum olmadığı ya da özel bir izniniz olmadığı sürece kişisel bilgileri açıklamamak konusunda doktor-hasta gizliliğine bağlıyım."

"Arama emrini yakında göreceksiniz. Her ikisi de askeri müdahalenin sadık savunucuları olan Savunma Bakanı Nolan ve General Treyburn cinayetleriyle suçlandığını bildiğinizi varsayıyorum."

"Elbette. Sanırım bunu artık herkes biliyordur. Bütün haberlerde var."

"Onun bu cinayetleri işleyebileceğini düşünüyor musunuz?"

Richardson tereddüt etti. Alnı tekrar kırıştı. "Olağanüstü bir birey, çok sert ama aynı zamanda son derece savunmasız," diye cevap verdi, onu bir katil olarak kategorize etmekten açıkça nefret ediyordu.

Richardson da Dylan'ı en az onun kadar iyi tanıyor gibiydi. Kıskançlık beklenmedik bir şekilde Toby'nin içine işledi.

"Senin ya da benim hayal edebileceğimizden çok daha korkunç şeyler gördü," diye devam etti Richardson, gözleri sempatiyle kararak. Jackson'ın bakışlarını meydan okuyan bir tavırla karşılayarak, "Cinayet işleyip işlemeyeceğini söylemeye cüret edemem," diye cevap verdi.

Jackson ellerini ceplerine soktu. "Anladığım kadarıyla ona bir uyku ilacı yazmışsınız?"

"Evet, Hipnosedon. Umutsuzca uykuya ihtiyacı vardı." "Bu bir benzodiazepin mi?"

Richardson gözlerini kırıştırdı. "Evet, öyle."

"Ve bu Rohypnol ile aynı sınıfta, doğru mu?"

Dr. Richardson'ın kafası karışmış görünüyordu. "İkisi de Benzodiazepin ailesinden. Neden sordunuz ki?"

Jackson yüzünü buruşturdu. "Korkarım bu gizli bilgi. Dr. Richardson, Cadılar Bayramı gecesi çalışıyor muydunuz?"

Richardson kıkırdadı ve gözlerini kaçırdı. "Şey, hem evet hem hayır. Yeğenimin kostüm partisindeydim." Önlüğünün cebine uzandı ve cep telefonunu çıkardı. Bunu yaparken, bir paketin ambalajından bir parça selofan

Cebinden çıkardığı sigara kutusu durduğu basamağın üzerine düştü. "İşte, sana bir resim göstereceğim." Jackson'a göstermek için vücudunu çevirdi. "Şimdi on beş yaşında ve ağabeyim erkekleri uzak tutmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden benden yardım istedi."

Toby, Jackson'ın omzunun üzerinden fotoğrafı değerlendirmek için bir adım daha alçaldı. "Oradaki benim, belli ki büyük kötü kurt kostümü giymişim."

Richardson açıkladı. "Yeğenim Maxine, genç bir ünlüyü taklit ediyor - Selena Gomez, sanırım."

"Yanındaki kim?"

"Kardeşim, Scott."

"Tıpkı sana benziyor."

"Benziyoruz."

"Fotoğrafı kim çekti?" diye araya girdi Toby, "Karı mı?"

Richardson ona meraklı bir bakış attı, şüphesiz neden tanıştırılmadıklarını merak ediyordu. "Hayır, hayır. Ben boşandım," diye itiraf etti. "Erkek kardeşim

Aslında bu fotoğrafı karım çekti."

Toby bir soru daha sormadan edemedi. "Yani bütün gece maske mi taktın?"

"Oh, Tanrım, hayır. Maske takınca klostrofobim oluyor. Çoğu zaman sadece başımın üstüne takıyorum. Bir nevi etkisini kaybediyor. Ama..." Telefonu önlüğünün içine geri koyarken omuz silkti ve sigara paketine bastı.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz doktor. Eminim bizden tekrar haber alacaksınız," dedi Jackson, ironisi Richardson'ın gözünden kaçmıştı ama Toby'nin gözünden kaçmamıştı. Palmer'ın ekibi muhtemelen o öğleden sonra Richardson'ı sorgulayacaktı. "Bizimle paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı - Bayan Connelly'nin nedenlerine ışık tutabilecek bir şey?"

Doktor soruyu düşünürken gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. "Eğer onu tutuklarsanız, nitelikli bir psikiyatrist tarafından değerlendirildiğinden emin olun," diye yalvardı.

Jackson başını eğdi. "Nedenmiş o?" Ne ima ediyordu? Toby merak etti.

Richardson iç çekti. "Diyorum ki, eğer bu cinayetleri işlediyse, o zaman ne yaptığını bilmiyor olması da mümkün. Bazen Dylan'ın geçmişte yaşadıkları gibi aşırı travmalar dissosiyatif kimlik bozukluğuna yol açar. Daha önce Dr. Hendrix ile olan tartışmalarında bunun kanıtını gördüğümü sanıyordum."

Richardson'ın iması derisinin altına işlerken Toby metal parmaklığı kavradı. Onun deli olduğunu düşünüyordu. *İtiraf et Toby*, sağduyusu onu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. *Sen de aynı şeyi düşünmüştün.*

Richardson, "İsterseniz," diye önerdi, "onunla evinde ya da yerel bir enstitüde tedaviye devam edebilir ve size kendi teşhisimi koyabilirim. Tüm bu olup bitenler göz önüne alındığında çok tedirgin bir durumda olduğundan eminim. Bu noktada intihara meyilli olma ihtimali bile var."

Endişe Toby'nin içine işledi ve öfkesinin yerini aldı.

Jackson, "Teklifinizi dikkate alacağız doktor," diye söz verdi. Richardson'ın elini bir kez daha sıkarken Toby ayaklarının üzerinde dönerek içeri girdi ve kafasını toplamak için hastane lobisine yöneldi.

Jackson onu yakaladığında "O deli değil," diye ısrar etti. "Üç hafta boyunca her gün onunla birlikte yaşadım. TSSB nöbetleri dışında,

Akli durumunda hiçbir sorun yok." Ancak şimdi onun gerçekten kendini öldürmeye teşebbüs edebileceğinden endişelenmekten kendini alamıyordu.

Jackson ona araştıran bir bakış gönderdi. "Emin misin?"

Toby derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak beşe kadar saydı. Gözlerini tekrar açtığına Jackson ondan bir metre uzakta duruyordu. İsteksiz bir kıkırdama boğazını tırmaladı. "Sana vurmayacağım Stonewall, en azından herkesin içinde."

"Bu şakadan hiç sıkılmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Toby aralarındaki mesafeyi kapattı. "Dinle, eğer cinayetleri kendisi işlediye, neden kanında benzo olsun ki?"

"Doktorunun verdiği uyku hapları yüzünden mi?" Jackson kaşlarını kaldırdı.

"Doğru, onlar da benzo ve sadece kan testi ikisini ayırt edebilir. Ama Dylan cinayet gecesi uyku hapi almadığına yemin ediyor, hem neden isteyken alsın ki?"

Jackson, "Onun sözüne güveniyorsun," dedi. "Ayrıca, önce ona ilaç verildiğini, *sonra* da Treyburn'ün vurulduğunu varsayıyorsunuz. Kahveyi onu vurduktan *sonra* içmiş olabilir, böylece bir mazereti olur. Palmer'ın görüşü bu. Ya da belki Richardson'ın dediği gibidir ve dissosiyatif kimlik bozukluğu nedeniyle hiçbir şey hatırlamıyordur."

Toby'nin öfkesi yeniden alevlendi. "Bu saçmalık ve bunu kanıtlayabiliriz." "Nasıl?"

Birden Toby'nin aklına geldi. "Kahve lekesi. Vurulduğu gece onu ararken halısında görmüştüm. Şerif Hooper örnek aldı, yani FBI adli tıpta kaydı var. Eğer Rohypnol izleri o lekenin içindeydi, o zaman hikayesi doğru. Kahveyi içmiş ve bayılırken fincanı devirmiş. Gerçek katil dökülenleri temizledi, bu yüzden masası silinmişti ama halıdaki lekeyi gözden kaçırdı. Sonra onu ofisinden sürükleyerek çıkardı ve yakınlarda bir yere, belki de boş bir dolaba sakladı."

"İçinde bir şeker ambalajıyla," diye ekledi Jackson.

"Aynen öyle."

Jackson düşünceli bir sessizlik içinde ona baktı. "Adli tıbbı arayıp o örnekten ne tür veriler elde ettiklerini öğrenmem gerekecek. Ama haklısınız. Eğer lekede Rohypnol izine rastlanırsa, bu onun hikayesini destekleyecektir."

Umut Toby'nin endişeli kalbini canlandırdı. "Saklanmış olabileceği yerleri arayalım."

Sonraki bir saati kapıları çalarak ve ofis dolaplarına, depo dolaplarına ve hademe dolaplarına bakarak geçirdiler - hepsi de arama emri olmadan. Doktorlar ve hemşireler tam işbirliği yaptılar. Toby her yerde şeker ambalajı aradı ama bulamadı.

Jackson saatine bakarak, "Gitme vakti," dedi. "Saat on ikiye çeyrek var."

Gizemi çözmeye daha önce olduklarından daha yakın olmadıkları için üzgün olan Toby, yine de arabalarına en yakın çıkışa doğru ilerlerken Jackson'ın sırtını sıvazladı. "Yardımanın için teşekkürler dostum. Seni seviyorum. Ciddiyim."

Jackson ona sırtıttı. "Üzerinde bu yazan bir tişörtün var mı?"

"Şüphesiz."

Milly arabaya dönüşlerini mutlu bir havlamayla karşıladı. Jackson arabanın kapılarını açtı ve ikisi de düşüncelere dalmış bir halde arabaya bindiler. Jackson, Milly'nin buğulandırdığı camları temizlemek için havayı sonuna kadar açtı. Toby'ye "Kesin bir şey bulamadığımız için üzgünüm," dedi.

Toby onaylarcasına homurdandı. Eğer bir şey varsa, şimdi her zamankinden daha fazla şüphelileri vardı.

Jackson onları Palmer'in öğlen brifingi için Gümrük ve Sınır Devriyesi Eğitim Merkezi'ne doğru hızla götürürken Toby o sabah öğrendikleri üzerinde düşündü. "Potansiyel bir şüpheli olarak Richardson hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, ciddiden çok merakla. Altıncı hissi gerçekten onunla konuşuyor muydu, yoksa Dylan'ın akli dengesinin yerinde olmadığını düşündüğü için Richardson'a kızgın mıydı?

"Richardson?" Jackson kaşlarını çatarak önlerindeki yola baktı. "Sebebi ne olabilir?"

Toby elini yüzünde gezdirdi. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Belki de travma sonrası stres bozukluğu olan askerleri tedavi etmekten yorulmuştur. Ama onda bir şeyler vardı... Ne olduğunu anlayamıyorum."

Jackson seyrek nüfuslu otoyola saptı. "Bak, Richardson'ın teşhisinden şüphe duyduğunu biliyorum," dedi nazikçe, "ama Dylan suçlu bulunursa, o zaman dissosiyatif kimlik bozukluğu onun en iyi savunması olabilir."

Toby, "O deli değil," diye tekrarladı. Endişeli bir sessizliğe gömüldü. "Ama intihara meyilli olabilir," diye mırıldandı sonunda. "Ashby'nin ölümüyle nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

Jackson, "Belki de Richardson onun önerdiği gibi onunla konuşmalı," diye önerdi. "Ona barikattan geçerken eşlik edebilir ve onu bir

evinden biraz uzakta. Askerleri silahsız bir adamı vurmaz, değil mi?"

Toby elini gözlerine götürdü. "Bilmiyorum." "Belki de onu tekrar aramayı denemelisin."

Dün telefonu yüzüne kapattığından beri onu altı kez aramıştı. "Cevap vermiyor." Onu kim suçlayabilirdi ki? Basın muhtemelen röportaj için peşindeydi ve FBI da şüphesiz onunla temas halindeydi, dönüşümlü olarak onu tehdit ediyor ve teslim olmaya ikna ediyordu.

Ama Jackson haklıydı. Dylan şu anda onun hakkında ne hissediyor olursa olsun, bu mücadelede yalnız olmadığına dair güvenceye ihtiyacı vardı.

"Arayacağım," diye söz vererek telefonuna uzandı. Tanrı korusun, onu kurtarmak için ne kadar çok çalıştığını bilmeden hayatına son vermeyi denemeliydi.

Dylan, Terrence'in yatağının ucundaki sert zeminde diz çökmüş, ellerini dua eder gibi kavuşturmuş ve hıçkırıklarını içine hapsetmek için dudaklarına bastırmıştı. Ağrıyan kalbi bacaklarının uyuştığı gerçeğinden habersiz kalmasına neden oldu.

Peder Nesbit'in son ayını yönetmesini izledi. Terrence yastıklara yaslanmış, hareket edemeyecek kadar güçsüz bir halde yatıyordu. Sulu güneş ışığı açık odayı dolduruyordu.

Pencereler solgunluğunu daha da belirginleştiriyordu.

Rahip, kutsal yağı haç şeklini alacak şekilde Terrence'in alnına. "Bu kutsal mesh aracılığıyla, Rab sevgisi ve merhametiyle Kutsal Ruh'un lütfuyla size yardım etsin," diye dua etti.

Dylan, konuşamayacak kadar acı içinde olan Terrence'a "Amin," diye fısıldadı.

Peder Nesbit daha sonra yağı hastanın avuçlarına sürdü. "Sizi günahattan kurtaran Rab sizi kurtarsın ve diriltsin."

"Amin," diye tekrar fısıldadı.

Rahip daha sonra acısız bir ölüm için dua etti ve Dylan kendi sessiz dileklerini ekledi. Terrence'ın üzerine koyduğu tabağa uzandı. başucu masası. "Yolculuğunuz için erzak getirdim," diye bilgilendirdi onu. "Yemek yiyebiliyor mu?" İzin almak için Dylan'a baktı.

Boğazındaki acı dolu düğümü yuttu. "Bu ona bağlı." Terrence hırıltılı bir ses çıkardı ve başını salladı.

Rahip elini ekmeğin üzerine koyarak onu kutsadı, kırdı ve hastaya bir lokma yedirdi, o da mecburen çiğneyip yuttu. Rahip yaptı

Aynı şekilde bir bardak şarapla. Şarap boğazından aşağı inerken Terrence boğuldu ve tükürdü. Onu rahatlatmak istercesine hemen Dylan'la göz göze geldi ve Dylan'ın yanağından çaresiz bir gözyaşı süzüldü. *Lütfen uzun süre acı çekme.*

"Rab İsa Mesih sizi korusun ve sonsuz yaşama götürsün."

Nesbit arkasına yaslandı ve hastanın elini sıktı. Sonra elindekileri bir kenara koymaya başladı.

Eşyalarını. Dylan'a, "Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum," diye mırıldandı. "Ama bir dakika onunla kal."

Peder Nesbit odadan çıkarken Dylan dizlerinin üzerinde debelenerek yatağın kenarına oturdu. Terrence gözlerini kapatmıştı. Yüzündeki huzurlu ifade Dylan'ın göğsündeki ağırlığın bir kısmını hafifletmişti. Ona bakmak için gözlerini araladı. Sonra ses telleri titredi ve beklenmedik bir şekilde konuştu. "Git onunla konuş," diye öğüt verdi.

"Sus. Susacağım. Birazdan."

"Yas tutma." Kelimeleri birbirine karıştı. "Ben gitmeye hazırım."

Haşlanan gözyaşları gözlerini doldurdu. "Ben hazır değilim," diye karşılık verdi,

göz kırpmıyor. "Affet... Burke."

Kafa karıştırıcı bir duygu dalgası içinden geçti. "Bana onun adını anma. Dinlenmen gerekirken neden konuşuyorsun?"

"Mutlu ol."

Mutluluk, şu anda bulunduğu yerden o kadar uzak bir kalp haliydi ki, böyle bir istek gülünç görünüyordu. Hayal kırıklığı gözyaşları kirpiklerinin kenarlarını sardı. Terrence onları görmeden ayağa fırladı. "Geri döneceğim," diye söz verdi ve onun odasından kaçtı.

Sahanlıkta, merdivenlerin başında oturan Peder Nesbit ile karşılaştı. Ona yaklaşırken bir helikopter evin üzerinden süzülerek geçti, o kadar alçaktı ki teneke çatıyı uğultuya boğdu. Basın akbabalar gibi etrafta dolanıyordu, şüphesiz askerlerinin hareketlerini filme alıyor ve Amerikan halkına aktarmak için ilgi çekici bir şeyler yakalamayı umuyorlardı. Washington'a sempati duyan kanalların onu tehlikeli ve radikal bir aşırılık yanlısı olarak gösterdiklerinden emindi.

Gürültü üzerine "Otur," diye seslendi ve yanındaki boşluğu okşadı.

Kız onun yanına çöktüğünde, rahip bir kolunu ona doladı.

Bu tek teselli hareketi Dylan'ın kederini kontrol altında tutan barajı yıktı. Başını ellerinin arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Sel dindiğinde, adam sırtını sıvazladı ve Dylan utangaç bir şekilde doğruldu, yüzündeki ıslaklığı sildi.

"Yağmur yağdığında bardaktan boşanırcasına yağıyor," diye sempati duydu. "Aynı anda çok fazla şey oluyor."

İçini hoş bir uyuşukluk kapladı. Başıyla onayladı. "Kevin Richardson'la konuştun mu Dylan?"

Şaşırmış bir şekilde ondan uzaklaştı.

"Danışmanınız olduğunu biliyorum," diye itiraf etti rahip kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Rahip olmanın ayrıcalıklarından biri de bu; muhtemelen istediğimizden daha fazlasını biliyoruz."

"Benim hakkımda konuştun mu?" Dylan iyice rahatsız olmuş bir halde sordu. "Sadece sana ne kadar hayran olduğunu söyledi. Bence ona bir şans vermelisin."

Ara." Elini okşadı ve başını salladı. "Ben sadece bir rahibim Dylan. Bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebilirim bilmiyorum ama eğer O'na dayanırsan Tanrı'nın bunu atlatmanı sağlayacağına dair sana güvence vermekten başka bir şey yapamam."

"Sen zaten her şeyi daha iyi hale getirdin," diye ısrar etti. "Terrence senin sayende huzur içinde."

Elini sıktı ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Terrence için endişelenmiyorum. Yakında daha iyi bir yerde olacak. Asıl senin için endişeleniyorum," diye itiraf etti ve onun derin endişesini görmesine izin verdi. "Kevin senin durumunda olan başkalarına da yardım etti. Şu anda başvurman gereken kişi o."

Dylan'ın ağzını acı bir gülümseme kapladı. Rahibi onun intihara meyilli olduğunu düşünüyordu.

Belki de öyleydi.

"Ara onu," diye tekrarladı Nesbit.

"İyi olacağım," diye ısrar etti, hem kendine hem de ona bunu söyledi.

Belki de ona herhangi bir söz vermediği için üzgün görünerek ekledi, "Biliyorsun, baban hastayken son ayinini ben yapmıştım."

"Hatırlıyorum."

"Sana göz kulak olacağıma dair ona söz verdim." Çenesi beklenmedik bir şekilde sallandı. "Sanki bu konuda onu fena halde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"Hayır." Şiddetle başını salladı. "Hiç kimse beni olanlardan koruyamazdı. Ve şu anda olanları da kimse düzeltemez." *Muhtemelen Tobias dışında.* İstenmeyen düşünce aklından geçti.

"Tanrı bunu düzeltebilir," diye ısrar etti rahip, ıslak gözlerini ona kaldırarak. "Hadi birlikte dua edelim."

Dışarıdan yükselen sesler ve helikopterin uzaktan gelen takırtıları arasında Dylan'ın zulüm yükünden kurtulması ve hayatını sonsuza dek

özgürce yaşayabilmesi için dua ettiler.

"Amin," diye mırıldandı. Boyun eğme duygusu omuzlarına çökmüştü.

Nesbit içini çekti. "Şimdi, ilgilenmem gereken bazı dünyevi meseleler var. Terrence'in nereye gömülmek istediğini biliyor musun?"

Ayarlamaları yapmak zorunda kalma ihtimali onu dehşete düşürdü. "Yakılmak ve küllerinin topraklarıma serpilmesini istiyor."

Rahip onun elini okşayarak, "Bununla ilgileneceğim," diye söz verdi. "En azından bunu yapabilirim. Zamanı geldiğinde onun için güzel bir anma töreni yapacağız."

"Teşekkür ederim." Arabulucunun, FBI'ın mülküne adım attığı anda onu tutuklayacağı yönündeki uyarısını hatırlayana kadar bu teklif omuzlarına bir yük bindirmişti. Bu durumda Terrence'in anma törenine hiç katılamayacaktı.

"Yalnız değilsin Dylan," diye güvence verdi Nesbit ona. "Şu anda olan her şeye rağmen, her zaman umut vardır."

Bu sözler ona Tobias'ın ona söylediği bir şeyi hatırlattı. Uyuşukça başını salladı.

"Danışmanını ara," diye tekrarlayarak ayağa kalktı.

Dylan onu merdivenlerden ön kapıya kadar takip etti. Paravan kapıdan Dylan'ın arabasına binişini izledi. Bu neredeyse bir Kapalı bir Kasım günü olduğunu fark edince şaşırdı. Sönük güneş, bulutların arasından zayıf bir şekilde parlayarak ön bahçeye kurulmuş bir düzine ya da daha fazla çadırı aydınlatıyordu. Askerleri kalıcı bir kamp kurmuş, Şerif Fallon ise Ackerman'ın eski yatak odasını işgal etmişti. Nöbetlerinden azledilenler ya çadırlarında uyuyor ya da küçük ateş çukurlarının etrafında durarak ısınmaya çalışıyorlardı.

Çorak elma ağaçlarının ötesinde, diğer milisler federal ajanların arazisine izinsiz girmesini engelledi.

Bundan nasıl kurtulabilirim?

Tobias onun masumiyetini kanıtlayacağına söz vermişti. Ama tüm kanıtlar onun suçlu olduğunu gösterirken bunu nasıl yapabilirdi? Hükümet karşıtı bir milise liderlik ediyordu. Klinik TSSB'den muzdaripti. General Treyburn'ü öldüren kurşunlar onun tabancasından çıkmıştı. Ya onu o öldürmüştü ve hatırlamıyordu ya da birileri onu günah keçisi yapmak için metodik olarak tuzağa düşürmüştü.

Dylan'ın başının tepesinde bir ürperti yayıldı. Bu kadar soğukkanlı hesaplar yapabilen kimi tanıyordu ki? Bu kişi ona yakın, güvendiği biri olmalıydı. Yine de onu kimin kurbanlık koyun olarak kullanabileceğini hayal bile edemiyordu.

Peder Nesbit her zaman umut olduğunu söylemişti. Ama ne umudu? Tobias onu kurtarabilir miydi? Ve her şeyden sonra onu düşündüren neydi?

Ona söylediği yalanlara rağmen, ona güvenebilir miydi?

Yüreği burkularak döndü ve çalmaya başlayan telefonunu duymazdan gelerek üst kata  ıktı. *Yine* mi? Onu kimin aradığını tahmin etmeye çalıştı. Bu kez Fox News Channel ya da CNN mi aramıştı, onu kendileriyle röportaj yapmaya ikna etmek için yeni bir bakış açısıyla mı? Ya da belki de FBI m zakerecilerinin yeni ve zekice bir taktiği vardı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Mesajını bıraktı makine çağrıyı alır.

Tobias'ın sesi onu sahanlıkta durdurdu. Kalbi boğazına kadar fırladı.

"Hey, Dylan, benim."

Sadece sesinin tınısı bile ona inanmak için içini acıtan bir özlemle dolduruyordu. Keşke ona yalan söylememiş olsaydı.

"Sadece beni dinle ve seni bu beladan kurtaracağımı söylediğimde bana inan. Aslında, bu sabah sana anlatmak istediğim bazı ilerlemeler kaydettim-"

Alaycılık, en yakındaki telefona koşup açma dürtüsünü bastırdı. S yleyeceklerinin geri kalanına kulaklarını tıkayan Dylan, merdivenlerin geri kalanını ağır ağır çıktı ve Terrence'in yatak odasına dönerek kapıyı kapattı.

Tobias artık onu kurtaramazdı. Kimse kurtaramazdı.

"Tamam, Loomis ve Richardson'ın geçmişlerini araştırdım," dedi Ike ertesini sabah erkenden bir kez daha otel s itine doluşan Taskforce ekibine.

Sesi kısılmış olarak "Harpers Ferry  atışması "ndaki son durumu yayınlayan televizyon Toby'nin dikkatini çekmek için yarışıyordu. Dylan'ın yedi sivil askerinin önceki gece FBI'a teslim olduğu haberi birinci haber olmuştu. Asker kaçaklarıyla teker teker röportaj yapılıyordu. Toby bir tutam hayal kırıklığıyla garson Nathan'ı liderini terk edenlerden biri olarak tanıdı.

"İşte kötü haber," diye açıkladı Ike, Toby'nin dikkatini yeniden çekerek. "Dylan'ın meslektaşları hakkında bulabildiğim her türlü pisliği araştırdım ve hepsi tertemiz  ıktı. Müdür Loomis Vietnam'da UDT dalgıcıymış. 2000'de Bush'a oy vermiş ve Suriye konusundaki tutumu da

Nolan ya da Treyburn'ü öldürmek için bir nedeni yok. Loomis'i listemizden çıkarabilirsiniz."

Toby, Nathan'ın "Vazgeçmemin tek nedeni karımın yeni doğum yapmış olması ve evde yardıma ihtiyacı olması" dediğini duymak için tam zamanında televizyona baktı.

Kendisiyle röportaj yapan muhabir "O halde hala milis liderinin masum olduğuna inanıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, onun masum olduğuna inanıyorum," diye karşılık verdi Nathan, Toby'nin saygısının bir kısmını yeniden kazanarak. "Buralarda kime onun katil olduğunu düşünüp düşünmediğini sorsanız size deli olduğunuzu söyler. Federaller ona komplo kuruyor.

Çünkü SAM'in ulusal güvenliği tehdit ettiğini düşünüyorlar. Neyden korkuyorlar, bilmek istediğim bu. Eğer bizim hükümet karşıtı radikaller olduğumuzu düşünüyorsanız, o zaman Noel Baba bir pedofil olmalı."

"Bir de Dr. Kevin Richardson var," diye devam etti Ike, Toby'nin odaklanma güçlüğünden habersiz. "Richardson'ın bronz yıldız aldığı 2006 yılında *Army Magazine*'de yayınlanan bir makaleden şu alıntıyı dinleyin."

Ike yüksek sesle okumak için dizüstü bilgisayarına doğru eğildi. "Irak Savaşı'nın en kanlı aylarında Yüzbaşı Richardson haftada 60 ila 70 saat çalışarak uykusuzluk, kabuslar, şok ve kederle mücadele eden askerlere danışmanlık yaptı. Yardımına ihtiyaç duyan yüzlerce paramparça askere ulaşabilmek için kendi hayatını riske atarak helikopterlere bindi ve konvoylara katıldı.

Meslektaşları onun başarısını, iş arkadaşlarıyla kurduğu yakın ilişkiye bağlıyor.

Askerler. Richardson görevinden istifa etmeyi planlasa *da* savaştan dönen gazileri rahatlatmaya ve iyileştirmeye devam etmek niyetinde."

Ekip lideri sandalyesinde arkasına yaslandı ve Toby'ye baktı. "Devlet başkanlarını öldürecek bir tipe benzemiyor."

Toby bilmediğini itiraf etmek zorundaydı. Ama içini kemiren kuşkuyu da görmezden geleliyordu. Belki de dün Richardson'ın cebinden düşen selofan parçasıydı. Bunu her düşündüğünde, Dylan'ın bir kutu sigaranın ambalajını şeker ambalajıyla karıştırıp karıştırmadığını merak ediyordu.

Ya Richardson paketlerini önlüğünün cebine koymayı ve geceleri ofis dolabına asmayı alışkanlık haline getirdiyse? Ya o ambalajlardan biri düşmüşse ve Dylan onu oraya sıkıştırdığında, çantasına ve arabasının anahtarlarına el atarken bunu hissetmişse? Bu kesinlikle mümkündü.

Toby öne doğru oturdu. "Bir saniye bana tahammül edin," diye diğerlerine seslendi. "Richardson'ın yerinde bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin."

Ike gözlerini ona dikti. "Devam et," diyerek Toby'ye söz hakkı verdi.

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Son on beş yıldır, hayatları savaş yüzünden parçalanmış yüzlerce askeri tedavi ettiğinizi düşünün. Onları tekrar bir araya getirmek için elinizden *geleni* yapıyorsunuz ama *gelmeleri hiç bitmiyor*. Bir savaş diğerine yol açıyor, önce Irak, sonra Afganistan. Daha fazla şehir savaşı, daha fazla EYP, daha fazla travma tehdidi ortaya çıktığında, bu gazilere bir tür yaşam kalitesi sağlamaya çalışmaktan yoruluyorsunuz. Bunun bir sonu olup olmayacağını ve emekli olduğunuzda bu askerlere kimin yardım edeceğini merak etmeye başlıyorsunuz."

Televizyondaki neşeli alerji reklamı dışında oda sessizliğe gömüldü.

Hamilton sakın, bas sesiyle konuştu. "Ama adamın bir mazereti var."

"Bu doğru. Yeğeninin partisine refakat ediyordu," diye hatırlattı Ike. Toby.

"Maske takıyordu," diye dikkat çekti Toby. "O mu yoksa tıpkı ona benzeyen kardeşi mi olduğunu kim nasıl anlayabilir ki?"

Jackson, "Kardeşinin karısına soralım," diye önerdi ve hepsi dönüp ona baktı.

Ike klavyesine uzandı. "Yeterince kolay. Kardeşinin evini bulacağım. adresi şu anda. Biraz şansla onu bu sabah sorgulayabilirsiniz." "Ivan

Ackerman'ın izini bulabildik mi?" Toby sordu.

"Richardson onu TSSB için tedavi etti. Kanıt yerleştirmek için onu kullanmış olabilir."

Ike notlarını gözden geçirmeye başladı. "Eyalet polisi onu bulamadı ama babasının Martinsburg'daki adresine rastladım. Belki yaşlı Ackerman oğlunun nerede saklandığını biliyordur. Richardson'ın baldızını sorguladıktan sonra neden oraya uğramıyorsun?"

Günlerdir ilk kez cesaretlendiğini hisseden Toby, Ike'ın kendisine verdiği iki adresi telefonuna girdi - Scott Richardson'ın ve Ivan Ackerman Sr. Palmer'ın günlük toplantısından önce üç buçuk saatleri vardı. Bilgilendirme. Savaşların daha kısa sürede kazanıldığını kendine hatırlattı. Biraz şansla belki Dylan'ın masumiyetine dair bir kanıt bulurlar ve ona yapılan eziyet sona ererdi.

"Hey!"

Uzaklardan gelen bir ılık Dylan'ı hafif uykusundan uyandırdı. Kendini yatağında, yorganın üstünde yatarken buldu, sabahın erken saatlerine doğru yorgunluktan oraya yayılmıştı. Pencerelerdeki ışığın parlaklığı başını bir alarmla saatine çevirmesine neden oldu. Saat sabahın 8:05'iydi ve Terrence henüz ilacını içmemişti.

Bornozunu kaptığı gibi yalınayak koridordan aşağı, yatak odasına doğru uçtu. Adamın kapısından hızla içeri girdiğinde kollarını hâlâ bornozun kollarından geçiriyordu. Dışarıdaki mutlak sessizlik onu bir anda aniden durdu. Güneş ışığının asılı toz zerreciklerinde parıldaması korkuyla nefes almasına neden oldu ve burnuna ölümün belli belirsiz ama kusursuz kokusu çarptı.

Kısa bir an için dünya karanlığa gömüldü ve çocuklarının parçalanmış bedenlerine baktı. Ama sonra görüntü dağıldı, yerini sabah güneşinin parlaklığına ve Terrence'in pencere kenarında oturan bir güvercinin yumuşak ötüşüne bıraktı.

Bakışlarını yataktan ayırmayan Dylan camın arkasında sallanan kuşu izledi. Aynı zamanda Terrence'in artık odada olmadığı gerçeğini de içine sindirdi. Geriye sadece kırık ve hastalıklı bedeni kalmıştı ama kendisi de pervazdan aniden havalanarak uçup giden kuş kadar özgürdü. Dylan'ın onu görebileceği kadar uzun süre orada kalmıştı.

Oh, Terrence. Gözlerini kapadı, görüntünün ve onun mutlu olduğunu bilmesini istediğinden emin olmanın tadını çıkardı. Oğulları gibi ölmemişti. Gitmeye hazırdı. Ve her ne kadar kalbi içi tamamen boştu ve arkasını dönüp yatağa sürünmekten başka bir şey yapma arzusu yoktu, iyi olacağını biliyordu.

Bunun farkına varınca gözlerini açtı. Yavaşça yatağa doğru kaydı ve detayları olabildiğince bağımsız bir şekilde özömsedi. Temkinli bir adım daha yaklaştı. Terrence'in gözleri kapalıydı. Çenesi açıktı ama son anlarında mücadele ettiğine dair hiçbir iz yoktu. Huzurlu bir ölüm için ettiği dualar merhametle karşılık bulmuştu.

Her şey bitti, diye düşündü, bir önseziyle. *Şimdi ne olacaktı?*

On Sekizinci Bölüm

"Bay Ackerman?"

"Kim bilmek istiyor?"

Ackerman'ların evinin arka köşesindeki soğuk taş duvara yaslanan Toby, Jackson'ın kapıyı çalan kişiye kendisini ve Hamilton'ı tanıttığını duydu. 18 Piney Knob, iki düzine evden biriydi. ormanlık bir araziye işgal eden mobil evler.

Bu arada Toby de gözünü mütevazı evin arka çıkışından ayırmıyordu. Korucuların, bir çatışma olduğunda olay yerinden kaçan korkaklar için kullandıkları bir terim vardı: Sorgucular. Eğer Ivan Ackerman babasının evindeyse, koşarak arka kapıdan çıkacağı kesindi.

"Burada değil," dedi Ackerman Sr. "Onu nerede bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı?"

Toby gözlerini devirdi. Jackson her zaman çok kibardı. Toby'nin duyabildiği aynı gümbürtüleri ve çarpımları o da duyuyor olmalıydı. karavanın içinde telaşla koşuşturuyordu. Eğer şans Görev Gücü üyelerinin yanındaysa -ki o sabah Sally Richardson'ı sorguladıklarında kesinlikle öyleydi- Ivan Ackerman şu anda burada, babasının evinde yakalanma düşüncesiyle panik içindeydi.

Toby'nin kanı beklentiyle köpürdü. *Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse.* Ellerinde arama emri yoktu, bu da kapıyı kıramayacakları anlamına geliyordu. Ama Ackerman'ı kendi başlarına bulmayı başaramayan eyalet polisine, onlara ödenmemiş birkaç para cezası borcu olmasına rağmen, yapılacak bir ihbar Ackerman Sr.'ı oğlunu teslim etmeye ikna edebilirdi. Ya öyle olacaktı ya da Ivan kendiliğinden ortaya çıkacaktı ve o *zaman* eyalet polisini arayabileceklerdi.

"Oğlumu yıllardır görmedim." Babanın kavgacı peltek konuşması Toby'ye ondan herhangi bir işbirliği alamayacaklarını söyledi.

Toby arka kapıdaki tokmağın gıcırdadığını duyabiliyordu. Beklenti, kaslarını hazır olma durumuna getirdi. Mentşeler inledi ve evin köşesinden baktı, ancak kıvrıcık saçlı orta yaşlı bir kadın adım attığında tam gaz bir saldırıyı bastırmak için sigara yakmak için dışarı çıktı.

Lanet olsun. Toby hayal kırıklığı içinde evin köşesine yaslandı. Tam o sırada kadının fısıldadığını duydu: "Her şey yolunda tatlım."

Acele edin!"

Bir sonraki anda, Ackerman Jr. cumartesi günü giydiği milis üniformasını giyerek küçük arka bahçeye doğru koşmaya başladı. Yaklaşık elli metre ötedeki çam ormanının örtüsüne girdi. Toby rahat bir çığlık attı ve peşinden koşmaya başladı. "Squirter!" diye seslenerek meslektaşlarını uyardı ve kadının bir silah çıkarıp kendisini sırtından vurmaması için dua etti.

Kafasını çeviren Ivan'ın yüzündeki şaşkın ifade Toby'nin günlerce tadını çıkaracağı bir ifadeydi. Bir hız patlamasıyla Ivan'a doğru hamle yaptı ve onu yuvarlanırken çatırdayan ve patlayan çam iğnelerinden oluşan bir yatağa düşürdü. Ivan mücadele etti ama eski eyalet şampiyonu güreşçiyle boy ölçüşemeyeceğini kanıtladı. Birkaç saniye içinde, asker kaçacağı yüzüstü yatmış, bir kolu ve bir bacağı arkasına doğru bükülmüş, tamamen hareketsiz kalmıştı.

Hamilton, Toby'ye destek olmak için bir anda ortaya çıktı ve Jackson'ı sakinleri zapt etmekle baş başa bıraktı. TJ, "Polis yolda," diye haber verdi.

"Sana bir sorum var, Ivan," diye homurdandı Toby, bazı konuları açıklığa kavuşturmak için kendilerine ayırdıkları zamandan yararlanarak.

"Doktor

Richardson sana o boruyu ahıra koyman için mi verdi?"

Ivan'ın yüzü kızardı. "Dostum, sana söyledim, onu araba yolunun yanında buldum," diye ısrar etti.

"Yalan söylüyorsun. Birisi sana onun arazisine dikmeni söyledi. Psikiyatristin miydi? Eylül ayında bir gece Dylan'ın Suburban'ını Washington'a götürmeni de o mu söyledi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Lanet olsun. "Bana karşı aptalı mı oynayacaksın?" Toby tutuşunu sıkılaştırarak sordu.

Ivan acı içinde uludu. "Lütfen! Lütfen, bana zarar vermeyin. Hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim."

"O zaman yüzbaşının sana ihtiyacı varken neden milisleri terk ettin, seni kalleş, zayıf iradeli orospu çocuğu?"

Toby'nin omzuna inen nazik el, Ivan'a acı çekirtme dürtüsünü hafifletti.

"Yakında gerçeği açıklayacaktır," diye güvence verdi Hamilton.

Narkotik ajanının sakin enerjisi Toby'nin omurgasından aşağı aktı ve acımasız tutuşunu gevşetmesini sağladı. Hamilton haklıydı. Ne de olsa Ivan bir

Takım arkadaşlarına sırtını dönen ilk kişi. Eyalet polisinin biraz ikna etmesiyle, sonunda sırrını açıklayacaktı.

tutmak. Ama kuşatma çirkinleşmeden önce bunu yapabilecek miydi? Ve sözlerinin Dylan'ın yüzüne çarpan suçlamalar üzerinde herhangi bir etkisi olacak mıydı?

Sally Richardson onlara parti bitmeden yatmaya gittiğini ve partinin sorumluluğunu kocasıyla kayınbiraderine bıraktığını söylemişti. Scott, ertesi sabah Kevin'in bir tatil için ayrıldığından şikayet etmişti. bir düzine kadar gençle tek başına başa çıkmaya zorladı. Toby'nin teorisi zemin kazanıyor gibi görünüyordu. Dylan'ın arabasında bulunan kürk lifi Kevin'in o gece taktığı maskedeki kürkle eşleşirse Dylan'ın adı temize çıkabilirdi. Ancak bunun için bir arama emri gerekiyordu ve soruşturmayı üstlendiklerine göre bu emri sadece FBI alabilirdi. Dahası, bir yargıca arama emrini imzalatmak zaman alıyordu - en az yirmi dört saat.

Dylan'ı hapisten uzak tutma ihtimali her geçen an azalıyordu.

Dylan ambulansın kapılarının çarpmasıyla irkildi. Terrence'ın çarşaflara sarılmış bedeni gözden kaybolmuştu. Afganistan'da ölenlere gösterdiği özen ve dikkatin aynısını ona da gösterme ihtiyacı, araç uzaklaşırken ona doğru bir adım attırdı. Çavuş Morrison onu dirseğinden yakaladı.

Ya hiç veda edemezsem? Haşlanan gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Oğullarının her birinin cenazesine katılmıştı. Ancak tutuklanmasının eli kulağındayken, bu derin sembolik deneyimden mahrum kalma ihtimali vardı. Terrence'ı asla hak ettiği şekilde onurlandıramayacaktı. Ambulansın üstündeki ışıklar, artık çok daha az sayıda araba ve kamyonun çevrelediği garaj yolundan aşağıya doğru parıldıyordu. Sireni hala saygılı bir sessizlik. Soğuk bir ürperti Dylan'ın ayaklarının altındaki çakıllardan yükselip bacaklarına ve omurgasına termometreden yükselen cıva gibi yayılıyordu. Bu bitmişti. Hayatının bir bölümü daha sona ermişti.

Kendi dalgınlığından sıyrılarak, birçoğu bu ciddi olaya tanıklık etmek için görev yerlerini terk etmiş gibi görünen diğer milis üyelerini düşünmeye zorladı kendini. Kirli yüzleri yenilgiyi yansıtıyordu. Onu savunmak için zamanlarını feda etmiş ve hayatlarını tehlikeye atmışlardı. yanlış yönlendirilmiş ve küstah bir federal hükümetten masumiyet. Bazıları ona olan bağlılıkları nedeniyle işlerini kaybetmiş olabilir; diğerleri ise

sevdikleriyle olan ilişkilerini tehlikeye attı. Onlardan daha fazla bir şey istemeyi reddetti. Teslim olma zamanı gelmişti.

Boğazındaki balgamı temizledikten sonra onlara dönerek bitti.

"Bekle." Şerif Fallon onun önüne geçerek sözünü kesti. "Biz Bu kadar uzun süre dayandık," diye ısrar etti, onun niyetini doğru tahmin etmişti. "Biraz daha dayanabiliriz."

Gözlerini siper ederek onu kuşkuyla inceledi. "Ne için Cal?" diye sordu. "Eve gitmeye hazırlar." Avluya doğru eliyle işaret etti. "Bakın ne kadar azı kaldı."

Fallon'un üst dudağındaki yara izi beyazlaşırken yüzü sertleşti. "Bütün kasaba arkamızda," diye ısrar etti. "Protesto ediyorlar Sokaklar. Tüm ulus bölünmüş durumda! Artık pes edemeyiz. Bu bir tarih! Bu, halkın federal hükümetin gücünü sonsuza dek kontrol ettiği yerdir."

Dylan derin bir nefes aldı. John Brown'ın soyundan gelmenin mirası kaçamayacağı bir şeydi.

Fallon bir adım daha yaklaştı. Kulağına dikkatle eklerken kayrak grisi gözleri duyguyla yanıyordu, "Tek yapman gereken medyayla konuşmak ve masumiyetini protesto etmek. Ulus seni görüp duyduğunda, haksız yere suçlandığını anlayacak ve federal mahkemeyi protesto etmek için ayağa kalkacaklardır. zorbalık!"

"Kes şunu, Cal." Yeterince duymuştu. "Eğer bir devrim başlatmak istiyorsan, bunu kendi bölgede yapabilirsin. Ama burası *benim* toprağım ve benim hesabıma kan dökülmesine izin vermeyeceğim. Askerleri toplayın. Bu bahçeyi temizlesinler ve eşyalarını toplasınlar. Bugün teslim oluyoruz."

Dönerek, yıkanmak ve giyinmek için gururla eve doğru yürüdü. Eğer teslimiyeti ulusal televizyonda yayınlanacaksa, bunu toplayabildiği kadar asaletle yapacaktı.

Martinsburg'daki Doğu Bölge Hapishanesi'nde odalar ve koridorlardan oluşan labirenti ısıtmak için yeterli ısı yoktu. Yine de Toby düşük güvenli koridordan bekleme salonuna adım attığında ne olduğunu fark etti

Televizyonda gördükleri karşısında yükselen umutları bir anda dibe vurdu ve soğuk terler dökmeye başladı. "Hayatta olmaz."

Birdenbire, Ivan Ackerman'ın uzun bir hapis cezası tehdidi altında boyun eğmesi ya da gerçek katilin kim olduğunu ve şüpheleri Dylan Connelly'nin üzerine çekmek için ondan nasıl para aldığını kasette itiraf etmesi artık önemli değildi.

Toby'nin dehşet dolu bakışlarını takip eden Jackson, "Çok geç kaldık," dedi.

Ike ve Hamilton odada onlara katıldılar ve neler olduğunu gördüler. televizyonda canlı yayındaydı ve sessiz bir dehşet içinde bakıyorlardı. Hep birlikte televizyonun asılı olduğu duvara yaklaşarak gelişmeleri izlediler.

Üç günlük bir çatışmanın ardından Dylan ve milisleri kendi iradeleriyle teslim oluyor gibi göründüler.

Dylan'ın araba yolunun başına doğru yürüyen üç düzine kadar milis üyesinin havadan görüntüsünü izlerken Toby'nin içinde hayal kırıklığı kükredi. Ellerini zeytin berelerinin arkasına koymuşlar, parmaklarını teslim olma niyetlerini belirtmek için birbirine kenetlemişlerdi. Dylan, bordo beresiyle onları posta kutusuna ve yolun diğer tarafında sıralanan siyah ciplerden oluşan duvara doğru yönlendirirken diğerlerinden ayrı duruyordu. Her iki yönde de yüz metre ileride, sınır devriye görevlileri sarı bantların arkasında basını uzakta tutmak için mücadele ediyordu.

Toby, Ike'ın üzerine yürüdü. "Lanet olsun! Palmer bunun olacağını bize neden söylemedi? Ara onu. Ona bildiklerimizi anlat."

Ike sert bir bakışla, kulağına yapıştırılmış olan cep telefonunu gösterdi. "*Belli ki* cevap vermiyor," diye söylendi.

"Kahretsin!" Toby izleyemeden televizyondan uzaklaştı. Avuçlarının içlerini gözlerine bastırarak kendi kendine bunun olamayacağını söyledi. Soruşturmanın dengesini Dylan'ın lehine çevirmelerine dakikalar kalmıştı ama zamanları tükenmişti.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir ulusun gözleri önünde tutuklanmanın utancını ona yaşatmayacağına dair kendine söz vermişti. Şimdi yapabileceği en fazla şey, kız derin uçlara kaymadan ve onun için sonsuza dek kaybolmadan önce suçlamaların düşmesini sağlamaktı.

Fox 5 haber helikopteri Dylan'ın meyve bahçesinin üzerinde gezinerek arazisini kaplayan yaprakları karıştırıyordu. Bu, beresinin uçup gitmesine neden olabilirdi.

Eğer elleri örgüsünün arkasında kilitli olmasaydı, şapkayı yerinde tutacaktı.

Arkasındaki çakılda botların çıkardığı sesler ona, atasının idam sehпасına giderken eşlik ettiğini düşündüğü davulun sesini hatırlattı.

Ordusu, FBI'ın teslim olması talimatını verdiği yolun sonuna doğru ciddi bir alay halinde yürüdü. Takipçilerinin hiçbir suçlamayla karşılaşmayacağı, sadece kendisinin gözaltına alınacağı sözü verilmişti.

Yarım düzine siyah Tahoe'nun görüntüsü midesini bulandırıyor, özellikle de arkalarında sallanan kafaları ve En az üç keskin nişancının otomatik tüfekleri ona ve tereddütlü askerlerine doğrultulmuştu. FBI konvoyunun iki ucunda, göz alabildiğine uzanan medya minibüsleri yolu tıkamıştı. Logoları -WTTG, WJLA WUSA- onları metro bölgesinden istasyonlar olarak işaretliyordu, hepsi de hükümete sempati duyuyordu. Yerel temsil neredeydi?

Dylan'ın omurgasının dibinde ter birikti. *Demek yenilgi böyle bir şeymiş.*

Ahırda silahlarını teslim eden askerlerin aksine beylik tabancasını hâlâ omuz kılıfının içinde taşıyan Cal Fallon'a ihtiyatlı bir bakış attı. Eğer Cal bu kez Federallere ateş ederse, hepsi birden kurşuna dizilmiş bir idam mangasının kurbanları gibi olacaklardı.

"Ellerinizi başınızın üstüne koyun, hepiniz!" diye bağırdı bir ses ve Dylan sarsılarak durdu, askerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

Tabancasını Dylan'a doğrultmuş olan Özel Ajan Palmer, Tahoe'sunun arkasından sürünerek çıktı ve temkinli bir şekilde yola doğru ilerledi. Bir grup

Ajanlar onun ardından açıklığa doğru süzülürken Dylan'ın dizleri titreyerek onun ve adamlarının etrafında bir U şekli oluşturdular.

Palmer, "Yüzbaşı Connelly, liderlerinle birlikte yola yaklaşın," diye bağırdı. "Geri kalanlar geride kalsın."

Dylan'ın botları, o ve astsubayları öne çıkarken kurşun gibi hissediyordu.

Şimdi FBI birliğinden sadece yirmi adım ötede duruyorlardı; ajanların yüzlerindeki güvensizliği, tetiklerinin üzerine eğilmiş parmaklarının beyazlığını görebilecek kadar yakındılar.

Palmer, "Yavaşça yola çıkın," diye ekledi.

Dylan kesin bir hisle mülk sınırının görünmez sınırını geçti.

"Şerif, hemen silahını çıkar," diye bağırdı Palmer, tabancasını Cal Fallon'a doğru sallayarak. "Yere bırak, güzelce ve kolayca."

Cal'in gözlerinde parlayan kızgınlık Dylan'ın kalbini titretti. Korkunç bir an için adamın Palmer'ı oracıkta vurup öldüreceğinden emindi. Ama sonra tabancasını sokağa bıraktı ve asfaltın üzerinden ajana doğru tekmeledi.

Dylan'ın ciğerlerinden rahatlama fışkırdı.

Palmer, "Dördünüz de ellerinizi başınızın arkasında tutun ve diz çökün," diye bağırdı.

Dylan sertçe ona baktı. "Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diye karşılık vererek onun sözünü kesti. Tek kelime açıklama yapmadan, adamlarına üç astsubayın üzerine atlamalarını işaret etti ve onları sokakta kartal gibi yatmaya ve aramaya boyun eğmeye zorladı.

Palmer ona doğru yaklaşırken, "Seni korkak," diye tısladı. "Sen lanet olası bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

"Yere yat!" Palmer homurdanarak onu yüzüstü soğuk asfalta itti. Aşağılanmışlık ve öfke içinde, liderlerinin de kendisi gibi üstlerinin aranmasını ve kelepçelenmesini izledi.

Damarlarında öfke kaynıyordu ve bu öfkenin çoğu kendi içgüdülerini görmezden geldiği için kendine yönelikti. Lanet Federaller ona yalan söylemişti, tıpkı Tobias'ın söylediği gibi.

O zaman hepsi hilekar ve yalancı mıydı, düşmanlarının teslim olmasını sağlamak için ne kadar sahte vaat gerekiyorsa yapıyorlar mıydı? Elbette öyleydiler. Liderlerinin yakalanacağını tahmin etmeliydi. Çelik, bileklerindeki hassas deriyi ısırdı ama öfkeden ısıırığı hissetmedi bile.

Palmer, "Ayağa kalk," diye emrederek onu yerden kaldırdı. Kadın sendeleyerek ayağa kalkar kalkmaz Palmer onu bekleyen Tahoe'nun açık kapısına doğru itti. Koşan ayak sesleri ve adının bağırılmasıyla dikkati kendisine doğru koşan gazetecilere yöneldi. Kalabalık güvenlik çemberinde zayıf bir halka bulmuş ya da Dylan'ın şüphelendiği gibi ajanlardan biri tarafından içeri alınmıştı.

"Piçler," diye mırıldandı nefesinin altında.

Medya ordusu vahşi bir hayvan sürüsü gibi üzerine çullanırken aşağılanmışlık yanaklarına bir kızarıklık getirdi. Kameramanlar, Palmer'ın Tahoe'sunun arka koltuğuna itilişini görüntülemek için yakınlaştırma yaptılar. Aynı anda, alçaktan uçan bir helikopter kalabalığın üzerine çullandı ve tam arabaya bindirilirken başındaki bereyi kaptı. Helikopter gözden kaybolurken ve kapı arkasından çarparak kapanırken, John Brown'ın sözleri

Dylan'ın kafasında yankılandı: *Teslim oluyorum. Bırakın olsun.*
Ve yine de, kayıtsız olmaktan başka bir şey hissetmiyordu.

"Neden bizi bu işin dışında bıraktın?" Toby, Doğu Bölgesi'ndeki yüksek güvenliqli koğuştan çıkar çıkmaz Palmer'a saldırmak için takım arkadaşlarını kenara iterek talepte bulundu. Dylan orada Ivan Ackerman'dan sadece bir kanat ötede geçici bir mahkûm olmuştu.

Ike onu uyarıcı bir bakış attı ve Toby geri çekilerek Palmer'ı Ike'a bıraktı. Ne de olsa takım lideri oydu.

Palmer, Toby'nin sözlü saldırısını görmezden gelerek, "Beni şu anda mahkûmumdan ayırmak için iyi bir nedenin olsa iyi olur, Calhoun," diye homurdandı. "Nedir o? Ve neden sabıhtan beri bana sesli mesaj bırakıp duruyorsun?"

Ike, üzerinde Ackerman'ın itirafının yazılı olduğu dijital kayıt cihazını havaya kaldırdı. "Dinle," dedi ve oynatma düğmesine bastı. Ackerman'ın hıçkırıkla hıçkırıkla söyledikleri cûruf taşlı duvarlarda yankılandı.

Bana boruyu birinin görebileceğı bir yere bırakmamı söyledi. Yemin ederim, bana nedenini söylemedi yoksa yapmazdım.

Peki karşılığında sana ne verdi? Hamilton'ın nazik sesi neredeyse sempatik geliyordu.

Hap reçeteleri-Xanax ve Klonopin. Cezalarımı ödeyebilmek için onları para karşılığı satardım.

Borunun ne için olduğundan hiç şüphelenmediniz mi?

FBI gelip el koyana kadar değil. Sonra da bir şey söylersem başımın belaya gireceğinden korktum.

Dylan Connelly'nin Suburban'ını hiç Washington D.C.'ye sürdün mü?

Bunu yapmamı o söyledi, Ivan zırladı. Nedenini hiç bilmiyorum.

"Kim... kim bu konuşan?" Palmer kekeledi. Kırmızı bir dalga yakasından çıkıp kalın boynuna doğru yükselmişti.

"Ivan Ackerman," diye yanıtladı Ike. "Şüphelinin astsubaylarından biri, ta ki çatışmanın ilk gününde fîrar edene kadar."

"Şey..." Palmer'ın derin bakışları dört üyeye de yöneldi. Görev Gücü. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz? Sadece onu savunuyor olabilir."

"Kanıt mı istiyorsun?" Ike karşı çıktı. "Bu çok kolay. Tek yapmanız gereken başka bir arama emri talep etmek."

Arduvaz rengi duvarlar, pencerelerin yokluğu, yatak yerine kullanılan ince hasır ve Doğu Bölgesi'ndeki yüksek güvenlikli koğuştaki mahkûmların çılgın sesleri -Dylan'ın başkente daha yakın bir yere nakledilene kadar geçici hücresi- akıl sağlığını tehdit etmek için bir araya geldi. Kaçmak için hiçbir yolu olmayan, tedirginliğini gidermek için hiçbir yolu olmayan Dylan, saatlerce bu kaba alanda volta attı. Ellerini duvarlara vurarak morarttı, ta ki sonunda yorgunluk onu yenene kadar.

Işıklar yanıp sönererek sabah olduğunu işaret ettiğinde, Dylan sert bir şekilde minderinden kalktı. Soğuk yulaf ezmesi ve sulandırılmış portakaldan oluşan bir kahvaltı Meyve suyu parmaklıkların altından kayarak odasına girdi. Bunu görmezden geldi. Rahibinin söz verdiği gibi Terrence'in anma töreni birkaç saat içinde gerçekleşecekti ve o bunu kaçıracaktı. Dün soyulup arandığı ve parmak izlerinin alındığı ilk süreçten bu yana, bir avukat da dahil olmak üzere hiç kimse tarafından ziyaret edilmemişti.

Bu normal miydi? Bu kadar çabuk ve herkes tarafından, hatta Tobias tarafından bile unutulmuş muydu?

Bakışlarını vücudunu saran turuncu tulumdan kaçırarak soğuk, çelik tuvalete uzandı, lavaboya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Küçük tüpten diş macununu çıkarıp dayanıksız bir diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı.

Eğer bu yeni normal olacaksa, dedi kendi kendine, o zaman bununla başa çıkmalıyım. Fırçayı yere bıraktı, örgüsünden kaçan dalları geri kazıdı ve hücreesine bakmaya başladı. Minderinin üzerindeki rafta duran İncil onu çağırıyor gibiydi. Minderine dönerek oturdu ve teselli aramak için sayfaları boş boş çevirdi.

Bakışları Mezmur 124'ten iki satıra takıldı. Onları tekrar tekrar okudu. *Kümes kuşunun tuzağından kaçan bir kuş gibi kaçtık, tuzak bozuldu ve kaçtık.*

Tanrım, keşke bu doğru olsaydı.

Koridordaki ayak sesleri başını kaldırmasına neden oldu. Özel Ajan Palmer kapısına doğru yaklaşırken tuttuğu nefesini dışarı attı.

bir güvenlik görevlisinin varlığı. Kızgınlık kalbinin çarpmasına neden oldu. *Yalancı piç*. Muhtemelen başka bir tesise taşınma zamanı gelmişti.

Güvenlik görevlisi kapıyı açarken hiçbir şey söylemedi, sadece plastik bir çuvalı kaldırarak orada durdu.

Dylan İncil'i kapattı ve ihtiyatla bir kenara koydu.

"Planlarda bir değişiklik oldu," diye haber verdi Palmer ona, hüccresine girerken. Plastik çuvalı uzattı. "Bunlar dün giydiğin kıyafetler. İcra subayınızın toplantısına katılmak için bunları giyebilirsiniz. Anıt."

Odanın dört duvarı dönüyor gibiydi. "Neden?" Eğer onun bir katil olduğunu düşünüyorlarsa, neden onu serbest bırakarak sorumluluk altına girsinler ki?

Halka açık mı?

Palmer'ın etli yüzü tamamen esrarengiz kalmaya devam etti. "Sadece varlığınızın protestocuları bastıracağını söyleyelim."

Durum o kadar kötü müydü? Onun için toplanan insanlara duyduğu minnettarlık terk edilmişlik duygusunu yok etti. Ne de olsa unutulmamıştı.

Palmer, "Hemen döneceğim," dedi ve parlak ayakkabılarının üzerinde dönerek gözden kayboldu. Kapı gıcırtyla kapandı ve kadın yalnız kaldı.

Turuncu tulumdan sıyrılan Dylan, beceriksizce kendi kıyafetlerini giydi. Botlarını bağlarken kendini yeniden eski haline dönmüş gibi hissetmeye başladı. "Giyindim," diye seslendi ama kimse gelmedi. Herhalde ona acımasız bir şaka yapmıyorlardı. Terrence'ı onurlandırma fırsatı beklediğinden çok daha fazlaydı; gerçekten de bir hediyeden başka bir şey değildi.

Palmer beş dakika sonra elinde cep telefonuna benzeyen bir cihazla yeniden ortaya çıktı. "Bunu her zaman takacaksın," diye talimat vererek cihazı kamuflaj ceketinin göğüs cebine yerleştirdi. "Söyleyeceğin ve yapacağın her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Her şey hazır mı?" diye sordu, onun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek.

Dylan ona öylece baktı. Onu kelepçelemeyecekler miydi ya da en azından onu dışarı çıkarmadan önce bir tür güvenlik bileziği takmayacaklar mıydı?

dünya mı? Bunun iğrenç bir şaka değil de, kaçırılma ve ardından gelen sessiz bir cinayet gibi daha uğursuz bir şey olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Şüphesiz FBI'ın insanları ortadan kaldırmanın yolları vardı.

Korkularına sıkı sıkıya tutunarak Palmer'ı hüccresinden dışarı kadar takip etti ve Palmer da onun koluna girdi. Gardiyan onlara parlak ışıklı yüksek güvenli kanatta eşlik etti. Kedi sesleri onları çelik bir kapıya

kadar takip etti.

Kapı. Gardiyan kapıyı açmak için parmak izini kullandı. Dylan'ı ıssız bir koridordan daha geçirerek üzerinde acil çıkış işareti bulunan bir kapıya ulaştılar. Gardiyan kapıyı iterek açtığında onları soğuk ve nemli bir hava karşıladı. Hemen dışarıda, üç tarafı duvarlarla çevrili ve görgü tanığı olmayan bir yükleme alanına benzeyen bir yerde, Palmer'ın siyah Tahoe'su, içinde üç ajan daha olduğu halde sessizce rölantide çalışıyordu.

Dylan derin bir nefes aldı. Bu normal olamazdı. Bir mahkûmun, hele de bir cinayet zanlısının, özel bir olay için, hatta bir cenaze için bile serbest bırakıldığını hiç duymamıştı. Öyleyse neden onu gizliyorlardı? Sormaya cesaret edemedi, bilmek bile istemedi. Palmer'ın sözünde duracağını ve Terrence'in anma törenine gideceğini ummak daha kolaydı.

Geniş omuzlu iki ajan tarafından iki yanına sıkıştırılmış arka koltuğa doğru kayarken, az önce İncil'den okuduğu ayet aklına geldi. Gerçekten de kuşçunun tuzağından kurtulmuş muydu? Yoksa geri dönüşü olmayan bir duruma mı sürükleniyordu?

On Dokuzuncu Bölüm

"Şuraya park edin," dedi Toby, kiliseden çok da uzak olmayan bir tepecikteki çimenlik alanı işaret ederek. Park yeri sıkıntısı çekilen bir kasabada, park

Tek bir yasal park yeri kalmıştı, özellikle de böyle bir günde, toplumun saygın bir üyesi onurlandırılırken. Terrence Ashby'nin anma töreni, milislerin her bir üyesi, aileleri ve kasaba halkının katılımıyla tıklım tıklım olacaktı.

Jackson Chrysler'ının dört tekerleğini çimlerin üzerine indirdi ve motoru durdurdu. "Şu mafya manzarasına bakar mısınız?" diye hayret etti.

"Çılgınca," diye onayladı Toby. Harpers Ferry kasabası muhtemelen İç Savaş'tan beri bu kadar heyecan görmemişti. Park ettikleri kayalığın altındaki sokaklarda, Dylan'ın tutuklanmasını protesto etmeye devam eden yerlilerin kafalarını seçebiliyordu. Kırk sekiz saattir kasabanın etrafında bir tur atarak Birinci ve İkinci Anayasa ihlallerini kınayan posterler taşıyor ve pankartlar açıyorlardı. Toby, üçüncü kat pencereleri arasında asılı duran ve üzerinde koyu kırmızı bir mesaj bulunan bir pankartı seçebiliyordu Sam Amca'nın bir zorba olduğunu belirten mektuplar.

Zeytin bereleriyle tanınan milis mensupları, çan kulesindeki çanın çalmasıyla birlikte kalabalıktan ayrılmaya başladı. Akıntıya karşı yüzen somonlar gibi, ölen liderlerini onurlandırmak için kilisenin merdivenlerinden yukarı doğru akın ettiler. Gil Morrison'ın iriliğini gören Toby, Dylan'ın

Astsubaylar barışı ihlal etmekle suçlanmış ve daha sonra serbest bırakılmıştı. Dylan'ın davasına sempati duyan yerel medya orada kalırken, büyük metropol istasyonları Washington'a geri döndü.

Orada burada, Dylan'ın davasına sempati duyan gazeteciler devam eden dramı yayınlamaya devam etti. Hükümet karşıtı duygular, dağların tepelerine çöken ve yağmurun habercisi olan kara bulutlar gibi demlendi.

Jackson Toby'ye endişeli bir bakış fırlattı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Açık renkli gözleri Toby'nin kıyafetini incelemek için alçaldı.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Toby. Milis üniformasını en son giydiğinde muhbir olduğu ortaya çıkmış ve silah zoruyla götürülmüştü. Milislerin üyeleri onu kollarını açarak karşılamayacaktı, hele de sözde aleyhinde bilgi verdiği liderleri hapisteyken. "Ama Terrence o adamdı. Denemek zorundayım."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Jackson boyun eğmiş bir ses tonuyla. "Başka bir yere park etmem söylenirse diye ben burada Milly ile kalacağım."

"Korkak," diye çıkıştı Toby, emniyet kemerini çıkarırken.

"Richardson'ın ortaya çıkması gibi garip bir şey görürsen bana mesaj at."

Tek bildikleri Dr. Kevin Richardson'ın bir yerlerde FBI gözetiminde olduğuydu. Palmer, aç-kapa davasına çomak soktuğu için Görev Gücü'nü kasıtlı olarak olayın dışında tutuyordu. Palmer'ın kürk lifiyle büyük kötü kurt maskesi arasındaki eşleşmenin peşine düşeceğinden emin olan Ike, o sabah Hamilton'ı da yanına alarak bölgeden ayrılmıştı. Toby'nin bildiği kadarıyla, o ve Jackson hâlâ

Mevcut atmosfere bakılırsa, burada kalacak kadar cesur ya da aptal.

"Bekle." Toby kapıya doğru uzanırken Jackson elini uzattı

Tut.

Toby, Jackson'ın irkilmiş bakışlarını takip etmek için koltuğunda iki büküm oldu. Palmer'ın cipinin arkalarındaki dar yolda fren yaptığını görünce midesi bulandı. "Şimdi ne olacak?" diye haykırdı, FBI'ı olay yerinde görünce şaşırmıştı, özellikle de mevcut atmosfer düşünüldüğünde.

Üç kapı birden açıldı ve koyu renk takım elbiseli birkaç ajan dışarı fırladı; Palmer da arka koltuktan inen birine yardım etmek için döndü. Toby gözlerini kırıştırdı ve tekrar baktı. "Dylan!" diye bağırdı, ona ulaşmak için acele ederken neredeyse arabadan düşüyordu. "Hey!" diye bağırdı ve Palmer'ın yolunu kesmek için koşarken kapısını aralık bıraktı. Arkasından Milly neşeli bir havlama sesi çıkardı.

"Tobias!" Dylan'ın mumlu yanaklarında renk açmıştı. Onu gördüğüne o da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. "Burada ne işin var?"

Ona ulaşmadan Palmer yolunu kesti. "Geri çekilin Ajan Burke. İşlerime yeterince karıştınız zaten."

Toby ona bir bakış bile atmadı. "İyi misin tatlım?" diye sordu Palmer'ın omzunun üzerinden. Onun şaşkın bakışlarını inceledi, soruşturmanın durumu hakkında ona ne söylediklerini merak ediyordu.

"O iyi," diye karşılık verdi Palmer, Dylan'ın mırıldanarak onaylamasını keserek. "Burada ne halt *ediyorsun*?" diye sordu.

Toby kiliseye doğru bir el salladı. "İkinci kaptanı onurlandırmak için elbette. Bence daha iyi bir soru, senin burada ne işin var? Yapacak daha acil bir işiniz yok mu? Gerçek katili tutuklamak gibi mi?"

Palmer uyarı parmağını Toby'nin yüzüne doğru itti. "Tek kelime daha etme," diye tehdit etti. "Bu davayla biz ilgileniyoruz, sen değil. Bu yüzden kenara çekil ve bize izin ver. hallet."

Mermi yatağından gelen *tık tık* sesi Toby'nin dikkatini Palmer'ın ajanlarından birinin salladığı tabancaya çekti. Tibbs başını sallayarak, "Geri çekil," dedi.

Toby geriye doğru sağlıklı bir adım attı ama ajanlar kiliseye doğru ilerleyip şaşkın bakışlı Dylan'ı da yanlarına çekince kendini tutamadı. "Sana neler olduğunu söylemediler mi?" diye seslenerek onları uzaktan takip etti. Dylan'ın ona attığı şaşkın bakış, Palmer'ın onu hiçbir şeyden haberdar etmediğini doğruluyordu. "Bunu Ackerman yerleştirdi. ahırdaki kanıtlar; her şeyi itiraf etti!"

Dylan irkilerek durdu. Onun dudaklarını okuyabiliyordu. "Ivan?"

Tibbs ikinci kez Toby'nin üzerine çark ederek onu geri iterken, maiyetin geri kalanı direnen Dylan'ı merdivenlerden aşağıya, meydandaki kilisenin önünde.

Toby kendini aşk acısı çeken bir okul çocuğu gibi elini uzatmış buldu. Kendini aptal gibi hissederek elini hemen indirdi ve kilisenin önündeki kalabalığın Dylan'ı yutmasını zonklayan bir kıskançlıkla izledi. Hayretler içinde

Milis üyeleri Mesih'e giden müritler gibi ona akın etti ve dört FBI ajanı avlunun güney tarafına doğru kayarak kendi başlarına kaldı. Mutlu karşılama korosundan etkilenen gazeteciler kameralarını protestodan kilisenin önünde gerçekleşen buluşmaya çevirdiler. Toby onların spekülasyon yaptıklarını, kalabalığın içinden insanları çekip neler olup bittiğini sorduklarını görebiliyordu.

Palmer'ın niyeti karşısında şaşkına dönen Toby, Jackson'ın arabasına geri döndü ve kapıyı arkasından sertçe çarptı. "Neler oluyor?" diye öfkelenildi.

Jackson parmaklarının ucuyla çenesini ovuşturdu. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

Birlikte, şimdi ziyaretçilerin dağın yamacından aşağı düşmesini engelleyen ferforje çitin yanında kollarını kavuşturmuş duran dört ajanı düşündüler. Toby'nin düşünceleri çalkalandı. "Bu bir reklam gösterisi olmalı," diye sonuca vardı. "Federaller onu buraya getirerek kalabalığı yatıştırmak istiyor."

Jackson, "Bence bundan fazlası var," diye önerdi.

"Ne gibi?"

"Richardson'ın ortaya çıkmasını umuyor olabilirler mi?"

"Tanrım." Toby dehşet dolu bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Neden onu tutuklamadılar ki?"

"Tek bir elyafa dayanarak mı?" Jackson omuz silkti. "Belki de daha fazlasını umuyorlardır."

Toby uzun bir nefes verdi. "Ortaya çıkması aptallık olur. Şüpheli olduğunu artık biliyordur."

"Tam olarak değil. Onu oyalıyor olabilirler."

Toby kalabalığın içinde Dylan'ın parlak başını aradı. Onun Çavuş Morrison ve Lee'ye hüzünlü bir şekilde gülümsediğini gördüğünde endişesi acıklı bir özlemle birleşti. Onun adına sevinerek, "Burada olmaktan memnun," diye tahmin etti. Kadın astsubaylarıyla birlikte kiliseye doğru ilerlerken, Palmer'ın onu takip etmek için diğer ajanlardan ayrıldığını gördü. Ancak kısa bir süre sonra adam, taş suratlı Şerif Fallon'un eşliğinde kiliseden çıktı.

Toby kıkırdadı. "Şuna bak."

"Palmer pek mutlu görünmüyor," diye belirtti Jackson.

Gergin durum ve ajanların sayıca son derece az olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Palmer da otoritesini ortaya koymaya cesaret edemedi. Toby, Fallon'un seçilmiş bir memur olması ve bu nedenle Palmer'ın onu itaatsizliği yüzünden görevden alamaması nedeniyle gizliden gizliye rahatlamış bir halde, "Bu piçin hakkını vermek lazım," diye mırıldandı.

"Dylan kaçmaya çalışacak değil ya," diye belirtti Jackson. "Kaçar mıydı?" "İmkânsız. O kiliseden çıkmanın tek bir yolu var, o da ön kapıdan. Bu bir itfaiyecinin kabusu."

Hafifçe alçaltılmış pencereden org müziğinin sesi geliyordu. Jackson ona el salladı. "İçeri girsen iyi olur."

Toby derin bir nefes alarak ikinci kez arabadan dışarı itti.

Ceketinin yakasını yukarı kaldırarak, kilisenin kapısına doğru geç gelen bir başka kişiyi gölgelendirirken ajanlar tarafından görülmemeyi başardı. Kilisenin merdivenlerini ayaklarını sürüyerek çıkarken çenesini eğmiş, gözlerini botlarına dikmişti. Nefin eşiğini henüz geçmişti ki omzuna sert bir el indi ve başını kaldırıp düşmanın soğuk gözlerine bakmasına neden oldu.

Şerif Fallon, "Sen değil," diye homurdanarak onu taş sahanlığa geri fırlattı.

"Hadi ama Cal. Bana yeterince eziyet ettin. Sadece saygılarımı sunmak istiyorum."

"Saçmalık. Sen yalancı bir orospu çocuğusun. Sen-"

"Toby, Cal'e bir güreşçi hareketi yaparak pozisyonlarını tersine çevirdi ve ona üstünlük sağladı. "Tanrım, adamım, sen

kilisede." Cal'ın sırtını sahanlığın kalın sütunlarından birine çarptı. "Dün, Ackerman Dylan'ın ahırına kanıt yerleştirdiğini itiraf etti," diye Cal'ın kulağına tısladı. "Dylan'a geçmişiyile ilgili gerçeği neden söylemedin?"

"Ackerman?" Şerifin şaşkınlıkla verdiği cevap Toby'nin elini gevşetmesine neden oldu. "Sadece gerçeklerden utandığını düşünmüştüm." Şerif dikkatle ona baktı. "Kanıtları yerleştirmesini ona kim söyledi?" diye sordu.

Orgdan yükselen gürültülü bir akor yerini mutlak bir sessizliğe bıraktı. Toby Cal'ın kulağına sessizce ismi üfledi, sonra tepkisine tanık olmak için geri çekildi.

Cal şaşkına dönmüş gibiydi. "Bu kiliseye gidiyor." "Onu içeride gördün mü?"

"Hiç sanmıyorum."

"Şimdi, içeri girebilir miyim?" Toby ona sordu.

Şerif bir sarsıntıyla ceketini düzeltti. "Benimle arkada durabilirsin."

Birlikte mabede girdiler ve Toby salonun tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Omuzlarını arka duvar boyunca kaydırarak dikkatini Dylan'ın başının arkasına verdi. Bakışları Terrence'ın küllerinin bulunduğu yeşim yeşili vazoya dikilmişti. Gözyaşlarını silmek için elini kaldırdığında Toby'nin göğsünde bir sempati duygusu belirdi. Son bir hafta içinde yaşadıkları düşünüldüğünde, aklını kaçırmamış olması bir mucizeydi. Tanrım, onu nasıl da seviyordu!

Palmer neden ona Ackerman'ın itirafı ışığında suçlamaların yarısının düştüğünü söylememişti? Ve eğer aracında bulunan kürk lifinin büyük kötü kurt maskesiyle eşleştiği kanıtlandıysa, Palmer'ın elinde zaten başka bir şüpheli vardı. O halde neden Richardson'ı sorgulamıyordu?

Rahibin tonozlu odada yankılanan düşünceli sözleri Toby'nin dikkatini çekti.

"Terrence Ashby'yi tanıyanlar onun yaşlı bir ruha sahip olduğunu bilirler. Hayat ona pek nazik davranmamıştı. Ancak acı çekmek ve hayal kırıklığına uğramak yerine, kendisinin eritilmesine, dövülmesine ve yararlı bir şeye -bilgelik ve sabır kabına- dönüştürülmesine izin verdi. Tanrı demirciydi ve Terrence Ashby de onun demiriydi, arıtıcının ateşinde dövüldü ve saf hale getirildi."

Toby, Palmer'ın niyetini sorgulamayı bıraktı ve düşüncelerini büyük bir adamı hatırlamaya yöneltti.

Dylan'ın boğazından aşağı, yutkunmasını zorlaştıran bir yumrunun üzerinden bir gözyaşı nehri aktı. Rahibin her kelimesi kalbinin tellerini titretiyor, yokluğu Toby'nin ihanetiyle birleştiğinde büyük bir boşluk bırakan sevgili arkadaşının arkadaşlığını özlemesine neden oluyordu. Yine de kederini içinde tutmayı başarmıştı. Ona göre bir lider ağlama lüksüne sahipti. Tekrar yalnız kalacağı zamana kadar -ki bu çok yakında gerçekleşecekti- güçlü görünmeye çalışacaktı.

Yoğun duyularını bile dikkatini dağıtamazdı.

Tobias'ın kilisenin arka tarafında durup onu izlediğinin farkındaydı. Onun Tıpkı dışarıda söylediği sözlerin masumiyetini kanıtlayabileceğine dair umutlanmasına neden olması gibi, varlığı da onu beklenmedik bir şekilde rahatlatmıştı. Ne

Ackerman ahırında bulunan boruyu yerleştirdiğini itiraf etmiş miydi? Ve onu suçlamak için bir komploya mı karışmıştı?

Kederi ve parçalanmış düşünceleri arasında, rahibin kutsal kitaptan yüksek sesle okuduğu, "İşte, seni arıttım, ama gümüşle değil; seni ıstırap fırınında yumuşattım" şeklindeki ayrıntılı metaforunu takip etmek için yapabileceği tek şey buydu.

Anma konuşması sona erdiğinde ayin Efkaristiya ayinine geçti, Ekmek ve şarap paylaşılırken Dylan kilisenin arka tarafına doğru baktı, Tobias'ın nefe doğru çekildiğini görünce morali bozuldu. Pazar ayinleri sırasında hiç komünyon almamıştı, bugün neden farklı olsun ki? Farklı mı? Yine de, kalbinin derinliklerinde, sadece birkaç dakikalığına birbirlerine daha yakın olabilmek için bile olsa, onun öne çıkmasını ummuştu.

Onu asla affetmeyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti ama bu bir günahı, değil mi? Ve işte buradaydı, tıpkı yemin ettiği gibi, Terrence'ı onurlandırıyor ve onu suçlamalarından aklamak için çalışıyordu. Ya Tobias hakkında yanılıyorsa? Ya Tobias onun yargıladığı gibi bir hain değil de, ona gerçekten aşık olmuş ve şimdi bunu kanıtlamak için kariyerini riske atan bir ajansa?

Sunak parmaklığına yaklaşmak için ayağa kalktığı anda dizleri titriyordu. Terrence'ın vazosuna mümkün olduğunca yaklaştı. Peder Nesbit onun önünde dururken kısa bir süreliğine görüşünü engelledi. "İsa'nın bedeni. Cennetin ekmeği," diye mırıldanarak kadının avuçlarına bir gofret yerleştirdi. Bir sonraki cemaate geçerken cüppesi hışırdadı.

Vazonun temiz hatları ve sade tasarımı Terrence'ın da onaylayacağı unsurlardı, diye düşündü Dylan. Peder Nesbit mükemmel bir

seçim. Ama içindekileri Terrence'in istediği gibi kendi topraklarında dağıtma olasılığının ne olduğunu merak ediyordu.

Yine özgür bırakılma -mahremiyetini, itibarını ve muhtemelen daha fazlasını geri kazanma- ihtimaline dair kışkırtıcı umut, içinden geçiyordu.

Burke'ü affet. Terrence'in sözleri kafasında yankılandı.

Eğer çabaları özgürlüğüyle sonuçlanırsa, elbette onu affedecekti. Son birkaç gündür kızgınlığına tutunmak yeterince zor olmuştu.

"İsa'nın kanı. Kurtuluş kadehi."

Dylan kadehten yudumlarken, rahip cüppesinin cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Dylan'ın eline sıkıştırdı. Dylan irkilerek, korkuluktan çekilirken notu okudu. *Dr. Richardson kutsal odada. Lütfen fırsatın varken onunla konuş.*

Başını kaldırdığında, rahip bir sonraki cemaat üyesinin başının üzerinden gözlerini ona dikti ve başını sallayarak onu kilisenin arka tarafında, kürsünün yanındaki bir kapıdan girilen küçük odaya doğru yönlendirdi.

Dylan önce boş koltuğuna, sonra da kilisenin arka tarafına baktı Tobias'ın görevini bıraktığı yere. Cal Fallon'un dikkati dağılmıştı. Federal ajanlar dışarıdayken yanlış bir şey yapıyor ya da kaçmaya çalışıyor gibi görünmüyordu. Ne de olsa binadan bile çıkmayacaktı. Ve psikiyatristiyle kısa da olsa konuşmasının Peder Nesbit'in içini rahatlatacağını biliyordu.

Çavuş Lee'ye birazdan döneceğini fısıldayan Dylan, diz çökmek için bekleyen insanların arasından geçerek kapıdan içeri girdi ve sunak bezlerinin, rahip cübbelerinin ve kutsal eşyaların saklandığı odaya girdi. Spartalı oda bir kilim, rahibin ayınlar arasında kestirdiği bilinen bir kanepa, dar bir masa ve sandalyeyle döşenmişti. Dylan ona yaklaşırken Kevin Richardson kanepeden sıçradı.

"Kevin," diye bağırdı, adamın dağınık saçlarının her zamankinden daha da dağınık görüldüğünü fark etti. Üzerinde uyuyakalmış gibi görünen düğmeli bir gömlek vardı ve yüzünde daha önce hiç görmediği vahşi bir ifade vardı. "Burada ne işin var senin? Neden yarışmaya katılmıyorsun? hizmet?" diye sordu.

"Ah." Gergin bir kakhaha attı ve daveti savuşturmak için ellerini salladı. "Çok fazla insan var. Klostrofobik olma eğilimindeyim. Ama seni görmek güzel Dylan." Önce elini pantolonuna sildi ve ona nemli bir tokalaşma uzattı.

"Gelmeniz çok iyi oldu."

"Elbette. Terrence harika bir adamdı. Bunu kaçırmak istemedim. Ama aslında iki sebepten daha dolayı buradayım."

"Hangi sebepler?" diye sordu.

"Öncelikle, Peder Nesbit sizinle ilgili ciddi endişelerini dile getirdi. Günlerdir seni ziyaret etmemi istiyor." "Peki ya ikinci neden?"

Zorlu bir nefes aldı. "FBI benden sizi de değerlendirmemi istedi," diye ciddiyetle itiraf etti.

Dylan'ın umutları suya düşmüştü. Eğer FBI Richardson'ın değerlendirmesini istiyorsa, bu onun hapse geri döneceği anlamına geliyor olmalıydı. Sadece bu da değil, göğüs cebindeki dinleme cihazını düşünürsek, Palmer muhtemelen söyleyebileceği her şeyi dinliyordu. *Söyleyeceğin ya da yapacağın her şey aleyhine delil olarak kullanılabilir,* diye onu uyarmıştı. Üzerinde dinleme cihazı varken ondan nasıl açık sözlü olmasını bekleyebilirdi ki?

Richardson, "Televizyonda teslim oluşunuzu izledim," diye gönüllü oldu. "Bu kadar iyi dayandığına inanamıyorum. Nasılsın...?" Adem elması sallanıyordu. "Gerçekten nasılsın?" diye sordu.

FBI'nın ona yüklediği görevden rahatsız olduğu her halinden belliydi ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. O da rahatsızdı. Onun rahat ofisinde tam olarak tecrit edilmiş değillerdi. Konuşmaları da özel bir konuşma değildi ama Richardson bunu bilmiyordu ve ona söylemek için de bir neden görmüyordu. "Sanırım iyiyim, gerçekten." Mümkün olduğunca az şey söylemeye, ona ilgisi için teşekkür etmeye ve hemen özür dilemeye karar verdi.

"Üzgünüm, burası konuşmak için uygun bir yer değil," diye itiraf etti, bakışlarını neredeyse endişeyle odanın içinde gezdirerek. Kanepeyi işaret etti.

"Oturmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Eğer FBI onunla konuştuysa, belki de Ackerman'ın itirafı hakkında ondan daha fazla şey biliyordu. "FBI size en son Haberler?"

"Hayır, ne haberi bu?"

"Çavuş Ackerman mülküne kanıt yerleştirdiğini itiraf etti."

Richardson ona donuk bir bakış gönderdi. "Ivan mı? Bunu itiraf mı etti?" Bir paket sigara bulmak için telaşla ceplerini yoklamaya başladı.

"Sanırım bu beni Nolan'ın cinayetinden aklayabilir, değil mi?" diye sordu.

"Evet, olabilir," diye mırıldandı Richardson, dalgın görünüyordu. Aradığı paketi buldu, çıkardı ve bir sigara yaktı. "Sigara içerken benimle dışarı gelir misin?" diye yalvardı. "Bir saatten fazla oldu ve nikotin olmadan berbat durumdayım."

Gerginliğinin nedeni birdenbire anlaşıldı. Dylan'ın gerginliği azaldı. "Hayır, teşekkürler." Etrafına bakındı. "Ayrıca, kapı yok."

"Var," dedi, "şu merdivenlerin hemen aşağısında." Bodrum katına açılan bir kapıyı işaret etti.

Ona katılmakta tereddüt etti. "Gerçekten hizmete geri dönmeliyim."

"Bir dakika içinde Dylan. FBI'a seni değerlendireceğime dair söz verdim. Bu olacak

sadece bir saniye sürer. Benimle gel." Kızın onu takip edip etmeyeceğini beklemeden bodrum merdivenlerinden inmeye başladı.

Dylan tereddüt etti. Eğer Palmer bu değerlendirmeyi emrettiyse, o zaman bu işi bitirmesi gerektiğine karar verdi. Dilini şaklatarak Kevin'i basamaklardan aşağı, şeyl dağına oyulmuş karanlık mahzene kadar takip etti ve onu demir bir kapının mandalını açarken buldu. Kapıyı açtığında menteşeleri gıcırdayan bir ses çıkardı ve içeri nemli, soğuk bir hava girdi.

Dağın güney tarafını gördüğünde Dylan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Onları aşağıda inşa edilmiş evlerin çatılarına doğru yüz metre ya da daha fazla alçalan kayalarla kaplı yamaçtan ayıran tek şey sığ bir çıkıntıydı. Kapıyı daha önce hiç görmemiş olmasına şaşmamalıydı.

Richardson çiseleyen yağmura aldırmadan bir ayağını kaygan görünümlü çıkıntıya koyup sigarasını yaktı. Titreyen elleri kadının dikkatini çekti.

Gözlerini kapatarak, sigarasının ucunun kırmızı renkte parlamasına neden olan birkaç derin nefes çekti.

"Kötü bir alışkanlık," diye özür diledi bir duman bulutu çıkararak. "Bana sadece beş dakika ver Dylan. Sonra özgürsün."

Dylan göğüs cebindeki cihazı bir kez daha düşündü. Kevin'e bundan bahsetmeli miydi yoksa sadece kendi sözlerine mi dikkat etmeliydi? Üst kattaki org hafifçe çalmaya başladığında "Beş dakika," diye kabul etti.

"Bana ne sormanı istiyorlar?"

Toby kilisenin önünden dışarıya baktı, ancak geri çekilerek dört FBI ajanını kilisenin merdivenlerinde yağmurdan saklanırken gördü. Palmer'ın bir eli kulaklığının üzerindeydi. Diğer ajanlar gözlerini

onu dikkatle izliyordu. Toby, ayın biter bitmez Dylan'ı alıp götüreceklerini ve onunla konuşma fırsatı bulamayacağını hissediyordu.

Orgdan bir kapanış ilahisi gürledi. Hemen ardından Peder Nesbit nartekse girdi. Toby'yi görünce, kapıları desteklerken ona zoraki bir gülümseme attı, sonra da ilk cemaat üyesini selamlamak için döndü.

Toby çıkan sürünün başlarının üzerinden Dylan'ı aradı. Bakışları kalabalık mekânın her köşesini taradı ama ona hiç ışık tutmadı. Onun parlak başını ve güzel yüzünü görmeyi bekleyip de göremediği her saniye endişesi daha da artıyordu. Çavuş Morrison ve Lee, Terrence'ın küllerinin bulunduğu vazonun yanında duruyordu ama Dylan yoktu.

Rahibin yanından sıvışmaya çalıştı ama Peder Nesbit onu kolundan yakaladı. "Şimdi olmaz," diye yalvardı beklenmedik bir şekilde.

"Dylan'la konuşmam gerek baba. Nereye gitti?" Toby kalabalık odayı tekrar arayarak sordu. Bir anda ortadan kaybolmuş olamazdı.

Rahip, "Yardım alıyor," diye cevap verdi.

Bu her ne anlama geliyorsa. Toby onu görmezden gelerek sığınağa geri döndü ve Cal'la ikinci kez karşılaştı.

"Dışarı," diye ısrar etti şerif. Bir eli Toby'nin omzunda, diğeri beylik tabancasının kabzasında, Toby'yi geriye doğru itti.

Kendisini birkaç bakışın hedefi olarak bulan Toby, Dylan'la kilisede konuşabilmek için tüm milisleri karşısına alması gerektiğini fark etti. Yenilgiyi kabul ederek ajanlarla yüzleşmek için dışarı fırladı. "Onu orada göremiyorum," diye Palmer'a bilgi verdi. "Nereye gitti?"

Hâlâ kulaklığını dinleyen Palmer ona dalgın bir bakış fırlattı ve cevap vermedi. Üç astı Toby'yi tamamen görmezden geldi.

Palmer'ın Dylan'ı dinlediğine dair bir ipucu -her nerede olursa olsun- Toby'nin düşüncelerinin aşırı hızlanmasına neden oldu. Bu da ne böyle? Onlar

Dylan'a anma töreninden önce telgraf çekmiş olmalıydı ama neden ve ne için, tabii... Richardson'la aralarında bir buluşma ayarladıkları şüphesi içini kemirdi. Bu da Richardson'ın burada, Dylan'ın da onunla birlikte, binanın içinde bir yerde olduğu anlamına geliyordu, çünkü ajanlar ayrılmamıştı.

Merdivenlerden atlayan Toby, kilisenin dışını dolaşmak için bardaktan boşanırcasına yağın yağmura adım attı.

Tepeden Jackson'ın sesi arabanın alçaltılmış camından aşağıya süzüldü. "Hey. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Dylan kayıp!" Toby geri seslendi, ancak meraklı bir gazeteci cevabını not edip onu takip etmeye başlayınca yaptıklarına lanet etti.

Jackson'a kilisenin önünden el sallayan Toby, vitray pencereleri geçerek arka taraftaki ek binaya yaklaştı. Oraya vardığında, gazetecinin şu anda kendisini filme aldığının farkında olarak sinirli bir şekilde durdu. Tıpkı Jackson'a daha önce söylediği gibi, arka kapı diye bir şey yoktu.

Peki Dylan nerede olabilir?

"Sanırım General Treyburn'ün öldürüldüğü geceyle ilgili başka anılarınız olup olmadığını sormalıyım." Richardson'ın kara gözleri gözlük camlarının arkasından Dylan'ı süzüyordu. Sigarasından derin bir nefes çekerken parmaklarındaki titreme azalmış gibiydi.

"Hayır." Başını iki yana salladı, hatırladığı çok az şeyi tartışmak istemiyordu. "Hem de hiç." Hayal mi görüyordu yoksa adam biraz Rahatladın mı?

Richardson tereddüt etti. Sigarasını emdi ve nefesini verdi. "Ben Eminim dissosiyatif kimlik bozukluğunu duymuşsundur," dedi sonunda, nazikçe. "Elbette." Ona daha önce bir kez bahsetmişti, oldukça belirsiz bir şekilde. "Bunu doğrulamak ya da reddetmek için başka klinisyenlere ihtiyacınız olacak, ancak Teşhisime katılın ya da katılmayın, şu anda size söylüyorum, dissosiyatif kimlik bozukluğu sizin en iyi savunmanız." Burun deliklerinden nefes verirken ona acıyan bir bakış gönderdi. "Bu olmadan, suçlu bulunursan geleneksel bir hapishaneye gönderilirsin. Bozukluğu kabul edersen, bir akıl hastanesine konacaksın ve olman gerektiği gibi iyi muamele göreceksin."

Dylan'ın kalbi güm güm atmaya başladı. Kulaklarındaki kan sessiz bir uğultu çıkardı. "Teşhisin bu mu?" diye sordu ona sertçe. Ona söylediği şeye inanamıyordu. Onu neredeyse ömür boyu hapse mahkûm etmişti.

En ufak bir tereddütten sonra, "Evet, öyle," dedi.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Akıl sağlığına bu kadar az inansaydı, en başta ona asla gitmezdi.

Nefes almayı bıraktı, bir şeyler söylemeye başladı, sonra başını sallayarak fikrini değiştirdi.

"Bu tartışma bitmiştir," diye ilan etti Dylan. Kapı aralığına adım atarak ve sadece birkaç metre önündeki muazzam düşüşe göğüs gererek yüzünü

ve tısladı. "Asla delirdiğimi iddia etmeyeceğim. Neden biliyor musunuz? Çünkü masum olduğumu *biliyorum!*"

Sigarasının izmaritini aniden duvara çarparak söndürdü. "Emin misin?" diye sordu, ifadesi tamamen okunamaz haldeydi.

FBI'a hafıza kaybının psikolojik bir rahatsızlıktan kaynaklandığını söylediği şüphesi onu ihanetle doldurdu. Ellerini yumruk yaparak, "O gece bana *ilaç* verildi," diye ısrar etti.

Neredeyse acıyarak başını salladı. "Sana komplo kurulduğu gibi mi?" diye alay etti. "Bunu sana kim yapar Dylan?"

Şüphe kısa süreliğine güvenini sarstı. "Ackerman kanıt yerleştirdiğini itiraf etti," dedi sertçe.

"Oh, hadi ama. O boru herhangi bir yerden gelmiş olabilir."

Kelimeler kafasında yankılandı ve kalbini dörtmala koşturan dehşet verici bir farkındalığa yol açtı. "Bunun bir boru olduğunu hiç söylemedim," diye fısıldadı.

Richardson'ın büyüyen gözbebekleri hatasının farkına vardığını gösteriyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu iki eliyle yakaladı ve kendisine doğru çekti.

Onun gücü karşısında şok olan Dylan direndi. "Bırak beni!" diye bağırdı. Richards onu kendisiyle birlikte tüküren yağmura doğru sürüklerken botlarının topukları bir an eşikte takıldı, sonra ıslak kayanın üzerinde kaydı. "O sendin!" diye ağzından kaçırdı, şimdi FBI'ın dinliyor olması ve Richardson düşüncesizce bir şey yapmadan önce onu kurtarmaları için dua ediyordu. "Bana ilaç verdin," diye ekledi ve Richardson'a birbiri ardına suçlamalar yöneltti. "Bunu biliyordun Leigh bana her zaman kahve getirirdi, sen de Rohypnol kattın ve ofisime bıraktın!"

Acıma ve inkârla başını salladı; sadece yüzündeki kasları kavrayan gerginlik açtı. "Ah, Dylan, ağzından çıkanı kulağın duysun," diye alay etti.

Tüm parçalar net ve mükemmel bir resim oluşturmak için bir araya geldi.

"Bana aynı zamanda benzodiazepin olan uyku haplarını reçete ettiniz, bunun uyuşturulduğum iddiasını geçersiz kılacağını düşündünüz. Ancak hangi tür olduğunu öğrenmek için kan testi yaptıracağımı hesaba katmadınız, değil mi?"

Richardson'ın gergin yüzü beklenmedik bir şekilde buruştu. "Dur!" diye yalvardı, aynı anda hem hıçkırıyor hem de onu sarsıyordu. Keskin düşüş çevresel görüşünde belirdi. Dylan'ın kan dolaşımında adrenalin çığlıkları yükselirken tehlikenin boyutları yüzüne çarptı. *Beni aşağı atacak.*

Dehşet verici kesinlik, bileklerini adamın güçlü kavrayışından kurtarmak için zorlamasına neden oldu.

"Kevin, yapma! Beni de öldürme!" Adamın kasığına diz atmaya başladı, ancak kaygan yüzey çekişinin kaymasına neden oldu ve ayağını hızla geri indirdi.

Onu çılgınca susturdu. "Böyle söyleme Dylan. Seni asla öldüremem. Yemin ederim bunun olmasını hiç istemedim." Başını geriye atarken boğazından bir hüsrana feryadı koptu. Gözlerinden yaşlar akıyor, maskesi dolan bir dalgıç gibi gözlüklerinin alt kenarının hemen üzerinde toplanıyordu.

Bir an için Dylan'ın korkusunun yerini acıma duygusu aldı.

"Görmüyor musun?" diye bağırdı. "Bunu yapmak zorundaydım. Bu adamlar Başkan'ın Suriye'ye asker gönderme kararını etkileyebilirdi. Onların etkisi yüzünden binlerce masum insan, senin yaşadığın cehennemin aynısına katlanmak üzere dünyanın öbür ucuna gönderilecekti. Her şey yeniden yaşanacaktı. İstedğin bu mu - daha fazla genç insanın sakat kalması, hayatlarının mahvolması mı?" Ciğerleri bir hıçkırıyla sarsıldı. "Tanrım, kapımda sıraya girip onları iyileştirmemi, uyuyabilmeleri için ilaç vermemi, hayatlarından endişe etmeden evlerinden çıkabilmelerini beklerlerdi. Bunu neden durdurmam gerektiğini anlamıyor musun?"

Şimdi iki eliyle onu sarsıyor, boynu kırılma tehlikesi geçirene kadar onu sallıyordu. "Hayatın zaten mahvolmuştu. Delirdiğini iddia edersen hapse girecek değilsin ya."

Dylan ona bön bön baktı. "Ama ben deli değilim," diye itiraz etti. *Öylesin.*

Yirminci Bölüm

Tedirgin bir erkek sesi Toby'nin dikkatini çekti. Ses, kilisenin dağın kenarında sallanan tarafında, onun altından geliyor gibiydi. Merak ve ne bulacağına dair korku onu gazetecinin izlediği arka köşeye doğru çekti. Güney duvarından aşağı bakarken Toby'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dar bir duvarın üzerinde duruyordu.

Dr. Kevin Richardson Dylan'ın elini tuttu.

kollarını iki eliyle kavradı ve onu sallayarak ilerledi. Kadının sadece bir ayağı yere değdi; diğer ayağı ise dehşet içinde adama tutunurken havada çırpınıyordu.

"Dylan!" Toby'nin bağıışı Richardson'ı ürküttü ve neredeyse onu yere düşürüyordu.

Sırtını kilisenin duvarına dayayan Toby, kayalık bir setten aşağı, dar çıkıntıya doğru cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde ilerledi. Panik onu ele geçirmekle tehdit ediyor, ona ulaşma arayışında onu pervasızlaştırıyordu.

Eğitimi devreye girmiş, onu ayaklarını yere sağlam basmaya teşvik etmişti. Richardson'ın yüzündeki ifadeyi köşeye sıkışmış başka insanlarda da görmüştü; kaybedecek her şeyi olan bir adamın ifadesi. Toby silahsızlığına lanet ederek yaklaştı.

"Bırak onu Richardson!" diye seslendi, yağmurun şıpırtısını duyabilmek için sesini yükseltti. "Her şey bitti. Herkes ona komplo kurmaya çalıştığını biliyor."

İkincisi abartılı olabilirdi ama bodrumun içinden bir yerden bağırılan "Kıpırdama!" kelimesi Palmer'ın Dylan ve Richardson'ın konuşmalarını başından beri dinlediğini ve sonunda müdahale etmeye karar verdiğini doğruluyordu. *Tam zamanında, orospu çocuğu.*

Ve şimdi Richardson'ın gidecek hiçbir yeri yoktu. Kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarındaki bir adamdı. *Tanrım, onu atma, diye* dua etti, kilisenin ön köşesinde önce Milly'yi, sonra da Jackson'ı gördü, ferforje parmaklıklar ve dik bir inişle yardım etmeleri engellenmişti. Jackson'ın durumu kavrayan yüz ifadesi Toby'nin dehşetini yansıtıyordu. Dylan'ı aşağıda gören Milly havlamaya başladı ve bu da kiliseden çıkan insanların dikkatini çekti. Çığlıklar ve dehşet dolu haykırıışlar zaten korkunç olan sahneye işitsel bir bileşen ekledi. Kevin Richardson Dylan'ın kaderini kelimenin tam anlamıyla ellerinde tutuyordu.

Dylan'ın hayatı, ilk yıllarından bu beklenmedik korkunç ana kadar zihninden geçti. Richardson'ın acı çeken yüz ifadesinden bunu anlayabiliyordu. Her şey burada ve şimdi sona erecek, kısacık hayatını bir anlamsız melodram.

İş hayatı açısından hiçbir pişmanlık duymuyordu ama ya özel hayatı? Richardson'ın parmakları kadının bileklerini ısıtıyordu. Onu çıkıntıdan ölüme fırlatmaya hazırlanırken göğsü genişliyor gibiydi. Ve göz ucuyla, kameramanın her ne olacaksa onu çekmek için kendini hazırladığını gördü. Kız ölecekti. Toby'nin yüzündeki ıstırap ve pişmanlık da aynı hikâyeyi anlatıyordu. Aynı zamanda, sadece onu ne kadar çok sevdiğini. Ona bu konuda gerçeği söylemişti. Yalan söylememiştir!

Varlığının derinliklerinden ruhu itiraz ediyordu. Neden bu dünyayı ve Toby'nin kollarında bulunduğu yeniden dirilmiş hayatı terk etmeye zorlanmalıydı ki? "Hayır-o-o!"

Kadının içgüdüsel protestosu Kevin'in gözlerindeki bulanıklığı giderdi ve yerini ani bir berraklığa bıraktı. Gözleri önce sola, sonra ortaya, sonra da sağa kaydı.

Bodrumda ve her tarafta ajanların varlığı; ağzı açık kalan kasaba halkı; çekim yapan medya; hatta Milly bile, hepsi onun harekete geçmesini beklerken korkuyu gösteren pozisyonlarda duruyordu. Dylan'a dönüp baktığında, ne yaptığının ve ne yapmakta olduğunu farkına varması yüzüne yansdı.

"Ah, Dylan. Lütfen beni affet," diye mırıldandı. Bileklerindeki ezici tutuş aniden gevşedi. Göz kapakları bir teslimiyet havasıyla kapandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağır çekimde geriye, çıkıntıdan boşluğa doğru yuvarlandı.

"Hayır!" Dylan içgüdüsel olarak ona doğru hamle yaptı. Kendi çılgılığı onu doldurdu

Dengesini kaybettiğinde kolları toparlanmak için dönmeye başladı. Bir sonraki anda, güçlü bir kavrayış onu sırtından yakaladı ve tiz çılgınlığını askıya aldı

Kevin'in vücudunun bir projeksiyona çarpmasını, zıplamasını, takla atmasını ve biraz daha düşmesini izlerken.

"Sakin bakma." Tobias onu kendine doğru çekti, görüşünü engelledi ve kollarının güvenliğiyle sardı.

"Ah, Tanrım, ah, Tanrım!" diye bağırdı yüksek, korkmuş bir sesle.

"Bitti," diye mırıldandı. "Şışt." Onun yatıştırıcı sesi ve Kulağının dibinde dörtlü atan kalbi, onu güvenli bir yere götürürken patlamasını askıya aldı. Birkaç el uzandı ve onları kalabalığın görüş

alanından çıkarıp mahzene geri götürdü. Oradan da merdivenlerden yukarı Tobias'ın onu yanındaki kanepeye çektiği daha sıcak kutsal odaya.

Palmer ve üç astı, hatta rahibi bile etraflarında sıkı bir çember oluşturdu.

Konuşamayacak kadar kendinden geçmiş olan Dylan, kederli yüzünü Tobias'ın omzuna sakladı. Tobias'ın sıcaklığı, Dylan'ın kontrolsüzce titremesine neden olan buz gibi soğuğu savuşturdu. Tobias, "Palmer, seni orospu çocuğu, onu yem olarak kullandın!" diye gürlerken, onun kucaklamasının tatlı güvencesi, hatırladığı dehşetle karıştı ve onu etrafında kopan fırtınadan uzak tuttu.

Palmer parmağıyla onu işaret ederek, "Sakin ol Burke," diye uyardı. "Tüm bu süre boyunca onu izledik. Ona hiçbir şey olmazdı."

"Bu saçmalık. Richardson onu o kapıdan dışarı atabilirdi ve sen onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdın." Kadını nazik elleriyle okşayan Tobias, göğüs cebindeki kayıt cihazını buldu. Onu çıkardı ve suçlayıcı bir şekilde salladı. "Onu bu şekilde mi izliyordun?"

"Ver şunu bana," diye tersledi Palmer. "Cidden Richardson'ı tek bir sentetik elyafa dayanarak mahkûm edebileceğimizi mi düşünüyorsun? Uyanın artık. Bundan daha fazla kanıta ihtiyacımız vardı."

"Dylan'ın zararına mı?" Toby dinleme cihazını Palmer'ın eline tutuşturdu. "İşte lanet olası kanıtınız. Ve şimdi şüpheliniz öldü, neredeyse Dylan'ı da öldürüyordu. Önce bodrum kapısı olup olmadığını kontrol etmeden onu bu odaya attığınıza inanamıyorum."

"Şey... Korkarım bu benim fikrimdi."

Peder Nesbit'in ürkek itirafı Dylan'ın yüzünü Toby'nin omzundan çekti. Başını çevirdiğinde rahibin kapıda beklediğini gördü.

"Çok üzgünüm, Dylan," diye bağırdı, gözleriyle buluştu ve şüphelerini gidermek için başını salladı. "Yemin ederim, neyi amaçladığına dair hiçbir fikrim yoktu."

Richardson ve ben sık sık savaşın trajedisini ve sizin gibi gazilere neler yaptığını tartışırdık. Ama başka bir savaşın çıkmasını engellemek için öldürmeye hazır olduğunu bilmiyordum. Aman Tanrım!" Belirgin bir sıkıntıyla ellerini sıktı.

"Barış adına cinayet işleyebileceğini kim tahmin edebilirdi ki, özellikle de başkaları için -ve sizin için- bu kadar endişelendiğini ifade etmişken." Nesbit hıçkırıklara boğuldu. "Kendine zarar vermenden çok korktum! Seninle buluşmasını ben ayarladım, yardım edeceğini düşünerek, hiç şüphelenmeden..."

"Sorun yok." Rahibinin ihanet etmemiş olmasından dolayı rahatlamış olan Dylan onu teselli etmek için odaya geçti. "Bu senin hatan değil." Arkasına bakarak

suçlayıcı bir bakışla Palmer'ı kazığa oturttu. "Bu tam da FBI'nın olmasını umduğu şeydi."

Tobias da Palmer'a ters ters baktı. "Almaya geldiğiniz şeyi artık aldığınıza göre, Dylan'ı evine götüreceğim." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu; evrakların incelenmesi için hapishaneye dönmeye de izin vermiyordu. "Sanırım artık şüpheli değil."

Artık bir şüpheli değil. Bu sözler Dylan'ın zihninde ılık bir bahar esintisi gibi esti. Kendini çimdiklemek zorunda hissetti. Her şey gerçekten bitmiş miydi?

Palmer ona umursamaz bir bakış fırlattı. "Ona daha sonra sorularımız olabilir ama -evet- gitmekte özgür."

Dylan'ın boğazından acı bir kahkaha yükseldi. "Bu kadar mı?" Gözlerini ajana dikti. "Özür yok mu? Basına açıklama yok mu?"

Palmer, "Halkla ilişkiler görevlimiz zaman içinde bir açıklama yapacaktır," diye söz verdi. "Özür dilemeye gelince, üç gecemi soğuk ve sert zeminde, tetik meraklısı askerlerinizin federal ajanlara ateş açmadığından emin olmak için geçirdim. Bu kadar kolay kurtulduğunuz için kendinizi şanslı sayın," diye karşılık verdi.

"Şanslı mı? Buna böyle mi diyorsunuz? Amerikan Anayasası uyarınca kendi toprağımı savunmak için her türlü hakka sahibim."

Tobias sert bir ifadeyle, "Bu bizim ayrılma işaretimiz," diye araya girdi. "Toplamanız gereken bir ceset var," diye soğuk bir şekilde hatırlattı Palmer'a. "Hadi tatlım."

Dirseğinin altından tuttuğu bir el ile onu rahibin yanından geçirerek artık boş olan mabede götürdü ve rahip de vazoyu kaidesinden almak üzere oradan ayrıldı. Onu saygıyla taşırken, Terrence'ın küllerini gerçekten de dağıtabileceğine hayret etti. Son yirmi dakikada yaşananlar zihninde tekrar tekrar canlandı ve Tobias diğer elini tutup onu çıkışa doğru götürdüğünde bile ürpertisi dinmedi.

Muhtemelen halkın tekrar içeri girmesini engellemek için kapılar sürgülenmişti. Tobias kapıları açıp onu dışarı çıkardığında, revakta ve önündeki meydanda toplanan kalabalık zafer çılgınlıkları atmaya başladı.

Onları geçemeyen Dylan, iyi dilekleri zoraki bir gülümsemeyle kabul etti. Bir gazeteci, ceset kalabalığının arasından zorlukla ilerleyerek mikrofonunu Dylan'ın yüzüne tuttu ve onu sorularla sıkıştırdı.

Dylan rahatlamış bir şekilde Milly'ye döndü, köpek kalabalığının arasından sıyrılıp ön patilerini Dylan'ın göğsüne koydu ve coşkuyla yüzünü yaladı.

"Yorum yok. Hadi gidelim." Tobias ve bir zamanlar Palmer için çalışmış olan açık tenli ajan atletik vücutlarını kullanarak

Kalabalığı daha yüksek bir yerdeki park alanına doğru yönlendirin.

İnatçı gazeteci onları takip etti. "Az önce düşerek ölen adam kimdi?" diye sordu. "Sizi öldürmeye çalıştığı doğru mu?"

Kalabalıktan bir başka gazeteci bağırdı. "Nolan ve Treyburn cinayetlerinin baş şüphelisi hâlâ siz misiniz?"

Merdivenleri yarı yarıya çıkarken Dylan durdu. Tobias'a "Bir şey söylemek zorundayım" dedi. İşte federal hükümetin onu resmettiği fanatik değil, Tanrı vergisi haklara sahip sıradan bir vatandaş olarak itibarını geri kazanma şansı.

Tobias ona devam etmesini işaret etti.

Kalabalığa dönen Dylan, Harpers Ferry kasabasına ve milis üyelerine kendisini destekledikleri için teşekkür etmek üzere sesini yükseltti. "Atam John Brown'ın ünlü sözleriyle," diye seslendi ve sesini öyle bir yükseltti ki "Burası güzel bir ülke" dediğini herkes duyabilirdi. Hepimizin farklılıkları olabilir ama nihayetinde hepimiz birlikteyiz ve tiranlığa ve yolsuzluğa karşı silah taşıma hakkını garanti eden Amerikan Anayasası'nın koruması altındayız. Bugün, itibarım iade edildi ve hakkımdaki suçlamalar düşürüldü."

Anonsu büyük bir tezahürat yarattı. Kalabalığa son bir el sallayan Dylan, Tobias'ın kendisini bekleyen bir araca kadar eşlik etmesine izin verdi.

Adam onu öne oturtmaya çalıştığında, "Milly ile oturmak istiyorum," diye ısrar etti.

Adam itiraz edemeden, Milly arka koltuğa atladı ve kollarını son derece mutlu bir köpeğe doladı. Milly'nin sıcaklığı onu sarsmaya devam eden ürpertiye hafifletti. Olanları düşünürken, çıkıntıda yaşadığı dehşetin anısı zihninde tekrar tekrar canlandı.

Tobias'ın meslektaşları onları uzaklaştırdı ama birkaç dakika sonra sıkışık, dar sokakta rölantide duruyorlardı. Siren sesiyle irkilen Dylan başını kaldırıp baktı. Şerif Cal Fallon motosikletiyle araçlarının etrafında dönüyordu. Elini sallayarak kendisini takip etmelerini işaret etti, önlerindeki trafiği ayırmak için ışıklarını ve buyurgan hareketlerini kullandı.

Dylan rahatlayarak gözlerini kapadı. Yakında Harpers Ferry kasabası ve günlerdir etrafını saran kaos geçmişte kalacaktı. Gözlerini tekrar açtığında Tobias'ı koltuğunun arkasından onu incelerken buldu. Koruyucu bakışları onu sıcaklıkla sarmalamıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Dylan ürpertici bir nefes aldı. "Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı ve son trajediyle ilgili onu en çok rahatsız eden şeyi yüksek sesle dile getirdi. Engelleme çabalarına rağmen gözlerinden ihanet ve dehşet yaşları süzülüyordu. Bu kadar iyi niyetli bir adam nasıl olur da bir katile dönüşebilirdi? Sadece bu da değil, işlediği suçlardan *onu* suçluymuş gibi gösterdiği için kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

Tobias ona, "O senin arkadaşındı, tatlım," diye güvence verdi. Koltukların arasından uzanarak elini kızın dizine koydu. "Eğer öyle olmasaydı, seni o çıkıntıdan aşağı atar ve herkese intihar ettiğini söylerdi. Baştan çıkarıldığına eminim ama yapmadı. Kendi canını aldı, senin canını değil."

Kevin'in bedeninin dağın yamacından aşağı bir bez bebek gibi zıpladığını hatırlayınca midesi bulandı. Ani mide bulantısını bastırmak için yutkundu. "Bana asla zarar vermek istemediğini söyledi," diye anlattı. "Ona göre hayatım zaten mahvolmuştu, o yüzden suçu bana atsa ne fark ederdi ki? Dissosiyatif kimlik bozukluğunu öne sürüp bir akıl hastanesinde kraliçeler gibi yaşayabilirdim ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Hayatın hakkında böyle hissetmiyorsun, değil mi?" Tobias dizini nazikçe sıkarak sordu.

Pencerelerin önünden ağaç dalları ve ardından açık otlaklar geçiyordu. Yakında evde olacaktı. Tobias'ın sabit eli dizindeyken, yaşadığı şokun ve hayal kırıklığının geride kaldığını hissedebiliyordu. Özgür olduğu, artık bir şüpheli olmadığı gerçeği onu baş döndürücü bir rahatlama ile doldurdu. "Tanıştığımdan beri Sen," diye itiraf etmeye cesaret etti.

Adamın yavaşça gülümsemesi kadının yaşadığı şoku tamamen ortadan kaldırdı. "Tatlım, bu benim meslektaşım Jackson Maddox," diyerek tanıştırdı.

Jackson dikiz aynasından ona dostça bir bakış gönderdi. "Memnun oldum hanımefendi," dedi Karayip Adaları'nı çağrıştıran bir sesle.

Tobias'ın ona kendisi hakkında ne kadar şey anlattığını merak ederek, "Aynı şekilde," diye cevap verdi. "Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim. Ben... ben genelde bu kadar sorun çıkarmam," diye ekledi özür dilemek için.

Tobias onun düpedüz yalanına homurdandı.

"Hayır, bu doğru," diye ısrar etti. "İçime kapanmayı ve kendi işimi yapmayı seviyorum."

"Doğru. İşte bu yüzden seni her zaman kurtarıyorum."

"O konuda," dedi elini onun elinin üzerine koyup parmaklarını birbirine geçirerek. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın bugün ölebilirdim."

Gülümsemesi soldu, alışılmadık bir ciddiyete teslim oldu. "Bunun olmasına asla izin vermezdim," diye yemin etti, araba yoluna girdiklerinde.

Şerif Fallon bir kenara çekildi ve durmalarını işaret etti. Tobias dikkatini alçaltılmış pencereden dışarı çevirmek zorunda kaldı. Cal arabanın içine baktı, Dylan'a saygılı bir baş selamı verdi ve Tobias'a sert bir bakış fırlattı. "Sanırım sana bir özür borçluyum, Burke," diye ısırdı.

"Gerek yok Şerif," diye teminat verdi Tobias. "Ben de kendime aynı şekilde davranırdım. Arkadaş mıyız?" diye elini pencereden dışarı uzattı.

Dylan, Cal'in tokalaşmasının daha küçük bir adamın elini ezeceğinden oldukça emindi. Cal başını sallayarak arkasına yaslandı ve kükreyerek uzaklaştı, böylece Dylan'ın evine doğru çakıllı yolda ilerlemeleri için onları serbest bıraktı.

Jackson, Tobias'a, "Eğer senin için de aynı şey geçerliyse," dedi, "sanırım şehre geri döneceğim. Lena bana mesaj atıyor."

Tobias Dylan'a kararsız bir bakış fırlattı. "Kalmamı ister misin güzelim?" diye sordu. "Yoksa Jackson'la birlikte gitmemi mi?"

"Kal," dedi, ses tonunu rahat ve kişisel olmayan bir şekilde tutmaya çalışarak ve sefil bir şekilde başarısız olarak.

Adam onu bir sırtıyla ödüllendirdi ve kadının yüzünü sıcaklık kapladı. Araba durur durmaz Dylan dışarı fırladı ve Milly'yi bağlamak için serbest bıraktı.

bahçedeki en sevdiği karaağaca doğru ilerledi. Dylan onun gidişini izlerken, bakışları milislerinin geride bıraktığı dağınıklığa dehşetle takıldı.

Tobias her iki kapıyı da kapatarak, "Ona bakma bile," diye öğüt verdi. Çimlerin üzerine birkaç çadır serpiştirilmişti. Çöpler ıslak esintide dalgalanarak çimenlere saçılmıştı. "Daha sonra temizlemene yardım edeceğim," diye söz verdi.

O dikkatini Jackson'ı uğurlamaya verirken, Dylan verandanın merdivenlerine yöneldi. Bir saksının altında sakladığı anahtarı kullanarak kendini içeri attı. Terrence'ın vazosunu komuta odasına taşıırken ayak sesleri sessiz koridorda yankılandı. Masasının yanında bir an durakladı, önceki yıldan kesitleri ve Terrence'ın kendisine ne kadar sadık bir şekilde destek olduğunu hatırladı.

bir milisin başına geçerek iyileşmeye çalışıyordu. Ev hiç onsuz olduğu kadar boş hissetmemişti. Kullanılmayan şömineye yaklaşıp vazoyu ağır şöminenin üzerine, mekânı onurlandıracak bir yere koydu. Yakında bir gün, hazır olduğunda, küllerini kendi topraklarına serpecekti.

Paravan kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra gümbürdeyerek kapandı.
Milly, Dylan'ın eline başıyla vurmak için odaya girdi. Tobias'ı
hissediordu ama

Dylan onu duyunca başını çevirdi ve adamın eşikte durmuş onu izlediğini gördü. Ne de olsa o kadar da yalnız değildi.

"Onsuz çok sessiz," diye yorum yaptı. "Çok sessiz," diye katıldı.

Bir süre öylece durup birbirlerine baktılar. Dylan'ın kalbi saniyeler boyunca güm güm attı. Şimdi ne olacak? diye merak etti. Geçmişin, yalanların, ihanetin ve aralarındaki birçok farkın ötesine nasıl geçeceklerdi?

"Baştan başlayalım," diye önerdi Tobias, ona doğru bir adım ve ardından bir adım daha atarken dile getirilmemiş sorusunu yanıtlayarak. "Adım Tobias Avery Burke. Otuz üç yaşındayım." Eğri büğrü gülümsemesi

Aralarındaki mesafe bir güneş ışığı huzmesi gibi. "Babam Pentagon'da çalışan bir ordu komandosu. Annem hayır işleri yapıyor. Dünyanın dört bir yanındaki üslerde büyüdüm. Beni çok şımartan üç ablam var. Şarkı söylemeyi, spor yapmayı, köpek eğitmeyi ve iğrenç tişörtler giymeyi seviyorum."

Adam önünde durduğunda gözlerini onun gözlerinde aradı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Tobias. Bana neden yalan söylediğini anlıyorum. Sadece hükümetin sana ne yapman gerektiğini söylemesine neden izin verdiğini anlamıyorum."

İçini çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Çünkü hükümetin sizden şüphelenmek için iyi bir nedeni olduğunu düşündüm. Ve benim işim insanların bomba yapmasını ya da insanları öldürmek için ateşli silahlara sahip olmasını engellemek," diye makul bir şekilde ekledi.

Adamın sözleri kadına çarptı. "Sana bir katil gibi mi görünüyorum?"

Bakışları onun üzerinde gezindi, önce dudaklarında sonra da göğüslerinde kaldı. "Hiç de değil," diye itiraf etti. "Ve bu ilk başta beni şaşırttı. O zamanlar bir terörist profiline uyuyor gibi görünüyordun, ta ki seni daha yakından tanıyana kadar," diye ekledi. "İtiraf etmeliyim ki potansiyel bir devlet düşmanından bu kadar etkilenmiş olmam beni endişelendirdi."

Kollarını göğsünde kavuşturarak, kırılgan mı yoksa memnun mu olduğunu bilemediği kısık gözlerle onu inceledi. Ayak parmağına vurdu. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi beni asla affetmeyeceğinden endişeleniyorum," dedi gözlerinde kırılgan bir bakışla. "İnan bana, duman ve aynaların arasından gerçek seni gördüğümde kimseyi öldürmediğini anladım."

Yüksek bir gelgitin ayak izlerini denize doğru yıkaması gibi, onun sözleri de Dylan'ın süregelen kızgınlığını yok etti. Dylan savunma

pozisyonunu terk ederek kollarını indirdi ve dudağını ısırđı. "Öylece mi? Biliyor muydun?" diye sordu, adamın gözlerinde parlayan arzuyu ve kendini adama isteğini yalayıp yutarak.

"Aynen böyle." Bir adım daha yaklaştı. "Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiye aldın. Sana çok aşık oldum Dylan. Tutkun, inandığın her şeye olan bağlılığın beni çok etkiliyor. Sadece emirlere uyduğumu, sadece işimi yaptığımı anlamamı istiyorum. Masum olduğumu öğrendiğimde, bunu kanıtlamak için aklıma gelen her şeyi yaptım. Hayatının bir parçası olmak istiyorum. Lütfen bizi ayrı tutmak için engeller koyma."

Parıldayan sıcaklık Dylan'ın çekirdeğinden her uzvuna yayıldı. Tedbiri elden bırakarak ayak parmaklarının ucunda yuvarlandı, iki kolunu da adamın sağlam boynuna doladı ve onu terk edencesine öptü.

Bu, diye düşündü, ağızlarının tatlı, baygın birleşmesinin tadını çıkararak. *İşte ortak noktamız bu*. Botlarının altındaki parke zemin sanki tüm ev devrilecekmiş gibi eğiliyordu. Yaklaştıkça Tobias'ın bağlılığının reddedilemez kanıtıyla karşılaştı.

Ama bu yeterli miydi? Pratiklik dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Çok korkuyorum," diye fısıldadı.

Başını geriye çekip kaşlarını çatarak ona baktı. "Neyden bebeğim? Korkacak ne var?"

"Hadi ama, Tobias. Siyasi ve dini yelpazenin farklı uçlarında, birbirimize tamamen zıt olduğumuzu biliyorsun. Sen askeri bir ailede büyüdün; hükümet için çalışıyorsun. Ben bireyciyim. Sen devletçisin."

"Sevgi farklılıklarımızın üstesinden gelebilir," diye kesin bir ifadeyle cevap verdi.

Adamın gözlerinde parlayan inanç, onunla aynı fikirde olmak için can atmasına neden oldu. "Ama sen federal hükümetin bir ajanısın," diye hatırlattı ona, tiksintisini gizlemeye çalışarak. "Neden yaratıcılığınızı bastıran ve işinizin her yönünü düzenleyen bir kurum için çalışarak eşsiz yeteneklerinizi boşa harcayasınız ki? varlık?"

"Eskiden bir subayken bunu bana nasıl sorarsınız? Neden orduya katıldın?" "Tıp

fakültesinin parasını ödediler."

"Tek neden bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"İyi. Ülkeme hizmet etmek istedim. Benim de bir milise liderlik etme nedenim bu."

"İşte böyle. Sandığınız kadar farklı değiliz. Bu ülkenin vatandaşlarını güvende tutmak için ATF için çalışıyorum. Görevine inanıyorum. Ama günün sonunda silahımı çıkarıp seninle yatağa girebilirim ve benimle aynı fikirde olmaman önemli olmaz."

Yataktan söz edilince Dylan'ın dizlerinin bağı çözüldü.

"Dinleyin," diye ekledi, "daha önce kalabalığa hitap ederken kendiniz de söylediniz. *Burası* güzel bir ülke. Burayı güzel yapan şey, farklı görüşlere sahip olma hakkımızın olmasıdır. Siyasi görüşlerinize saygı duyabilirim.

benimkine saygı duyabilirsiniz."

Bunu yapabileceğinden şüphe duyuyordu. "Çok basitmiş gibi konuşuyorsun." "Çünkü basit. Uzlaşacağız." Onu daha da yaklaştırdı, Kulağına sokulurken tüyleri diken diken oldu. "Hadi tatlım. Sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Beklenti ona güç veriyor, karşı koymayı imkânsız hale getiriyordu. "Tamam," diye kabul etti teslimiyet dolu bir iç çekişle.

Boynunu ve kulağını ısırpı yalarken, Jefferson's Rock'ta yaptığı gibi saçlarını ustalıkla aşağı indirdi. Parmaklarını kızın çözölen saçlarının arasından geçirerek başını kavradı ve onu kıpırdamadan tutarak öpücüğünü kabul etti. Dudakları sıcak bir şekilde onunkileri kapladı ve onları birbirinden ayırdı. Dili içeri girerek bir karşılık vermesini sağladı. Nefes ciğerlerini terk etti ve zihni durgun bir sersemlik içinde eridi.

Ceketinin düğmeleri kızın çevik parmakları altında çözölürken, Dylan kirpiklerinin altından tişörtün üzerindeki mesajı taradı.

EĞER SICAĞA DAYANAMIYORSAN, EJDERHAYI GIDIKLAMA.

Boğazından kahkahalar yükseldi ve öpüşmelerini böldü. "Oh, Tobias," diye soludu, "sen çok fazlasın."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi alaycı bir ciddiyetle. Kadının elini kasıklarının kumaşını zorlayan şişkinliğin üzerine çekerek şehvetle hırladı: "Çok ciddi bir tehlike altında olduğunuzu söyleyebilirim hanımefendi. Bu ejderha özellikle huysuz ve iri."

Gözleri sahte bir dehşetle irileşti. "Azgın ve iri mi dedin?" "Yeterince yakın."

"Ama beni kurtaracaksın, değil mi?"

"Elbette. Benim işim bu."

"Kahramanım," diye haykırdı başını geriye atarak. "Şimdi beni yukarı çıkar ve bütün bu haftayı unutmama yardım et," diye emretti.

"Oh, unutacaksın, tamam mı?" Bir kahkaha çılgılığı daha atarak onu ayağa kaldırdı ve merdivenlere yöneldi. "Aman Tanrım, Çok ağırsın," diye homurdandı, ikinci katın yarısına geldiğinde. "Botlarının ağırlığı ne kadar?"

Göğsüne bir yumruk indirdi. "Kes şunu. O kadar da ağır değilim."

"Hapishanede seni durmadan beslemiş olmalılar," diye homurdandı, nefes nefese son birkaç basamağı çıkarken. "Sen değil," diye ekledi, Milly'nin onlarla birlikte odaya dalmasını engelleyerek. "Üç kişi kalabalıktır. Dışarı." Yan dönerek Dylan'la birlikte odaya girdi ve kapıyı ayağıyla kapattı.

"Zavallı Milly," diye yakındı Dylan.

"Zavallı Milly, kışımın kenarı. Bir işçi köpeğinden gezegendeki en şımartılmış Lab'a dönüştü. Ayrıca, eminim bunu daha sonra telafi edeceksin," diye ekledi ve onu yavaşça yatağa indirdi. "Ama şu anda, dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan seni tamamen kendime istiyorum. Bu bizim zamanımız." Ağzını onunkine doğru indirdi.

Dylan onu öpmek için geri döndü ama sonra fikrini değiştirdi. "Özür dilerim, önce duş almam gerek. Tek koklayabildiğim Kevin'in sigara dumanı ve..." Göğsüne uyarı vermeden basınç indi.

"Tatlım," diye haykırdı Tobias, hemen pişmanlık duyarak. "Bebeğim, özür dilerim. Seni çok hızlı itiyorum."

"Hayır, ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. Güven bana. Sadece ihtiyacım var..." Hızla doğruldu ve üzerindeki çıkarma telaşıyla giysilerini yırttı. "Bana yardım edin," diye yalvardı.

Botlarını ve çoraplarını çıkarmak için önünde diz çöktü. Sonra onu ayağa kaldırdı ve sütyeni ve külotuyla kalana kadar giysilerinin geri kalanını çıkardı.

Birden utanan Dylan, arkasından çapkın bir bakış fırlatarak bitişikteki banyoya koştu. Suyun ısınmasını ve Tobias'ın ona katılmasını beklerken iç çamaşırlarını çıkardı. "Geliyor musun?" diye seslendi ona.

Kapının pervazından baktı, omuzları çıplaktı ve kadının çıplak vücuduyla ziyafet çekti. "Beni davet ediyor musun?" diye sordu, "Çünkü bekleyebilirim eğer-"

"Şimdi," dedi kararlı bir şekilde.

Yüzünde bir sırıtış belirdi ve odaya adımını attı, tamamen çıplaktı, *ejderhası* her halinden belliydi. "Bana emir vermene bayılıyorum," diye itiraf etti.

"O zaman benimle birlikte bu küvete gir ve duman kokusunu temizle. kapa

lı." "Evet, hanımefendi."

Küvete birlikte girdiler. Sıcak su üzerlerinden süzülürken Vücutları buluştu, ağızları hararetle kilitlendi. Dylan bir rahatlama iniltisiyle içinde yükselen tutku dalgasına teslim oldu. Tobias'ın emin elleri saçlarını şampuanlayıp topuğundan omzuna kadar sabunlarken vücudunda geziniyor, kendi iştahını görmezden gelerek onu doğru

nce zihin erevesi. Srtn eğerek, ellerini göğüslerinin üzerinde oyalanmaya davet etti.

"ok güzel," diye fsldadı, prezervatif takarken bile başn eğip sivri uçları emdi.

Dylan inledi. Kapalı göz kapaklarının ardında, dünya bu mkemmел yer ve zamanın içine hapsolmuştu. Titreyen bir el ile aralarına uzandı ve kadifemsi ereksiyonunu evreledi.

Tobias onu düşünmek için başn kaldırdı. "şimdi daha iyi misin?" diye sordu. Su damlacıkları kirpiklerine yapşmıştı. Umutlu ifadesi onu gülümsetti.

"ok daha iyi," diye kabul etti ve bir dizini kaldırarak bir bacağn onun etrafına doladı. Kadın hemen oracıkta sevişme arzusunun sinyalin verirken adamın gözlerinde sıcaklık alevlendi.

düşün okşamas. Güçlü kollarıyla onu kaldıran adam, iri gövdesi ile serin, fayanslı duvar arasına sıkıştırdı. Nefesleri birbirine karştı ve bakışları kilitlendi. Suyun davul gibi sesi yüzünden Dylan onun kalbinin kulaklarında gm güm attığn duyabiliyordu.

"Seni seviyorum," diyerek onu karşılamak için kendini hazırladı.

"Başaracağz, Dylan," diye söz verdi, onu bedeniyle doldurduğu gibi kesinliğiyle de dolduruyordu.

Onun alaycı gülümsemesi ve pozitif varlığı olmadan bir hayat dşnemediğini itiraf etmek zorundaydı. Ona, soluduğu havaya ihtiyaı olduğu gibi ihtiyaı vardı. Aralarındaki farklılıklara rağmen, birlikte başarılı olacaklarına inanmak zorundaydı.

Sonsöz

Dylan'ın kulakları Milly'nin mutlu havlama sesiyle diken diken oldu. Kendisi, Gil ve Chet ahırın içinde çalışıp önümüzdeki sonbaharda ilk elma hasatlarını gevrek tutacak soğutma ünitesini kurarken, köpeği bahçedeki taze bahar otlarını koklarken bırakmıştı. Çakıl taşlarının hafif çıtırtısı garaj yolunda bir arabanın sürünerek ilerlediğini düşündü. Kalbinde bir umut sıçraması oldu. *Tobias mı?*

Olamazdı. Son hararetli tartışmalarından sonra, asla geri dönmeyecekti.

Bir hafta önce onun gidişiyle sona eren anının acısı göğsüne saplandı. Saatler süren cep telefonu sessizliği günlere dönüşmüştü. Ve önce onu arayamayacak kadar gururlu, utangaçtı. En başta gitmesi onun suçuuydu. Onları soluksuz bırakan, güldüren ve birbirlerinin arkadaşlığından zevk almalarını sağlayan tutkuya rağmen, onun yaklaşan görevini kabul edememişti. Sadece onu bir ay ya da daha uzun bir süre kendisinden uzaklaştırmakla kalmayacak, aynı zamanda gizli görevde çalışması emredilmişti.

Washington Metro bölgesindeki bir silah tüccarının kız arkadaşına kur yapmıştı. Onun başka bir kadınla flört ettiği düşüncesi midelerini bulandırmıştı,

Belki onu öpüyor ya da daha kötüsü, hepsi işini yapmak adına.

"Sen sadece Sam Amca'nın kuklasısın," diye bağırırmıştı ona. "Ve bu görevi kabul edersen seni yatağımda görmeye dayanamam!"

Ve hışımla çıkıp gitti.

Bunu takip eden uzun hafta boyunca söylediği sert sözlerden pişmanlık duymadığı tek bir gün bile geçmemişti. Onun yerine söylemesi gereken şey gerçektir: kendisine aşık olduğunu itiraf ettiği gibi, bu diğer kadına da aşık olmasından korkuyordu. Aralarını açan şey farklı siyasi görüşleri değildi. Onun güvensizliği ve kıskançlığıydı.

"Birini mi bekliyorsun?" Gil Morrison kullandığı İngiliz anahtarını bir kenara bırakarak sordu.

"Hayır." Gil'e el salladı ve kendisi de ahırın kapısına doğru yöneldi.

"Siz ikiniz çalışmaya devam edin. Ben kontrol edeceğim."

Parlak Nisan güneşine karşı gözlerini gölgeleyen kadın, Tobias'ın neon yeşili Jeep'inin uçsuz bucaksız araba yolundan geçtiğini görünce yumuşak bir nefes aldı.

çiçek açan elma ağaçlarının dalları. Milly sevinçle havlayarak onun yanında koştu. Araba giderek yaklaşırken Dylan'ın gözleri rahatlama gözyaşlarıyla ıslandı, sonra yavaşlayarak birkaç metre ötede durdu. Toby'nin camı indirildi. Rüzgârda savrulan saçları, koyu mavi gözleri ve geniş omuzlarını görünce gözyaşlarına boğulmamak için alt dudağını ısırıldı.

Tek kelime etmeden sürücü koltuğundan kalktı, arabanın yanına gitti. ayakta duruyordu ve Milly etraflarında zıplarken onu bir çemberin içinde döndürdü. "Tanrım, seni özledim," diye homurdandı kulağına.

Boğuk itirafı ve üzerine sinen tanıdık koku, içinde tuttuğu hıçkırığı serbest bıraktı. "Geri döndün," diye haykırdı usulca onun boynuna karşı. "Teşekkür ederim. Geri döndüğün için teşekkür ederim."

Milly arabasının etrafını koklamak için uzaklaştı.

Tobias onun duygusal tepkisini değerlendirmek için yeterince uzaklaştı. "Tatlım, üzülme," diye yalvardı ve yüzünü sıcak ellerinin arasına almak için onu yere bıraktı. "Tabii ki geri döndüm," diye azarladı. "Benden kurtulmanın o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Dylan gözyaşlarını kırıştırmaya çalıştı. "Ama görevin yaklaşık bir ay süreceğini söylemiştiniz ve sadece bir hafta oldu."

Ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Görevi kabul etmedim."

Şaşkınlık onu ele geçirdi. "Ama başka seçeneğin olmadığını söylemiştin. Ya işi kabul edecektin ya da... işi bırakacaktın." Vicdan azabı bir kuyuya düşen taş gibi karnına inerken sesi kesildi. Tanrım, kariyeri yerine onu mu seçmişti?

"Ben pes etmedim," diye ekleyerek onu daha da şaşırttı.

"Oh." Peki geçen hafta boyunca neredeydi?

"Patlamamızdan sonra kim olduğum ve neye tutkuyla bağlı olduğum konusunda ciddi bir vicdan muhasebesi yaptım."

Kalbi umut ve endişeyle karışık bir şekilde güm güm atıyordu. "Ve?"

"Bize ve ülkemi güvende tutmaya tutkuyla bağlıyım, bu sırayla. Dürüst olmak gerekirse, başka bir kadınla yakınlaşma düşüncesine katlanamam. Ve sen de her an kim bilir nereye kaçabilecek bir kocadan daha iyisini hak ediyorsun. Bu da benim için artık gizli işler yok demek."

Kendisini bombardımana tutan mesajlardan bunalmış bir halde, ikinci ifadenin üzerine atladı. "Artık gizli görev yok mu? O zaman ne yapacaksın? ATF ne olacak?"

"Önüme geçme." Gözlerindeki parıltı sert tonunu yalanlıyordu. "Hâlâ toplumun genel refahına katkıda bulunduğumu hissetmek zorundayım. Ben buyum. Hâlâ ATF için ve hatta bana ihtiyaçları olursa Görev Gücü için çalışacağım."

"Öyle de yapmalısın," diye karşı çıktı ciddiyetle. "Sana asla hükümetin kuklası dememeliydim." Adamın koluna yapıştı. "Tobias, çok özür dilerim."

Özrü onu bir an için dilsiz bıraktı. Yavaş bir sırtış yüzünü böldü. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

Düşündüğü kadar zor değildi. Hele ki Tobias'ın kalıcı olarak hayatında, yatağında olması anlamına geliyorsa. "Pek sayılmaz, hayır."

"Peki, amirim ve benim bulduğumuz çözümü duymak ister misiniz?"

Arabanın arkasından gelen bir vınlama ve inleme sesi ona ilk ipucunu verdi. Tobias'ın etrafından dolanarak Milly'nin ilgisini neyin çektiğini görmek için arabaya yaklaştı. Gölge iç kısma istiflenmiş kasaların arasından iki parlak göz ona bakıyordu.

"Yavru köpekler mi?" diye bağırdı ve parmaklıkların arasından parmaklarını yalamaları için uzandı. Biraz daha büyük yavrular gibi görünüyorlardı, belki altı aylık, neredeyse tamamen büyümüşlerdi.

"Geleceğin bomba koklayan köpekleri," diye açıklayarak pencerenin önünde ona katıldı. "Milly'yi eğittiğim gibi onları da eğiteceğim. Bu benim yeni iş tanımım."

"Gerçekten mi?" Dylan dikkatini yavru köpeklerden ayırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Özel Müdahale Ekibi'ni bırakıyor musun?"

"Uzmanlaşıyorum. Tek işimiz havai fişekleri söndürmek değil. Köpekleri de eğitiyoruz."

Minnettarlık gözyaşları gözlerini yaktı. Şaşkınlık içinde başını salladı. "Yavru köpekler," diye nefes aldı.

"İnanın bana, her şey oyun ve salya sümük değil. Bu yavruları kesinlikle güvenilir iş köpeklerine dönüştürmek için benim tarafımdan tutarlı ve sıkı bir çalışma gerekecek. Onları çaktırmadan ödül mamasıyla beslemek yok," diye uyardı.

"Oh, yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Böylece ben de burada, çiftlikte olacağım ve meyve bahçesini işletmenize yardımcı olabileceğim."

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Milly yavru köpeklerle tanışmak istiyor," diye gözlemledi. Sonra nefesi kesildi ve dönüp ona baktı. "Kocan mı?"

diye bağırdı, içinden bir zevk dalgası geçti. "Koca mı dedin?" "Vay canına hanımefendi, çok çabuk kavırıyorsunuz. Ben senin ya "Söylediğimi unuttun mu yoksa düşüncesi seni dehşete düşürdüğü için kasıtlı olarak havada mı bıraktın?"

"Dehşete düştüm! Tobias Avery Burke, bana evlenme teklif ediyor musun, etmiyor musun?"

"Aynen öyle." Geri çekildi, ceketini açtı ve kadının tişörtündeki mesajı okumasına izin verdi: SAKİN OL. VE BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Gözlerini tekrar adamın gözlerine dikmeden önce bir süre mesaja baktı ve mesajın tüm anlamını beynine kazımaya çalıştı. Kalbi her zamanki hızının iki katı hızla atıyordu. Ayaklarının yerden kesildiğine yemin edebilirdi. Tanrım, bu adam ona neler yapabilirdi! Beş dakika içinde umutsuzluktan coşkuya geçmişti.

Kendini ona doğru fırlatarak onu hazırlıksız yakaladı ve yere düşürmeyi başardı. "Ooof." Tobias üstünlüğü ele geçirip onu altına sıkıştırana kadar serin ve yumuşak çimenlerde bir süre yuvarlanıp boğuştu.

"Bu hiç de sakın değildi," diye belirtti. "Beni hazırlıksız yakaladın."

"Bunu evet olarak mı kabul etmeliyim, yoksa ne?"

"Kesinlikle. Bunu ve bunu kabul et." Başını kaldırarak onun dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu, "Bunu bir evet olarak kabul et."

TEŞEKKÜRLER

Herkes yazarlığın tek başına yapılan bir iş olduğunu söylüyor ama ben buna katılmıyorum. Kitaplarım büyük bir grup çalışmasının ürünüdür ve

ENFORCER da bir istisna değil. Çoğu zaman, katkıda bulunanlar hikayemin ısıldamasını sağlayan önemli bir bileşen eklediklerinin farkında bile olmazlar. Benim

İlk başlangıcından son yayınına kadar bu yapımda emeği geçen herkese minnettarlığım sonsuzdur. Arkadaşım ve baş editörüm Sydney Bailly-Gould'a özel bir teşekkür borçluyum; kendisi olmasaydı bırakın okunmaya değer bir öykü yazmayı, bu öykünün sonunu bile bulamazdım. Bana nasıl daha çok "göstereceğimi" ve daha az "anlatacağımı" öğreten, okur-yazar-uzman Rachel Fontana'ya da teşekkürler. Tüm harika Beta okuyucularıma, Cindi, Cyndi, Suzy, Susan, Barbara, Bobbie'ye şapka çıkarıyorum, Penny, Lori ve Nicole. Keskin gözleriniz zilyonlarca yazım hatası ve hatayı ortadan kaldırarak diğer okuyucuların da keyif almasını sağladı. Dylan'ın siyasi felsefesini kavramama yardımcı olan Mark Goodin'e ve polis ve kolluk kuvvetleri konularında bana tavsiyelerde bulunan Memur Chris Lyons ve Şerif Yardımcısı Larry Lineweaver'a teşekkür ederim. Ve son olarak, kapak sanatçım April Martinez'e ve formatçım Judi Fennel'e pastanın üzerine krema koydukları için teşekkür ederim. Bu başarıyı sizler olmadan tamamlayamazdım!

Çok Yakında

MARLISS

MELTON'ın

Sonraki Navy SEAL Team 12 kitabı

TEHLİKE KAPAT

(Sonraki sayfalar kısa bir öykünün parçası olarak
SEAL of My Dreams Antolojisi, Sonbahar 2011. Hikaye DANGER
CLOSE'da devam ederek tam uzunlukta bir roman oluşturacak).

Madison Scott dirseklerine kadar sarsıldı ve karanlık yatakhane de bir tehdit olup olmadığını araştırdı. Bir şey onu uyandırmıştı. Kalbi dehşetle çarpıyordu ama oda cibinliğin ötesinde tam da olması gerektiği gibi görünüyordu.

Bu onu rahatsız eden bir rüya olmalıydı, hiç şüphesiz bunaltıcı sıcak ve kapalı panjurların ötesindeki şehrin sesleri. Keşke pencereleri açmak güvenli olsaydı. Kirişe sabitlenmiş vantilatör nemli havayı karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ter içinde kalan ve rahatlamak isteyen Maddy, vücuduna sımsıkı sarılmış gibi hissettiren çarşafı tekmeledi. Bu yeterli değildi. Pamuklu geceliğinin sınırlayıcı uzunluğunu kalçalarına kadar çekti. Serin havanın etkisiyle kollarını da dirseklerine kadar uzanan kollardan çıkardı ve nemli kumaşı beline kadar itti.

Daha iyiydi. Genelde böyle çırılçıplak uyurdu ama bir kız okulu öğretmeni olarak mütevazı bir örnek oluşturmak onun göreviydi. Maddy uzun bir iç çekişe tekrar yatağa uzandı ve bir daha iyi bir gece uykusu çekip çekemeyeceğini merak etti.

Hah. Asıl soru, bir sonraki doğum gününü görecek kadar yaşayacak mıydı?

Okulun arkasındaki ara sokaktan gelen irkiltici bir çığlık onun nefesini kesmişti. Camın kırılmasıyla aniden kesildi. *Yüce Tanrım.*

Nemli yatağı yumruklayan Maddy, boğazından yukarı fırlayan korkuyu yuttu. Meslektaşları ayrıldıktan sonra uyururucu baronlarını okuldan ne kadar uzak tutabilirdi? *El Santuario*'daki personelin geri kalanı haftalar önce binayı terk etmişti, iş arkadaşlarına kalmaları için yalvaran Maddy hariç.

Onların koruması olmadan kızlara ne olacaktı? Aklına gelen sapkın görüntüler midesini bulandırdı. Pezevenkler Matamoros sokaklarını kontrol ediyor, on üç yaşındaki kızları fuhuşa zorluyordu. Onları öylece bırakıp kendi başlarının çaresine bakmalarını umamazdı. Ama sonunun ölüm olacağından korkmaya başlamıştı. Ya da daha kötüsünden.

Yerleşe, üzerleri kırık cam parçalarıyla kaplı, briket duvarlarla çevriliydi ama güvenlik görevlisi artan şiddetle birlikte kaçmıştı. Yırtıcı hayvanları dışarıda, kızları ise içerde güvende tutan tek şey kapıların ve panjurların üzerindeki kilitlerdi. Ve bunlar ne kadar zaman önce Anlaşıldı mı?

Çaresizlik içinde inleyerek gözlerini kapadı ve ellerini birbirine kenetleyerek dua eder gibi kaldırdı. "Tanrım, burada senin korumana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Biri kızları güvende tutmalı-"

Hafif bir kıkırdama sesi dilekçesini kısa kesti. Başını hayalet sese doğru çevirdi, vücudundaki tüm kaslar yalnız olmadığının farkına vararak sarsıldı.

Vurucu Tim'in emirleri kurtarma hedefini mümkün olduğunca sessizce yakalamaktı. Babası onları kadının direnebileceği konusunda uyarmıştı. Bayan Scott'ın odasına, onu uyurken yakalamayı umarak, özenli bir gizlilikle girmişlerdi.

Ancak, karanlık yatak odasının gölgelerine girer girmez birden irkilerek uyandı. Kimlik tespiti yapmak için NVG kullanan Sam neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Lenslerinin neon yeşilinden bakıldığında, kumral saçları omuzlarında dağınık bir şekilde duran Bayan Scott ona insani yardım çalışanının antitezi gibi görünüyordu. Ona göre egzotik bir çiçeğe benziyordu, nesli tükenmekte olan ve narin.

Kadın korkuyla karanlığa bakarken, sessizlikte nefesi kesilirken, beynine devreye girmesini ve ağzına varlıklarını duyurmasını emretti.

Ama kelimeler dudaklarına ulaşmadı. Bir hareket telaşı içinde, Çarşafı tekmeledi, elbisesini kalçalarının üzerinden sıyırdı ve omuzlarından çekerek Rio Grande'nin bu yakasındaki en güzel kalçaları ve göğüsleri ortaya çıkardı.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş olan Sam, onun tekrar uzanışını, ellerini birbirine kenetleyişini ve hararetli bir dua fısıldayışını izledi.

Arkasındaki gölgelerde duran Harley, içinde tuttuğu kıkırdamayı serbest bıraktığında hâlâ sersemlemişti.

Maddy dehşet dolu bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Gardırobu sandığı gölge duvardan ayrılarak çok iri bir adam şeklini aldı. Onun içinde hareket ederken konuştuğunu duyabiliyordu.

dürbün gibi görünen şeyi kaldırarak yönünü değiştirdi. Ama kan kulak zarlarını yırtarcasına kükreyerek adamın yumuşak bir sesle söylediği sözleri boğdu.

Cibinliği kenara çekmek için yatağına doğru fırladı ve Maddy fırladı. Adamın uzattığı elden kaçarak yatağın diğer tarafına sıçradı. Dehşet dolu bir çığlık atarak kapıya doğru koştu, ancak ikinci bir adamın yolunu kesmesiyle kısa düştü. Etrafında dönerek, onu sıkıştırdıklarında göğsünde yükselen çığlığı serbest bıraktı.

Büyük bir el burnunu ve ağzını kapatarak çığlığını kısa kesti. Kalın bir kol belini sardı ve onu ayaklarından çekip aldı. Sert bir erkek bedenine yakalanan Maddy, kendini kurtarmak için umutsuzca mücadele etti.

"Sessiz ol," diye emretti sert bir ses, kadının diyaframındaki havayı sıkarken.

Hiç sorun değil. Ses çıkaracak kadar nefes alamıyordu.

Bu nasıl benim başıma gelebilir? İnsan kaçakçılığını yeryüzünden silmek için o kadar uzun ve zorlu bir mücadele vermişti ki. Yine de burada, onun başına geliyordu. Bu adamlar onu kaçırmıyordu! Yeraltı dünyasında kaybolacaktı, seks ticaretine yakalanmış başka bir kurban.

İnkâr kan dolaşımına karıştı. *Elimde olsa yapmazdım.*

Maddy kararlı bir şekilde dişlerini gösterdi ve onları kendisini esir alan adamın avucuna gömdü, tüm meydan okumasıyla ısırđı. Adam bir çığlık atarak onu aniden serbest bıraktı ve Maddy fayans zemine düştü. Acı omurgasına yayıldı. Bunu görmezden gelen Maddy umutsuzca kapıya doğru koştu. Özgürlük sadece birkaç adım ötedeydi; başarabilirdi.

"Umph." Arkasından gelen muazzam bir güç onu yere yapıştırdı. Sağ yanağı fayanslara çarptı. Bakırimsı kan tadı ağzını doldurdu. Kurtulmaya çalıştı ama saldırganın ağırlığı onu tutsak etti. Ciğerlerindeki havanın çekilmesiyle başı dönmeye başladı.

"Onu sabit tut," diye tısladı daha önceki kahkahalarla ilişkilendirdiği bir ses. "Deniyorum," diye soludu kulağına daha derin bir ses. "O bir manyak."

"Ona zarar veremeyiz."

"O zaman ikimizi de öldürmeden önce onu sakinleştirin!"

Maddy çırpındı ve sonunda acı dolu bir nefes almayı başardı. "Hayır," ağladı. Ama üstündeki adam onun üç katı büyüklüğündeydi. Hareket ettirebildiği tek parçası kafasıydı, bu yüzden onu uyarıda bulunmadan geriye fırlattı ve kafatasını adamın yüzüne çarptı.

Crunch.

"Ah. Lanet olsun, kadın! Kıpırdamadan dur. Sana zarar vermeyeceğiz."

Kolunun üst kısmındaki kası delen iğnenin batması onu yalancı çıkardı. Uzuvarlarını saran ve onları gevşek uzantılara dönüştüren ani uyuşukluktan korkarak feryat etti.

Oh, Tanrım. Beni uyuşturdular. Kurbanlarına yaptıkları buydu; vücutlarının kötüye kullanılmasına karşı çıkamayacak kadar uçmuş ve uyuşmuş bağımlılar yaratıyorlardı.

"Sakin ol LT," dedi ilk ses ve onu yere bastıran adam ağırlığını temkinli bir şekilde kaldırdı.

Maddy ikinci kez acı dolu bir nefes aldı ama bırakın vücudundaki tek bir kası, konuşmak için dilini bile oynatamıyordu. *Oh, Tanrım. Demek böyle hissettiriyordu.*

"Yuvarlayın onu. Kahretsin, umarım onu morartmamışsınızdır."

"O benim lanet burnumu kırdı," diye homurdandı diğer gölge.

Bir çift barbara göre elleri şaşırtıcı derecede nazikti. Ama o zaman mala zarar vermek istemezlerdi, değil mi? İngilizce konuştuklarının farkına varması öfkesini tırtıklı bir bıçak gibi kesti. Nasıl

Amerikalılar böyle bir vahşete katılmaya cesaret edebilir mi?

Lütfen, diye ağlamaya çalıştı ama sözcükler havada uçtu.

Ona iğneyi batıran adam başını kaldırıp arkadaşına baktı, mavi gözleri karanlıkta bile seçilebiliyordu. "Ona söylemeyecek misin?"

Maddy'nin bakışları bir yandan burnunu temizlerken bir yandan da ona hınzırca bakan vahşiye döndü. *Neyi anlatacaksın?*

"Sonra," dedi, kısa bir notla.

"Sen bilirsin."

Sanki bunu daha önce defalarca yapmışlar gibi açık bir şekilde konuştular, piçler.

Tam o sırada oda aydınlandı. Doğu duvarının yanındaki komşusu bir ışık düğmesini çevirmişti. Işık, panjurlardaki çatlaklardan süzülerek kabadayının yüzünü aydınlattı. Maddy'ye sadece kısmen İspanyol olduğu izlenimini vermişti. Şiş burnundan kan akıyordu ve kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. Her iki şekil bozukluğuna rağmen, Maddy'nin en acımasız yakışıklı bir adamdı. Koyu yeşil bakışları da benzer bir ilgiyle onu süzüyordu.

Aman Tanrım, çıplağım! Bu fark ediş Maddy'yi dehşete düşürdü. Geceliği kalçalarına dolanmış bir şekilde yerde yatıyordu, iç çamaşırı yoktu.

"Onu korumamız gerekiyor," dedi vahŖi adam piŖmanlık dolu bir ses tonuyla.

Ne? Kafa karıŖıklığı Maddy'nin zaten durgun olan dűŖüncelerini daha da karıŖtırdı.

ArkadaŖı açıkça sırtıttı. "Söylemeliyim ki efendim, bu bir ilk," diye kıkırdadı.

Birlikte onun kıvrılmış ve bükülműŖ elbisesini anlamlandırmaya çalıştılar. Beceriksizce ve içlerinden küfrederek onu ŖaŖırtıcı bir özenle giydirdiler. Maddy zihninde güvenli, karanlık bir köŖeye kaçtı, farkındalığıyla savaŖırken aynı zamanda beyninin hala çalışıyor olmasına minnettar oldu. Eęer

Aklını başına toplayabilirdi. Parmaklar gergin karnını okŖadı. İnkâr etmek için dişlerini sıktı. *Bu hissettiğim zevk değil.* Vücuduna verdikleri ve duyularını karıŖtıran ilaçlar olmalıydı.

Karanlık haydutun kollarını kollarının arasından geçirdiğini hissetti. Adamın elinin boğumları göğsünün dıŖ kıvrımında gezinirken nefesi katılaŖtı ve göğüs uçları sertleŖti. *Bundan hoŖlanmadım!* diye kendini azarladı.

Onun dokunuŖundan zevk almak utanç verici, aŖaęılayıcı bir Ŗeydi. Onlara izin verirse talihsiz hayatının geri kalanının nasıl olacağını hayal etmeyi reddetti.

Onu al. *Bana yardım etmelisin, Tanrım!*

Mavi Gözler son bir kez çekieŖtirdi ve kızın üstü örtüldü. "Tamam, gidelim."

Birinci adamın saati karanlıkta parladı. "Üç dakika gerideyiz," diye kestirip attı, sesi sinirli çıkıyordu.

ArkadaŖı, göğsünde asılı duran ve Ŗimdiye kadar görmediği bir kordonun düğmesini sıktı. "Hedef kurtarıldı," diye mırıldandı. "Ŗimdi dıŖarı çıkıyoruz."

Hedef kurtarıldı. Hedef kurtarıldı.

Bu sözler Maddy'yi hem rahatsız etmiş hem de rahatlatmıştı ama bedenini iŖe yaramaz hale getiren unutkanlık dalgası Ŗimdi beynine sızıyor ve dűŖüncelerinin iŖlenmesini engelliyordu. *Hedef kurtarıldı . . .* Ne yaptı Ne demek istiyorsun?

Göz kapakları kapandı ve uyanık kalma çabalarına rağmen bir daha açılmadı. Adamların onu yerden kaldırdıklarını, odanın uzak tarafındaki pencereye, gardırobun ötesine taşıdıklarını hissetti.

"Onu bana ver," dedi büyük haydut, ayaklarını yere indirerek. Kepengin gıcırtısını duydu, adamın çıkıntıya tırmanıp atladığını duydu. AŖaęıdaki avluda hafif bir sıçrama sesi duyuldu. ArkadaŖı onu kucağına

aldı ve önce ayaklarını pencereden dışarı salladı.

Islak bir sis Maddy'nin duyularını keskinleştirirken, kendisinin alçaltıldığını hissetti. Emin eller dizlerini yakaladı. Güçlü, koruyucu kollar uyluklarını sıkıca sardı. Yukarıdaki adam onu bıraktı ve Maddy korkusuzca kendinden daha iri olan adamın vücudundan aşağı doğru kaydđ. *Aman Tanrım*. Onunla bile

Duyuları körelmiş olan Maddy bunun nasıl bir yolculuk olduğunu anladı.

Uyanık kal! Uyuma! diye emretti kendine.

Ama siyah kadife bir akıntı onu acımasızca unutulmaya doğru çekiyordu. Kaldıramayacak kadar ağırlaşan başđ geniş bir omuza yaslandı. Burnu, bebek mendilleri ve kurutucu çarşaf lar gibi kokan sıcak bir boyuna doğru düştü.

Karanlık onu sarmaladığında, bu son duyusal ayrıntı onu şaşkına çevirdi. Suçluların vücut kokusu ve kötölük kokması gerekmiyor muydu? Her neyse, ona enjekte ettikleri şey neydi?

MARLISS MELTON THE PROTECTOR

için övgü dolu yorumlar

"...Tom Clancy, Vince Flynn, David Baldacci ve Steig Larsen gibi entrikadan hoşlandığım türden. Bana kalırsa bu yazarların onun yanında hiçbir değeri yok."

- Yarbay John Lund, ABD Hava Kuvvetleri, emekli.

KORKU GÖSTERMEYİN

"İyi bir gerilim, bol aksiyon, bolca olay örgüsü ve gerçekçi bir romantizmden hoşlanıyorsanız, Marliiss Melton'ın *Korku Gösterme* kitabı tam size göre."

- Roman İncelemeleri, Kitap İncelemeleri

ÇOK UZAKTA

"Sempati ve/veya empati uyandıran sevimli ve onurlu karakterler..."
- RomRevToday.com

SAKIN BIRAKMA

"4 Yıldız! Birinci sınıf bir serinin bir başka kazananı! ..."
- Romantic Times BOOKreviews Dergisi

ÖLMEK ÜZERE

"Melton, askeri ve istihbarat dünyası hakkındaki hatırı sayılır bilgisini bu Navy SEAL serisine taşıyor."

- Freshfiction.com

KOŞMA ZAMANI

"Melton... bu sürükleyici hikâyede hiçbir şeyi atlamıyor."

- Publishers Weekly

KARANLIKTA

"İlk sayfadan itibaren beni kendine bağladı..."

- Lisa Jackson, *NYT Çok Satan Yazarı*

UNUTMA BENİ

"Harika bir kitap, tüm doğru kalp tellerine dokunuyor. Şiddetle tavsiye ederim!"

- Heather Graham, *NYT Çok Satan Yazarı*

MARLISS MELTON'ın

Romanları THE TASKFORCE

SERİSİ

THE PROTECTOR (Haziran

2011) THE GUARDIAN

(Temmuz 2012) THE ENFORCER

(Yaz 2013)

on ikinci ekip donanma mühürleri serisi

FORGET ME NOT (Aralık

2004) IN THE DARK (Haziran

2005) TIME TO RUN (Şubat

2006) NEXT TO DIE (Ağustos

2007) DON'T LET GO (Nisan

2008) TOO FAR GONE (Kasım

2008) SHOW NO FEAR (Eylül

2009) DANGER CLOSE (2014)

Yazar Biyografisi

Marliss Melton, 7 kitaplık Navy SEALs serisi de dahil olmak üzere on sürükleyici, terörle mücadele/romantik gerilim romanının yazarıdır ve "Taskforce Serisi" ile devam etmektedir. Bir asker olarak deneyimlerine güveniyor

Eşi ve Özel Harekat ve İstihbarat'taki birçok bağlantısı

Amerika'nın en seçkin savaşçıları ve korkusuz teşkilat kahramanları hakkında gerçekçi ve içten hikayeler kaleme alan topluluklar. Bir ABD dışişleri memurunun kızı olan Melton, denizaşırı çeşitli ülkelerde büyüdü. Mezun olduğu okul olan College of William and Mary'de İngilizce, İspanyolca, ESL ve Dilbilim dersleri vermiştir. Kocas, küçük kızı ve üniversite çağındaki dört çocuğuyla birlikte Virginia Beach yakınlarında yaşamaktadır. Marliss'i Facebook'ta "arkadaş" edindiğinizden emin olun! Daha fazla bilgi için www.marlissmelton.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.